

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALLISON SAFT

New York Times bestselling author

A Dark and Drowning Tide

A NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ALLISON SAFT
TARAFINDAN

ÇOK DAHA VAHŞİ BİR
BÜYÜ GECE GELİYOR
KIRILGAN BİR BÜYÜ
KARANLIK VE BOĞUCU BİR GELGİT

A Dark
and
Drowning
Tide
A NOVEL

A decorative floral wreath composed of small, five-petaled flowers and leaves, arranged in a semi-circular shape around the title.

ALLISON SAFT

NEW YORK

A Dark and Drowning Tide bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar yazarın kendi görüşlerinin ürünüdür. hayal ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik, yaşayan veya ölü, olaylar veya yerler tamamen tesadüfidir. Telif

Hakkı © 2024 Allison Saft

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde, Penguin Random House LLC, New York'un bir bölümü olan Random House'un bir baskısı olan Del Rey tarafından yayınlanmıştır.

DEL REY ve CIRCLE kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

ISBN 9780593722343

Ebook ISBN 9780593722350

[randomhousebooks.com](https://www.randomhousebooks.com)

Kitap tasarımı Simon M. Sullivan tarafından yapılmıştır, e-kitap için uyarlanmıştır

Kapak tasarımı: Ella Laytham

Kapak illüstrasyonu: Audrey

Benjaminsen

ep_prh_7.0_148165253_c0_r0

İÇİNDEKİLER

Adanmışlık

Bölüm I: Dikenler İçindeki Yeva

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Bölüm II: Sudaki Kan

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm On Birinci

Bölüm On İkinci

Bölüm On

Üçüncü Bölüm

On Dördüncü

Bölüm On

Beşinci Bölüm

Bölüm III: Kaybolan Ada

On Altıncı Bölüm

[Bölüm On Yedi](#)

[Bölüm On Sekiz](#)

[Bölüm On Dokuz](#)

[Bölüm Yirmi Bölüm](#)

[Yirmi Bir Bölüm](#)

[Bölüm IV: Kaynak](#)

[Yirmi İkinci Bölüm Yirmi](#)

[Üçüncü Bölüm Yirmi](#)

[Dördüncü Bölüm Yirmi](#)

[Beşinci Bölüm Yirmi Altıncı](#)

[Bölüm Yirmi Yedi Bölüm](#)

[Yirmi Sekizinci Bölüm Yirmi](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

MOSES, GILBERT VE ALEXANDER İÇİN

BOLU
MI

Yeva
Dik
enler
içinde

BİR

Sylvia yine nehirdeydi. Lorelei'nin bundan emin olmak için onu görmesine gerek yoktu. Ne de olsa kalabalıklar Sylvia'nın Ateş.

Lorelei omuzlarını rüzgâra karşı kamburlaştırmış, artan tiksintisini bastırmaya çalışıyor ama başaramıyordu. Bir saat içinde Ruhigburg Üniversitesi'nin tüm öğrenci nüfusu Vereist'in kıyısına dökülmüştü. Suyu ya da daha doğrusu kendilerine vaat edilen gösteriyi daha iyi görebilmek için birbirleriyle itişip kakışıyorlardı. Tahmin edilebileceği gibi çoğu bir şişe şarap içiyordu.

Kalabalığın kenarına yaklaştığında, boğazlarda gümüş parıltılar ve bileklerde şingırdayan demir zincirler gördü. Ceketlerini ters giymişler ve boyunlarına at nalı asmışlardı. Birkaçı -hiç şüphesiz Sylvia'nın en hevesli adanmışları- üvez dallarıyla taç giymiş ve saçlarına yonca örmüştü. Belli ki kan bekliyorlardı. Lorelei hayatında hiç bu kadar çok koruyucu muhafız görmemişti.

Tamamen saçmalık. Kendilerini peri büyüüne karşı gerçekten korumak istiyorlarsa, aptallar gibi aval aval bakmak yerine nehirden uzak durmaları gerekirdi. Buna şaşırmaması gerektiğini düşündü. Sağduyu Sylvia von Wolff'un gittiği her yerden kaçma eğilimindeydi.

Görünüşe göre, zavallı bir aptal bir saat önce neredeyse boğuluyordu - serseri bir nixie'nin şarkısı tarafından nehrin uçsuz bucaksız derinliklerine çekilmişti. Neredeyse etkileyiciydi, çünkü bu zamana kadar bir nixie görülmemişti.

On yıl içinde şehre yaklaşmıştı. Bir kızın arkadaşlarına dehşet verici detayları anlattığına kulak misafiri olmuş ve sonra mide bulandırıcı bir şekilde gözleri parlamıştı: "Sylvia von Wolff'un nixie'yi evcilleştirmeye söz verdiğini duydun mu?"

Lorelei o anda neredeyse yanıyordu.

Profesör Ziegler on beş dakika önce Lorelei ve Sylvia'dan kendisiyle buluşmalarını istemişti. Bu gece Brunnestaad Kralı, keşif gezisi onuruna bir uğurlama balosu düzenliyordu ve üçünün görkemli bir giriş yapması gerekiyordu: saygıdeğer profesör ve iki yıldız öğrencisi. Ziegler'ı geç bırakırlarsa...

Hayır, bunu düşünemiyordu bile.

Lorelei kalabalığın içine doğru itti.

"Çekilin."

Etkisi anlık oldu. Adamlardan biri kadının önünden sıçrarken opera gözlüklerini düşürdü. Bir diğeri, Lorelei'nin siyah paltosunun etekleri bacağına değdiğinde irkildi. Lorelei'nin omzu kendi omzuna değince daha şanssız bir başkası öne doğru tökezledi.

O geçerken arkasından biri "*Engerek*" diye mırıldandı.

Eğer boş vakti olsaydı, yemi yutabilirdi. Arada sırada insanlara bu ismi tam olarak nasıl kazandığını hatırlatmak gerekiyordu.

Dirseğiyle kalabalığın önüne doğru ilerledi ve nehir kıyısını taradı. Alacakaranlığın solgun ışığı altında bile Vereist'in suları ürkütücü, ışısız bir siyah olarak kalmıştı. Kalkmayan bir mürekkep lekesi gibi kampüsü dümdüz kesiyordu. Ve orada, ağlayan bir söğüdün dallarıyla örtülmüş Sylvia duruyordu.

Lorelei bu açıdan onun yüzünü göremiyordu ama saçlarını görebiliyordu. Onu tanıdığı beş yıldan sonra bile, bu onu hep şaşırtmıştı.

-Ölüm gibi bembeyazdı. Asi dalgaları ensesinde kan kırmızısı ipekten bir kurdeleyle düğümlenmişti ama birkaç inatçı tel kaçmayı başarmıştı. Lorelei'nin zayıf anlarında, onu tutmanın ellerini soğuk suya daldırmak gibi bir his olduğunu hayal ederdi.

Sylvia'ya doğru yürüdü ve iki hecede toplayabildiği kadar asitle, "Von Wolff," dedi.

Sylvia nefesini tuttu ve dönüp ona baktı. Bakışları buluşur buluşmaz Sylvia'nın yüzü ekşimiş sütün büyüleyici rengine büründü. Lorelei, Sylvia'nın son derece hoş maskesi tekrar yerine oturmadan önce, bir anlık şaşkınlık dolu dehşetin tadını çıkarmasına izin verdi. Her nasılsa, bunca zaman sonra Sylvia nefret edilmeye hiç alışmamıştı.

Ve Lorelei ondan nasıl da nefret ediyordu.

"Lorelei!" Acı dolu gülümsemesi yanağındaki düello izini çukurlaştırdı. "Ne hoş bir sürpriz."

Sylvia nehir kıyısında oturuyordu, ayakları suda sallanıyordu ve damasko elbisesinin etekleri etrafında su birikintileri oluşturmuştu. Çamura bulanmış terlikleri yanında terk edilmiş bir şekilde duruyordu ve kucağında her şeyden önce bir gitar vardı.

Lorelei'nin şakaklarında gergin bir baş ağrısının başlangıcı hissediliyordu. Sanki aniden Brunnisch diline hâkimiyetini kaybetmiş ya da belki de Brunnestaad'ın en ölümcül yaratıklarından biriyle kıyafet içinde makul bir şekilde yüzleşebileceği yabancı bir âleme ışınlanmış gibi hissediyordu. Öte yandan Sylvia sanki aceleyle hazırlanmış ve sonra da ormanda gezinmeye çıkmış gibi görünüyordu. Saçlarına dolanan yapraklar da bunu kanıtlar nitelikteyse, pekâlâ öyle de olabilirdi. Lorelei dalgın dalgın kiraz çiçeklerini fark etti. Bu yıl bahar erken gelmişti ama nemli bir soğuk, dinmek bilmeyen bir ateş gibi varlığını sürdürüyordu.

"Geç kaldın."

Sylvia yüzünü buruşturdu ama gitarını akort etmeye devam etti. "Eminim Ziegler anlayacaktır. Nixie saldırısını duydun, değil mi? Birinin bu konuda bir şeyler yapması gerekiyordu."

Lorelei tüm vücudunun öldürme niyetiyle dolduğunu hissetti. "Bu *senin* olman gerektiği anlamına gelmiyor, seni kibirli aptal."

Sylvia hakarete uğramış bir halde geri döndü. "Affedersiniz? Kibirli mi?"

Lorelei dikkatle arkalarındaki kalabalığa, Sylvia'ya dikilmiş yüzlerce göze baktı. Lorelei onların açlığını neredeyse tadabiliyordu. Sylvia'nın garip büyüünü yapmasını mı yoksa kanının suya akmasını mı görmek istiyorlardı, Lorelei bilmiyordu. Bunun önemli olmadığını düşünüyordu. Her iki durumda da, almaya geldikleri şeyi almış olacaktı.

"Doyumsuz o zaman." Alay etti. "Birkaç saat içinde savuşturman gereken bir iyi dilekçiler lejyonu olacak ama yine de ilgiye açsın."

Sesine beklenmedik bir acı karıştı. Ziegler altı ay önce öğrencilerinden birini Ruhigburg Keşif Gezisi'nin eş lideri olarak seçeceğine söz vermişti ve bu gece nihayet seçtiği kişiyi uğurlama balosunda açıklayacaktı. Lorelei kendisinin seçileceğine dair hiçbir beklenti içinde olmamıştı. Sylvia yirmi beş yaşında ülkenin en ünlü ve sevilen doğa bilimcilerinden biriydi. Lorelei ise hiç kimse değildi, Yevanverte'den koparılmış bir ayakkabıcı kızıydı.

Yine de hayal kurdu.

Böyle bir üne sahip olan herhangi bir yayıncı onun araştırmasını basma fırsatını kaçırmazdı. Daha da iyisi, bu durum kralı onu tanımaya zorlayacaktı. Geçmiş hükümdarlar Yevani'yi saraylarında sadece bankacı ve finansör olarak tutmuşlardı ama Kral Wilhelm etrafını sanatçılar ve bilginlerle çevirmişti. Lorelei, kalbinin arzularını kralın kulağına fısıldayacak ve onun da dinleyeceğine inanacak kadar güzel değildi. Sahip olduğu hiçbir cazibe, zulmedenlerin ayaklarına kapanmasını sağlayacak hiçbir güç yoktu. Sahip olduğu tek şey aklıydı. Eğer kralın görevlendirdiği sefere katılırsa, kraldan kendisini bir shutzyeva, yani kralın doğrudan koruması altında bir Yeva olarak atamasını isteyebilecek güce sahip olacaktı.

Ruhigburg Üniversitesi'nin engerek çukurunda hayatta kalmayı, onların en kötüsü olarak öğrenmişti. Ama üniversite dışında itibarının hiçbir anlamı yoktu. Bir shutzyeva olarak ona bir vatandaşın sahip olduğu tüm haklar tanınacaktı. Rahatsız edilmeden ve dokunulmadan var olabilirdi,

Yevanverte'nin duvarlarının dışında. Krala doğrudan ulaşabildiği için halkını savunabilirdi. Ama onun en gizli, en bencil arzusu basitti. Bir vatandaş olarak bir pasaport satın alabilir, sadece hakkında bir şeyler okuduğu bir dünyaya biletini alabilirdi. Tek istediği, istemesine izin verdiği tek şey buydu: gerçek bir doğa bilimci olma özgürlüğü.

Wilhelm kısa süren hükümdarlığı boyunca hiç shutzyevan atamamıştı. Ama bu son derece nadir bir onurdu ve bu onuru kazanabileceğinden emindi.

"Bunu *ilgi çekmek* için yapmıyorum." Sylvia telaşlı görünüyordu. "Bunu şunun için yapıyorum-"

"Yaptığın şey herkesin zamanını boşa harcamak," dedi Lorelei kaba bir şekilde. Sylvia'nın sözünü kesmeden devam etmesine izin veremeyecek kadar çok *asilzade* konuşmasına katlanmıştı. "Benim, Ziegler'in ve bu arada Majesteleri'nin de. Kendi araştırmalarınızla çok uzun süre şövalyecilik oynadınız. Keşif gezisine karşı sorumluluğunuzu ciddiye almanızın zamanı geldi."

Sylvia'nın yüzü kızardı ve solgun gözleri ateşle doldu. Lorelei'nin kanı beklentiyle hızlandı ve ağzı kurudu. "Beni bir daha Wilhelm'e karşı görevlerimi ihmal etmekle suçlarsan seni Vereist'e atarım."

Lorelei bir sinire dokunduğunu biliyordu. Çoğu eyalet, yamalı Brunnestaad Krallığı'nın birleşmesine direnmişti ve hiçbirisi Sylvia'nın memleketi Albe kadar cesurca savaşmamıştı. İlhak edilmelerinden yirmi yıl sonra bile bağımsızlıkları için mücadele etmişlerdi. Lorelei onlara sempati duyabileceğini düşündü. Kendi dinlerini uyguluyor, kendi lehçelerini konuşuyor ve toprak büyüklüğü bakımından Brunnestaad'ın geri kalanının toplamına rakip oluyorlardı. Krallığın geri kalanı onlara sapkın, dağlarda yaşayan, bir anda dönüp ısırmaya hazır hödükler olarak inanıyordu. Sylvia, doğal olarak, düklük koltuğunun veliahtıydı.

"Ayrıca," diye devam etti Sylvia hışımla, "bu hızlı olacak. Nixie'lerle nasıl başa çıkılacağını artık çok iyi biliyorum."

Lorelei daha önce hiç nixie görmemişti ama keşif gezisinin folkloristi olarak yıllar boyunca wildeute hakkında sayısız hikâye kaydetmişti. Görüştüğü çoğu halktan insan onların canavar, hatta bazen tanrı olduğunu düşünüyordu. Gerçekte, çoğu yabanıl türü baş belasından başka bir şey değildi. Daha katlanılabilir türler kendilerini uzak yerlere kapatır ve yolcuları yoldan çıkararak eğlenirlerdi. Diğerleri ise kırsalda başıboş dolaşır, köylerde fesat çıkarır ve ekmek kabukları ya da krema kavanozları karşılığında küçük büyüler satarlardı.

Bir de nixie gibi yaratıklar vardı. Sadece bir gitar ve üç kilo ipekle silahlanmış biriyle yüzleşmek Lorelei'ye üzücü bir fikir gibi göründü. "Peki onunla tam olarak nasıl başa çıkmayı planlıyorsun? Sopayla mı döveceksin? Belki de çaya davet etmeyi?"

"Saçmalama," diye karşılık verdi Sylvia hışımla. "Ona şarkı söyleyeceğim. Aylardır tekniğimi geliştirmeye çalışıyorum."

"*Şarkı söylemek* mi?" Lorelei ağzından kaçırdı. "Bu hayatımda duyduğum en saçma şey."

Sylvia çenesini eğdi. "Peki cinler konusunda kaç kitap yayınladınız?"

Soğuk bir sessizlik çöktü. Her ikisi de Lorelei'nin tek bir kelime bile yayınlamadığını çok iyi biliyordu.

"Benimle istediğiniz kadar alay edin," dedi Sylvia, "ama araştırmalarım nixie'lerin büyü kaynaklarının etrafında toplandıklarını gösteriyor. Onlarla iletişim kurmayı öğrenmek keşif gezisinde çok değerli olabilir."

Lorelei bundan çok şüpheliydi. Üniversite koridorlarında büyü'nün kökeni ve doğasıyla ilgili tartışmalar hâlâ sürüyordu ama en yaygın kabul gören teori, büyü'nün sadece suda bulunan doğal bir madde olan aether olduğunu öne sürüyordu. Thaumatologlar, yani büyü uzmanları, bu maddeyi ölçmek için aletler geliştirmişlerdi ve bu aletler *cincücelerden* çok daha az ölümcül ve çok daha kesindi.

Kendini kindar hissederek nehrin boş alanını işaret etti. "O halde, çığır açan araştırmanızı iş başında görelim. Ya da

Nixi'ler de Alp'ler gibi kendilerini gizlemeyi öğrendiler mi?"

Kalabalık huzursuzlanmaya başlamıştı. Nehrin yukarısında, arkadaşlarından birini havaya kaldırırken bağırان ve alay eden bir grup çocuk gördü. Belli ki onu nehre atmak istiyorlardı. Lorelei gözlerini devirdi. Vereist'te kimsenin yüzmemesinin bir nedeni vardı. Bir kez yüzeyin altına battığınızda, zifiri karanlıkta yönünüzü bulmanın hiçbir yolu yoktu. Nixie ya da değil, bugün biri ölecekti.

Sylvia öfkeyle kızardı. "Gelecektir." "Git o zaman.

Dikkatinizi dağıtmak benden uzak olsun."

Sylvia sevinçle gülümsedi. "Harika! O zaman lütfen sessiz olun."

Lorelei'nin aklının bir köşesinde onu nehre itmek vardı ama o buna razı oldu.

Sylvia küçük bir arpej çaldı ve sonra şarkı söylemeye başladı. Lorelei göz ucuyla onu izledi. Akşam ışığı tepedeki dalların arasından süzülerek Sylvia'nın yüzüne dantel gibi gölgeler düşürüyordu. Parmakları beceriksizce akorları şekillendirirken sırtıttı. Lorelei hayatında hiç bu kadar *gösterişli* biriyle karşılaşmamıştı. Hayatının çoğunu kuzeylilerin etrafında geçirmiş ve onların soğuk, kırılmış etkinliklerine alışmıştı. Ama Albe'de insanlar herkesin içinde şarkı söylemek ve -daha da kötüsü- selamlaşırken birbirlerine sarılmak gibi tuhaf şeyler yapıyorlardı. Çoğu zaman Sylvia'nın kolay sıcaklığı ve heyecanlılığı Lorelei'yi çileden çıkarıyordu. Diğer zamanlarda ise ona geride bıraktığı her şeyi hatırlatıyordu.

Bakışlarını kaçırdı ve memleket özlemini daha da bastırdı. Önünde, Vereist siyah bir cam tabakası gibi parlıyordu. Bu nehir onu her zaman tedirgin etmişti ama Brunnestaad'daki en tuhaf nehir olmaktan çok uzaktı. Kuzeyde, çalkantılı yüzeyine adım atabileceğiniz ve kıyıdan kıyıya dümdüz yürüyeabileceğiniz Salz vardı. Batıda, Heilen'e girebilirdiniz ve her yaranız kapanırdı. Ve bu hain, genişleyen krallığın bir yerinde Ruhigburg'un amacı yatıyordu

Keşif: Ursprung, tüm büyüünün efsanevi kaynağı ve Kral Wilhelm'in şu anki saplantısı.

Sylvia onun kolunu tuttu. "Bak!"

Lorelei onun elinden kurtulamadan su dalgalandı. Nehrin karanlığından yavaşça bir şey çıktı. Sis dağıldı ve cılız bir yüz onlara baktı, bulutlara karşı bir dolunay kadar gri ve parlaktı.

Arkalarındaki kalabalıktan nefesler ve haykırışlar yükseldi. Lorelei sinirlenecek bir şey bulamadı. Yabancıllardan birini burada, şehirde görmenin, sanki bir halk masalı ya da ilginç bir manzara resmi canlanmış gibi, belli bir taşra yeniliği olduğunu kabul ediyordu. Okuduğu seyahatnamelerdeki tüm gravürler onun gerçek, katı ve korkunç görüntüsünün yanında sönük kalıyordu. Nixie'nin teni parlıyordu ve koyu renk saçları nehrin üzerinde mürekkep dökülmüş gibi dağılıyordu. Ama gözleri Lorelei'yi soğuk, içgüdüsel bir korkuyla çarptı. Gözleri Vereist kadar derinliksiz, simsiyahtı ve esrarengiz bir şekilde sürüngendi; gözlerini kırıştırdıkça üzerlerinden ince, yarı saydam bir tabaka kayıyordu.

Sylvia sesinde gerçek bir merakla, "Şuna bakın," dedi. "Muhteşem değil mi?"

Hayır, Lorelei söylemek istedi. O korkunç biri.

Parıltılı bir ses Lorelei'nin dikkatini çekti. Sylvia'nın köprücük kemiğinin üzerinde, her biri bir azizin simgesiyle işlenmiş bir dizi kolye duruyordu. Lorelei onu en son ne zaman kolyesiz gördüğünü hatırlayamıyordu; kolyeler ona her zaman sıra dışı gelmişti. Burada, Neide eyaletinde, Yevani olmayanlar inançlarında daha ölçülü olma eğilimindeydi. Ama baştan aşağı Albisch olan Sylvia, başka her şeyde olduğu gibi gösterişli bir şekilde dua ederdi. Yanında bir yığın halinde durana kadar onları teker teker çözdü. Bunun gibi, nixie'nin sihrinin sınırlarını aşabilecek hiçbir koruyucu taşııyordu.

Lorelei kendisine rağmen kalabalığın hastalıklı hayranlığını anlıyordu. Sylvia'nın çalışmasını daha önce hiç izlememişti. Kuşkusuz, birinin kendini tehlikeye atmasını izlemenin verdiği hastalıklı bir heyecan vardı. Sylvia son yıllarda

alışılmadık metodolojisi sayesinde adını duyurdu. Yabanıllarla yaşadığı maceraların önemsiz küçük öykülerini yayınladı; bu öykülerde deneyimlerini kaydetmek için kendini bilerek peri büyüsüne kaptırdı. Seyahatnameleri okuyucularını mest ediyor, onları kandırarak kendisine hayalperest demelerini sağlıyordu. Ancak bunların hiçbir bilimsel değeri yoktu. Bunlar ampirizme bir hakaretti, zayıf anekdot verilerine ve daha da kötüsü *kaprislere* dayanıyordu. Lorelei artık Sylvia'nın sadece istisnai olarak şanslı olduğunu biliyordu.

-Ve inanılmaz derecede aptalca. Bir nixie'nin şarkısı güçlü bir hipnotik büyüye sahipti; sayısız kişi onların büyüü altında boğulmuştu.

Nixie kendini nehrin yüzeyinden çıkıntı yapan pürüzsüz bir kayanın üzerine bıraktı ve Lorelei geri çekilmemek için elinden geleni yaptı. Nixie'nin saçları nilüfer çiçekleriyle karışmış ve bir kuyrukkakan düğümü kadar kaygandı. Kemikli omuzlarına dökülüyor ve kucağında birikiyordu. Bir insanın bacaklarının başlayacağı yerde, kalçaları yanardöner pullarla kaplıydı ve uzun, yılsarı bir kuyruğa doğru sivriliyordu. Mavi dudakları, tırtıklı dişlerinin en ufak görüntüsünü ortaya çıkaracak kadar aralanmıştı. Bu öyle bir gülümsemeydi ki Lorelei'in içine bir korku şimşegi çaktı.

"Von Wolff," diye uyardı Lorelei.

"Barış, Lorelei." Sylvia'nın bu şarkıyı *söylemesi* de yaraya tuz biber ekmişti. "Sadece merak ediyor."

Bunun nasıl güven verici olduğunu pek anlayamadı. Arkalarından bir yaygara yükseldi. Lorelei omzunun üzerinden bakınca dinleyicilerinin sayısının arttığını ve daha da cesaretlendiğini gördü. Heyecanla konuşarak ve işaret ederek daha da yaklaştılar.

Aptallar, hepsi.

"Geri çekil," diye tersledi Lorelei, "eğer bugün boğulmak istemiyorsan."

Bir *tıslama* dikkatini tekrar suya çekti. Nixie bir nefes aldığı anda, göğüs kafesindeki zarımsı solungaçlar dalgalandı ve alevlendi. Sonra şarkı söylemeye başladı ve tüm dünya kıpırdamadan durdu.

Deniz gibi bir şarkıydı bu, Lorelei'nin şimdiye kadar duyduğu en tatlı şarkı. Sylvia'nınkinin etrafında mükemmel bir uyum içinde

dolanırken kabardı ve tepeye çıktı, amansız ve karşı konulmazdı. Bir an, Lorelei onu

ayakları yere sağlamca bastı. Bir sonraki adımda kendini ağırlıksız, uçuyor gibi hissetti. Daha önce hiç bu kadar... tam hissetmemişti, sanki yeryüzündeki her varlıkla birlikte nefes alıyormuş gibi. Görkemli, akkor halindeki bir an için, onu gördü: dünyanın canlı, vahşi güzelliğini. Aether hepsinin içindeydi, *her şeyin* içinde. Sis içinde parıldıyordu ve Vereist binlerce farklı renkle ışıldıyordu, o kadar parlaktı ki neredeyse gözleri yaşaracaktı. Nasıl bu kadar karanlık olduğunu düşünmüştü?

Suya doğru bir adım attı, sonra bir adım daha. Tam nehrin kenarına geldiğinde, boynundaki demir zincir sanki kızgın bir dağa dokunmuş gibi onu yaktı. Lorelei bir nefesle kendine geldi. Nehir -bir kez daha siyah ve demir gibi donuk- altından göz kırparak akıyordu. Neredeyse yüksek sesle küfredecekti. Kendini toparlayamazsa, bunamış bir aptal gibi sığ sularda boğulacaktı.

Odaklan, lanet olası.

Dudağının iç kısmını ısırdı. Bakırın tadı dilini kapladığında, nixie'nin büyüü tamamen dağıldı. Korkunç bir çığlık düşüncelerinin bulanıklığını yarıp kanını buza çevirdi.

Demek şarkısının gerçek sesi buydu.

Ancak Sylvia onun büyüü altında kaldı. Gözlerinde garip ve parlak bir coşku ifadesiyle kıpırdamadan duruyordu. Her zaman hareket halindeyken onu yakından incelemek nadir bir şeydi. Gözleri grinin o kadar soluk bir tonuydu ki neredeyse menekşe rengini andırıyordu. Soyluların çoğu gibi onun da şakaklarında düello izlerinden oluşan ince bir kafes vardı: her biri yüzüne aldığı bir darbeye dayanmanın şüpheli onur nişanıydı. En kalın olanı, yanağını boydan boya kesmiş, güneşin aydınlattığı bir buz tabakası gibi parlıyordu. Sylvia gitarını bıraktı, hâlâ ürkütücü, akortsuz şarkısını mırıldanıyordu. Kalabalığın gürültüsü bir kez daha arttı.

Lorelei gürültünün içinde bir yerde birinin "*Yapıyor!*" diye bağırdığını duyabiliyordu.

Lorelei'nin içinden bir alarm şimşegi çıktı. "Ne yapıyorsun sen?"

Sylvia nehre doğru yürürken onu görmezden geldi. Saçlarının gevşek uçları rüzgârda dans ediyor, günün son kızıl parıltısı saçlarını beyaz bir ateş gibi aydınlatıyordu. Nixie ona perdeli bir el uzattı. Sylvia ona doğru ilerlerken, altından kaydığını hayal etmek çok kolaydı. İnce erik rengi elbisesi etrafında bir gül gibi açacaktı. Gümüş rengi saçları, nehrin koyu siyahına karşı kemik gibi keskin duracaktı. Ne yazık ki Ziegler, doğa bilimcileri ölüme sürüklenirken boş boş oturursa Lorelei'yi asla affetmeyecekti. Müdahale etmek zorunda kalacaktı.

Kural olarak Lorelei sihrini kimsenin görebileceği bir yerde kullanmazdı. Ama yıllar geçtikçe bunu gizlemekte ustalaşmıştı. Derin bir nefes alarak büyüsunu çağırdı. Güç göğsünden yayıldı ve parmaklarının ucuna kadar aktı. Yumruğunu suyun içinden akan aether'ın etrafına kapattığını hayal etti ve-işte. İradesinin nehre karşı işe yaramaz bir şekilde çekildiği kısa bir bunalma anı oldu. Ama sonra bağlantı yerine oturdu ve Vereist'i kendisinin bir uzantısı, hayalet bir uzvu gibi hissetti. Nehrin akıntısı kulaklarında kendi kanının akışı gibi kükrüyordu. Alnında boncuk boncuk terler oluştu. Vereist üzerindeki hakimiyetini tamamen kaybetmeden önce fazla zamanı yoktu ama fazla bir şeye de ihtiyacı yoktu.

Bir nefes vererek suyu rotasından saptırdı; nixie'yi tüneğinden kaldırmaya yetecek kadar. Sylvia ipleri kesilmiş gibi sarsıldı. Sonunda Lorelei sihrini bıraktı. Rahatlama ve yorgunluk ağır bir şekilde üzerine çöktü.

Nixie bir an sonra sudan fırladı ve Lorelei'ye neredeyse öfke dolu bir bakış fırlattı. Nixie saçını savurarak tekrar yüzeyin altına kaydı ve gözden kayboldu. O kadar şaşırtıcı bir şekilde insandı ki Lorelei şaşkına dönmüştü.

"Bekle!" Sylvia çaresizce seslendi.

Sylvia o canavarın peşinden gitmeye kalkarsa.

O daha iyi düşünmeden Lorelei aralarındaki boşluğu kapattı ve onun dirseğini tuttu. "Aklını mı kaçırdın sen? Getir

Şimdi buraya dön."

Sylvia, huysuz ve sinir bozucu bir şeyler söylemek için ağzı açık bir şekilde ona doğru döndü ama Lorelei'nin bunu duymaya fırsatı olmadı. Sylvia kolunu öylesine şiddetle çekti ki ayağı kaydı ve Lorelei'yi de beraberinde götürdü. Korkunç bir an için zaman durmuş gibiydi. Çığlık sesleri binlerce kilometre öteden ona ulaştı.

Sonra da suya devrildiler.

Karanlık onu öylesine sarmıştı ki, yüzünün önündeki kendi elini bile göremiyordu. Soğuk açgözlülükle nefesini kesiyordu. Lorelei tekmeleyerek yüzeye çıktı ve nefes nefese kaldı.

Sylvia çoktan sürünerek kıyıya çıkmış, ıslak bir kediye benziyordu. Tüyleri diken diken olmuş, elbisesi tenine yapışmış, saçları omuzlarına dökülmüştü. Toplanan kalabalık çoktan dağılmaya başlamıştı, hayal kırıklığı yüzlerinden okunuyordu.

"Bak şimdi ne yaptın," dedi Sylvia suçlayıcı bir ifadeyle. "Benimle konuşuyordu."

"Ne yaptım *ben*?" Saçları yüzüne yapışmışken özellikle haklı hissetmek zordu. Ağzının tadı nehir suyu ve çamur gibiydi. Bir şekilde sıırıslık paltosunun ağırlığının üstesinden gelmeyi başardı ve kendini nehir kıyısına attı. "Bu tamamen senin hatandı."

Sylvia parmağını Lorelei'nin yüzüne doğru uzattı. Lorelei'den tam bir baş kısa birinin onu tehdit etmeye kalkışması ne kadar saçmaydı. "Durum tamamen kontrolüm altındaydı. Beni aptal durumuna düşürdün."

"Bu işi kendi başına yeterince iyi yapıyorsun." Lorelei göğüs cebinden saatini çıkardı. "Acele etmeliyiz eğer..."

Saniye ibresi *tik, tik, tik, tik, tik, tik, tik, tik, tik*. Yelkovan zamansız ölümüyle tanışmış, planladıkları kalkış saatini beş dakika geçe sonsuza dek sabitlenmişti.

Geç kalacaklardı ve Ziegler onları öldürecekti.

İKİ

W Nihayet buluşma noktasına vardıklarında, söylenecek hiçbir şey kalmamıştı. Lorelei bütün kinini kusmuştu.

Brunnisch dilinden ve sonra da Yevanisch dilinden bir şeyler öğrenebildi. Sylvia tüm bunlara inatçı bir şehit ifadesiyle katlanmıştı ve şimdi asık suratlı sessizliğini koruyordu.

Ziegler arabaya yaslanmış, elle tutulur bir hoşnutsuzluk yayıyordu. Onlar yaklaşırken, düz ve etkilenmemiş bir bakışla onları süzdü.

"Atlayın," dedi Ziegler ve arabaya tırmandı.

İtaatkâr bir şekilde onu takip ettiler. Lorelei, Ziegler'ın karşısındaki koltuğa oturdu. Sylvia, sinir bozucu bir şekilde Lorelei'nin yanına yerleşti ve elbisesinin ıslak kuyruğunu düzeltti. Lorelei dişlerinin takırdamasını engellemek için çenesini sıktı.

Nehir gömleğinin nişastasını akıtmıştı ve nedense bu durum onu en az geç kalmaları kadar öfkelendirmişti. Gösterişe tahammülü yoktu ama bu bir saygınlık meselesiydi, *bir düzen* meselesiydi. Kravatını titizlikle düğümlemişti ve yaka uçları bir zamanlar çenesinde güçlü, keskin bir çizgi oluşturmuştu. Şimdi her ikisi de gevşek ve üzgündü. Daha da kötüsü, ıslak kumaşın teninde yarattığı o korkunç histi. Sylvia ise... Çamur lekeli bir elbisenin içinde yarı boğulmuş haldeyken bile masal güzelliğinde, cam tabuttaki bir prenses kadar mükemmel görünmeyi başarıyordu. Lorelei ona baktığında, adını koymayı tercih etmediği bir duyguyla midesinin bulandığını hissetti.

Uzun zaman önce, Lorelei'nin içinde bir acı tohumu kök salmıştı. Yıllar geçtikçe yabani bir şekilde büyümüş ve etrafına sarılan dikenler filizlenmişti.

Kalbi. Sylvia'yı tam olarak kıskanmıyordu; hiçbir zaman güzel olmak istememişti. Yine de, bazen geleneksel olarak yakışıklı olduğunu bile iddia edememesi canını yakıyordu - ya da en azından sarı saçları ve soluk mavi gözleriyle klasik Brunnisch. Koyu renk buklelerini kısa kestirmiş, alnına dökülen, çoğu beyefendinin modası olan asi bir dökülme dışında bırakmıştı. Ancak sivri elmacık kemikleri ve ince burnuyla hovardalıktan ziyade ciddi ve huysuz görünüyordu; bu etki konuşurken de yumuşamıyordu.

Sonunda, araba hareket etmeye başladığında, Ziegler ateş açtı. "Neden geç kaldığınızı açıklamak ister misiniz?"

Oh, hiç yapar mıydı? Lorelei daha dik oturdu. "İ-"

"Ya da neden boğulmuş fareler gibi göründüğünüzü?"

Sylvia soldu. "Şey-"

"Ya da neden o kadar gün varken bugün bana nispet yapmayı seçtin?" Her soruyla birlikte sesi daha da sertleşiyor, kelimeleri daha da hızlanıyordu.

"Eğer sadece-"

"*Hepimizin kariyeri bu keşif gezisinin başarısına bağlı cümlesinin* neresini anlamakta zorlandın?" Lorelei'nin onun Javenish dilinde konuşmaya başladığını anlaması bir an sürdü. Ziegler, önceki kral on beş yıl kadar önce onu evine çağırmadan önce yetişkinlik hayatının çoğunu Javenor'da geçirmişti. Acı bir şekilde geri dönmüştü ama birçok açıdan -etkilenmiş Javenish aksanı, Brunnisch olan her şeyi küçümsemesi- sanki hiç ayrılmamış gibi davranıyordu. "Daha açık söylememe gerek var mı?"

İkisi de cevap vermeyince, "Ee?" dedi. "Hayır mı?" Sylvia denedi.

"Hayır mı? O zaman neden sabote etmeye çalışıyorsunuz? Bu kadar geç saatte ve siz ikiniz bu durumdayken ortaya çıkmak tam bir utanç kaynağı!"

"O ve ben eski dostuz," dedi Sylvia acıyla. "Çok daha kötülerini gördü, sizi temin ederim."

Ziegler, "Ve ben senin hayatta olduğundan daha uzun süredir politikacılara danışmanlık yapıyorum," diye karşı çıktı. "Bu etkinlik istikrar mesajı vermek içindir."

Birlik. *Güven*. En güvenilir siyasi rakibi ona şaka yapar gibi içeri girdiğinde bunun nasıl görüneceğini düşünüyorsunuz?"

"Onun kuklası olmakla ilgilenmiyorum!"

"Çok kötü. Bu gece hepimiz öyleyiz." Ziegler koltuğuna daha da gömüldü ve kollarını kavuşturdu. Yenilmiş ve tiksiniş arasında bir yerde görünüyordu, sert bakışları pencereden dışarı sabitlenmişti. "Adamı ne kadar uzun zamandır tanıdığınız ya da ne kadar iyi huylu olduğu umurumda değil. Saltanatının istikrarının tehlikede olduğunu hissediyorsa bunların hiçbir anlamı yok."

Haklı bir noktaydı. Saltanatından emin olan hiç kimse Ursprung'u aramak için kaynaklarını boşa harcamazdı. Çok az insan onun masal dünyasının dışında var olduğuna inanırdı.

Çoğu insanın büyü yapma yeteneği vardı. En yetenekli uygulayıcılar bir el hareketiyle havadan nem çekebilir ya da bir göletin yüzeyini dondurabilirdi. Ama Ursprung -tabii ki bedelini ödemeye hazırsanız- inanılmaz bir güç bahşediyordu. Lorelei'nin yıllar boyunca derlediği halk hikâyeleri, bu gücün tam olarak nasıl işlediği ya da bu güce ulaşmak isteyenleri hangi korkunç kaderin beklediği konusunda hiçbir zaman hem fikir olamamıştı.

"On beş yıl," dedi Ziegler hissedilir bir kızgınlıkla. "Kraliyet ailesi on beş yıldır beni yaldızlı bir zincirle sarayda tutuyor. Bu lanet baharı bulmak ona borçlu olduğum son hizmettir."

Bir zamanlar Ziegler yıllar süren keşif gezilerine çıkmış ve boş zamanlarını Javenor'un en gözde şehrinde, iyi döşenmiş bir dairede geçirmişti. Şimdi ise Wilhelm'in kâhyası olarak görev yapıyordu, bu rolden nefret ediyordu ama kaçamıyordu. Wilhelm ona yürüyen ansiklopedi diyordu.

Daha çok dans eden maymunu gibi, Ziegler sık sık homurdanırdı.

"Açık havaya ihtiyacım var. İlginç insanlara ihtiyacım var," diye devam etti. "Siz iki sonradan görmenin mahvetmesi için bu işe çok emek verdim."

Sonradan görmeler. Lorelei'nin beklediğinden daha fazla canı yanmıştı. Elbette Ziegler bunu gerçekten kastetmemişti; sık sık öfkeyle öfkelenirdi. Öyle bile olsa,

Lorelei, Ziegler onu ilk kez kanatları altına aldığında olduğu gibi on iki yaşındaki kırık bir kız gibi hissetmekten kendini alamıyordu: kaçmak için olduğu kadar memnun etmek için de çaresizdi.

"Bu tamamen von Wolff'un hatası." Lorelei kendi sesindeki huysuzluktan nefret ediyordu ama kendini durduramıyordu. "Tam zamanında geldim."

Sylvia ona isyankâr bir bakış fırlattı. "Çok değerli olduğunu kanıtlayacak bir teoriyi test ediyordum-"

"Yeter. Başımı ağrıyorsun." Ziegler burnunun kenarını sıktı ve uzun, bıkkın bir iç çekti. "Şu anda ikinize de bakmaya dayanamıyorum."

Lorelei'yi önce sıcak bir utanç dalgası çarptı. Ama Sylvia'ya baktıkça, bu duygu sürekli ve yakıcı bir nefret tarafından tüketildi. Hiçbir şey güvende değildi. Ne gururu, ne konumu, ne de akıl hocalarının sevgisi. Mezun olduklarında, Sylvia von Wolff ondan her şeyini alacaktı.

Lorelei keskin bir açıyla pencereye doğru yöneldi ve geçip giden şehre baktı. Güneş ufukta yan yatmış bir kömür gibi yerleşirken, dinlenme gününün arifesinde olduğunu fark etti. Anne babası ve küçük kız kardeşi Rahel yakında akşam ayinine doğru yola çıkacaktı. Lorelei en son ne zaman dua ettiğini ya da bu konuda suçluluk duymayı tam olarak ne zaman bıraktığını hatırlayamıyordu. Yine de, tapınağın kulelerinin karanlığın içinden uzandığını gördüğünde içinde yükselen özlemi bastıramıyordu.

Gün batımından önceki hareketli saatleri, ailesinin sanki kralın kendisini evlerinde ağırlamak üzereymiş gibi yemek pişirip temizlik yapmasını özlemişti. Akşam yemeğinde şaraplarını kutsarken babasının sesinin yatıştırıcı ritmini, örgülü ekmeğin tatlı kokusunu özlemişti. Bazen, bitmek bilmeyen sabah ayinlerini bile özlüyordu. Lorelei inancının yasını tutmuyordu, sadece Ingrid Ziegler'le tanışmadan önceki kızın, yani hâlâ Yevanverte'ye ait olan kızın yasını tutuyordu. Her gece ailesine bir öncekinden daha yabancı bir şekilde dönüyordu: Yevanisch'ten çok Brunnestaader.

Elbette hiçbir şey söylemediler ama Lorelei kayıtsız değildi. Onlarla düşünmeden Brunnisch dilinde konuştuğunda ya da geçen ay hangi komşularının çocuklarının evlendiğini hatırlayamadığında ya da herkes uyuduktan sonra uzun süre çalışarak bir mumu daha yaktığında bunun onları nasıl üzdüğünü gördü. Yine de her sabah masada çay ve bir dilim elmalı kekle uyanırdı. Her akşam eve geldiğinde yemek masasında onun için hazırlanmış bir yer buluyordu. Refahı, mutluluğu ve evlilik beklentileri hakkındaki tüm iğnelemelere katlandı. Artık onu anlamasalar bile, onu seviyorlardı. Keşke tüm bunları onlar için yaptığını söyleyebilseydi.

Belki bir gün onun bencilliğinden faydalanırlardı.

Çok geçmeden kraliyet sarayı önlerinde yükseldi. Onu sadece uzaktan görmüştü: Ziegler'in yalnız ofis penceresinin diğer tarafında soluk bir leke. Yakından bakıldığında, bakırdan bir kubbeyle taçlandırılmış beyaz taştan gösterişli bir yayılmaydı. Ay en yüksek tepesinde dengede duruyor, bahçeleri yumuşak bir el ile gümüşleştiriyordu. Hava yoğun ve gül kokusuyla tatlıydı. Kralın kraliyet botanikçilerinden oluşan gerçek ordusu sayesinde, güller koyu altından en saf beyaza kadar akla gelebilecek her renkte çiçek açıyordu. Ama Lorelei'nin en çok hayran olduğu dikenleriydi; her biri karanlıkta gümüşten bir parıltı gibi parlıyordu.

Arabacı onları bir sıra arabanın sonunda durdurdu. Bir uşak Sylvia'nın arabadan inmesine yardım etmek için koştu. Lorelei gözlerini devirerek kendi kapısını itti.

Yanında başka bir uşak belirdi. O daha ağzını açmadan kadın, "Dokunma bana," diye çıkıştı.

Üçü birlikte sarayın mermer merdivenlerinden çıktılar. Üzerlerinde beliren kapılar, bu kadar zevksiz olmasalardı, hayranlık uyandırıcı olabilirdi. Ahşap paneller altın işlemeliydi ve lento süslü bir şekilde oyulmuştu.

-Deniz köpüğünden yükselen *nixies*. Sylvia, hakkını yemeyelim, bu konuda hiçbir şey söylemedi.

Ne zaman o hayal edilmiş kendisi Yürümek
aracılığıyla şunlar bu gece bir zaferdi: uzun ve
acımasız bir yolun sonu. O

kralın kendisi tarafından karşılanacaktı. Ülkenin en saygın doğa bilimcileriyle tanıştırlılacaktı. Gerçek, kendi hayal edebileceği her şeyden daha kötüydü.

Ziegler tek kelime etmeden davetiyelerini kapıcıya doğru itti; kapıcı önce davetiyeleri, sonra da yüzlerini yargılamaya benzer bir şeyle taradı. "Hoş geldiniz."

Kapıları açtığında sohbet ve kahkaha sesleri dışarı taşıtı. Boğazını temizleyerek, "Sayın Profesör Ingrid Ziegler, Ruhigburg Keşif Gezisi'nin lideri; Bayan Sylvia von Wolff, Ruhigburg Keşif Gezisi'nin doğa bilimcisi; ve Lorelei Kaskel, Ruhigburg Keşif Gezisi'nin folkloristi" diye seslendi.

Sanki üzerlerine bir fanus düşürmüş gibiydi. Her ses aniden boğuklaştı ve belirsizleşti. Bazıları eğleniyor, bazıları ikinci elden utanç duyuyor, bazıları da hiç etkilenmiyordu. Lorelei kendini bir doğa bilimcinin masasına yatırılmış, parçalara ayrılmaya hazır bir numune gibi hissediyordu.

Kaşlarını çatmış olmalıydı çünkü Sylvia eğildi ve dirseğini kaburgalarına sapladı. Lorelei'nin gülümsemesi, onlara en yakın olan asilzadenin sanki ayaklarına kızgın yağ dökülmüş gibi geri çekilmesine neden oldu.

"İyi akşamlar!" Sylvia tamamen inandırıcı olamayacak kadar güneşli bir sesle konuştu. "Bu gece geldiğiniz için çok teşekkür ederim."

İşte böyle, büyü bozuldu. Sohbet yeniden başladı, müzik üstlerinde yükseldi ve Lorelei kalabalığın arasında kaybolma fırsatını yakaladı.

Avizelerin göz kamaştırıcı ışıltısı ve kalabalığın bitmek bilmeyen uğultusu, henüz tam olarak atlatamadığı baş ağrısını dindirmeye yetmişti. İyi bir gece uykusu onu kendine getirecekti ama yine de kendine kızmaktan kendini alamıyordu. Büyüyü bu kadar anlamsızca ya da pervasızca kullanmamalıydı. Büyü her zaman aktarıcısını tükettirdi; ne kadar olduğu suyun hacmine, hızına ve aktarıcının yeterliliğine bağlıydı. Her şeye rağmen, yaptığı şeye kalkışmamalıydı ama gözlerindeki o aç ve tehlikeli bakış

Nixie'nin gözleri içinde bencil olmayan bir dürtü uyandırmıştı. Lorelei öfkeli bir iniltiyi bastırdı.

Bir dahaki sefere, Sylvia'nın kendi anlamsız ölümüne doğru yürümesine izin verecekti.

Cesetlerin arasında ilerlerken çenesini yukarıda tutuyordu. Tüm bu şıklığın arasında, sıradanlığıyla dikkat çekiyordu. Her zaman yaptığı gibi siyah giyinmişti. Annesi ceketini terziye götürmesi için ısrar etmiş, terzi de yaka ve kol ağızlarını parlak siyah iplikle güllerle işlemişti. Lorelei şimdi pes etmemiş olmayı diliyordu. Bu yıkık dökük savurganlık onu kıyafetsizliğinden bile daha fazla utandırmıştı ve bu gece kutlayacak bir şeyi de yoktu.

Diğer çekingenlerin gizlendiği uzak köşeyi bulması bir dakikadan fazla sürmedi. Buraya kadar gelmişti. Yıkacak ne bir onuru ne de bir beklentisi kalmıştı. Artık tek yapması gereken gecenin sonuna kadar hayatta kalmaktı. Bir hizmetçi elinde gümüş bir tabak dolusu şarap kadehiyle yanından geçerken bir tanesini aldı ve hemen içti.

"Kaskel," dedi tanıdık bir ses.

Sanki gecesi yeterince mahvolmamış gibi.

Döndüğünde seferin doktoru ve Herzin'in müstakbel dükü Johann zu Wittelsbach'ın askeri kıyafetleriyle orada durduğunu gördü. Saçlarının yarısı yüzünden geriye doğru toplanmıştı ve geri kalanı omuzlarına doğru altın renginde dökülüyordu. Elinde törensel bir kılıç vardı ve yüzünde onu burada bulduğu için hem şaşırmış hem de hakarete uğramış olduğunu gösteren bir ifade vardı.

Duygularımız oldukça karşılıklıydı.

"Johann," dedi sertçe. "Belli ki buraya iyi bir sebep için gelmişsin. Nedir o sebep?"

"Düşmanca," diye not etti. "Sana göz kulak olmak için buradayım." "Peki ben gözetlenmeyi gerektirecek ne yaptım?"

Adam ona doğru yaklaştı ama Lorelei kendini tuttu. Bu kadar yakından, adamın nefesindeki likör kokusunu alabiliyordu. Bu koku

derisi yarı hatırlanmış bir korkuyla ürperdi. Alkol ve Johann gibi adamlar asla iyi anlaşılamazdı. Onları cesaretlendirirdi.

Gözlüklerinin altındaki gözleri düz, buzul mavisiydi. "Buradasın."

Adamın söylemediği şeyi çok iyi anlamıştı: *Ve sen de olmamalısın, pis Yeva.* Öfkesini elinden geldiğince bastıran Lorelei, "Majestelerinin davetiyle," dedi.

Yüzünden bir kızgınlık ifadesi geçti. "Onun açısından bir dikkatsizlik. Wilhelm'in her zaman başkalarının iyi yönlerini görme gibi talihsiz bir eğilimi olmuştur."

Lorelei onun bildiğini tahmin ediyordu. O ve keşif ekibinin geri kalanı -kampüste Ruhigburg Beşlisi olarak bilinirlerdi- çocukluklarının yazlarını birlikte geçirmiş, bu koridorlarda çılgınca koşturmuşlardı. Gerçek kardeşlerin sahip olduğu tüm kavgalara ve yarı gömülü kırgınlıklara sahiptiler. Hepsi yirmili yaşlarının ortasındaydı ama Johann'ın en büyüklerinin rolünü üstlendiğini anlamıştı: ruh haline bağlı olarak bir zorba ya da koruyucu.

Onu kışkırtmanın hiçbir yararı olmazdı. Ama kendini durduramayacak kadar öfkelenmişti. "Bu kadar iyi eğitilmiş bir bekçi köpeğine sahip olduğu için ne kadar şanslı."

Onunla alay ettiğini fark edince gözleri parladı. "Onun misafirperverliğine nasıl karşılık vermeyi planladığını biliyorum."

"Peki bu nasıl oluyor?" diye tısladı.

Ona kendi kaba gülümsemesini verdi. Bu yeterli bir cevaptı.

Sanki içgüdüsel olarak, bakışları adamın boynundaki zincire kaydı. Zincirde gümüşten dökülmüş bir kurt dişi asılıydı: Tazılar olarak bilinen, artık feshedilmiş kutsal bir tarikatın sembolü. İşe yüzlerce yıl önce, tehlikeli yabanılları (ya da kendi deyimleriyle iblisleri) kutsanmış gümüşle avlayarak başlamışlardı. Ancak birkaç on yıl önce, Herzin'i "haşarattan" temizlemeyi amaçlamışlardı: Lorelei gibi insanlar ve Sylvia gibi, sapkın dini uygulamaları ruhani yaşamı bozan insanlar.

topraklarının saflığı. Johann iktidarı babasından devraldığında, geri dönmelerinin uzun süreceğini düşünmemişti.

"Seni uzun zamandır izliyorum Kaskel. Entrikalarının, açgözlü hırsının boyutlarını gördüm." Eğildi ve mırıldandı, "Bu gece bunun engellendiğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Bununla birlikte, uzaklaştı.

Lorelei içinde kaynayan aciz bir öfkeyle onun gidişini izlemekten başka bir şey yapamadı. Davranışlarındaki hiçbir şey onu şaşırtmamıştı. Bir keresinde kütüphaneden Johann'ın ilk kitabını almış ve ilk sayfanın yarısında "insanlığın üstün bir kolundan gelenler morfolojik olarak aether kanalize etmeye daha iyi adapte olmuşlardır" cümlesini okuduktan sonra hemen iade etmişti.

O zamandan beri onu bir bilgin olarak hiç ciddiye almamıştı. O ve onun gibilerin geliştirdiği saçma insanlık taksonlarının aksine, Yevani büyü kullanabiliyordu.

Lorelei bunu ilk kez yaptığında, babası ona vurmuştu. Bunu ilk ve son kez yapmıştı. Bir an için kulakları çınlayarak ona bakabilmişti. Adam ona dehşet içinde, solgun ve titreyerek bakmıştı. Özür dilemeyi bitirip ikisinin de gözyaşlarını kuruladıktan sonra ayaklarının dibine diz çöktü ve yüzünü ellerinin arasına aldı.

Bunu asla onların görebileceği bir yerde yapmamalısın, dedi. Bizim güçsüz olduğumuza inanıyorlar. Aksinin kanıtını görmek onları üzüyor. Anlıyor musunuz?

O zaman bile yapmıştı. Şimdi sadece itaatinin Aaron'ın hayatına mal olup olmadığını merak ediyordu.

Mumların alevlerinin kristal avizelerde kırılma şekli tüm odaya su altındaymış izlenimi veriyordu. Bulunduğu noktadan, önüne serilen tüm o içi boş ihtişamı görebiliyordu. Partiye katılanlar içkilerini yokmuşçasına bir dokunuşla soğutuyor ve parmaklarını düşüncesizce oynatarak alınlarındaki teri siliyorlardı. Buz tanecikleri eteklerinde yıldızlar kadar soğuk parlıyordu.

Ceketlerinin etekleri ve elbiselerinin etek uçları buğulanıyordu. Büyü bu insanlar için gerçekten hiçbir şey ifade etmiyordu.

Lorelei, eteklerin ve frakların ışıltılı girdabını geçtikten sonra Ziegler'in Sylvia'nın annesi Anja von Wolff ile konuştuğunu gördü. Düşes, kızının aksine zayıf kemikli, çukur gözlü ve ölümcül derecede solgun bir kadındı. Çenelerinin kararlı duruşu dışında aralarında hiçbir benzerlik yoktu; Sylvia'nın saçlarının kemik beyazlığını annesinden miras almadığı anlaşıyordu.

Birbirleriyle ne işleri olabilirdi ki? Ziegler, güçlü ve sesli bir muhalifi olduğu toprak koruma ve kolonizasyon konularında politikacılara sık sık tavsiyelerde bulunurdu, ancak Anja von Wolff meraklı zekasıyla değil, askeri stratejisiyle tanınıyordu.

Lorelei'nin merakı, kendini korumaktan daha ağır bastığı için onu izledi. Onlar konuşurken -belki de tartışırken- Hoca parmağını Ziegler'e doğru uzattı. Lorelei kendine rağmen, bu hareketin ne kadar tanıdık olduğuna dair bir sempati hissetti. Ne de olsa Sylvia'ya annesinden bir şeyler miras kalmıştı.

Mesajını açıkça ileten Anja topuklarının üzerinde döndü ve kalabalığın arasına karıştı. Ziegler bir an şaşkın şaşkın durdu. Sonra, sanki Lorelei ona adını seslenmiş gibi, odanın öbür ucundan bakışlarıyla karşılaştı. Şaşkınlığı tamamen okunamaz bir şeye dönüştü. Bir an sonra, sanki birbirlerine yabancılarmış gibi dikkatle başka tarafa baktı.

Hayal kırıklığını tam olarak içine sindiremeden, yanından çınlayan kahkahalar duyuldu. "Zavallı Lori. Tekmelendiğinde hâlâ şaşırان bir spaniel gibisin."

Heike van der Kaas: Keşif gezisinin astronomu, deniz kıyısındaki Sorvig eyaletinin şımartılmış varisi ve Brunnestaad'ın en güzel kadını olduğu söyleniyordu. Koyu kızıl saçları ve çarpıcı yeşil gözleriyle karşı karşıya gelindiğinde, buna itiraz etmek zordu. Ancak Lorelei onun küçük zalimliğini hiçbir zaman görmezden gelememişti.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi.

"Benim hatırım için güçlü olmana gerek yok." Heike fildişi kemikli yelpazesini yüzünün önünde dalgalandırdı. "Ziegler sana kızgınsa, bu duyuru için iyiye işaret değil, değil mi?"

"Bana ne bundan?" Lorelei soğukkanlılıkla sordu. "Bu asla bir yarışma değildi."

En azından kazanmayı beklediği bir şey değildi.

"Şey," dedi Heike, belli ki ondan bir tepki alamadığı için hayal kırıklığına uğramıştı. "Sylvia'nın yüzündeki ifadeyi görmek için bile olsa, senin için hâlâ umut besliyorum."

Artık Heike'nin sesindeki gerçek kin Lorelei'yi şaşırtmıyordu. Mürettebatın keşif gezisine hazırlandığı aylar boyunca Lorelei, grup içinde neredeyse her gün sayısız çatlağın oluşup onarıldığını görmüştü. Ama Heike ile Sylvia arasında kaynayan gerginlik, eski ve affedilmemiş bir şeyin havasını taşıyordu, tıpkı hiçbir zaman tam olarak yerine oturmamış bir kemik gibi.

Bir duraksamadan sonra Heike komplocu bir tavırla eğildi. "Ve Johann'ınki de öyle. *Senden* emir aldığını hayal edebiliyor musun? Nasıl gülerdim."

Lorelei bugün cezasız kalmasına izin veremeyeceği kadar çok hakarete katlanmıştı. Daha iyi düşünemedi, "Senin için de umut besliyorum," dedi.

Heike'nin nazlı gülümsemesi bozuldu. Zehirli bir sesle, "Ne kadar tatlısın." dedi.

Yaklaşık iki yıldır, mürettebatın her bir üyesi Ziegler'e veri toplamak için kendi keşif gezilerini yürütüyordu

-Ursprung'un genel konumunu saptamak için kullanacağı veriler. Onu tanıdığı on iki yıldan sonra Lorelei teoriyi yeterince iyi anlamıştı. Bitki örtüsünün yoğunluğu ve türleri, yabanılların davranışları, hatta belirli bir nüfustaki büyü kullanıcılarının sayısı... Bunların hepsi yakındaki su kütlelerindeki aether yoğunluğuyla ilişkiliydi. Eğer Ursprung gerçekten de tüm büyüün kaynağıysa, tek yapmaları gereken ormandaki ekmek kırıntıları gibi verileri takip etmektir. Ziegler bulgularını diğerleriyle paylaşmamıştı.

Birkaç hafta önce rotalarını çizmesi için görevlendirdiği Heike hariç. O zamandan beri Heike kötü ve intikamcı bir ruh hali içindeydi. Lorelei bunun nedenini tahmin edebiliyordu.

Wilhelm, Ursprung'un bulunduğu eyaletten biriyle evleneceğine söz vermişti ve Heike de bu isteğini gizlememişti: Wilhelm'in eli ve onun yanında taht. Ursprung'un Sorvig'de olmadığı açıktı.

Soğuk sessizliği bir ses böldü: "Affedersiniz. Bayan van der Kaas?"

Heike'nin sayısız talibinden biri olan genç bir adam, umutlu ifadesine ve elindeki terli punç bardağına bakılırsa, yanlarına yaklaştı.

"Ah, içkim!" Kadın bardağı Walter'dan aldı. "Teşekkür ederim, Walter."

"Werner," diye düzeltti.

"Doğru." Heike sanki çoktan ortadan kaybolmamış olmasına şaşırılmış gibi ona baktı. "Hâlâ bir şeye ihtiyacın var mı?"

Ayaklarının üzerinde kaydı. "Bir sonraki dans için bana söz vermiştin."

"Öyle mi?" dedi sahte bir şaşkınlıkla. "Korkarım çok yorgunum. Ah, ama Bayan Kaskel bütün akşam dans etmedi."

"Öyle bir niyetim de yok," dedi Lorelei.

Tahmin edilebileceği gibi, lordling geri tepti. Ne kadar saklamaya çalışsa da aksanı onu olduğu gibi ortaya çıkarıyordu. Elli yıl önce Yevani pelerinlerine altın iplikle halkalar dikmişti ama artık bunun bir anlamı yoktu. Devlet tarafından verilen soyadı gibi dili de onu damgalamıştı.

"Sadece ağırbaşlı davranıyor." Heike'nin gülümsemesi yırtıcı bir hal aldı. "Devam et.

Ona sor."

"Eğer yaparsam," diye idare etti, "insanlar konuşacak."

"Sor," diye yineledi, sesindeki tüm tatlı eda kaybolmuştu. "Eğer yeterince cesursan, belki ikinci bir rüzgar bulabilirim."

Lorelei, Heike'nin nasıl bir oyun oynadığını şimdi anlamıştı. Zavallı piç için neredeyse bir parça akrabalık ya da en azından acıma hissedecekti.

Sanki ona şeytani bir oyun oynayacakmış gibi bakmasaydı. Acımasız bir teslimiyetle ona elini uzattı. Lorelei sadece uyuşmuş bir şaşkınlıkla ona bakabildi.

Heike tırnaklarını inceledi. "Toplayabildiğin tüm zarafet bu mu?"

Lorelei'nin gözleriyle karşılaştı, bakışları öfkeyle yanıyordu, aşağılanmış bir kızgınlık. "Bayan Kaskel, bu dansı bana lütfeder misiniz?"

İçinde öfke yükseldi. "Yapmayacağım."

Heike güldü. "Pekâlâ, yeter. Beni ikna ettiniz. Size dansınızı vereceğim, efendim."

Werner rahatlamak üzereydi. Elini dirseğinin içine sokarken Heike, Lorelei'ye göz kırptı. "İyi şanslar."

Şansa ihtiyacı yoktu. Bir içkiye daha ihtiyacı vardı.

Orkestra yeni bir şarkıya başlamadan hemen önce, bir müjdecinin gür sesi konuşmaları böldü: "Majesteleri Kral 2. Wilhelm."

Kalabalık soluksuz bir sessizliğe gömüldü. Dans pistinin üstündeki balkonun kapıları açıldı. Kral Wilhelm'in kendisi avizelerin ışığında yürümeye başladı. Halkın karşısına çıkarken her zaman olduğu gibi, parlayan altın madalyalarla süslenmiş kırmızı bir askeri frak giymişti. Belli ki bunların her birini hak etmişti. Saltanatının başında babasının birleşme savaşını yenilediğinde, ordularını savaşa kendisi götürmüştü ve bunun yerine ejderhaları evcilleştirmeye başlamadan önce altından en az üç at vurulduğu söyleniyordu. Etkileyici bir görüntüsü vardı: uzun boylu ve geniş, koyu kahverengi saçları yüzünden geriye doğru düzgünce taranmıştı.

Kalabalığı gözden geçirirken kimse kıpırdamaya cesaret edemedi.

"Herkese iyi akşamlar." Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. Bir kralın erkek oluşunu izlemek her zaman tuhaf bir dönüşüm olmuştur. "Bu gece geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Çoğunuzun yemek için burada olduğunu biliyorum ama müsaade ederseniz bir rüyamdan bahsetmek istiyorum. Babamın rüyası, gerçekten."

Seyircilerden biri iyi huylu bir şekilde alay etti ve Wilhelm'in gülümsemesi neredeyse utangaç bir hal aldı.

Bir rüya kesinlikle bunun için bir kelimeydi. Wilhelm'in babası Kral Friedrich II, Brunnisch konuşulan tüm toprakları tek bir bayrak altında birleştirmek için yola çıkmıştı: kendi bayrağı. Lorelei onun acımasız etkinliğine hayranlık duymak zorundaydı. Friedrich ölmeden önce, iddialı bir askeri seferle neredeyse hepsini ilhak etmiş, ardından kendisine sadakat yemini etmeyi reddeden herkesi idam etmişti. Sokaklar hainlerin kanıyla kıpkırmızı olduğunda, topraklarına el koydu ve onları daha sadık ya da en azından daha teklif edilebilir gördüklerine yeniden dağıttı.

Wilhelm on sekiz yaşında hem tacı hem de babasının hayalini miras almıştı. Yirmi yaşına geldiğinde, son özgür bölgeleri de ele geçirmişti. Beş yıl sonra, işte karşılarında duruyordu: zayıf bir şekilde birleşmiş Brunnestaad'ın kralı.

"Krallığımızı birleştirmenin bana öğrettiği şey şu: Hangi eyaletten gelirsek gelelim, sınıfımız ya da inancımız ne olursa olsun, her Brunnestaader savaşçı bir ruha sahiptir. Çok inatçıyızdır. Arkadaşlarımdan çok azı böyledir, bu da onları bu keşif gezisi için seçmemin nedeninin yarısından fazlasıdır. Elbette hiçbirinin tanıtılmaya ihtiyacı yok ama törenin hatırına onları utandırmak istiyorum.

"İlk olarak, keşif gezisinin astronomu ve navigatörü olan güzel Heike van der Kaas var." Wilhelm göz kırptı ve ona bir el uzattı. "Yukarıda bana katılır mısın?"

Heike, saçlarını çıplak bir omzunun üzerinden savurarak ve eldivenli parmaklarını tırabzan boyunca şehvetli bir şekilde kaydırarak tırmanışının bir gösterisini yaptı. Sonunda Wilhelm'in yanına vardığında, Wilhelm onun elini tuttu ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu. Bir elini Wilhelm'in koluna koyarak ayak parmaklarının üzerinde durdu ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Wilhelm bir kahkahayı bastırdı ve onu iterek uzaklaştırdı.

Kendini toparladıktan sonra, "Adelheid de Mohl, tromatoloğumuz," diye devam etti.

Wilhelm, Adelheid'in adını ürkütücü, açık bir özlemle söyledi. Lorelei, onun gibi bir adamın zayıflığını bu kadar açık bir şekilde göstermesinin aptalca olduğunu düşündü. Adelheid ise onun bakışlarını soğuk bir kayıtsızlıkla karşıladı.

O öne doğru yürüdüğünde, kalabalık sanki bir kraliçeye yol açıyormuş gibi yer değiştirdi. Heykelsi bir kadındı, Lorelei kadar uzun değildi ama güçlü, kararlı hatlara sahipti: geniş omuzlar, kalın kaslar ve keskin, kesme taştan yüz hatları. Kasvetli bir yaz öğleden sonrasının sarısı saçları, şakaklarının etrafında bir taç şeklinde örülmüştü. Adelheid, sade beyaz elbisesinden açık sözlü tavrına kadar diğerlerinin hiçbirinde olmayan bir şekilde pragmatikti. En dayanıklı şeylerden başka pek az şeyin yetiştiği Ebul eyaletinde büyümek bir soyluyu bile sertleştiriyordu. Adelheid balkona ulaşır ulaşmaz Heike kolunu Adelheid'in koluna doladı.

"Johann zu Wittelsbach, Neide Savaşı'nın kahramanı ve sıhhiyecimiz."

Johann merdivenlerden yukarı süzüldü, gölgesi mermeri sertçe kesiyordu. Wilhelm omzuna vurdu ve sıktı - sevgi dolu mu, sahiplenici mi yoksa her ikisi de mi, Lorelei anlayamadı. Johann, kral onu serbest bırakana kadar kıpırdamadı.

Johann, Adelheid'in sağ tarafında durmaya gitti. Bir elini kılıcının kabzasına dayamış, sanki ilk tehlike işaretinde çekmeye hazırmış gibi duruyordu. İkisi neredeyse ayrılmaz bir ikili olmuşlardı, Johann Adelheid'in gölgesi gibi onun peşinden gidiyordu.

"Ludwig von Meyer, botanikçimiz."

Ludwig kalabalığın arasından zehirli bir tür gibi giyinmiş olarak çıktı: zararlı, çatışmacı bir şekilde parlak. Ya da belki daha doğru bir ifadeyle, kanıtlayacak bir şeyi olan bir adam gibi. Kralı el sıkışarak selamladıktan sonra Heike'nin yanına sokuldu. Kulağına bir şeyler fısıldadı ve Heike de misilleme gibi görünen bir hareketle onu çimdikledi. Adelheid bastırarak ikisine de baktı.

"Ve son olarak da doğa bilimcimiz Sylvia von Wolff." Sylvia balkona doğru ilerlerken Wilhelm

kaşlarını kaldırdı. "Gördüğüm kadarıyla bize doğrudan sahadan kim katılıyor?" Kalabalık gülüştü.

Lorelei, Sylvia'nın yüzündeki sinirli ifadeyi tanıdı. Belli ki grubun geri kalanı da anlamıştı. Aynı dehşet ifadesiyle bakıyorlardı. Sylvia ise su içinde kalmış eteklerini iki eliyle topladı ve Lorelei'ye reverans yaptı. Görünüşe göre o bile Majesteleriyle seyircilerin önünde tartışmaktan kaçınacak kadar sağduyuluydu.

Ayağa kalktığında çenesini dik tutarak diğerlerinin yanından geçti. Johann, Lorelei'nin tüylerini diken diken eden tuhaf, yırtıcı bir gülümsemeye ona baktı. Sylvia dikkatle onu görmezden geldi ve Ludwig'in yanına yerleşti. Ludwig kendi omzuyla cesaret verici bir şekilde onun omzunu dürttü.

Balo salonunun üzerine şaşkın bir sessizlik çöktü. Lorelei bile içinde acı hissetmek için bir neden bulamadı. Kuşkusuz büyüleyici bir manzaraydı. Hepsi de uzaktaki yıldızlar kadar tuhaf ve ışıltılıydı. Lorelei üniversiteye ilk geldiğinde, bu ışıltılı ihtişam ona tamamen yabancıydı. Ama kampüsteki her şey içinde en çarpıcı olanı Ruhigburg Beşlisi'ydi.

Ondan bir yaş büyüktüler, kampüste tek bir varlık gibi dolaşıyorlardı - savaşı başları olan bir hydra gibi - ya da bir efsaneden fırlamış bir grup kahraman gibi. Onlar hakkında gülünecek kadar sıradan olandan çılgınca olasılıksız olana kadar pek çok söylenti vardı. Hepsinin savaşta birlikte savaştığı (doğru, Ludwig ve Heike hariç); Johann'ın Neide Savaşı'ndan sağ kurtulan tek kişi olduğu (şüpheli); Adelheid'in kopya çektiği için en az on öğrenciyi okuldan attırdığı (makul); Sylvia'nın bir keresinde, doğaçlama olarak, perde açılmadan dakikalar önce sakatlanan baş sopranonun yerini aldığı (inşallah yanlış).

Geçen yıl Ziegler Lorelei'yi takıma getirene kadar, onunla konuşmaya tenezzül edeceklerini hiç düşünmemişti.

"Halkımız çok kalabalık," diye devam etti Wilhelm. "Ama hangi eyaletten gelirsek gelelim, ister soylu ister sıradan kandan olalım, görünmez bir iplikle birbirimize bağlıyız. Bizim büyümüz, bizim

dilimiz ve en önemlisi de hikayelerimiz. Aramızda kim Ursprung'un hikayesiyle büyümedi ki?"

Etkili olması için durakladı ve mırıltılar balo salonunda dalgalandı.

"Bilinsin ki bu artık sadece bir hikâye değil. Onu bulduk."

Sesi kalabalığın gürültüsünün üzerinde yükseldi. "Gücüne sahip çıkmak Brunnestaad'ı birleşik bir krallık haline getirecek, hem de tartışılmaz bir krallık. Sınırlarımızın içinde ya da dışında hiçbir şey bizi bir daha ayıramayacak."

Hava gerginlikle kalınlaşıyor gibiydi. Lorelei kalabalığı taradı. Wilhelm'e aç gözlerle bakan birçok kişi olduğu gibi, diğerleri de onun sözlerini açığa tehdit olarak algılamıştı.

"Bu gece sadece başlangıç." Sesi tekrar yumuşadı. "Ama dans edip eğlenmeden önce sözü keşif gezisinin lideri ve benim kişisel yürüyüş ansiklopedim Profesör Ingrid Ziegler'e vermek istiyorum."

Merdivenleri tırmanıp balkondaki yerini alırken gülümsemesi sıkıydı. Lorelei bu gece ilk kez onu gerçekten görmüştü. Matematiksel olarak Ziegler'ın kırk yedi yaşında olduğunu bilmesine rağmen, çizgisiz yüzü ve aşırı parlak ifadesiyle bir şekilde yaşlanmamış görünüyordu. Ziegler bunu onun ne kadar çok yürüdüğüne bağlıyordu. Lorelei'nin şüpheleri vardı ama başka bir açıklama getiremiyordu. Kırışmış kestane rengi saçları ve berrak, mavi gözleriyle şişman, kır saçlı bir kadındı. Kurdeleler ve incilerle süslenmiş koyu kırmızı saten bir elbise giymişti. Brunnisch sarayı en son moda trendlerini yakalamış olsa da, kıtanın geri kalanının hâlâ ne yazık ki gerisindeydi. Onların üzerinde duran Ziegler egzotik bir kuş gibi görünüyordu.

"İyi akşamlar," dedi. "Kral Wilhelm'e hükümdarlığı boyunca sanat ve bilimin hamisi olduğu ve bu girişim için beni saray görevlerimden cömertçe muaf tuttuğu için en derin şükranlarımı sunmak istiyorum. Bu gece Ruhigburg Üniversitesi'ni temsil etmek benim için büyük bir onurdur. Şimdi sizlere keşif gezisinin eş liderini takdim etmek istiyorum. Kendisi sahada benim sağ kolum olarak görev yapacak."

İşte o an gelmişti: Lorelei'nin aylardır korktuğu an. Sylvia'nın onların hayranlığının ışığında güneşlenmesini izlemeye dayanabilir miydi bilmiyordu. Bir geceyi daha onun gölgesi olarak, onun parlaklığının hemen dışında yuvarlanarak geçirmeye dayanamazdı.

Buna dayanamadı.

"Ziegler sözlerini şöyle sürdürdü: "Kendisi bilimde ustadır, bir akademisyen olarak saygı görür ve bu proje için gerekli olan karakter ve yapı mükemmelliği ile ruh ve zihin cömertliğini sergiler. Kendisini sizlerle tanıştırmaktan büyük memnuniyet duyuyorum."

Sylvia hava gibi hafif, uçmaya hazır görünüyordu.

"Lorelei Kaskel," dedi Ziegler, "lütfen bana katılıp birkaç kelime söyler misiniz?"

"Ne?" dedi o ve Sylvia hep bir ağızdan.

Odadaki kırılğan sessizliği aştı. Bütün gözler onun üzerindeydi. Mırıltılar kalabalığın içinde dalgalanıyordu ama kendi dışında bir yerden duyabildiği tek şey kafatasında tekrar tekrar yankılanan aynı suçlamaydı.

Yevanisch

engerek.

Yevanisch

hırsızı.

ÜÇ

Yevanverte'nin duvarları arasına HIRS AĞIR BİR ŞEKİLDE YERLEŞTİ. Lorelei ailesinin evinin çatısında oturmuş, bir fincan kahve içiyordu. Uykudan o kadar sık kaçıyor ki, artık bu bir alışkanlık haline gelmişti: Ay ışığını ev dediği dar sokağın üzerine dökerken nöbet tutmak. Kahve, baş ağrısının en keskin kenarlarını köreltmisti ama yıpranan sinirleri için hiçbir şey yapmamıştı. Bir saat içinde bir gemiye binecek ve hayatında ilk kez bu şehri terk edecekti.

Bunu o istemişti. İşin en kötü yanı da buydu. Bunu o kadar çaresizce istemişti ki, yine de mutluluğun kırıntısını bile bulamamıştı.

Yevanisch Viper.

Daha önce ününden hiç pişmanlık duymamıştı. Hakkında söylenenleri cesaretlendirmek hayatını kolaylaştırıyordu. Dilinin ne kadar sivri olduğunu bildiklerinde kimse onu rahatsız etmiyordu. Bir adamın kanını damarlarından çekip alabilecek güce sahip olduğuna dair söylentiler -ne yazık ki yanlış- çıktığında çok azı ona açıkça düşmanlık besliyordu. Uzun zamandır dikenlerinin onu koruyacağına inanıyordu. Onların dilini konuşur ve saflarında yükselirse güvende olacağına, hatta belki de kabul göreceğine. Ne kadar da safmış.

Yevanisch hırsızı.

Titreyen elleriyle kahveden bir yudum aldı. Diline zehir gibi oturdu. Daha iyi düşünemedi fincanını yere fırlattı. Sinirlerine karşı kırılğan ve sert bir sesle çınladı. Sokağın aşağısında bir yerde bir köpek uludu. Lorelei elini sıktı.

gözlerini kapadı ve bir nefes verdi. Yapması gereken... Önce bu pisliği temizlemesi ve kanıtları ortadan kaldırması gerekiyordu. Ondan sonra da kendini toparlaması gerekiyordu. Limana kadar ona eşlik edecek biri her an gelebilirdi.

Ve yine de, gitmesine izin veremedi.

Ziegler bunu ona neden yapmıştı? Gerçekleşen rüyaları birdenbire korkunç bir lanet gibi gelmişti. Mutlu sonların Sylvia gibi kızlar için olduğunu bilecek kadar çok halk hikâyesini yazıya dökmüştü. Kurbağa prensleri öpen, ağaç annelerinin onlara ay ışığıyla işlenmiş terlikler verdiği, en kötü işkencecilerini zekâ, tatlılık ve zarafetle alt eden köylü kızları hakkındaki güzel hikâyelerdekiler. Sonra, Lorelei gibi kızlar için hikayeler vardı. En kötüsü şöyleydi.

Dileklerin hâlâ güç sahibi olduğu günlerde, efendisinin hizmetkârları arasında en sadık ve zeki olan bir çocuk ormanda bir elfle tanışmış. Çocuğun biriktirdiği üç duka karşılığında elf ona, duyan herkesi dans etmeye zorlayan bir keman, hedefini asla ıskalamayan bir üfleme borusu ve istediği her iyiliği yapma gücü vermiş. O günün ilerleyen saatlerinde uşak, dikenli bir çalılığın üzerine tünemiş, tüyleri alev gibi canlı, elmas gibi parlak bir kuşa hayranlıkla bakan bir Yeva'ya rastladı.

Keşke bu kadar güzel bir sesim olsaydı, diye iç geçirdi Yeva. *Keşke bu kadar güzel bir ceketim olsaydı.*

Eğer gerçekten tek istediğin buysa, dedi hizmetçi, *neden gidip almıyorsun?*

Kuşu üfleme borusuyla vurmuş. Yeva ödülünü almak için çalılıkların arasına girdiğinde, hizmetçi şöyle dedi: *"İnsanların kanını yeterince kuruttunuz. Şimdi çalılıklar da sana aynısını yapacak.*

Kemanını çalmaya başladı. Onun büyüüne kapılan Yeva, kanı çalılıkları kırmızıya boyayana ve merhamet karşılığında tüm altın kesesini sunana kadar dikenlerin arasında dans etti. Ama hizmetkâr parasını alıp onu çalılıktan kurtarır kurtarmaz

soğukkanlılıkla intikamını planladı. En yakın kasabaya gitti ve yargıcın önünde secdeye kapandı.

Oh, ıstırap! diye bağırıldı. Saldırıya uğradım. Derim şerit şerit kesildi, giysilerim lime lime oldu ve sahip olduğum çok az şey benden çalındı.

Yargıç hizmetkârı huzuruna getirdiğinde, hizmetkâr Yeva'nın altınlarını ona kendi rızasıyla verdiğini söyleyerek itiraz etti.

Beni aptal sanıyor olmalısınız, diye yanıtladı yargıç. Hiçbir Yeva böyle bir şey yapmaz.

Hizmetkâr celladın önüne götürülürken, son arzusunun yerine getirilmesini istedi: kemanını bir kez daha çalmak. Yeva'nın itirazlarına rağmen, elfin büyüünden etkilenen yargıç onun son isteğini yerine getirdi. Zeki hizmetkâr bir melodi tutturduğunda, tüm kasaba çarpılmış bir bardaktaki su gibi titremeye başladı. Hizmetkârın şarkısı yükseldikçe, nefesleri kesilene kadar kuklalar gibi dönerek ve zıplayarak dans ettiler, ta ki yargıç merhamet karşılığında hizmetkâra hayatını teklif edene kadar. Uşak, Yeva'nın altın kesesini nereden aldığını yargıca söylemesi koşuluyla pazarlığı kabul etti.

Ben onu çaldım, dedi Yeva, oysa sen onu dürüstçe kazandın.

Ve böylece, bir hırsız olarak asıldı.

Lorelei bu masal dünyalarının acımasız, katı adaletine neredeyse hayranlık duyuyordu. İyiler ve kötüler vardı. Ödüllendirilenler ve cezalandırılanlar. Ama o asla kan kırmızısı pelerinli acınası kız ya da kırılğan güzelliğiyle bir prensi büyüleyen altın saçlı yetim olmayacaktı. O her zaman kızları samanı altına çevirmeye zorlayan cin olacaktı. Her zaman dikenler içindeki Yeva olacaktı.

Gardını indirdiği an, uğruna savaştığı her şey elinden alınacaktı. Bu yer Lorelei'yi bir engerek yılanına dönüştürmüştü ve eğer düşerse, bir engerek yılanı gibi tıslayarak düşecekti. Kaçınılmaz olarak ona sırtlarını dönecekleri o güne kadar, kimi yanında götürmek zorunda kalırsa kalsın, kendisine ait olanı koruyacaktı.

"Lorelei?"

Şoktan neredeyse çatıdan düşüyordu. Gözlerini açtığında Sylvia, ön kapının dışından ona bakıyordu. Baloda olduğundan daha çok kendine benziyordu. Saçları her zamanki gibi dağınıktı ama elbisesini pantolonun içine sokulmuş bol bir keten gömlekle değiştirmişti. Kravat takmıyordu, yelek giymiyordu, ceket bile giymemişti. Ama tabii ki kılıcı kalçasına bağlıydı. Sepet sapı ince bir telkari deseniyle işlenmiş bir yılan sarmalıydı. Karanlıkta parıldayan kılıç, ay ışığındaki bir kılıç kadar zarif ve solgundu ve bir o kadar da kullanışsızdı. Saf gümüşten yapılmıştı. Yabanılara karşı etkiliydi belki, ama neredeyse herhangi bir insan rakibin çeliğine karşı işe yaramaz.

Lorelei kendine bakmayı kesmesi gerektiğini hatırlattı ama zihni bunu işlemeyi reddetti. Sylvia von Wolff *burada*, hayatının çıplak gerçeklerine tanıklık ediyordu. Kendini çatıdan aşağı atmak ve kapı direğindeki koruyucu parşömeni yırtmak istedi. Babasının yıldız gibi parlayan bitki bahçesini ateşe vermek istedi.

"Ne yapıyorsun burada?" diye tısladı.

Sylvia omzunun üzerinden baktı, sanki Lorelei başka birine bu kadar kaba bir şekilde hitap etmiş olmalıydı. "Seni getirme iyiliğine karşılık vermeye geldim." Durakladı ve dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. "İtiraf etmeliyim ki, bunu yapmak için bir duvara tırmanmak zorunda kalacağımı beklemiyordum."

Lorelei ona ters ters baktı. Bir insanın bu saatte nasıl bu kadar neşeli olabileceği onu aşıyordu. Ludwig'in, hatta belki de Adelheid'in onu getirme yükünü sırtlanmasını beklerdi. Gerçekten de, herhangi biri olması gerektiğine iççerlemişti. Yasalara göre, Brunnestaad vatandaşı eşlik etmediği sürece tüm Yevaniler gün batımı ile gün doğumu arasında Yevanverte'nin kapılarında olmak zorundaydı.

"Sesinizi alçaltın ve Tanrı aşkına hiçbir şeye tırmanmayın. Ben olacağım..." Sesi kesildi. Sylvia çoktan eski, çürük kafese tırmanmaya başlamıştı. Şansı yaver giderse, altından çökecekti. "...birazdan seninle."

Lorelei fincanının enkazını düşündü ve uygun olması için parçaları düzgün bir yığın haline getirmeye karar verdi. Sylvia -ve annesi- görmediği sürece bir zararı olmayacaktı.

Sylvia kendini çatıya attı ve Lorelei'nin yanına yerleşti. Gelişigüzel yığılmış evleri ve daracık sokaklarıyla Yevanverte'ye baktı. Lorelei acıma ya da tiksinti bekliyordu. Ama Sylvia sadece usulca gülümsedi ve "Ne güzel bir manzaranız var," dedi.

Şaşkınlığını belli etmemeye çalıştı. Lorelei buradan duvar dışında pek bir şey göremiyordu ve arada sırada komşularının pencerelerine de bakıyordu ki bu pek de hoş bir görüntü sayılmazdı. Ona verecek kibar bir cevabı yoktu, bu yüzden sessizliğini korudu. Yıldız ışığı Sylvia'yı böyle bir yerde bile buluyordu. Gittiği her yerde tamamen evinde ya da huzur içinde görünmek gibi sinir bozucu bir yeteneği vardı.

"Yani, kısa çöpü sen mi çektin, yoksa Ziegler'in emriyle mi geldin?" Lorelei sordu.

"Aslında ben gönüllü oldum."

"Peki bunu neden yaptın?"

Sylvia gücenmiş görünmeye cüret etti. "Seni tebrik etmek istedim. Ben fırsat bulamadan kaçıp gittin."

"Ben *kaçmadım*."

Sylvia ona anlamlı bir bakış attı ama Lorelei bunu görmezden gelmeye karar verdi. Doğrusunu söylemek gerekirse, gecenin sonunda Ludwig onu arabasına bindirene kadar bir balkonda saklanmıştı ama yine de bunu kabul etmedi.

"Tebrikler o zaman."

Lorelei kendini bir uyarı ya da meydan okuma için hazırladı ama hiçbir gelmedi.

Çok şüpheci bir şekilde, "Teşekkür ederim" dedi.

"Bunun için çok çalıştın," diye devam etti Sylvia. "İtiraf ediyorum, kendimi zorlamam için bana ilham verdin, hatta-"

"Yağcılık mı, von Wolff?"

"Hayır!" diye itiraz etti. "Ciddiyim. Gerçekten."

Lorelei gözlerini kaçırdı. "Kendini zorlamak için herhangi bir teşvike ihtiyaç duyacağın konusunda kendimi şüpheli buluyorum. Acımasısın."

Sylvia belirsiz bir şekilde ona gülümsedi. "Bunu bir iltifat olarak kabul etmeyi seçiyorum."

"Nasıl isterseniz," dedi Lorelei, garip bir şekilde telaşlanmış hissederek. "Gerçekten bu yüzden mi geldin? Hoşbeş etmek için mi?"

Sylvia tereddüt etti. "Hayır, sanırım öyle değil."

Tabii ki hayır. Lorelei en ufak bir hayal kırıklığı hissetmekten bile nefret ediyordu. Asla farklı bir şey beklememeliydi. "Çıkar o zaman."

Sylvia çatının kenarına endişeli bir bakış fırlattı. "Belki de önce hareket etmeliyiz. Sizinle dışarıda buluşuruz."

"Oh," dedi Lorelei karanlık bir sesle, "bu iyi olmalı."

Bununla birlikte, yatak odasının penceresinden geri tırmandı. Yazı masasının üzerinde bir mum hâlâ alçakta yanıyor, alevi bir balmumu havuzunun hemen üzerinde fısıldıyordu. Lorelei bu ışığın altında seyahat çantalarını topladı. Ailesi onları uyandırmasını isterdi ama ortadan kaybolmak çok daha kolaydı. Ne gözyaşlarını ne de iki dünyanın çarpışma ihtimalini hazmedebiliyordu.

Lorelei ön kapıyı arkasından kapatır kapatmaz Sylvia dikkat kesildi.

"İzin verin." Lorelei itiraz edemeden Sylvia onun elinden seyahat çantalarından birini kaptı. Çantayı kaldırırken şaşkın bir ses çıkardı. "Azizler, Lorelei, bu çok ağır! İçinde ne var?"

"Hiçbir şey," diye tersledi Lorelei otomatik olarak. "Onu hemen yere bırak." "Neden?" Sylvia telaşlanmış görünüyordu. "Tehlikeli bir şey mi?"

"Tabii ki hayır." Lorelei durakladı, düşünüyormuş gibi yaptı. "Sadece ani hareketler yapmayın."

Değerli eşyalarından ayrı kalmaktan hoşlanmıyordu: annesinin ona on sekizinci yaş günü için aldığı fildişi saplı kalem seti; halk masalları yazıları ve illüstrasyonlarıyla dolu deri ciltli defter koleksiyonu; en sertinden bir yatıştırıcı

Johann'ın onun için hazırladığı doz; ve kendisine izin verdiği tek duygusal hoşgörü *olan Tropik Masallar*'ın yıpranmış kopyası.

Çocukken Yevanverte sokaklarında çılgınca koşmuştu. Çalışmak için nehirden su şişeleri toplamış, ceplerini komşuların bahçelerinden topladığı kırpıntılarla doldurmuştu. Böcekler toplamış, böcekleri saklamak için ağzına tıktırmıştı - ta ki bir tanesi diline asit salgılayıp buna bir son verene kadar. Çatıda oturup limandaki gemileri, rüzgarda sallanan ve yer değiştiren direk ve yelkenlerden oluşan kara bir ormanı izlemişti. Evi koleksiyonlarıyla doldurarak ailesini çılgına çevirmişti, ta ki bir gün babası elinde bir kitapla eve gelene kadar: Ingrid Ziegler'in *Tropik Masalları*. Brunnestaad'ın en ünlü kadını tarafından yazılmış bir kitap, dedi.

Gecenin derinliklerine kadar uyanık kalmış, mum sönüp pencere kenarında birikene kadar her kelimeyi yutmuştu. O kadar mükemmel bir resim çizmişti ki, özleminden ağlamıştı. Lorelei, Ziegler'in daha sonraki eserlerini okuduğu için bunun bir çocuk kitabı olduğunu biliyordu. Ama bu kitap onun dünyasını bir yumurta gibi kırıp açmıştı. Merak ve macera dolu bir yerdi. Ve ilk kez, özleminin bir adı vardı: natüralizm. Bu uzak rüya onu ilk başta tatmin etti. Ama büyüdükçe, Yevanverte'den gelen kızların orayı terk edemediğini fark etti.

Ekipman alacak parası yoktu. Bir keşif gezisini finanse etmek için kimseyi ikna edecek nüfuzu yoktu. Seyahat etmesine izin verecek hiçbir yasal belge yoktu. Ziegler onun aptalca, kız gibi mektubuna cevap verene kadar bu imkânsız bir hayaldi. Halkbilimci olarak eğitim almak onun üniversiteye giriş bileti olmuştu. Ama kralın lütfu olmadan, mezun olduğunda yine bu dünyanın dışına atılacaktı. Ne bir hiç, ne de hiç kimse olacaktı.

Sylvia kollarındaki çantayı çok dikkatli bir şekilde düzeltilti. Sonra sokağa doğru yola koyuldu. Lorelei uzun bir adım attı ve onunla aynı hizaya geldi. Dar sokağı kuzey kapısına kadar takip ettiler,

Alçak bir kemerin içine yerleştirilmiş çürümüş ahşap bir kapı. Yevanverte'yi çevreleyen taş duvarlar süssüzdü ve yosunlarla kaplıydı. Lorelei'ye birbirine yaslanmış mezar taşlarını hatırlatıyorlardı. Sylvia, Lorelei'nin sandığını kapının kilidini açıp içeri girmelerine izin verecek kadar uzun bir süre bıraktı. Lorelei nemli havayı içine çekti ve sessizliğe hayret etti. Vitrinler karanlık, inşaat alanları boştu. Bu saatte şehir hâlâ rüya görüyordu.

Oradan ayrılmanın ne kadar kolay olduğu onu hiç şaşırtmamıştı. Ne muhafızlar, ne karmaşık kilitler, ne de onları kovalamaya hazır köpekler vardı. Burada yaşayan hiç kimse isteyerek bu duvarların dışındaki tehlikelere doğru yürümezdi ve Ruhigburg'da hiç kimse birilerinin gizlice içeri girmesini özellikle umursamazdı.

Bunu yaptıktan sonra ne olduğunu kesinlikle umursamadılar.

Lorelei yumruğunu o tanıdık öfke patlamasının etrafına kapattı. "Yani.

Ne istiyorsun?"

"Doğru." Sylvia endişeyle içini çekti. "Senden görevi kabul etmeyi bir kez daha düşünmeni istemeye geldim. Ziegler'in kararının öngörüsüz olduğundan endişeleniyorum."

Lorelei sertleşti. "Öyle mi?"

Sylvia, "Lütfen beni öldürmeden önce dinleyin," diye itiraz etti. "Wilhelm boyundan büyük işlere kalkışıyor. Unvan olarak bir kral ama özünde bir asker. Strateji için parlak bir zekası var ama politika için midesi yok. Babasının yapmak istediği şeyi yaptı ama bundan sonrası için gerçek bir vizyonu yok.

"Atalarının toprakları küçük ve seyrek nüfuslu. Bu kadar kısa bir sürede bu kadar çok toprak edinmenin idari yükü - sizi yönetimin ince noktalarıyla sıkmayacağım. Önemli olan, son birkaç on yılda büyük bir kargaşa yaşandığı ve bunun bedelini sıradan insanların ödediği."

Lorelei sabırsızlıkla, "Evet, evet, ne demek istediğini anlıyorum," dedi. Sylvia ile aynı fikirde olmadığını görünce şaşırdığını itiraf etti.

ve Sylvia'nın soyut bir görev duygusunun ötesinde halk için bir düşünce ayırdığını. "Bununla nereye varmaya çalışıyorsun?"

Sylvia'nın yüz ifadesini küçük bir rahatlama yumuşattı. Avantajını kullanarak devam etti. "Wilhelm barış zamanında yönetmeye hazır değil. Ben ise hayatım boyunca geniş bir bölgeyi yönetmek için hazırlandım. Seferin başarısından sonra, onun maiyetine atanmayı istemeyi planlıyordum."

Lorelei şimdi bunun şeklini görüyordu. Sylvia'nın zedelenmiş egosu, asil bir davranış gibi görünmeye çalışıyordu. Yine de sesindeki tutku... Sanki her kelimesine inanıyormuş gibi konuşuyordu. Sonunda Lorelei'yi en çok kızdıran şey de bu oldu. Sylvia'nın kanıtlaması gereken neydi ki? O ve Wilhelm arkadaşlıklar ve soylu bir kadının saraydaki yerini garantilemek için kullanabileceği başka yöntemler de vardı.

"Olacaksın. Belki de Ursprung'un Sorvig'de olmadığını bilmek seni yüreklendirir. Belki seninle evlenir."

Sylvia bıkkınlıkla içini çekti. "Wilhelm'le evlenmek gibi bir niyetim yok."

"Hayır mı? Zaten evliymişsiniz gibi tartışıyorsunuz."

"Sağlıklı rekabet, kendi felsefesine göre, ilerlemenin aracıdır."

"Bu doğru mu?" Lorelei kuru bir sesle sordu.

"Eşitler arasında olunca farklı oluyor," diye homurdandı. "Wilhelm'in meydan okumaya ihtiyacı var. Ama sen tıpkı Ziegler için yaptığın gibi, onun için de yenilmiş bir tazı gibi sürünüp duruyorsun. Bu şekilde ona nasıl faydalı olmayı umabilirsin ki?"

Sözleri yüzüne bir tokat gibi çarptı. Demek öyle. Sylvia Lorelei'nin bunu hak ettiğini düşünmüyordu. Belki yönetimin inceliklerini kavrayamıyordu ama Wilhelm'in onu doğru yönlendirecek gerçek bir danışmanlar ordusu vardı. Belki ona meydan okuyacak kadar cesur değildi ama Sylvia kendini olduğundan daha az göstermenin ne demek olduğunu asla anlayamayacaktı. Başka hiçbir şeyi olmasa bile adı ve aptal gururu hep yanında olacaktı.

Yapacak başka bir şey yoktu. Lorelei güldü. Şimdiye kadar bunun hoş bir ses olmadığını, alçak ve Heike'nin bir zamanlar *uğursuz* olarak tanımladığı bir ses olduğunu biliyordu. Sylvia'nın içinden zar zor algılanabilen bir ürperti geçti.

"Bu kadar komik olan ne?" Sylvia açıkça sıkıntılı bir şekilde sordu.

Komik olan şu ki, size her şey verilmiş ama siz bunu göremiyorsunuz bile. Bunu söylemek, Sylvia'nın öfkesinin bir orman yangını gibi yükselmesini izlemek çok kolay olurdu. Ama Lorelei bir kez olsun kavga çıkarma isteğinin olmadığını fark etti - en azından sabahın beşinde.

Bunun yerine, "Neden, hiçbir şey," dedi ve Sylvia'nın gözle görülür hayal kırıklığıyla yetindi.

Limana vardıklarında, nehir teknesi tepelerinde belirdi: üç katmanlı bir canavar, su hattında kaynayan sisin içine siyah bir silüet oyuyordu. Geminin adı kürek dümeninin üzerindeki bir levhaya kararlı kızıl çizgilerle yazılmıştı: *Prinzessin*. Altında Ruhigburg Üniversitesi'nin sloganı yazılıydı: *amoenitate veritas*. Güzellikte, gerçek. Lorelei'nin gözlerini devirmemesi için tüm gücünü kullanması gerekti.

Gemiye bindikten birkaç dakika sonra, bir uşak Lorelei'nin sandığını Sylvia'dan almak için ortaya çıktı. Denizciler etraflarında koşuşturuyor, son erzaklarını da tekneye yüklüyorlardı. Ne kadar çok *malzemeye* sahip oldukları insanın aklını başından alıyordu. Barometreler ve termometreler, mikroskoplar ve teleskoplar, sekstantlar ve pusulalar, tohum ve toprak için şişeler vardı ve hepsi kadife kaplı kutulara tıkılmıştı. Birinin zavallı uşağı bunlardan oluşan bir yığınla boğuşuyordu. Kollarında tehlikeli bir şekilde sallanıyorlardı. Bir tomar kâğıt en üstten düştü ve bir gelinliğin uzun kuyruğu gibi çözülerek rıhtıma yayıldı.

"Dikkatli ol," diye tersledi Lorelei. "O aletler senin hayatından daha değerli."

Bu pek de abartı sayılmazdı. Bunlardan herhangi biri bozulursa, keşif gezisinin sınırlı finansmanıya onları tamir etmeye güçleri yetmezdi. Uşak ona kederli bir bakış attı. "Evet, efendim! Özür dilerim efendim!"

Sylvia, "Korku yoluyla saygı kazanmayı umamazsınız," diye azarladı. "İyi bir lider-"

"Eminim beni takip etmekten daha önemli bir işiniz vardır."

Sylvia sanki yeni aklına gelmiş gibi, "Evet," dedi. "Koğuşları kurmayı bitirmeliyim."

Ve böylece Lorelei mutlu bir şekilde yalnız kaldı.

Kül, bir piponun ağzından çıkar gibi bacalardan kıvrılıyor, karanlık gökyüzüne karşı turuncu renkte parılıyordu. Küller güverteye usulca yağıyor ve Lorelei'nin buklelerine kar yağışı gibi dolanıyordu. Nehrin nemli ve çamurlu kokusuna karışan yanık odun kokusunu içine çekmek onu rahatsız ediyordu. Bugünlerde küçük gemilerin çoğu sihirle hareket ediyordu ve bunun iyi bir nedeni vardı. Buharlı motorlar en verimli ve en ucuz seyahat biçimiydi ama kazanları basınçtan sık sık patlıyordu. Nehrin boşluğa benzeyen derinliklerinde kaç geminin uyuduğunu düşünmek bile istemiyordu. Ancak bütçeleri gemiyi sihirle yürütecek kadar büyük bir mürettebata izin vermiyordu ve Ziegler'in dinlenme molaları verecek sabrı yoktu.

"Lorelei!"

Lorelei başını kaldırdığında keşif gezisinin botanikçisi Ludwig'in kendisine el salladığını ve iki kat yukarısındaki gezinti güvertesinin korkuluklarına doğru eğildiğini gördü. Onu g ö r ü n c e midesi altüst oldu.

"Dikkatli ol, seni aptal," diye seslendi. "Hemen geliyorum."

Kadın ona ulaştığında, adam parmaklıklara daha rahat bir şekilde tünemişti. Ona sinsi bir gülümseme fırlattı. "Merhaba, Kaptan."

Lorelei yüzünü buruşturdu. "Merhaba."

Ludwig von Meyer, Ruhigburg Beşlisi arasında ona samimi davranan tek kişiydi. En son keşif gezisinden döndükten sonra, onunla o kadar ısrarlı konuşmuştu ki, kız arkadaş olduklarını kabul etmek zorunda kalmıştı. Doğa bilimleri bölümündeki ofislerde saatlerini geçirmişler, gelişigüzel notlarını el yazması gibi bir şeye dönüştürmüşler ve tabii ki dedikodu yapmışlardı. Hem eterik bitkiler hem de kampüste kimin kime kur yaptığı hakkında derlediği bilgiler onu korkutuyordu.

Tilki gibi yüz hatları olan, yüzüne sabitlenmiş sakın bir gülümsemesi olan ve bir zamanlar ay gibi bir sınıf arkadaşının *ustaca taranmış* olarak tanımladığı kahverengi saçları olan narin bir adamdı. Bugün yeşil bir kravat ve pembe-sarı nilüfer motifli ipek bir yelek giymişti. Tüm parmaklarında yüzükler parlıyordu ve bir kulak memesinden iri bir safir sarkıyordu. Görünüşe göre bir keşif gezisinde bile gösteriştan vazgeçemiyordu.

"Ee?" diye sordu. "Heyecanlı mısın?" "Heyecanlı mısın?"

"Elbette öyleyim." Gözlerinde yaramazlık parlıyordu. "En sevdiğim, en eski arkadaşlarımla vakit geçiriyorum. Bu hayatta daha ne isteyebilirim ki?"

Alay etti. "Sanırım çok fazla. Eminim özleyeceksiniz... Adı neydi? Hans'ı mı? Yoksa uzlaşmaz farklılıklarınız bir kez daha mı baş gösterdi?"

"Ah, hadi ama," diye azarladı. Dikkat çekici bir şekilde onun iğnesini görmezden gelmişti. "Sana ısındıklarında o kadar da kötü değiller. Onlar hakkındaki hikâyelerin yarısı doğru bile değil."

Lorelei öfkelenmişti. İyi niyetliydi, biliyordu ama kendisinin bir yabancı olduğunu ve hep öyle kalacağını hatırlatmasına içerlemişti. "Peki sana ısınmaları ne kadar sürdü?"

Ne de olsa Ludwig'in damarlarında bir damla bile soylu kanı yoktu. Babası bir tüccar olarak küçük bir servet kazanmıştı ve bununla kendisine bir unvan satın almış ve Friedrich'e cömert bağışlarda bulunmuştu.

savaş çabaları. Sadakati ona sarayda bir yer ve oğluna da veliaht prensle bir dostluk kazandırmıştı. Yine de Lorelei ona eşit davrandıklarını hayal bile edemiyordu.

Eğer onu kırdıysa bile belli etmedi. Sakin gülümsemesi yerinde sabit kaldı. "Sana bir tavsiye, Lorelei? Senden en başta neden nefret ettiklerini unutturacak kadar onları ters köşeye yatır. Değişiklik olsun diye iyi davranmayı deneyebilirsin."

"Bilge öğüdünüz için teşekkür ederim," dedi alaycı bir tavırla.

"Ne zaman istersen," dedi neşeyle. "Neden şimdi pratik yapmıyoruz? Tanrı bilir ne kadar süre birlikte bir teknede mahsur kalacağız ve bilirsin, olayların ortasına girmeyi sevmem ama sen ve Sylvia..."

"Oh, beni bağışla. Karışmak hiç yorucu olmuyor mu?"

"Asla," dedi. "Biliyor musun, uzun boylu ve kasvetli tiplerden hoşlandığımı duydum."

Lorelei kendi tükürüğünde boğuldu. Göğsüne vurarak zar zor, "İğrençsin. Ben gidiyorum."

Hapşırığını gizlemek istercesine kolunun içine doğru güldü. Onda bulabildiği tek zayıflık buydu: ön dişlerinin arasındaki boşlukla ilgili bir güvensizlik. "Toplantıda görüşürüz. Eğlenceli olacak."

Ziegler bazı lojistik konuları gözden geçirmek ve nihayet nereye gittiklerini paylaşmak için hepsinden saat yedide, yani şu andan itibaren on beş dakika sonra buluşmalarını istemişti.

"O zamana kadar."

Lorelei geminin kıç tarafına doğru ilerledi ve rıhtımdan uzaklaşmalarını izledi. Kürekli çarkın parmaklıkları huzursuzca suyu köpürtüyor ve motor vınlıyordu. Suyu kesen pruvanın ötesinde, kendisine bakan solgun yüzler -nixie'ler ya da boğulanların hayaletleri- görebildiğine yemin etti. Midesi bulan Lorelei bakışlarını ufka sabitledi.

Şehir yavaş yavaş gözden kayboldu ve duvarlarının dışındaki dünya önüne serildi. Rüzgâr saçlarını taradı ve ceketinin kuyruğunu dalgalandırdı. Önündeki manzara karşısında içinde hiçbir sevinç kabarmadı.

Huşu yoktu. Neide vilayetini geride bırakana kadar -geride bıraktıklarını varsayarsak- çayırlar ve bataklıklardan başka görecekt pek bir şey olmayacaktı. Krallık ona uçsuz bucaksız, kasvetli bir çamur deryasından başka bir şey gibi görünmüyordu.

Hiçbir şey hayal ettiğı gibi gitmiyordu.

Alçak bir *gaklama* onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Lorelei şöyle bir baktı, sonra boğuk bir küfürle gözlerini hızla kaçırdı. Bir nachtkrapp parmaklığın üzerine tünemiş, keskin siyah tüylerini kabartıyordu. Sıradan bir kuzguna neredeyse tıpatıp benzeyen bu kuş yeterince zararsız görünüyordu ama Lorelei daha iyisini biliyordu.

Bu kötü bir alametti.

Birkaç yıl önce Ziegler, ofisine yerleştirmek ve monte etmek üzere bir örnek almıştı. Lorelei onu hazırlamasına yardım etmişti. Çalışma masasının üzerindeki tırtıklı kanatları geriye doğru iğnelediğinde, her bir kanadın içine bir mücevher kutusunun siyah kadifesindeki tombul yakutlar gibi yerleştirilmiş kırmızı gözler ortaya çıktı. Bu korkunç gözlerle karşılaşan en şanslıları hemen ölüyordu. Daha az şanslı olanlar ise onları yavaş yavaş içten dışa çürüten bir hastalıktan muzdaripti.

Lorelei onu kışkıışladı ama o sadece korkuluktan birkaç adım aşağı zıpladı ve öfkeyle tüylerini karıştırdı. Aklına Sylvia'nın ondan kurtulmanın zarif bir yolunu bulmuş olabileceğı geldi. Bu düşünce onun ruh halini daha da kararttı.

"Defol, lanet olası!" Kollarını daha ısrarlı bir şekilde salladı.

Nachtkrapp uçmadan önce sağır edici bir *çığlık* attı. Lorelei, aşağılanmasına başka kimsenin tanık olmadığına şükrederek kemiksiz bir şekilde korkuluklara doğru yığıldı.

"Aferin," dedi Adelheid.

Lorelei onun sesini duyunca irkildi. Adelheid ondan birkaç metre ötedeki güvertede oturmuş, görünüşe göre her ne yapıyorsa onunla meşguldü. Mekanik bir hassasiyetle uzun tel bobinlerini ölçüyor ve bir çift demir makasla onları kesiyordu. Geniş, sabit ellerinde bıçaklar neredeyse kırılğan görünüyordu. Yakından bakınca,

Lorelei burnunun kenarındaki güneş yanığının tozunu, alınıdaki ve gözlerinin etrafındaki erken kırışıklıkları görebiliyordu.

"Ne zamandır oradasın?" Lorelei sordu.

"Yeterince uzun." Adelheid kabloları karmaşık görünümlü bir düzende birbirine dolamaya başladı. "Ben sadece ekipmanımı kuruyordum. Sizi rahatsız etmek istememiştim."

Sesi o kadar kibardı ki, soğuk denebilirdi. Başını hâlâ işinden kaldırmamıştı. Lorelei onunla birlikte çalıştığı aylar boyunca onun herkesle aynı mesafeyle konuştuğunu fark etmişti. Adelheid'in ilgisizliğini kişisel olarak algılamamayı seçmişti. Adelheid çok çalışıyordu ve saçmalıklara katlanmıyordu. Lorelei buna saygı duyabilirdi.

"Kablolar ne için?" diye sordu.

Adelheid kaşlarını kaldırdı. "Thaumatology ile ilgilendiğinizi bilmiyordum."

Lorelei dile getirilmeyen hakareti duydu: Bir Yeva'nın büyüye ilgi duyması ne kadar da şaşırtıcı. İnce bir şekilde gülümsedi. "Bu gemide olan her şey ilgimi çekiyor."

"Elbette." Sonunda Adelheid donuk yeşil gözlerini Lorelei'inkilere dikti. "Tebrikler sırayla."

Lorelei kendisiyle alay edildiğini hissetti. Kendini biraz daha yukarı çekerek, "Her ne yapıyorsan, toparlan. Bizi bekliyorlar."

Adelheid'in dudaklarının kenarında hoşnutsuzluk seğirdi ama eşyalarını topladı. Belli ki kendisine ne yapacağının söylenmesinden hoşlanmamıştı.

Keşif ekibinin kamarasının kapısına doğru ilerlediler - gereksiz derecede karmaşık eterik kilit sayesinde sadece sihirle erişilebilen bir kapı. Sadece Ziegler kadar paranoyak biri böyle bir işkence yöntemi tasarlayabilirdi. Adelheid gözlerini kapadı, mekanizmanın içindeki suyu manipüle ederken kaşları konsantrasyonla çatıldı. Mekanizma ile uğraşırken ağzı sinirden seğiriyordu. Sonunda mekanizma kendini bıraktı.

Kimse onların işine karışamaz ya da çalamazdı.

Önlerinde bir koridor uzanıyordu. *Prinzessin* Lorelei'nin kâbuslarından fırlamış gibiydi, yani zevksiz ve abartılıydı. Ama yakından incelendiğinde son derece yıpranmış olduğu görülüyordu. Ahşap işçiliğindeki narin kıymıklar, damask duvar kağıdındaki düzensiz dikişler, yerdeki mermer karoların çarpık dişler gibi birbirine oturması. Parmaklarını altından kaydırabileceği bir ihtişamdı bu, gevşek bir kiremit ya da yağmurla şişmiş bir ağaç kabuğu şeridi gibi. İçindeki batıl inançlı bir parça, duvar kağıdını sıyrırırsa nasıl bir çürüme bulacağından korkuyordu.

Bir dizi avize yollarını aydınlatıyor, kristalleri avuç dolusu kırık cam gibi yere ışık saçıyordu. Lorelei onları hızlı adımlarla yatak odalarının önünden geçirdi ve çift kapıdan g e ç e r e k savaş odası olarak adlandırdıkları yere götürdü.

Merkezinde devasa bir masa vardı, okyanusun ötesinden ithal edilmiş eski bir kızılağacın cilalı bir kesitiydi. Güneş ışığı, dar pencerelerden içeri giren kafesli desenlerle üzerine düşüyordu. Hava hafif papatya ve zencefil kokuyordu. Ludwig ve Sylvia'nın yaptığını tahmin etti. Görünüşe bakılırsa ikisi de telaşla oradan oraya koşuşturuyor, didişiyorlardı. Sylvia bir çay kaşığıyla el kol hareketleri yapıyordu.

Heike başını masaya yaslamış oturuyordu. Johann sandalyesinde rahatsız edici bir şekilde çökmüştü. Gözlükleri burnunun köprüsünden aşağı kaymış ve gösterişli bir açıyla yerleşmişti, ama onları düzeltmek için hiçbir çaba göstermedi.

Lorelei masanın başındaki yerine otururken yorum yapmaktan kaçındı. Ne yazık ki, Ziegler'in en sevdiği evcil hayvanlarından biri olan ve ilk keşif gezisi sırasında aldığı bir elwedritsche'nin hemen yanındaydı. Bir keçinin boynuzlarına ve bir yılanın yanardöner pullarına sahip, kümes hayvanına benzeyen bu yaratık, tünediği tünekte süzülüyordu. Başını eğdi ve boncuk gibi sarı gözleriyle Lorelei'ye baktı. "Merhaba. İyi bir kız mısın?"

Hayır, cevap vermek istedi. Şeytani canavar.

Johann onun sesiyle irkildi, korku ve tiksinti karışımı bir duyguyla ona baktı. Eli kemerindeki kılıca doğru seğıirdi.

Bu tek noktada hemfikirdiler.

Adelheid önlerindeki manzarayı seyrederken burnunun kenarını sıktı. "Bu da ne böyle?"

Ludwig çay fincanına kaynar su doldurdu. "Korkarım ölüyorlar."

Sylvia öfkeyle, "Johann'ı deniz tuttu," dedi.

Adelheid Heike'ye baktı. "Peki ya o?"

Heike, "Ayrıca deniz tuttu," dedi, aynı anda Ludwig, "Akşamdan kalma," dedi.

Heike ona ters ters bakmak için başını kaldırdı ama önüne koyduğu çay fincanını kabul etti. Bir yudum aldıktan sonra Adelheid'e sinsi bir gülümseme fırlattı. "Uzun bir geceydi."

Adelheid hiç etkilenmemiş görünüyordu ama yanaklarına kırmızının en hafif tonu bulaşmıştı. Lorelei gözlerini devirmek için kendini zor tuttu.

Planlamanın ağırlığı üzerlerinde olmadan ilk kez bir araya geliyorlardı. Halkbilimci, doğa bilimci, botanikçi, sağlıkçı, thaumatolog ve astronom. Kulağa ayrıntılı bir peri masalının kurgusu ya da korkunç bir şaka gibi geliyordu.

Kapılar açıldı ve Ziegler içeri girdi. "Güzel. Hepiniz buradasınız."

Bugün sade siyah bir palto giymişti ama yakası kat kat dantel fırfırlarla süslenmişti. Gösterişliydi, Javenvari bir duyarlılığa sahipti ve tam anlamıyla Ziegler'dı. Bu düşünce Lorelei'yi neredeyse gülümsetecekti.

Ziegler ellerini kalçalarına koyarak onları gözden geçirdi. "Şüpheli bir şekilde sessizsin. Bir sorun mu var?"

"Sadece başlamak için sabırsızlanıyoruz," dedi Sylvia, açıkça altısı için de yeterli neşeyi toplamaya çalışarak.

"Ben de öyle!" Ziegler ellerini birbirine vurdu. "Lorelei, neden bizi sen başlatmıyorsun?"

Ludwig'inki hariç odadaki tüm gözler ona çevrildi, hepsi şüphe ya da düşmanlıkla yanıyordu. Isı boynuna doğru tırmandı. Buna hazırlıklı değildi ama en ufak bir zayıflık gösterirse onu asla ciddiye almazlardı.

Lorelei yavaşça ayağa kalktı. "Son birkaç yıldır yaptığınız çalışmalar için her birinize teşekkür ederek başlamak istiyorum. Her biriniz büyük bütünün bir parçasına katkıda bulundunuz ve bu keşif gezisini mümkün kıldınız.

"As sen Biliyorum, I var harcandı veson yıl
gelişmekte olan çeşitli Ursprung tipleri için bir
sınıflandırma sistemi." Odayı gözden geçirdi. "Ludwig,
Brunnestaad'daki bitki türlerinin dağılımı hakkındaki notların
var kanıtlanmış Çok değerli, olarak var
Adelheid'in aether'in su sistemimizde nerede yoğunlaştığına
dair ölçümleri." Lorelei'nin bakışları Sylvia'ya takıldı. Olabildiğince
nazik bir şekilde şöyle dedi,
"Ve senin yabancılarla olan etkileşimin, von Wolff, çok ihtiyaç duyulan
renge sağladı."

Sylvia tartışmaya hazır görünüyordu ama Ludwig elini onun elinin üzerine koydu. "Bu keşif gezisi elbette Kral Wilhelm'in fikriydi, ancak

hayal ettiğinden ya da amaçladığından çok daha önemli bir bilimsel değere sahiptir. Profesör Ziegler, uzun ve parlak kariyeri boyunca doğal dünyaya ilişkin radikal ve yeni bir fikir üzerinde çalışmıştır. Her şey birbiriyle bağlantılıdır ve hiçbir şey tek başına ele alınamaz. *Kosmos*'un ilk bölümünde yazdığı gibi: 'Her bitki, her insan, her vahşi hayvan, her su damlası bir ipliklidir. Birlikte yaşamın büyük goblenini oluştururlar. Eğer bir ilmek bile gevşerse, her şey çözülür. "

Göz ucuyla Ziegler'a baktı. Profesör gurur gibi bir şeyle gülümsüyordu. Lorelei cesaretleterek devam etti: "Büyü her şeyde var ve hepsi de doğrudan kaynağına işaret ediyor."

Sonunda Sylvia sessizliğini bozdu. "Nerede o?"

"Sorduğuna çok sevindim," diye cevap verdi Lorelei. "Heike?"

Heike sinirlenmiş görünüyordu ama bir parşömeni masanın üzerine koyarken itiraz etmedi. Parşömeni bağlayan düğümü çözdükten sonra dikkatlice açtı. Parşömeni düzeltirken narin parmakları mürekkeple lekelenmiş ve halkalarla parlıyordu ve titriyorlardı. Yaptığı işe pişmanlık gibi bir şeyle baktı.

Brunnestaad'ın özenle resmedilmiş bir haritasıydı ve bir sanat eseri idi. Genç krallıkları uçsuz bucaksız ve tekerlek şeklindeydi, iki sıradağ arasında beşik gibiydi ve Vereist Nehri tarafından dikey olarak ikiye bölünmüştü. Heike onu parıldayan siyah mürekkeple resmetmiş, uçsuz bucaksız kollar ağı ise soluk mavinin tonlarında kayboluyordu.

Merkezde Neide eyaleti, krallığın kasvetli, su dolu merkezi yer alıyordu. Heike burayı mümkün olduğunca az çabayla çizmişti. Wilhelm'in şatafatlı sarayı, üniversite ve Ludwig'in mülkleri - Ruhigburg şehir merkezindeki büyüleyici şehir evi ve taşradaki malikânesi, her ikisi de sanki eli daha önce defalarca şekillerini çizmiş gibi eksik bir sevgiyle karalanmıştı- doldurmaya zahmet ettiği tek yerlerdi.

Batıda, sivri sınırları başkentin sağ elinde bir silah gibi duran Herzin vardı. Karanlık, hain ormanlar neredeyse tamamını kaplıyordu; gözler çalılarının arasından göz kırptıyordu. Kuzeyde Heike'nin anavatanı Sorvig vardı; ince bir kara şeridi, neredeyse özlemle denizin ötesine, kuzey komşuları Gansland'a uzanıyordu. Lorelei suyun içinde, dalgaların altından kayan ve körfezde sallanan gemilerin etrafında kıvrıla kıvrıla ilerleyen bir iğde kurdu gördü.

Çoğu haritada genellikle ikinci planda kalan en doğudaki Ebul vilayeti burada sevgi dolu ayrıntılarla resmedilmişti. Bir zamanlar, Birleşme Savaşları'ndan çok önce meşhur olan lale tarlalarını, verimli vadileri ve üzüm bağlarını dikkatle kaleme almıştı. Tüm çizgiler puslu ve yumuşaktı, bir yerin tasvirinden çok bir yerin anısı gibiydi. Son olarak, neredeyse güneyin tamamına yayılan Albe, kalın ve öfkeli çizgiler halindeydi. Sıradağlar arasında

ve karanlık orman parçaları, şatolar, leşlerin arasından çıkan kaburga kemikleri gibi kırlardan dışarı fırlıyordu.

Tüm bu ayrıntılar ve arkasındaki duygu Lorelei'yi hayrete düşürmüştü. Ziegler doğrudan haritaya bir iğne sapladığında hâlâ hayranlıkla bakıyordu. Krallığın güney sınırındaki donmuş dağlar zincirinde bir yeri işaretliyordu.

Ziegler, "Albe'de," dedi.

Albe mi? Lorelei kaşlarını çattı ve yüzündeki şaşkınlığı gizleyemedi. Kendi araştırmasına dayanarak, burası onu yerleştireceği son yerlerden biriydi.

Heike ve Adelheid masanın öbür ucundan birbirlerine baktılar. Bu arada Sylvia'nın ifadesi dehşet içinde donup kalmıştı. Sanki bir kurtuluş, bir kaçış arıyormuş gibi bakışlarını çılgınca sağa sola çevirdi. "Bu doğru olamaz."

"Anlaştık." Johann'ın sesi zorlukla dizginlenen bir öfkeyle gerilmişti. "Ursprung'un bir tür geri kalmışlık içinde olduğuna inanmayı reddediyorum-"

Sylvia onun üzerine yürüdü. "Dilini ısır!"

"Johann," dedi Adelheid uyararak.

"Ama öyle," dedi Ziegler biraz kızgın bir ifadeyle. "Lorelei davasını oldukça açık bir şekilde ortaya koydu."

Onun davası mı? Sadece Ziegler'in metodolojisini tanıtıyordu ama ikisi de yemi yutmuştu. Johann bakışlarını Lorelei'ye çevirdi. Sylvia ihanete uğramış gibi bakmaya cüret etti.

Bilmiyordum, *seni aptal*, demek istedi.

Sonra birkaç saat önce Sylvia'yla alay ettiğini hatırladı. *Belki de Ursprung'un Sorvig'de olmadığını bilmek seni yüreklendirir. Belki seninle evlenir.*

"Düşündüğümde, sanırım mantıklı geliyor." Sylvia güldü; Lorelei'nin daha önce hiç duymadığı kadar havalı ve zorlama bir sestti. "Von Wolff soyu krallıktaki en yetenekli büyü kullanıcılarından bazılarıyla övünür. Ursprung'a olan yakınlık bunu açıklıyor olmalı. Şimdi bana bir dakika izin verirsiniz."

Bununla birlikte odadan kaçtı. Lorelei onun dramatizmini gülünç bulmak istiyordu ama *doğru olamayacak* kelimeler kafatasının içinde durmadan çınılıyordu. Lorelei de aynı şeyi düşünmemiş miydi?

"Nasıl boş boş oturabiliyorsunuz?" Johann avucunu masaya vurdu. "Yevani soylulara komuta ediyor ve yakında bir Albisch kraliçemiz olacak! Sırada ne var? Bize ne kalacak? Wilhelm bu krallığı yozlaşmaya sürüklüyor."

Heike onun bu çıkışından son derece memnun görünüyordu. "Neden ona yazmıyorsun? Köpüklü lafların her zaman çok ilgi çekici oluyor."

Johann dengesizce ayağa kalktı. Savaş odasından çıkarken, "Bu bir saçmalık," diye mırıldandı.

"Peki neden," diye sordu Adelheid açıkça, "onu kışkırtmanın akıllıca olduğunu düşündün?"

"Sakin ol," dedi Heike. "İkisi için de arada bir alçakgönüllü olmak iyi bir şey. Bu dirençlerini artırır."

Adelheid bıkkın bir inançsızlıkla ona baktı. "Peki. Onlarla kendim ilgileneceğim."

Gittiğinde kapılar arkasından çarparak kapandı. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra Heike ve Ludwig birbirlerine baktılar, belli ki gülmemek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

"İyi kız mı?" Ziegler'in cehennem kuşu cıvıladı.

Lorelei başını masanın üzerine koydu. Sahada iki saatten fazla kalmamıştı ve şimdiden keşif gezisinin kontrolünü tamamen kaybetmişti.

DÖRT

BU DOĞRU OLAMAZ.

Saatler sonra, Sylvia'nın sade şoku Lorelei'yi hâlâ rahatsız ediyordu. Odasında tek başına, görüntüyü tekrar tekrar gözden geçirdi: Sylvia'nın durgun ifadesi, içindeki tüm ışık ve coşkunun bir anda çekilip gitmesi, sonra da bunu boş bir gülümsemeyle ne kadar çabuk örtbas ettiği. Lorelei, Wilhelm'in kendisinde böyle bir umutsuzluk uyandırabilmesine mi imreniyordu yoksa Sylvia'nın bir kralla evlenme ihtimaline burun kıvrmasına mı içerliyordu, karar veremiyordu. Anlatılanlara bakılırsa, Sylvia'nın tepkisi tüm mantığa meydan okuyordu. Eğer Brunnestaad'ın kraliçesi olursa, istediği her türlü hayali politikayı savunabilirdi. Lorelei'nin saraydaki yerini inadına elinden almayı uygun görürse, onun mahvolmasını bile sağlayabilirdi. Ama Ursprung'un, Lorelei'nin Albe'deydi ve sinir bozucu bir şekilde Lorelei de onunla aynı fikirdeydi.

Bunu düşünmek bile ihanet gibi geliyordu. Bu keşif gezisi Ziegler'in onlarca yıllık çalışmasının doruk noktasıydı. Yine de Lorelei son bir saatini şüphe içinde ve kendi notlarını karıştırarak geçirmişti.

Ludwig bir zamanlar onlara "dengesiz" demişti ama geliştirdiği sistemle gurur duyuyordu. Düzen, bu kapsamdaki bir projede kalıpları tanımlamak için çok önemliydi. Topladığı masalları motif ve temel olay örgüsü yapısına göre gevşek bir şekilde dizinlemişti. Her bir masal için, masal anlatıcısıyla yaptığı konuşmanın transkripsiyonunu, masalla ilgili notlarını (çoğunlukla kısa yorumlardan oluşuyordu) ve tüm kaynaklarından bir araya getirdiği son versiyonu ekledi.

Geçen yıl boyunca Ziegler, Lorelei'nin görüşmesi için krallığın dört bir yanından insanlar getirmişti. Her vilayetten, her *köyden*.

Ursprung efsanesinin kendi versiyonları *vardı*. Masalın genel taslağı her zaman aynı çizgideydi ama kahramanın kim olduğu, yolculuğunda ne gibi sınavlarla karşılaştığı, acı sonda neyi kaybettiği ve hatta hangi gücü bahşettiği konusunda hiçbir zaman tam olarak anlaşılamadılar. Brunnestaad gibi büyük bir krallıkta farklı varyantların olması beklenen bir şeydi. Ancak hiçbir varyant Ursprung'u Albisch dağlarına yerleştirmiyordu.

Lorelei aylarca nihai versiyonu nasıl sunacağını düşünmüştü. Hangi detayları kesecek, hangi dokuları düzleştirecek, **h a n g i** ahlaki değerleri vurgulayacaktı. Sonunda buna karar vermişti:

Dileklerin hâlâ güç sahibi olduğu günlerde, krallığı zor zamanlar geçiren bir kral yaşarmış. Ancak hasat ne kadar kötü olursa olsun ya da düşmanları ne kadar düşmanca davranırsa davranırsın, bir nimeti varmış: Ülkesindeki tüm sular garip ve güçlü bir büyü içeriyormuş. Tüm bu sular arasında kralın en büyük hazinesi, soran her kişinin bir sorusunu yanıtlayan bir havuzdu. Konuşmuyordu ama karanlık bir ayna gibi, yüzeyinde görüntüler yüzüyordu. Kral, şatosunda bu havuzun etrafına bir oda inşa ettirdi ve ayın gümüş ışınlarını içeri alan bir tepe penceresi yaptırdı.

Bir gün kral havuza, halkını onları yok etmek isteyenlerden kurtaracak gücü nereden bulabileceğini sormuş. Cevap olarak suda bir görüntü şekillendi. Ona daha önce hiç görmediği, insanlığın ilk ortaya çıktığı bataklıklarda saklı bir pınarı göstermiş. Layık gördüğü kişiye inanılmaz bir güç bahşediyordu. Ancak yetersiz bulunanlar onun gücünü zorla alabilirlerdi - bir bedel karşılığında.

Kral cesaretini toplayıp yola koyuldu ve elbette cesaretini kanıtlamak için yol boyunca üç sıkıcı zorlukla karşılaştı. Yolculuğunun sonunda, yıldız ışığından yapılmış gibi görünen uçsuz bucaksız bir göl buldu. Ama ona yaklaştığında, göl uyanmamış. Eksik bulunmuştu.

Öfkelenen kral suya daldı ve tekrar çıktığında istediği her şeye sahip olduğunu biliyordu. Bütün köyleri kıyı şeridinden silip süpürebilirdi. Düşmanlarının tarlalarını sular altında bırakabilirdi. Yağmur yağdırabilirdi.

ordularını yumruk büyüklüğünde selamladı. Ama çok geçmeden çalınan gücün çok yüksek bir bedeli olduğunu öğrendi. Onu her kullandığında, yaşam gücünü biraz daha tüketiyordu.

Son nefesini vermeden önce, hem havuzun hem de kaynağın bilgisini mühürledi. Bir daha hiç kimsenin kendisi gibi acı çekmeyeceğine ya da acı çektirmeyeceğine yemin etti.

Bazı rivayetlere göre yavaş ve acı verici bir şekilde kanı akıtılarak öldürülmüştür. Belli ki Ruhigburg'a birkaç günlük mesafedeki bir köyde kanını bir emanette saklıyorlardı. Bunu biliyordu çünkü Heike'nin, Wilhelm'in kanı saraya getirdiğinden ve yanında taşımakta ısrar ettiğinden yakındığını duymuştu. Adamın ya hastalıklı bir mizah anlayışı ya da dramatik bir yeteneği vardı.

Kapısı çalındı. Lorelei bir anlık sinirle defterini kapadı. "Girin."

Kapı açıldığında, Sylvia'nın taktırdığı bir dizi koruma çanı neşeyle şingirdedi. Bu ses onu rahatsız etmişti ama bunun yabanılın ellerinde zamansız bir ölümü yendiğini düşündü.

Ziegler'in eşikte durduğunu görünce şaşırdı. Sabah ışığında, omuzlarına sıkıca sarılmış kürk astarlı paltosuyla yumuşak ve kırıksız görünüyordu. Açık pencereden gelen esintiyle hafifçe dalgalanan saçlarına -her zaman bu kadar çok ak düşmüş müydü? Lorelei, Ruhigburg'da geçirdiği yılların Ziegler'e ne yaptığını ancak şimdi tam olarak anlayabilmişti. Keşif gezisi için hazırlanmaya başlamadan önce, kafesteki bir aslan gibi hareket ediyordu. Ama şimdi ıslıl ıslıldı. Neredeyse Lorelei'nin on iki yıl önce ilk kez tanıştığı kadına benziyordu: Otuzlu yaşlarının ortasında, ilk kitabının büyük başarısının heyecanını yaşayan bir kabadayı.

Ziegler'in hazır gülümsemesi duraksadı. "Sorun nedir?"

Lorelei otomatik olarak, "Hiçbir şey," dedi. Ziegler'in yüzündeki şüpheli ifadeye karşılık, "Önemli bir şey yok," diye ekledi.

Ziegler, Lorelei'nin yatağının kenarına yerleşti. "Anlat bana."

"Buluştüğumuzdan beri düşünüyorum." Ziegler'in bakışlarının araştırmacı yoğunluğu altında konuşmak birden zorlaştı. Ne kadar gülünç. Boğazını temizledi ve devam etti. "Özellikle bu sonuca nasıl vardığınızı merak ediyorum."

Ziegler'in yüz ifadesi donuklaştı. "Benden de şüphe ediyorsunuz."

Lorelei'nin bakışları açık pencereye kayarken, nehrin yükselip onu altına çekmesini diledi. Unutulmak buna tercih edilebilir gibi görünüyordu ama bir yola girdikten sonra geri dönmek onun doğasında yoktu. Sessizlik katlanılamayacak kadar uzadığında, "Kendi bulgularıma dayanarak benim varacağım sonuç bu olmazdı," dedi.

"Bana güveniyor musun?"

Elbette biliyordu. İyi ya da kötü, Ziegler onu olduğu kişi yapmıştı.

Lorelei, *Tales*'i otuzuncu kez tekrar okumasından bir süre sonra, ailesinin tavsiyesine karşı gelerek Ziegler'e bir mektup yazmıştı. Bu anı onu yakından inceleyemeyecek kadar utandırmıştı. Her şey süslü püslüydü ve övgülerle doluydu. Ama Ziegler onu şaşırtacak şekilde cevap vermişti. Daha da şaşırtıcı olanı, onu Yevanverte'de ziyaret edeceğine söz vermişti. Ne var ki, Ziegler'in sonunda tanıştığı kız ona mektubu yazan kız değildi.

Aslında Lorelei hayatının o dönemine dair pek bir şey hatırlamıyordu. Ziegler'in mektubu geldikten sonraki günler baş döndürücü bir bulanıklık içinde geçmişti. Ve bir hafta sonra Aaron öldü.

Ziegler, Lorelei'nin kederden kaynaklanan sersemliğinin doruğunda geldiğinde, Lorelei'nin hem hiç benzemediği hem de tam olarak hayal ettiği gibiydi. Tıknaç ve hızlı konuşan biriydi, ruhu ve akli cömertti. Ama aynı zamanda canlandırıcı bir şekilde kaba ve nazik değildi. Lorelei'yi Yevanverte'de doğa hakkında gözlemledikleri konusunda sorguya çekmişti. Ona hangi dilleri öğrendiğini ve hangi halk masallarını bildiğini sormuştu. Hatta Lorelei'nin ailesinin bir damlacık suyu bile hareket ettiremeyeceği konusundaki ısrarlarına rağmen, Lorelei'den büyü yeteneğini göstermesini bile istemişti. Ziegler tüm bunlar boyunca sessizce oturmuş, endişe verici bir hız ve sesle notlar almıştı.

Sonra da gitti.

İki gün sonra Lorelei'yi doğa bilimlerinde özel ders almaya davet eden bir mektup daha geldi. Lorelei mektubun tamamını hâlâ kelimesi kelimesine ezbere okuyabiliyordu ama iki satıra o kadar hararetle sarılmıştı ki bu satırlar kalbine kazınmıştı. *Bana öyle geliyor ki, ayakkabı yaparak ve üzülerek harcayamayacağın kadar çok potansiyelin var. Olağanüstü olmaya ne dersin?*

Lorelei o zamandan beri bu söze sımsıkı sarılmıştı. Sabrı, bağlılığı ve güveni ödüllendirilmişti. Ziegler bunu binlerce kez hak etmişti. Ama kaçamak cevapları Lorelei'nin sinirlerini bozuyordu. Bu ona hiç benzemiyordu ve ona hiç yakışmıyordu.

"Kusura bakmayın ama," diye cevap verdi Lorelei, niyet ettiğinden daha soğuk bir sesle, "güvenin bununla nasıl bir ilgisi olduğunu anlamıyorum."

Ziegler durakladı, sonra daha dik oturdu. "Haklısınız, elbette. Veriler şunu gösteriyor-"

Lorelei, "Çok önemli bir aether konsantrasyonu," dedi. Konuştukça eminliği daha da artıyordu. "Ama elbette Brunnestaad'ın dört bir yanına dağılmış çok sayıda aether var. Sadece tek bir kaynağa güvenmek sorumsuzluktur. Bu-"

"İyi iş çıkardın."

O halde neden bir kovulma gibi hissettirmişti? Lorelei tereddüt etti. "Her zaman size faydalı olmayı ummuşumdur."

"Ve sen de öyleydin. Benim parlak Lorelei'm." Ziegler odayı geçti ve ellerini Lorelei'nin omuzlarına koydu. Lorelei dalgın dalgın, ne zaman Ziegler'den bu kadar uzun boylu olduğunu merak etti. Bir zamanlar bir dev kadar iriydi. "Yorgunsun. Son birkaç aydır kendini işine fazla kaptırdın."

Lorelei'nin onun ne demek istediğini anlaması bir an aldı. "Yanıldığımı düşünüyorsun."

"Sanırım," dedi Lorelei araya girmeden önce, sesi olduğundan daha güçlüydü, "verilerinizi yanlış yorumladınız. Ancak yine de teorinizden olmasa da günlüklerinizden iyi bir şekilde yararlandım. İçiniz rahat olsun, gideceğimiz yer konusunda çok eminim."

Bu sözlerin kesinliği daha fazla tartışmaya yer bırakmıyordu. Lorelei "Evet. Elbette." demekten başka bir şey diyemedi.

Ziegler onun omuzlarını okşadı, gözle görülür bir şekilde rahatlammıştı. Annelik şefkati gösteren bir jest yapmayalı uzun zaman olmuştu. Lorelei'nin midesi şiddetle burkuldu - tam olarak ne, özlem mi? Kendisinden belli belirsiz öğrendiğini hissetti. Nedense tek düşünebildiği Sylvia'nın sesindeki güçlkle dizginlenen ateşti. *Tıpkı Ziegler için yaptığın gibi, onun için de yenilmiş bir tazı gibi sürünüp duruyorsun.*

Ziegler, "Size bir dakika veriyorum," dedi. "Lojistiği tartışmaya hazır olduğunuzda gelin beni bulun."

Kapı arkasından kilitlendiğinde Lorelei günlüğünü tekrar açtı. Ne aradığını bilmiyordu. Kendi el yazısı ona tamamen yabancı bir dil gibi geliyordu. Kapıyı çarparak kapattı ve öfkenin soğuk tesellisine uzandı. Ona tek bir görev verilmişti. Basit bir görev. Nasıl yanlış yorumlamış olabilirdi-

Berraklık onu bir kova soğuk su gibi ıslattı. Folklor hesaplamalara dayanan bir bilim değildi ve Lorelei dikkatsizce hata yapmazdı. Ziegler de öyle. Vardığı sonuç kesinlikle sağlamdı; sadece bu sonuca nasıl ulaştığını açıklamayı uygun görmemişti.

Ve böylece, yalan söylemiş oldu.

Önce şaşkınlık, sonra da Lorelei'nin göğsüne bir taş gibi ağır bir şekilde yerleşen acı verici bir tür şaşkınlık geldi. Babası ona vurduğunda da aynı şeyi hissetmişti. Dalgınca, eldivenli parmak uçlarıyla yanağındaki hayali çürüğe dokundu.

Ne kadar tuhaf, diye düşündü. Ziegler ona daha önce hiç yalan söylememişti.

Lorelei mışıl mışıl uyuyordu. Rüyalarında bir ses onu takip ediyordu, yumuşak ve ürkütücü, kışın çıplak ağaçların arasından geçen rüzgâr kadar zor. Her adımda titriyor ve çınılıyordu, gittikçe yaklaşıyordu, ta ki-

Birden ayağa fırladı. Aldığı sakinleştirici düşüncelerini pekmez haline getirmişti ve neyin gerçek olup olmadığından emin olamıyordu. Sonra o aralıksız parıldayan ses tekrar geldi. *Koruma çanları* olduğunu fark etti.

Odasının dışında biri vardı.

Yorganı üzerinden atarak yatağının başucundaki gaz lambasını yakmak için uğraştı. Alev titreyerek canlandı ama karanlık, içinden geçemediği kalın bir perdeydi. Bütün oda sallanıyor ve yer değiştiriyordu; döşeme tahtaları terlemiş gibi hastalıklı bir parıltıya sahipti. Penceresinin dışında, huzursuzca çalkalanan suyun pürüzlü karanlığından başka bir şey yoktu. Pencere onun dokunuşuyla buğulandı, cam yağmur suyuyla çizgilendi. Güneş hâlâ doğmamıştı.

Onu uyandırmak için bu saatte kim uyanık olabilirdi?

Bir sürü insan var, seni paranoyak aptal.

Prinzessin'in kazanı yakmak, gemiyi yönlendirmek ve aç kalmamalarını sağlamakla görevli yaklaşık on beş kişilik bir personeli vardı. Hepsi sabahın erken saatlerinde, bazıları da gece boyunca çalışıyordu. Onlar değilse bile, belki de keşif ekibinden biri erkenden kalkmış ve geçerken çan dizisini dürtmüştü. Duyduğu her neyse bir yabancı değildi; boynundaki demir zincir tenine karşı serin ve hareketsizdi.

Kontrol etmekten zarar gelmezdi. Başka bir şey olmasa bile, belki de öfkesini birinden çıkarmak kendisini daha iyi hissetmesini sağlardı. Lorelei komodinin çekmecesinden eldivenlerini çıkarıp giydi, ardından masa sandalyesinin arkasına asılı paltosunu aldı. Elinde fener, koridora adım attı.

Karanlık esnedi ve açıldı. Kahkahaların belli belirsiz yankılarını, cam kırıklarını duyduğuna yemin etti. Nefesi hızlandı.

Lanet olsun sana, kendine gel.

On iki yıl sonra bile, içinden atamadığı tek zayıflık karanlıktan duyduğu çocuksu korkuydu. Her zaman yaptığı gibi, zihni gölgeleri insan yüzü giyen canavarlara dönüştürdü. Kan

verde kayganlaşıyor. Keçeleşmiş saçlarının arasından parıldayan kemikleriyle Aaron'ın hayaleti. Lorelei avucunun içini tek gözüne bastırarak dünyanın üzerine çöken anıları göz kırparak uzaklaştırmaya çalıştı.

Bunların hiçbirisi gerçek değildi. Ölümler ölmüştü.

Prinzessin çapasına yaslanarak sallandı. Su usulca çalkalanıyordu. Lorelei fenerin ışığında koridorda ilerledi. Bir pencerenin önünden geçerken ay sisi delip geçti. Fenerin ışığı yere sızıyor ve botlarının parmaklarına çarpıyordu. Kalbi kulaklarında daha yüksek sesle gümbürdedi.

Savaş odasının kapıları ardına kadar açıldı. Lamba ışığı bir bıçak gibi eşikten içeri düştü. Küçük, hayalperest bir parçası küçük bir kızken Ziegler'in evinin koridorlarında dolaştığını hatırlıyordu. Bazen dersleri uzadığında geceyi orada geçirir, kâbuslar onu korkutup uyandırdığında Ziegler'i ofisinde bulurdu. Lorelei bir koltukta uyuyakalana kadar o gün üzerinde çalıştığı şey hakkında konuşurdu.

Lorelei sessizce ona seslendi, "Ziegler."

Cevap vermedi.

Lorelei koridorda ilerledi ve kapının hemen dışında durdu. Daha çekingen bir tavırla, "Ziegler?" dedi.

Hala bir şey yok.

Belki ışıkları söndürmeden yatağına geri dönmüştü, belki de el yazmasını yastık yaparak uykuya dalmıştı. Bir projeye daldığı zaman çok dalgın olabiliyordu. Lorelei kapıyı iterek açtı. Menteşeleri gıcırdadı.

Savaş odasının içinde, sönmekte olan bir yağ lambası duvara sert gölgeler düşürüyordu. Karanlık bir şekil masanın üzerine yığılmıştı. Yan tarafında gevşek duran parmaklarından ritmik bir şekilde su damlıyordu. Su masadan akıp çürümüş gibi döşeme tahtalarına yayıldı.

Hayır, su kanı değil.

"Ziegler!"

Lorelei'nin dünyasının kapsamı, şekle yaklaşıırken bir iğne ucu kadar daraldı. Hiçbir nefes onu karıştırmadı. Lorelei onu bacağından yakaladı.

ve onu ters çevirdi. Başı grotesk bir açıyla sallanıyordu ve derisi korkunç, mumlu bir parlaklıkla parlıyordu. Göğsünde ağır ağır kan sızan bir bıçak yarası vardı. Lorelei bir an için olanlara anlam veremedi. Önünde uzanan şey anlamsızlığa karışmıştı.

Ziegler'in gözleri Lorelei'inkilere bakıyordu.

Boğazında asit gibi yanan bir çığlıkla boğuldu. Nefesleri sık ve çılgınca geliyordu.

"Hayır," diye mırıldandı. "Hayır, hayır, hayır." Ölmüştü.

Ziegler'in soluk mavi dudakları köpürmüş ve dile getirilmemiş bir suçlamayla aralanmıştı. Omzunun hemen üzerinden, döşeme tahtalarının arasından bir hayaletin kış parıltısı yükseliyordu.

Aaron.

Gözleri ona bakan Vereist kadar siyahtı, korkudan irileşmiş ve görmez olmuştu. Kan, rüzgâra kapılmış bir şerit gibi kafatasından akıyordu.

Beni terk ettin, dedi. Beni öldürdün.

Nefes alışları zorlaştı. "Hayır, ben-"

Onu sen öldürdün.

Lorelei o zaman da durduramamıştı, şimdi de durduramazdı. Ölüm onu acımasızca takip ediyordu. Ne kadar uzağa koşarsa koşsun ya da ne kadar yükseğe tırmanırsa tırmansın, kendini ona karşı ne kadar umutsuzca çelikleştirmeye çalışırsa çalışsın, onu bulacaktı. Onun anlaması için ne söyleyebilirdi ki? "Özür dilerim! Lütfen beni affet, Sheifale, lütfen..."

Arkasında, döşeme tahtaları inledi.

Her şey kafanın içinde, dedi kendi kendine. Her şey kafanın içinde.

Ama durmadılar. Savaş odasının dışında yavaşlayarak duran ayak sesleri gerçektir.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve yumuşak bir ses "Lorelei?" diye seslendi.

BEŞ

AKADIN elinde tuttuğu narin demir şamdanla kapı girişinde duruyordu. Fitilinde dans eden alev onu yüzü solgun bir ışıltı içindeydi. İnce beyaz elbisesi ve uzun beyaz saçlarıyla Lorelei'nin en ıstıraplı rüyalarından fırlamış gibi görünüyordu. Başka bir hayalet ya da bir wiedergänger onu bulmuştu. Havada ölümün ya da kederin kokusunu aldıklarında, ölülerin yüzlerini takınarak, kan dökülen bir yere köpekbalıkları gibi üşüşürlerdi.

"Çık dışarı." Lorelei sendeleyerek ona doğru yürüdü ve boyuyla kapı aralığını doldurdu. Hayalet olsun ya da olmasın, bu odaya kimse giremezdi. Kimse Ziegler'ı bu halde göremezdi. Düşünmek için *zamana* ihtiyacı vardı. İhtiyacı olan...

Lorelei savaş odasından çıkarıldığını ve yere indirildiğini klinik bir soğukkanlılıkla fark etti. Koridorun zemininde bir yığın haline geldi ve kendi üzerine katlandı. Sanki camın arkasına hapsolmuş ve kurtulmanın hiçbir yolu yokmuş gibi hissediyordu. Diğer tarafta dünya garip bir şekilde çarpıtılmıştı, görebildiği ama dokunamadığı bir şey vardı. Hayaletin dudakları hareket ediyordu ama Lorelei ne dediğini anlayamıyordu.

"Lorelei!" İsminin sesi onu tekrar kendine getirdi. "Nefes al."

Yaptı ya da en azından denedi. Aldığı her tıkırtılı nefes acı veriyordu. Lorelei sayıklamaları arasında sonunda omuzlarını sabit tutanın Sylvia olduğunu fark etti. Utanç, sıcak ve amansız, içini yakıp kavurdu. Onu bu halde görecektir, gerçekten ne kadar aşağılayıcı bir şekilde kırılğan olduğuna tanıklık edecek onca insan *varken*, tabii ki oydu. Onun kendi

ölüm şimdi bir lütuf olabilirdi. Yumruğunu duvara vurmak, gücünü nehre daldırmak ve öfkesinin gücüyle tüm tekneyi devirmek istiyordu. Yıllar önce, sevdiklerini korumak için fazla korkak davranmıştı. Bu sefer çok geç kalmıştı.

Hiçbir şey değişmeyecekti.

"Kapıyı kapat," diye tersledi Lorelei. "Seni duyacak."

Ölülerin ruhları hâlâ yaşıyordu. Onların duyabileceği bir yerde vefatlarından bahsetmek, hayal edebileceği en büyük saygısızlıktı. Şimdi Yevanisch geleneğine tutunmaya çalışırken histerik hissediyordu ama tutunması gereken tek şey buydu.

Sylvia telaşlanmadan kendisinden isteneni yaptı. Döndüğünde Lorelei'nin önünde diz çöktü ve üzerinde bir yerden bir mendil çıkardı. Lorelei titreyen parmaklarıyla mendili ondan aldı ve yüzünde kuruyan gözyaşlarını sildi. Dantellerle süslenmiş, erik ipeğinden, Sylvia'nın geceliği gibi aşırı fırfırlı, özenle katlanmış bir kumaştı. Tıpkı Sylvia gibi gül suyu ve limonlu kek kokuyordu. Bu gülünç ayrıntı Lorelei'yi yere sermeyi başarmıştı. Zihnindeki sis dağılmaya başlayana ve etrafındaki dünya kendini daha sağlam hissedene kadar düzenli olarak nefes aldı.

Bu gece burada hiç hayalet yoktu.

Tekrar Sylvia'ya bakmaya cesaret ettiğinde, Sylvia'nın solgun gözlerinde parıldayan endişe onu şaşkına çevirdi. Yanağındaki kalın yara bandı mum ışığında taze kanla parlıyor gibiydi. "Lorelei, bana ne olduğunu anlatacak mısın?"

Bir yanı gözlerini kapatıp son on dakika hiç yaşanmamış gibi davranmak istiyordu. Daha hayvani bir yanı ise yanlarında duran şamdanı kapıp Sylvia'nın kafasına vurmak, bir sorunu başka bir sorunla değiştirmek istiyordu. Ama bu kâbustan kaçış yoktu. Ziegler ölmüştü ve Lorelei cesediyle yalnız başına bulunmuştu. Sylvia'ya sunabileceği, onu daha az suçlu gösterecek hiçbir açıklama yoktu.

"Korkarım aklım başımda değil," diye mırıldandı. "Konuşmak istemiyorum."

"Asla aklın başında değil," dedi Sylvia, kırıcı olmayan bir sesle. "Anlat bana."

"Ziegler..." Bunu yüksek sesle söylemek onu gerçek kılacaktı; buna katlanıp katlanamayacağını bilmiyordu. "Ziegler öldü."

"Ne demek öldü?" Sylvia'nın sesi koridorun sessizliğinde cam kırıkları kadar gürültülüydü.

"Öldü, von Wolff. Tanrı aşkına." Sesi kırık çıkmıştı. Lorelei yüzünü ellerinin arasına gömdü. Her nasılsa, Sylvia'ya öfkelenecek enerjiyi bile toplayamamıştı. "Gizli bir anlamı yok."

Bu mümkün görünmüyordu.

Ziegler maceralarında karşısına çıkan h e r şeyden sağ çıkmıştı. Kar fırtınasının ortasında dağlara tırmanmış ve jaguarların her fırsatta onu takip ettiği ormanlardan geçmişti. Tek bir matara su ve sırtına bağladığı tüm teçhizatıyla çölleri aşmıştı. Lorelei'ye göre o bir tanrıydı, dokunulmaz ve sorgulanamazdı. Ama onun parçalanmış bedenini görmüştü. Ona dokunmuştu.

Gerçekten gitmişti.

Sanki bir yıldız sönmüş gibiydi. Ne sıradan bir ölüm. Ne büyük bir kayıp. Bunun acımasız vahşeti -tam anlamıyla *adaletsizliği*- Lorelei'nin nefesini kesti. Daha on iki saat önce Ziegler göz kamaştırıcı bir şekilde hayattaydı ve ona yalan söylemişti. Lorelei ona söylediği son sözleri bile hatırlayamıyordu. Şimdi hatırlayabildiği tek şey onu suçlamak istediği şeylerdi.

"Ne büyük bir trajedi." Sylvia'nın ifadesi buruştu. "Senin başına geldiği için çok üzgünüm..."

Kalbinin etrafındaki dikenler, öfkesini zorlukla görebileceği kadar sıkılaştı. Bunca yıldan sonra, birbirlerine ettikleri onca hakaretten sonra, Sylvia onu önemsiyormuş gibi davranmaya nasıl *cüret* ederdi? Lorelei onu boğazlamak istedi. Sempatisinin karşılığını zalimlikle ödemek istedi. Öfke,

en azından kederinin hamlığına bir merhem oldu. Ama onu bir bıçağa dönüştüremeyecek kadar yorgundu, bu yüzden onu bir zırh gibi kendi etrafına sardı.

Bir kış gecesi kadar soğuk bir şekilde, "Teşekkür ederim," diye cevap verdi.

Sylvia tereddüt etti. "Biraz dinlenmelisin. Diğerlerini uyandırabilirim. Bilmek isteyeceklerdir."

İçinden bir panik şimşeği çıktı. Hiç düşünmeden Sylvia'yı dirseğinden yakaladı. "Hayır!"

Her ikisi de onun eline baktı. Lorelei yavaşça onu bıraktı ve krampını çözmeye çalışır gibi parmaklarını esnetti. Bu arada Sylvia sanki sert bir cisimle vurulmuş gibi görünüyordu.

Sylvia zayıf bir sesle, "Elbette yas tutman için sana zaman tanımak istiyorum," dedi. "Ama bunun onlardan uzun süre saklayabileceğimiz bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Tabii ki hayır. Ama henüz onlara söyleyemezsin ve bunu kesinlikle kendi başına yapamazsın. Bir an için düşün, olur mu? Eğer birleşik bir cephe oluşturmazsak, şüpheleneceklerdir."

"Onu *bizden* birinin öldürdüğünü düşüneceklerini mi ima ediyorsun?" Sanki daha temel bir şey kafasına dank etmiş gibi solgunlaştı. "Onu arkadaşlarımızdan birinin öldürdüğünü mü ima ediyorsun?"

Arkadaşlarımız belki de abartılı bir ifadeydi ama Lorelei konuyu uzatmadı. "Bıçaklandı."

"Ne?" Sylvia'nın beti benzi attı. "Neden biri böyle bir şey yapsın ki?"

"Wilhelm, Ursprung'un saltanatını güvence altına almasını istiyor. Her büyük eyaletin varisi bu gemide. Herkes birleşik bir Brunnestaad'ın var olması gerektiğine ya da onu yönetecek kişinin Wilhelm olması gerektiğine inanmıyor." İçine yayılan haklı öfke sarhoş ediciydi, umutsuzluğunu kovan tatlı bir zehir gibiydi. "Şimdi de Albe'den bir kraliçe seçecek -ki bu neredeyse kesinlikle sen olacaksın. Belki de birileri buna içerlemiştir."

Johann ve Heike kesinlikle yaptı.

"Hatırladığım kadarıyla," diye devam etti Lorelei, "siz de bu ihtimal karşısında heyecanlanmamıştınız."

"Hayır, ama ben asla-" Sylvia'nın sesine çaresiz, hakarete uğramış bir panik karıştı. "Ne demek istiyorsun? Onu bulan sensin. Bu da aramızdaki en şüpheli *kişinin sen olduğun* anlamına gelir."

Lorelei'nin buna söyleyecek bir şeyi yoktu. Bu son derece doğrudu ama bir çıkmazdaydılar. "Sakin ol. Seni hiçbir şeyle suçlamıyorum."

"Şu anda bile böyle bir şey yapabileceğine *inanmıyorum...!*" Sylvia, Lorelei'nin ne söylediğini anladığında içindeki tüm ateş söndü. "Ha?"

"Sen olduğuna inanmıyorum." Bunu itiraf ettiği için neredeyse hayal kırıklığına uğramıştı. Ama Ziegler'ın cesedini ters çevirdiğinde hâlâ sıcaktı. Lorelei onu yeniden gerçeklikten koparmakla tehdit eden panikle savaştı.

Düşün, diye kendini azarladı.

Ceset sıcaksa, zamanlama mantıklı değildi. Sylvia'nın Ziegler'ı öldürüp odasına dönmesi, kıyafetlerini değiştirmesi ve suç mahalline sanki yataktan yeni kalkmış gibi dönmesi pek olası görünmüyordu. Öyle olsa bile, neden Lorelei ile yüzleşmek için geri dönsündü ki? Sylvia bundan daha zekiymiş.

Ama sadece bu değildi. Lorelei, Sylvia'nın masum olduğunu iliklerine kadar biliyordu. İnancının mantığa ihtiyacı yoktu, sadece onu yıllarca gözlemlemişti. Sylvia'yı *tanıyordu*. Anlattıklarını ve korkularını. Yazma şeklini ve bunun konuşma tarzını nasıl da aynen yansıttığını. Çayını içişini -diş çürütecek kadar şekerle- ve en sevdiği rengi -mor değil, *ametist*- ve sözlerini bıçakla kazımak için en hassas noktaları seçişini. Rahatsız edici derecede açık sözlüydü. Mutlu olduğunda gülerdi. Üzgün olduğunda ağlardı. Ayaklarının dibine bir düello eldiveni fırlatılsa bile incelik nedir bilmezdi.

Hayır, Sylvia soğukkanlı hesaplamalar için yaratılmamıştı. Çok gürültülü, çok içten, çok *kahramandı*. O bir askerdi ama Lorelei onun görevini romantik bir şekilde yaptığını hayal ediyordu. Pırıl pırıl zırhıyla savaş atına binip savaşa gidiyor. Yoldaşlarını sürükleyerek

savaş alanı. Belki de kılıcından ve savaşın kaçınılmaz trajedisi hakkında doğaçlama bir monologdan başka bir şey y a p m a d a n bütün bir taburu alaşağı etmek. Ama birini böyle alçakça bir şekilde öldürme düşüncesi...

Bu onun doğasında yoktu.

Lorelei isteksizce, "Bunu yapabilecek durumda değilsin," dedi.

"Sen de öyle, her ne kadar insanların aksini düşünmesini istesen de." Sylvia'nın dudakları neredeyse sevecen bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Gerçek canavarların neye benzediğini gördüm."

Sylvia'nın onun içini gördüğünü bilmek neredeyse katlanılamayacak kadar utanç vericiydi. Lorelei'nin o eski, önemsiz yanı onun üzerine çullanmak, onu tehdit etmek, haksız olduğunu kanıtlamak için elinden gelen her şeyi yapmak istiyordu. Ama artık tartışamayacak kadar yorgundu. Tek istediği yalnız kalmak ve on yıl boyunca uyumaktı. "O halde birbirimize kefil olmamızın çıkarımıza olacağına inanıyorum."

"Evet, haklısın." Sanki kendini toparlıyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Sadece bu seferlik, karakterinizin kalitesinden bahsetme cesaretini kendimde bulabilirim. Biraz çaba gerektirecek, ama yeterince hazırlanırsam yapabileceğime inanıyorum."

"Sen neden bahsediyorsun? Konuşmaya gerek yok. Onlara cesedini birlikte bulduğumuzu söylememiz yeterli."

"Ama bu bir yalan!" Sylvia itiraz etti. "Ve açıkçası inanması zor bir yalan. Sen ve ben gecenin bir yarısı birlikte ne yapıyor olabiliriz ki?"

Hayır, bunu bir cevapla onurlandırmayacaktı. Bu kadar korkunç bir şey dikkate alınamazdı. "Birbirimizi korumak adına küçük beyaz bir yalan. Bu bizim sırrımız olacak. Eminim onurunuz buna dayanabilir."

Kısa bir sonsuzluktan sonra Sylvia ellerini havaya kaldırdı. "Tamam." "Tamam."

O zaman Lorelei'nin tam olarak ne yaptığı kafasına dank etti. Eğer biri birbirlerini koruduklarını öğrenirse, bu Lorelei'nin yaptığından çok daha kötü olurdu.

alternatif. Bu zayıf anlaşımla hayatını Sylvia'nın ellerine teslim etmişti. Sylvia da kendi hayatını Lorelei'a vermişti.

Soluk ay ışığında, sis parmaklarını cama doğru özlemle bastırırken, Sylvia hâlâ bir hayalet gibi görünüyordu. Çok sıkı tutarsa Lorelei'nin parmaklarının arasından kayıp gidebilecek bir şey gibi.

Lorelei ve Sylvia kapı kapı dolaşarak ekibin geri kalanını topladı ve onlar koridorda tökezleyene kadar gözleri kamaşmış ve hâlâ gecelikleriyle kaldılar. Haberi verdikten sonra öyle bir sessizlik oldu ki Lorelei kendisini duyup duymadıklarını merak etti.

Ve sonra kaos patlak
verdi. "Nasıl?"

"Bu ne zaman oldu?"

"Nerede o?"

Lorelei, sorularının soğukkanlı bir tavırla kendisini etkilemesine izin verdi. Gaz lambaları apliklerinde usulca yanarak karanlığın kenarlarını yumuşatıyordu. Şafak, suya düşen kan incisi gibi gökyüzünde temkinli bir şekilde yayılmaya başlamıştı.

Lorelei gürültüyü kesecek kadar sert bir sesle, "Henüz hiçbir yanıtımız yok," dedi. "Von Wolff ve ben onu on dakika önce birlikte bulduk."

Sylvia fiziksel olarak acı çekiyor gibiydi. Lorelei'nin kalbi sanki karanlıkta bir merdiveni kaçırmış gibi çarptı. Bir an için geri adım atıp Lorelei'nin yalana yakalanmasına izin verip vermeyeceğini merak etti. Önünde binlerce korkunç gelecek dönüyordu ve hepsi de onun darağacında sallanmasıyla son buluyordu.

Sylvia onu gerçekten mahvetmek isteseydi, bu çok az zaman alırdı.

"Gerçekten de öyle," dedi Sylvia. Lorelei rahatlamaktan neredeyse yere yığılacaktı. "Bunu hep birlikte tartışmamızın daha iyi olacağını düşündük. Görünüşe göre, ah... işin içinde bir hainlik var."

"Faullü oyun mu?" Johann sordu, sesinde açık bir ilgi vardı. "Öldürüldüğüne mi inanıyorsunuz?"

Lorelei sert bir tavırla, "Cesette bir bıçak yarası var," diye cevap verdi.

Grubun üzerine gergin bir sessizlik çöktü. Ludwig hasta görünüyordu ama diğerlerinin yüzlerinden hiçbir şey okunmuyordu.

"Peki o zaman," dedi Johann. "Bir göz atmama izin ver."

Odasından tıbbi çantasını aldı. Johann koridorda onlara katıldığında Lorelei onları savaş odasına götürdü. Gün ışığının puslu lekesinde, yürüyüş neredeyse rüya gibiydi. İçeride her şey aynen bıraktığı gibiydi. Ziegler'ın bedeni kıpırdamadan yatıyordu, derisi sıvıların toplandığı yerde şişmeye ve renk değiştirmeye başlamıştı. Gözleri uçsuz bucaksız bir boşluğa bakıyordu. Dökülen su, masasının ve yer döşemelerinin üzerinde cam gibi duruyordu ve kanla beneklenmişti. Lorelei kendini Ziegler'ın masasındaki çay fincanına bakarken buldu; deniz kabuğu işlemeli ve sapı mercan şeklinde olan fincana. Ziegler bunu her zaman seçmişti çünkü şatafatı onu eğlendiriyordu. Lorelei uzaktan, açık pencereden giren nemli esintiyi ve Ziegler'ın elwedritsche'sinin tündüğü yerden kaybolduğunu fark etti. Ziegler öldükten sonra uçup gitmiş olmalıydı, vefasız yaratık.

İyi kurtulduk.

Kimse konuşmadı. Dehşetin gruplarına kışın soğuğunun yayılması gibi yayıldığını hissetti. Adelheid'in koluna yapışan Heike, boğuk bir hıçkırıkla yüzünü onun omzuna gömdü.

Lorelei kederin ne olduğunu anladığını sanıyordu. On iki yıl önceki o gece içinden bir şeyleri söküp atmıştı, asla dikmeyi başaramadığı bir şeyi. O yaradan Aaron'ın parçaları içeri sızmıştı. Kan korkusu. Karanlığın içinde onu takip eden gölgesinin dalgalanması. Katillerinin yankılanan kahkahaları. Şimdiye kadar hayaletlerle yaşamaya alışmıştı. Bu yüzden Ziegler'ı tekrar görmenin ona hiçbir şey hissettirmeyeceğini tahmin etmemişti.

Johann'ın ifadesi Ziegler'ın cesedinin yanına çömeldiğinde de değişmedi. Gözlerini kapatarak ellerini cesedin üzerine uzattı. Parmakları, sanki bir cisimle manevra yapıyormuş gibi zar zor kıpırdadı.

ince iplere bağlı bir kukla. Çoğu insan büyüye biraz yatkın olsa da, sadece nadir bir azınlık -teknikte en st düzeyde hassasiyete sahip olanlar- tıp doktoru olabilirdi. Yıllarca çalışarak vücut sıvılarındaki herhangi bir anormalliği tespit etme sanatında ustalaşırlardı. Lorelei bunu kendisi de anlayamıyordu. İnsan vücudu esasen sudan ibaretti; eğitimsiz duyularına hepsi farklılaşmamış bir kütle gibi görünüyordu.

"lm saatinin sabah iki civarında olduğunu tahmin ediyorum." Johann gözlerini açtı. Gözlerini garip bir ışık doldurdu - entrikaya benzer bir şey. Lorelei'nin midesi tiksintiyle doldu. "Ciğerlerinde sıvı var. Sanırım kan. Ölüm nedeni bıçak yarası gibi görünüyor. Temiz bir kesik, muhtemelen bir bıçakla açılmış."

"İnsan o zaman." Adelheid'in dudakları kansız bir çizgi halinde birbirine yapıştı. "Ama personelin bu odalara erişimi yok."

Heike sesini ilgisiz tutmak için takdire şayan bir çaba gösterdi. "Ne yani, onu *bizden* birinin öldürdüğünü m ima ediyorsun?"

"En mantıklı açıklama bu olurdu," dedi Johann. "şimdi, aceleci davranmayalım." Ludwig yatıştırıcı bir tavırla ellerini kaldırdı. "Eminim en az bir tane daha makul açıklama vardır."

"Ne gibi?" Johann sordu. Tıbbi çantasından bir neşter çıkardı ve Ziegler'in kolunda ince bir kesik açtı. Kan tembelce yzeeye çıktı ve toplamak için yaraya bir şişe bastırdı. Lorelei ani bir baş dönmesiyle kendini duvara yasladı.

"Ciddi olamazsın." Heike şakayla karışık güldü. "Hepinizi dizimin dibine kadar geldiğinizden beri tanıyorum. Burada kimse katil değil."

"şey," dedi Ludwig zayıf bir sesle, "teknik olarak bu doğru değil."

Bazen onların yarısının -Adelheid, Johann ve Sylvia- Wilhelm'in davası için silaha sarıldığını unutmak kolaydı. Unvanı olmasa da doğuştan halktan biri olan Ludwig'in savaşması beklenmiyordu. Heike "prensip gereği" ekimser kalmıştı. Lorelei bu ilkenin gerçek bir pasifist duygudan ziyade kendini koruma ilkesi olduğundan şüpheleniyordu. Onlar

çocuklarını Herzin ya da Ebul'de olduğu gibi Sorvig'de savaş için eğitmiyorlardı. Burası küçük, zengin bir bölgeydi ve kılıçtan ziyade kılıç zekâsına değer veriyordu.

Ne Johann ne de Adelheid, Ludwig'in laf atması karşısında irkilmedi ama Sylvia bedensel bir tepki verdi. Omuzları çöktü ve bir anlığına gümüş rengi gözleri boşluğa daldı. Lorelei bundan nefret ediyordu. Bu hızlı değişim -sönmüş bir mum gibi- onu rahatsız etmişti.

"Eğer savaşsa bu gerçekten *cinayet* mi?" Heike ona bir parmak salladı. "Sessiz ol. Yardımcı olmuyorsun. Ve sen" -burada Johann'a döndü- "insanları kışkırtıyorsun. Kes şunu."

Johann kan şişesini kapattı ve boyunun tamamına kadar yükseldi. Gölgesi odayı ikiye böldü. "Neye inanmak istiyorsan inan, ama gerçeklerden saklanamazsın. Deniz kıyısındaki yalnız şatonda korunmuş ve şımartılmışsın. Hep öyle oldun."

"Johann," diye tısladı Adelheid.

"Bu ne cüret!" Heike'nin sesi zorlukla dizginlenen bir öfkeyle titriyordu. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"Gerçek şu ki," diye devam etti, "buradaki herkesin Ingrid Ziegler'in ölmesini istemek için bir nedeni vardı."

Sylvia sinirlendi, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Her ne olursa olsun, sadece birimizin bu konuda harekete geçme kapasitesi var."

Sonunda Johann'ın gözlerindeki zalim eğlence kayboldu. Çenesindeki kaslar esnedi ve düz bir bakışla onu süzdü.

Lorelei onların *cinayet* hakkında bu kadar duygusuzca konuşmalarını dinlemeye daha fazla dayanamadı. Şakaklarında bir baş ağrısı belirdi ve tehlikeli bir şekilde gücünün kontrolünü kaybetmenin eşiğinde olduğunu hissetti. "Yeter!"

Herkes bir anda konuşmayı kesti. Lorelei yavaşça yumruklarını açmaya zorladı.

Bu sahnede onu rahatsız eden bir şey vardı -şimdiye kadar anlamlandıramadığı bir şey. "Ziegler çok yetenekli bir büyü kullanıcısı değildi. Biri onu boğabilecekken neden bıçaklasın ki? Bu daha zor bir yol gibi görünüyor."

Johann, Lorelei'nin bakışlarını açık bir niyetle karşıladı. "Belki de yapamadılar."

Lorelei odadaki ilginin kendisine kaydığını hissetti. "İma ettiğin şeye dikkat et."

"Johann," diye araya girdi Sylvia, "seni yalancılıkla suçlamak istemem ama ikimiz de bunun bir bıçaklamaya benzemediğini biliyoruz."

"Bazı anormallikler var," dedi alçak sesle, "ama en basit açıklama bu."

Adelheid'in yüz ifadesi anlayışla karardı. "Neredeyse hiç kan yok - ne odada ne de vücudunda."

"Siz neden bahsediyorsunuz?" Heike belli belirsiz midesi bulanarak sordu.

"Bıçaklamak... berbat bir şey." Sylvia yüzünü buruşturdu. "Yara muhtemelen kalbi durduktan sonra açılmış." Cesede yaklaştı ve elini kaldırdı. Ziegler'ın parmakları benekli, çürük benzeri bir maviydi. "Bu renk değişimi tipik olarak oksijen yoksunluğunu gösterir. Öyle değil mi?"

"Evet," diye homurdandı Johann. "Bu doğru. Bunu fark etmemiştim."

Lorelei kuru bir sesle, "Tabii ki yapmadın," dedi. Ona komplo kurmaya mı *çalışıyordu*? "Yani boğuldu."

"Belki de," dedi Johann isteksizce. "Henüz nasıl öldürüldüğünü tam olarak belirleyemiyorum. Vücudunda herhangi bir çürük ya da boğuşma izi yok. Eğer boğulduysa, mücadele etmemiş. İnsanlar ölüme bu kadar kolay teslim olmazlar."

"Kapısındaki koğuş eksik." Adelheid parmaklarını ahşap lento boyunca gezdirdi. "Eğer yabancıllardan biri onu büyülemişse, bu mücadele eksikliğini açıklar."

Değerli yaratıklarından bahsedilince Sylvia canlandı. "Bildiğim kadarıyla bunu yapabilecek bir vahşi yaratık yok. Eğer bir nixie olsaydı, ortada ceset olmazdı. Alpler kurbanlarını boğar ama ağırlıklarıyla, suyla değil. Ayrıca, hiçbiri bıçak taşımaz."

O zaman hiç şüphe yoktu. Bu odadaki biri Ingrid Ziegler'i öldürmüştü.

"O zaman burada dikilerek ne yapıyoruz?" Heike bağırdı.

"Sıradaki bizden biri olabilir! Bu gemiden inip eve dönmemiz gerek.

Hemen." "Hayır," diye tersledi Lorelei. "Yapmamız gereken şey mantıklı ve *sakin* bir şekilde hareket etmek.

Ziegler'in gidişyle Ruhigburg Seferi'nin lideri ben oldum. Tavsiyesini almak için Wilhelm'e yazacağım. Bu arada Johann, kapsamlı bir otopsi yapılmasını istiyorum. Ludwig, zehir aramak için kan örnekleri üzerinde analizler yapılmasını istiyorum. Heike ve Adelheid, bizi rotamızda tutun. Ve von Wolff, koşuşları değiştirin."

Bir an için aval aval ona baktılar.

"Emirlerinizi aldınız," dedi, sesindeki soğuk inançla kendini şaşırtarak. "Şimdi *git*."

ALTI

TERTESİ GECE, haberci kuzgun savaş odasının açık penceresinden içeri süzüldü.

Tüyleri neredeyse çivit rengindeydi ve yazı masasının üzerindeki cilayla aynı yağlı parlaklıkta parlıyordu. Odaya temiz hava girdi ve Lorelei'nin yanaklarına soğuk bir ısırik çarptı. Bugün yine yoğun bir sis çökmüş, kilitli bir kapının altından sızan mum ışığı gibi ormanın içinden süzülüyordu. Buradan motorun vızıltısını ve suyun sürekli çalkalanışını duyabiliyordu. İkinci bir nabız gibi içine yerleşti.

Bacağındaki sicim düğümünü çözdü ve Wilhelm'in mührüyle süslenmiş, koyu ve canlı maviyle damgalanmış bir ejderha olan bir mektup aldı. Arkasında düzgün kareler halinde katlanmış gevşek bir kâğıt yaprağı vardı. Titreyen elleriyle parşömeni açtı ve okumaya başladı.

Lorelei,

Mektubunuz için size teşekkür etmek isterdim, ancak içeriğinin ciddiyeti göz önüne alındığında bunu yapamam. Yine de samimiyetinizi takdir ediyorum.

Ben de elimden geldiğince size aynı nezaketi göstereceğim.

Kısacası: Yolunuzdan sapmayın. Bu projenin en yakın dostlarım arasında bile sevilmediği duyulursa, düşmanlarım üzerime çullanır. Bunu onlara göstermeyi göze alamam. herhangi bir zayıflık.

Grubun her bir üyesini iyi tanıyorum ve hiçbirinin böyle bir vahşet yapamayacağını söylemek istesem de, bu

samimiyetsiz. Eğer onlardan biri beni sabote etmeye kararlıysa Keşif gezisi, o zaman onlara bu zevki tattırmayacağım. Suçluluk duygusu ya da baskının kim olduğunu ortaya çıkaracağından şüpheleniyorum.

Gruba hitaben yazılmış, keşif gezisinin devam etmesi ve sizin de liderlik etmeye devam etmeniz yönündeki dileklerimi ifade eden mühürlü bir mektup daha ekledim. Ziegler -Tanrı ruhunu şad etsin- senden her zaman övgüyle bahsetti ve ben de onun verdiği karara saygı duyacağım. Ölmeden önce.

En çok hatırladığım şey, detaylar ve analizler konusundaki keskin gözünüzü övmesi. Bunları Kraliyet için kullanmanızı rica ediyorum. Ruhigburg'a dönmeden önce sorumlunun kim olduğunu bilmek istiyorum. Eğer bunu bana veremezseniz, umarım Ziegler'in cinayetinin hesabını birinin vermesi gerektiğini anlamışsınızdır. Birlik fedakarlık gerektirir. Yine de başarılı olursan, seni memnuniyetle danışmanım olarak kabul ederim.

Okuduktan sonra bu mektubu yakın. Ursprung'u bulun. Cesede gelince, onunla ne istersen yap.

*Seninkile
r,
Wilhelm*

"Seni orospu çocuğu," diye mırıldandı Lorelei.

Mektubu tiksintiyle masasına fırlatmadan önce iki kez daha okudu.

Wilhelm çekici bir züppe gibi görünebilirdi ama kalbi onunkinden daha soğuktu. Onunki uzun bir kış gecesi gibi ıssız, uzaklara uzanan bir soğuktu. Yüzeyin hemen altında kaynayan dehşet olmasaydı, buna neredeyse hayranlık duyabilirdi.

Birlik fedakarlık gerektirir.

Wilhelm'in planı basit ve acımasızdı, kendisinin de yakından bildiği bir plandı: ortak bir düşman yaratmak. Yevaniler yüzyıllardır Brunnestaad'ın en sevdiği günah keçisiydi ve vebadan ayaklanmaya kadar krallığın talihsizliğinin çoğunun suçunu üstlenmişlerdi. Ziegler ona istediği her şeyi gümüş tepside sunmuş olsa da, Lorelei'ye

inandıkları halde

tamamen sihir kullanamazdı - eğer iş gerçekten o noktaya gelirse, nefret mantığı bir ot gibi boğardı.

Tabii gerçek katili keşfetmediği sürece.

Ona göre, sadece iki geçerli şüpheli vardı. Johann: Onu suçlayacak kadar küçümseyen, bir Albisch kraliçesini tanımayı reddeden ve Wilhelm'in göreceli hoşgörüsüne katılmayan bir asker ve bağnaz. Eğer Brunnestaad'ın kendisinden daha aşağı varlıklar olarak gördüğü insanların istilasına uğrayacağına gerçekten inanıyorsa, elbette kendisine ait olanı korumak için savaşacaktı.

Bir de Heike vardı. Kesinlikle daha az ikna ediciydi ama Lorelei bir neden görebiliyordu. Sylvia'yla yıllarca tartışmış ve terk edilmiş, engellenmiş hırsıyla birlikte kaynamaya bırakılmıştı. Sylvia'nın yükselişini engellemek ya da Wilhelm'e onu görmezden geldiği için kin beslemek istiyorsa, keşif gezisini sabote etmek bunu yapmanın kesinlikle bir yoluydu.

Kanıt olmadan ikisini de suçlayamazdı elbette ama araştırma yapmak pekâlâ ölümüne neden olabilirdi. Peşlerinde olduğundan şüphelendikleri an, kendisini hedef haline getirdiği an olacaktı.

Yine de, içinde yükselen adalet ruhunu inkâr edemediği gibi kendi merakını da inkâr edemiyordu. Ziegler'in onu seçmesinin bir nedeni vardı. Ölümden kaçmak için Ziegler gibi düşünmek zorundaydı: bütünsel olarak. Her şey birbiriyle bağlantılıydı. Büyü nasıl kaynağına işaret ediyorsa, katilin yaptığı her şey de öyle. Daha da önemlisi, bir folklorist gibi düşünmek zorundaydı. Bu grup, kataloglaması ve incelemesi gereken bir halk hikâyeleri koleksiyonundan başka bir şey değildi. Onları yavaşça açacaktı ve bunu onlar hiçbir şeyden haberdar olmadan yapacaktı.

Hepsi onu hiç düşünmeden günah keçisi ilan edecek bir krala hizmet etmek içindi.

Ursprung'u Brunnestaad'ı istikrara kavuşturmak için istediğini iddia etmişti ama artık o kadar emin değildi. Ursprung'un gücüyle Wilhelm bütün orduları durdukları yerde boğabilirdi. Sular altında bırakabilirdi.

Düşmanlarının tarım arazilerini ele geçirecek ve onları yavaş yavaş aç bırakacaktı. İsteddiği her şeyi elde etmek için onu özgürce kullanacaktı.

Bunun bir önemi var mı? Wilhelm yeterince hoşgörölü bir kraldı. Yevanilere karşı hiçbir katliamı kışkırtmamıştı. Onları kovmamıştı. Onu her gün bir bilinmeyene tercih ederdi. Bu iş bittiğinde, onun kulağına ve özgürlüğüne sahip olacaktı.

Diğer her şey sonra geldi.

Bunu yapabiliirdi. Doğru baskı altında, içlerinden biri kendini kaybedecekti. İtiraf edecekler ya da ölümcül bir hata yapacaklardı. Ya da belki de çoktan yapmışlardı - onun gözden kaçırdığı bir şey. Bir çekmecenin kapağını çekiştirdi ama kilitli olduğunu gördü. Bir sonraki ve ondan sonraki de işe yaramaz bir şekilde tıkırdadı.

Önemli değil. Lorelei cebinde sakladığı şişenin tıpasını açtı. Sakinleştirici bir nefes alarak, farkındalığının genişlediğini hissedene kadar içindeki suya odaklandı. Elini sallayınca, su yılan gibi hapishanesinden çıktı ve kilidin etrafına dolandı. Lorelei yumruğunu sıktı ve metalin üzerinde don çiçekleri açtı. Ziegler'ın masasının üzerinde yığılı olan çok sayıdaki eşyayı karıştırdı ve incelikle işlenmiş inci saplı bir mektup açacağı buldu. Kendini bundan vazgeçiremeden, sapın ucuyla kilide vurdu. Metal, kırılğan bir *çınlamayla* yere düştü. Buz parçaları yerde sıçradı.

Çekmece tamamen boştu.

Dudağını parmakladı. Bunu her kim yaptıysa ilerlemelerini engellemek istemişti. Lorelei dışında hiç kimse Ziegler'ın dosyalarını nasıl düzenlediğini bilmiyordu, ki bu da mantıklı bir sistem değildi. Katil muhtemelen onları boş zamanlarında incelemek için almıştı. Bu gözlemini daha sonrası için sakladı. Şimdilik ne yapacağını biliyordu. Wilhelm ona bir bıçak vermişti. Şimdi onu diğerlerine çevirme zamanıydı.

Savaş odasında toplandılar. Her birini incelerken havada sis kadar yoğun bir gerginlik vardı. Sanki gerçek gözlerinden fışkıracakmış gibi kimse ona bakmaya cesaret edemiyordu. Lorelei bundan çok şüpheliydi. Lorelei'nin defalarca naklettiği popüler bir halk hikâyesi vardı; öldürülen bir Yeva hakkında. Şansı yaver gitmeyen bir terzi kötü bir plan yaptığında, mallarını şehre geri götürüyordu: Yeva'yı öldürmek ve kesinlikle sahip olduğu parayı çalmak. Yeva son nefesinde terziyi lanetlemiş: *Parlak güneş her şeyi getirecek ışığa.*

Yeva'nın kara gözlerindeki hayat söndüğünde, terzi üzerinde tek bir sikke bile olmadığını görünce dehşete düşmüş. Şansının yaver gitmemesinden yakınan terzi, Yeva'yı bir ardıç ağacının altına gömmüş ve arabasını çürümeye terk etmiş.

Yıllar sonra terzinin talihi değişmişti. Evi güzel eşyalarla doluydu ve güzel karısı tarafından bakılıyordu. Verandasında bir fincan kahveyle oturuyordu ve güneş tam tepesine yükseldiğinde, ışınları kahvesinden yansıyarak tavana altın ışık paraları saçıyordu. Onların parıltısını ve dalgalanmasını izlerken, bu ona çok uzun zaman önce öldürdüğü Yeva'yı hatırlattı. Güldü ve güldü.

Karısı gelip bu kadar komik olanın ne olduğunu sorduğunda, terzi şöyle demiş: *Ah, parlak güneş her şeyi aydınlatmayı çok isterdi, ama yapamaz.*

Karısı ona ne demek istediğini sorduğunda ve başka kimseye söylemeyeceğine dair tatlı güvenceler verdiğinde, Yeva'nın lanetiyle birlikte ona yaptığı her şeyi itiraf etti. Elbette birkaç saat içinde tüm mahalle onun suçunu öğrendi ve ertesi gün mahkemeye çıktığında terzi ölüme mahkum edildi.

Lorelei bu masaldan hiçbir zaman tatmin olmamıştı. Yalnız, dedikoducu eşlerin aptallığına dair bir uyarıda nasıl bir teselli bulunabilirdi ki? On iki yaşındayken bu dünyada gerçek bir adalet olmadığını öğrenmişti.

Lorelei mühürlü mektubu masanın üzerine fırlattı. "Kraldan bir yanıt aldık."

Her biri gergin bir sessizlik içinde okudu. Heike bitirdiğinde parşömeni ikiye böldü ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Neden bizi burada bıraksın ki?"

"Bir iç savaşı önlemeye çalışıyor," dedi Adelheid soğukkanlılıkla. "Bu hesaplanmış bir risk."

"Katılıyorum." Lorelei ellerini çenesinin altında birleştirdi. "Ziegler grubunuza yabancı biriydi, ben de öyleyim. Sanırım birbirinize düşman olmayacağınızı varsayıyor."

"Elbette yapmayız," dedi Ludwig huysuzca. "Ne de olsa söz verdik."

Lorelei bir hikâye olduğunu hissetti. "Bir söz mü?" İlk başta kimse konuşmadı.

Sylvia, "Topraklarımız Birinci Birleşme Savaşı'nda ilhak edildi," dedi. "O savaşın ardından yapılan müzakereler çok çetin geçmişti ve ailelerimiz sık sık resmi işler için Ruhigburg'a giderdi. Ama ebeveynlerimiz mahkemede birbirlerini parçalarken, altımız birlikte oynardık. O günleri sevgiyle hatırlıyorum."

Ludwig kaşlarını kaldırdı. "Seni gölde mahsur bıraktığımız gün bile mi?"

Diğerleri kıs kıs güldü. Adelheid bile ince bir tebessüm etti.

"O gün hariç," dedi sertçe, açıkça telaşlanmıştı. "Her neyse! Wilhelm, iktidara geldiğimizde, birlikte büyüdüğümüz türden bir şiddete asla izin vermeyeceğimize dair hepimize söz verdirdi. Asla birbirimize düşman olmayacak ya da birbirimizin acı çekmesine izin vermeyecektik."

Bu çok romantik, tuhaf bir fikirdi: sadece Wilhelm'in önereceği ve sadece çocukların inanabileceği türden bir şeydi. Yine de hiçbir onulla alay etmedi. Hiçbirinin, diğerlerinin ona olan sadakatlerinden saptıklarını bilmelerini istemediklerini fark etti.

Merak ettim. Yani onu gerçekten sevdiler.

"O halde buna sadık kalmanızı bekliyorum," dedi hızlıca. "Bu arada, elimizdeki meseleyi tartışalım mı?"

"Resmi ölüm nedeni akciğerlerdeki sıvı: boğulma sonucu ölüm," dedi Johann, açıkça duygusallığı bir kenara bırakmaya hevesliydi

ortak çocukluklarının yansımaları.

Ludwig, "Tespit edebildiğim kadarıyla botanik zehir yok," diye ekledi. "Ama vücudunda eser miktarda kloral hidrat vardı."

Heike esnedi. "Anlamı ne?"

"Öldürülmeden önce uyuşturulmuş." Johann'ın ağzının kenarları kötülük dolu bir gülümsemeyle seğirdi. Lorelei'nin kanı buz kesmişti. Ne demek istediğini anlaması için konuşmasına gerek yoktu: *uyumak için kullandığınız sakinleştirici.*

Onun için hazırladığı.

"Onu kim öldürdüyse usta bir büyü kullanıcısı," diye devam etti. "Teorik olarak çalışanlardan birinin kilidi çözmüş olması mümkün-"

"Pek olası değil," dedi Adelheid yüzünü buruşturarak. "Bu çok karmaşık."

Ludwig kaşlarını çattı. "Birisi kapıyı açık bırakmış olabilir mi?"

"Elbette," diye tersledi Lorelei. "Ve tesadüfen oradan geçiyorlardı ve onu uyuşturup öldürmek için çok uygun bir fırsat yakaladılar."

Ludwig yüzünü buruşturdu. "Doğru. Anlaşıldı."

"Alaycılığın hiç hoşuma gitmedi." Sylvia ona sitem dolu bir bakış fırlattı. "Her neyse, eğer ölüm nedeni konusunda hepimiz hemfikirsek, bu Lorelei'nin ölmüş olamayacağı anlamına gelir."

"Bir cadı olabilir." Johann köprücük kemiğine yaslanmış gümüş dişini sıktı. "Yevani doğal olmayan yollarla büyüye sahip olabilir. İblislerle arkadaşlık ederek, gücünü emecek kadar Brunnisch kanı tüketerek-"

Heike ve Sylvia aynı anda, "Kapa çeneni Johann," diye bağıldılar.

Sanki bir konuda anlaşmışlar gibi şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar. Heike sertçe arkasını döndü ve "Kimse bunu duymak istemiyor" dedi.

Johann sustu ama Lorelei'ye ters ters baktı. Söylediği hiçbir şey onu şaşırtmamıştı ama darbeye hazırlıklı olmak bir kez olsun canının yanmasını engellememişti.

"Ben ya da Lud da olamayız," diye ekledi Heike. "İkimiz de büyü konusunda sizin kadar yetenekli değiliz."

"Birini boğmak için ustalık gerekmez," dedi Johann soğukkanlılıkla.

Lorelei, Heike'nin hesaplanmış bir masumiyetle ona göz kırpmasını biraz da hayranlıkla izledi. "Peki o zaman. Ben kesinlikle sizin gibi bir dahi değilim, ama biraz düşünürseniz, eminim bunu kimin yaptığının cevabı çok açık bir şekilde ortaya çıkacaktır. Değil mi Sylvie?"

"Ben mi?" diye sıçradı Sylvia.

Heike'nin gülümsemesi zehirli bir hal aldı. "Eminim pozisyonunun elinden alınması canını yakmıştır. Ayrıca, annen uzun zamandır böyle bir fırsatı bekliyordu, değil mi?"

"Pekâlâ, pekâlâ," diye araya girdi Ludwig. "Sylvia olabileceği doğru. Ama bir de şunu düşünün: Ben de olabilirdim."

Adelheid uzun süre acı çeken bir iç geçirdi.

"Mesele de bu, değil mi? Eğer cinayet sabahın ikisinde işlendiyse, hiçbirimizin gerçekten bir mazereti yok." Her birini teker teker süzdü ve el çabukluğuyla ekledi: "Tabii Johann'ın ölüm saati konusunda doğruyu söylediğini varsayarsak."

"Bu konuda neden yalan söyleyeyim ki?"

Ludwig yatıştırıcı bir tavırla, "Yapmazsınız," dedi. "Ama bir ayrıntıyı atladıysanız..."

Şüphe havada kaynıyor ve katı bir şeye dönüşüyordu.

"Kesin şu saçmalığı," dedi Lorelei. Planını harekete geçirmenin zamanı gelmişti. Diğerlerini bu işin peşini bırakmaya ikna edebilirse -eğer onları katilin kendileri için bir tehdit olmadığına ikna edebilirse- kendi soruşturmasını rahatsız edilmeden yürütebilirdi. "Büyük olasılıkla, bu cinayet hedefe yönelik bir çaresizlik eylemiydi, tek amacı vardı: bizi geri dönmeye ikna etmek. Katil başarısız oldu. Keşif gezisinin iyiliği için bunu arkamızda bırakıyoruz."

Johann onu biraz şaşkınlıkla izledi. "Ziegler'in sorgulanmadan gitmesine izin mi vereceksin? Senin türünün gerçekten sadakati yok."

Bu suçlama beklediğinden daha fazla canını yaktı. Sanki doğrudan onun kalbini görebiliyordu ve onun çok sevdiği her şeyi

umutsuzca saklanmak istiyordu. Ne de olsa haklıydı. Lorelei, Aaron'ı son anlarında terk etmişti. Katillerinin serbest kalmasına izin vermişti. Ama aynı hatayı ikinci kez yapmayacaktı. Bu soyluların gözünde nasıl yalan söylemek ve kendini küçük düşürmek zorunda kaldığı önemli değildi. Wilhelm'in ona verdiği bu güç kısıntısıyla, Ziegler'in katilinin darağacına sürüklendiğini görecekti.

Lorelei çenesini eğdi. "Ziegler'i nehre batır ve rotamızı belirle. Şafakta tekrar yola çıkacağız."

"Onu *batırmak* mı?" Sylvia gözlerinde gerçek bir dehşetle ona baktı. "Sizin ona böyle bir saygısızlık yaptığınıza inanamıyorum! O düzgün bir cenazeyi hak ediyor."

Sanki Lorelei bunu bilmiyormuş gibi. Yevanverte'de cenaze törenleri kutsaldı ve mümkün olduğunca çabuk yapılırdı. Cesedi ılık suyla yıkar ve düz beyaz bir kefen giydirirlerdi. Basit bir çam tabutun içine gömülene kadar gece gündüz izlenirdi. Şiva'da oturur, misafir ve yemek kabul ederlerdi. Kayıplarının onları yakınlaştırmasına izin verirdi.

"Ayrıca daha iyi bir ölümü hak ediyordu," dedi Johann alaycı bir ifadeyle.

Lorelei şakaklarını ovuşturarak, "Gerekirse bir törenle yetinin," diye tersledi. "Sadece çabuk olsun."

Bir saat içinde uzun ip kangalları topladılar ve bunları Ziegler'in bileklerine ve ayak bileklerine bağladılar. Diğer uçları da taşlara bağlandı. Onu kenardan aşağı atmanın zarif bir yolu yoktu, bu yüzden onu bir tahtanın üzerine yerleştirdiler ve bir makarayla nehre indirdiler. Ludwig bavulunda başının etrafına derme çatma bir çelenk koymaya yetecek kadar korunmuş çiçek bulmuştu. Bir an için altısı birden durup onun yüzeyde salınışını ve süzülüşünü izlediler. Akıntı aç bir şekilde kol ve bacaklarını yalıyordu.

Heike kollarını kaldırdı ve su ileri doğru kabararak Ziegler'i beceriksizce tahtadan aşağı süpürdü. Lorelei göz ucuyla ona baktı. Cesedin yüzeyin altına kayması bir nefesten daha kısa sürdü.

Aynen böyle, Ingrid Ziegler gitmişti.

Lorelei bir kutsama fısıldadı, bu fısıltı onu anlamsızca sarmıştı. Aklındaki tek net düşünce şuydu: *Bana verdiğin bu şansı boşa harcamayacağım.*

Lorelei Sylvia'yı gezinti güvertesinde, kollarını küpeştenin üzerine kavuşturmuş halde buldu. Ay ışığı ve sisin içinde tamamen başka bir dünyaya ait ve neredeyse yalnız görünüyordu. Rüzgâr Lorelei'nin ceketinin kuyruğunu geriye doğru savurdu.

Sylvia sanki onun varlığını hissetmiş gibi yüzünü ona döndü. Sert bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını büktü ama sonunda sadece "Konuşabilir miyiz?" dedi.

"Önce içeri gel. Hava soğuk."

Lorelei onu savaş odasına götürdü. Sylvia içeri girmeden önce kapıda tereddüt etti.

Lorelei her şeyi düzeltmiş ve odayı artık ölüm kokmayana kadar temizlemişti. Burada Ziegler'in bazı kitapları vardı: kalın, deri ciltli kitaplar yaşlılıktan çatlamış ve tüylenmişti, ama diğer her şey olduğundan daha eski görünmek için üretilmişti, Ruhigburg'daki hayatlarının derme çatma bir taklidi. Bu duvarların içinde Ziegler'e ait hiçbir şey yaşamıyordu.

Onun hayaletinden başka bir şey yok.

Lorelei bu düşünceyi bir kenara itti ve ait olduğu yere kilitledi. Yazı masasının arkasına oturdu ve "Ee?" dedi.

"Bu..." Sylvia doğru kelimeyi bulmak için durakladı. "... ürkütücü, senin için bile. Öleli daha yirmi dört saat bile olmadı."

Lorelei defterini açtı, Sylvia'nın küçük yemine gelmemeye kararlıydı. "Elbette, fikrini söyle. Anladığım kadarıyla bir iyilik istiyorsun ve bu kesinlikle seni bana sevdiriyor."

Sylvia kapıyı arkasından biraz fazla güçlü bir şekilde çarparak kapattı. Lorelei kalemını bıraktı ve sonunda Sylvia'nın görünüşüne baktı. Saçları tamamen dağınıktı -en azından her zamankinden daha fazla. Yanakları kızarmış ve gözleri çılgına dönmüştü. Sylvia'da anlaşılmaz bir öfkeyle dolu o l a n bir şey Lorelei'yi duraksattı. "Ne yapıyorsun Lorelei?"

"Korkarım daha açık olmanız gerekecek."

"Ziegler'in cinayetini araştırmak niyetinde değil misiniz?"

Ah. Bu. Lorelei kendini buna hazırlaması gerektiğini düşündü. "Ben de öyle dedim."

"Hiçbir şey," dedi Sylvia, açıkça bir tirada hazırlanıyordu. "Yapmayı planladığın şey *hiçbir şey değil*. Prensiplerine ne oldu? Gerçeğe olan açlığınıza?"

"Prensipler," diye alay etti. "Kendimizi sıkıntıya sokmaya başlarsak, sence bir sonraki hedefleri kim olur?"

"Ama ben-"

"Hepsi bu kadar mı?" Lorelei sordu. Soğukkanlı ve ilgisiz görünmek istemişti ama sesi sinirli çıkmıştı. "Çok meşgulüm."

"Öyle mi?" Sylvia defteri onun elinden kaptı ve Lorelei'nin son tutumu da gevşedi.

"Bunun sonunu göreceğ kadar yaşamak istiyorum," diye tısladı.

"Ben de öyle!" Sylvia ellerini masaya vurdu. Sanki kendini masanın üzerinden fırlatıp onu boğazlayacakmış gibi görünüyordu. Lorelei kalp atışlarının hızlandığının acı bir şekilde farkına vardı, onun öfkesini karşılamak için sabırsızlanıyordu. "Tüm sorunlarını onlardan üstünmüş gibi davranarak ya da onlara tehditkâr bir şekilde bakarak çözemezsin!"

Lorelei alaycı bir tavırla, "Elbette," diye cevap verdi. "Bunun yerine, onlara doğru koşmalıyız."

Sylvia dikkatle onu görmezden geldi. "Wilhelm'in hükümdarlığına yönelik en büyük tehdit Albe. Ya *beni* Ziegler'in cinayetiyle suçlamayı seçerse?"

Lorelei ona sertçe göz kırptı. "Bunu neden yapsın ki?"

Sylvia durumun aciliyetini kavrayamamış gibi boş gözlerle ona baktı. "Annemi ihanetle suçlar ve ikimizi de hapse attırır. Biz olmadan benim yerime istediği dalkavuğu atayabilir. Anlamıyor musunuz? Kendi gururunun ötesini göremiyor musun, yoksa başından beri amacın beni çaresizliğe mi düşürmekti? Bunu başardın."

Sylvia von Wolff, yardımını talep ediyor. Bu çok gülünçtü. Dahası, Wilhelm'in bariz bir seçim olan Yeva yüzünden onu suçlayacağına gerçekten inanıyordu. "Dramatik olma. Yakışmıyor."

"Sana yalvarıyorum."

Bu sözlerle ilgili bir şey onu harekete geçirdi. Lorelei'nin bakışları tamamen kendi iradesi dışında aşağıya kayarak Sylvia'nın dudaklarına kaydı.

Hangi derinliklere batardın? Lorelei sormak istedi. Beni nasıl ikna edeceksin?

Sylvia'nın bakışlarıyla tekrar karşılaştığında, Sylvia ölüm sessizliğine bürünmüştü. Bir an için birbirlerine şaşkınlıkla baktıklarında, tartışmalarının harareti söndü.

Lorelei'nin bir yanının bundan zevk alması onu rahatsız ediyordu. Sefil, bilinmeyen bir arzunun kendini göstermek için bu anı beklemiş olması: Sylvia von Wolff, tamamen onun merhametine kalmıştı. Bu düşünceyi, sürünerek geldiği o lanetli uçuruma geri itmeye kararlı bir şekilde, "Hayır," dedi.

Sylvia sersemliğini üzerinden attı. "*Hayır mı?*"

Lorelei yapılacak en mantıklı şeyin geri adım atmak olduğunu biliyordu. Sylvia ona kolayca sırtını dönebilirdi. Ama içindeki güç dalgası, bir kadeh viski gibi tatlı, sıcak ve tamamen sarhoş edici bir şekilde yayıldı. Kendini durduramadı. "Sana yardım etmeyeceğim."

"Nasıl olur da...? Gerçekten bu kadar kindar, bu kadar küçük müsün?" Sylvia sanki kendini toparlıyormuş gibi titrek bir nefes aldı. "Pekâlâ. O zaman eğer mecbur kalırsam, seni düelloya davet ediyorum. Kaybedersen, istediğimi yapacaksın. Ve *kaybedeceksin*, bu yüzden kendini utançtan kurtar ve bana yardım et."

Lorelei güldü. Sylvia geriye doğru bir adım attı. "Eğer gerçekten böyle bir kötülük yapabileceğime inanıyorsan, onurumu önemsemişimi mi sanıyorsun? Cevabım değişmedi. Eğer adaleti bu kadar çok istiyorsan, kendin dedektifçilik oynayabilirsin."

"Benimle bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin?" Yüzü kızardı. "Ben..."

Lorelei'nin farkına vardığı şeyin aynısının farkına vararak sustu. Sefil hayatında bir kez olsun adının hiçbir anlamı yoktu.

Lorelei ayağa kalktı, gölgesi Sylvia'nın üzerine düştü. Yavaşça, adım adım yaklaştı, ta ki Sylvia ondan yayılan sıcaklığı hissedinceye, nefesindeki kesikliği duyuncaya kadar. İşte böyle anlarda Lorelei, bakışlarını tutabilmek için boynunu eğmek zorunda kalan Sylvia'dan ne kadar büyük olduğunu fark ediyordu.

"Sen ne?"

Sylvia ondan çekinmedi. Omuzlarını dikleştirdi ve sanki Lorelei'yi ilk kez görüyormuş gibi ona dik dik baktı. "Gerçekten de taş kalplisin."

"Dediğiniz gibi olsun. Şimdi git."

Sylvia onu iterek geçti ve kapıdan çıktı.

Onu geri adım atmaya ikna etmişti. Lorelei bunun tadını çıkarması gerektiğini düşünüyordu ama nedense hiç de hayal ettiği gibi hissetmiyordu. Aniden bitkin düşerek sandalyesine çöktü ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. Bu zehirli bir zafer olmuştu. Savaş odasının sessizliğinde korkunç bir gerçek ortaya çıkmıştı. Ruhigburg'a dönene kadar Sylvia von Wolff'tan başka başvuracakları, güvenecekleri kimse yoktu.

BOLUM
II

Kan
Suy
un
İçinde

YEDİ

LORELEI NEREDEYSE HIÇ UYUMUYORDU. Geceleri gemi perili bir yer haline geliyordu. Onun Zihin yapılmış hayaletler . Her şeyi: ve bellek Ziegler'in çok yüksek sesli kahkahası; onu bekleyen darağacı ipinin görüntüsü; Sylvia'nın solgun gözlerindeki dizginlenemez kızgınlık. Heps i de başarısız olamayacağını acı bir şekilde hatırlatıyordu, şimdi değil. Güneş yükseldiğinde, duygularındaki hüznü kenarı yontmuş ve yorgunluğunda berraklık bulmuştu. Yuvarlanmak onu kurtarmayacaktı, ama eylem olabilir.

Soruşturmaya başlamak için en mantıklı yer en zayıf halkaydı - ya da en azından konuşmaya en istekli olan.

Lorelei kendi kapısının solundaki kapıyı çaldı: Ludwig'in kapısı. Ludwig kapıyı açtığında ilk fark ettiği şey adamın dağınık saçları oldu. Bir sonraki fark ettiği şey ise gömleğinin altın telli karmaşık düğmelerini henüz tamamlamamış olmasıydı. Belli ki yeni uyanmıştı. Büyük kız kardeş içgüdüsunü bastırmak için tüm gücünü harcadı ve ona uyumsuzluğu için yaygara kopardı. Dürüst olmak gerekirse. Saat yedi gibi son derece medeni bir saatti.

Ludwig ona acır gibi bir ifadeyle baktı. Bu onun tüylerini diken diken etti.

Adam *başsağlığı* dilemek gibi istenmeyen bir şey teklif etmeden önce, "Sana bir sorum var," dedi.

"İşe koyulalım," dedi. "İyi sabahlar yok. Bunu sevdim."

Ona kızgın bir bakış attı ama adam onun için kenara çekilince içeri girdi. Adamın yanından geçerken, bastırılmış çiçeklerin hafif kokusu üzerine sinmişti.

Dalgınca odayı katalogladı. Botanikçiler işlerini yapmak için fazla ekipmana ihtiyaç duymazlardı. Adını hatırlayamadığı bir peyzaj ressamı tarafından dekore edilmiş lake demir vaskülü, çalışma masasının sandalyesinin arkasına asılmıştı. Bitki örneklerini saklamak ve arazideki yabancı hayvanları uyarmak için de aynı derecede kullanışlı olduğunu belirtti. Oyma maun saplı bir mercek, dağınık yüzüklerden oluşan gerçek bir ejderha istifinin yanı sıra bir kitap yığınının üzerinde duruyordu.

Lorelei her zaman onun kendisini zenginlikle donatma ihtiyacı duyduğundan şüphelenmişti. Bu onu sonsuza dek hayal kırıklığına uğratmıştı. Akademik başarıları ortadayken kendini yavan arkadaşlarına ve onların akranlarına kanıtlamaya pek de ihtiyacı yoktu. İki yıl önce mezun olduğundan beri, **Ç O Ğ U** büyülü özelliklere sahip iki yüzden fazla yeni bitki türü tanımlamıştı. Şu anda en az on tanesinin onun adını taşıdığını tahmin ediyordu.

Masasındaki sandalyeye oturmak için hamle yaptı ama adam onu aceleyle engelledi. "Hayır, hayır. Yatağı al. Çok daha rahattır."

Şüpheyi yatağın kenarına tünedi. Yaylar sessizlikte inledi.

Ludwig yüzüklerini taktı, ardından gelişigüzel yığılmış kâğıtları karıştırarak bir düzene soktu. "Neden başım beladaymış gibi hissediyorum?"

Lorelei ayak bileğini dizinin üzerinden geçirdi. "Heike neden von Wolff'tan hoşlanmıyor?"

Bir an durakladı, sonra masasının çekmecesini açtı ve kâğıtları içine yerleştirdi. Sonunda eğlenen ama temkinli bir gülümsemeyle ona döndü. "Arkadaşlarım hakkında dedikodu mu istiyorsun, hem de daha kahvemi içmeden? Beni ne sanıyorsun?"

"Buna cevap vermemi istemezsin," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi. "Sadece bilmek istediğimi söyle."

Birbirlerini tanıdıkları aylar boyunca, onu "Kurt ve Tilki" adlı halk masalıyla ilişkilendirmeye başlamıştı. Kısa ama acımasızdı, basit bir mesajı vardı: Ormandaki en güçlü yaratık olamıyorsan, en sinsisi olabilirdin. Eğer yeterince iyi niyetliyseniz, borç gibi iyilikler isteyebilirdiniz. Yapabilirsiniz

İnsanları zayıflıklarını ortaya çıkarmaya ikna etmek ve size bir hediye vermiş gibi hissetmelerini sağlamak. Ludwig'i tehlikeli yapan da buydu. Güvenilmek için yalvaran bir yüzü ve sırtına saplanmış bir bıçak kadar keskin bir gülümsemesi vardı.

"Çok yoğun bir insansın, biliyorsun." Çekmece tıkırdayarak kapandı. "Gerçekten bir şey söylememeliyim."

Ses tonundan bir şeyler söylemeye niyetli olduğu anlaşılıyordu. Onu yönlendirmek için, "Tabii ki hayır," dedi.

"Ama biz on beş yaşlarındayken Heike'nin annesi Sylvia'nın annesine evlenme teklif etti."

Ona söylemesini beklediği onca şey arasında *bu* değildi. "Ne?"

"Biliyorum." Sesi komplocu bir şekilde alçaldı. "Sylvia doğal olarak onu reddetti. Bana bu konuda yazdığı mektubu hâlâ hatırlıyorum. Bir roman okumak gibiydi. *Ah, adaletsizlik! Zalim annem beni pazarda ödüllü bir inek gibi satmak istiyor, ama beni daha fazla kullanmasına izin vermeyi reddediyorum. Sana sığınmak için yazıyorum, Ludwig, çünkü bu dünyada beni anlayacak tek kişinin sen olduğunu biliyorum. Bu akşam kaçıyorum!*"

Çok sevilen bir şaka havası vardı: yeterince prova edilmişti. Bu mektubu kaç kez okumuştı ve diğerleri kaç kez kıkırdamıştı?

"Von Wolff'un on yıldır hiç değişmediğini bilmek ne kadar da güven verici." Lorelei alay etti. "Heike'nin ona karşı bir kini var, anladığım kadarıyla."

"Öyle." Ludwig masa sandalyesine yığıldı. "Sylvia birçok kez aralarını düzeltmeye çalışmış olsa da."

Lorelei kaşlarını çattı. "Elbette, Heike için büyük bir kayıp değil. Korkunç bir çift olurlardı."

"Bu işin prensibiydi. Heike..." Sanki paylaşabileceklerinin sınırına ulaşmış gibi duraksadı. "Her zaman evden ayrılmak istemiştir, her ne şekilde olursa olsun. Sylvia bunu biliyordu. Hepimiz biliyorduk."

Elbette Heike kin besliyordu. Sylvia onu iki kez engellemişti.

Ludwig, "O olaydan sonra gözünü Wilhelm'e dikti," diye devam etti, "ama Wilhelm'in gözü Adelheid'dan başkasını görmüyor. Ve eminim fark etmişsinizdir-"

"O ve Adelheid." Şüphesiz herkes birbirlerine bakışlarını ve dokunmak için bahaneler uydurduklarını fark etmişti. İzlemek çok yorucuydu. "Evet."

Tersledi, sonra *da tam olarak* söylemek istercesine onu işaret etti. "Söylemeye gerek yok, bu işleri karmaşık hale getirdi. Ve böylece hepimiz sonsuza dek onların özlemine maruz kalacağız. Gerçi sen özlem hakkında bir şey bilmezsin."

Lorelei ters ters baktı. "Ne demek istediğinizi anlamadığım eminim."

O cevap veremedenden gemi sanki sert bir duvara çarpmış gibi yalpaladı. İkisi de öne doğru sarsıldı. Masasının üzerindeki hokka devrildi ve birkaç saha kitabı gürültüyle yere düştü. Pencereden dışarıya üstünkörü bir bakış, yollarında hiçbir engel olmadığını gösteriyordu ve çığlık atılmaması, Vereist'in dibinden korkunç bir şey çıkmadığı anlamına geliyordu. Beceriksizlikten başka mantıklı bir açıklama yoktu.

"Neydi o?" Ludwig sordu.

"Bilmiyorum," dedi, "ama öğrenmeye niyetliyim."

Ludwig onun karanlık ses tonu karşısında belli belirsiz telaşlanmış görünüyordu. "Neden size katılmıyorum?"

Öfkesini yönlendirecek daha iyi bir şey bulamayınca, "Daha yeni giyinmişsin," diye tersledi.

Omuz silkti.

Birlikte, birbirlerine bağırarak güverte görevlilerinin arasından sıyrılarak seyir odasına doğru ilerlediler. Kaptanın ofisinin kapısını neredeyse tekmeleyecekti. "Neden durduk?"

Prinzessin'in kaptanı Emma, kasvetli bir güneş ışığı örtüsü altında, tabandan tavana pencerelerin yanında duruyordu. Kır saçları ve söylediği her şeyi belli belirsiz bir kıyamet alameti gibi gösteren gizemli bir havası vardı. "Leydi Heike ve Leydi Adelheid birkaç dakika önce fırtına gibi estiler."

Tabii ki. Bu kadarını beklemesi gerekirdi. "Neden?"

"Rotamız konusunda anlaşılamıyoruz." Pipoşundan bir nefes çekti. "Nehir hemen ileride kollara ayrılıyor. Doğrudan Albe'ye gidebiliriz ya da Herzin'den geçen bir kolu kullanabiliriz."

Lorelei'ye göre Herzin'den uzak durmak en iyisiydi.

Tüm Herzisch Ursprung efsaneleri, güç arayışı için ormana giren bir adamla başlar. Kaçınılmaz olarak kendini canavarlar tarafından kuşatılmış bulur: sesi zihninde yankılanan bir kurt. Bir parça ekmek karşılığında hediyeler vaat eden üç adam (neredeyse her zaman bunlar lanete dönüşür). Ona yardım etmek için durduğunda yılanı dönüşen bir bakire. Doğal olarak hepsini katleder. Çoğu halk hikâyesi kahramanı düşmanlarını alt etme eğilimindedir, ancak Herzisch kahramanları sağlam bir yumruğun çözemeyeceği bir düşmanla ya da sorunla hiç karşılaşmamıştır. Elbette kan dökme ve yiğitlik, Ursprung'un gücü için değerli bir araç olduklarını kanıtlıyordu. Onun derinliklerine dalan hak etmeyenler ise basitçe yok oluyordu.

"Onlarla konuşacağım. Şimdi neredeler?"

Emma boğumlu bir parmağıyla pencereyi işaret etti. Heike ve Adelheid geminin kış tarafında neredeyse burun buruna duruyorlardı ve belli ki bir tartışmanın ortasındaydılar. Adelheid'in yüzü, sarsılmaz bir kesinlikten gelen bir tür sakinlikle donmuştu. Heike'nin bir elinde buruşturulmuş bir harita, diğer elinde ise bir silah gibi tuttuğu sekstant olduğunu tahmin ettiği bir şey vardı. Adelheid'in Heike'den en az on kilo daha kaslı ve omuzlarının iki kat daha geniş olduğu düşünülürse, zayıf bir gözdağı verme çabasıydı bu.

Lorelei kendini zaten bitkin hissediyordu.

Ludwig onu güverteye kadar takip etti. Yaklaştıklarında Lorelei, "Gemimin neden durduğunu açıklamak ister misiniz?" diye çıkıştı.

"Oh, Lorelei! Tam da görmeyi umduğum kişi." Heike bir şekilde tüm cümleyi mırıldanmayı başardı. İyi bir ölçü için kirpiklerini kırıştırdı. "Bir iyilik yap ve bir şeyi halletmeme yardım et, olur mu?"

"Yapmayacak," dedi Adelheid, "çünkü senin aksine, onda zerre kadar sağduyu var."

Ludwig tünemiş kendisi atop bir . Adelheid'in gizemli dowsing aletleri, sanki bir gösteri için yerleşmiş gibi.

Lorelei'nin aklının bir köşesinde geri dönüp geldiği yoldan gitmek vardı. "Bu saçmalığa ortak olmayacağım. Düzelt şunu."

"Oh, hayır bilmiyorsun." Heike, Lorelei'yi dirseğinden yakaladı. "Eminim ki beni duyduğunda-"

Adelheid araya girdi. "Savımı destekleyecek verilerim var." "Veri," dedi Ludwig. "İşte bu kulağa ikna edici geliyor."

Heike, Ludwig hâlâ üzerindeyken makineye tekme atacakmış gibi baktı.

"Sorduğuma pişman olacağımı tahmin ediyorum," dedi Lorelei, "ama sorun nedir?" İkisi de konuşmak için ağızlarını açtıklarında, Lorelei burnunun kenarını sıktı. "Teker teker, lütfen."

Adelheid dudaklarını büzdü, Lorelei'ye hitap etmek zorunda kaldığı için açıkça sinirlenmişti. "Nehrin bu kısmı boyunca aether yoğunluğu, açıkçası endişe verici bir oranda artıyor. Rotamızı yeniden belirlememiz akıllıca olacaktır."

Heike ellerini öfkeyle havaya kaldırdı. "Aether'ı takip et, Ursprung'u bul. Ziegler'in söylediği bu değil miydi? Dürüst olmak gerekirse, burada bir sorun göremiyorum."

"Ursprung'a doğru ilerliyor olsaydık artışın daha kademeli olmasını beklerdim. Bunun gibi büyümlü aktivitelerdeki ani artışlar tipik olarak anomalilerle ilişkilidir" -burada yüz ifadesi acımasızlaştı- "anomaliler."

"Peki," dedi Lorelei, "*bu* ne anlama geliyor?"

Ludwig canlandı, ki bu hiç hayra alamet değildi. "Zaten anormallikler vardı. Dün gece Johann kadın yüzlü bir geyik gördüğünü söyledi."

"Ne?" Adelheid gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Bu çok saçma."

"Ludwig, hayal kırıklığına uğradım." Heike bir elini kalçasına koydu. "I

Geçen sefer olanlardan sonra o zavallı adama şüpheli bir mantar daha verdiğinize inanamıyorum."

"Bu benim hatam değildi," diye itiraz etti. "Ben sadece işaret ettim."

Adelheid içini çekerek parmaklarını şakaklarına gömdü. "Bunu bir daha tartışmayalım. Bunu bir kez deneyimlemek yeterliydi."

"Bu konuşma ne kadar büyüleyici olsa da..." Lorelei onlara ters ters baktı. "Ne anomalisi?"

"Çevresel değişiklikler," dedi Adelheid, "ya da-"

"Bunun riskli olduğunu hepimiz biliyorduk," dedi Heike neredeyse ateşli bir ısrarla. "Herzin'den geçmek seyahat süremize günler ekleyecek. Ben, kendi adıma, bu gemide olmam gerekenden bir an bile fazla kalmak istemiyorum."

Adelheid alçak sesle, "Bizi doğrudan tüm kariyerim boyunca karşılaştığım en büyük eterik sıcak noktaya yönlendiriyorsunuz," dedi. "Ne bulacağımızı bilmiyorum. Beni rahatsız eden de bu."

"Herzin'de ne bulacağımızı biliyorum." Heike, Lorelei'ye konuşan bir bakış attı. "*Seni öldürmek isteyen insanlar*" diyordu. Bir tutam saçı parmağının etrafında döndürdü. Kasvetli güneş ışığı saçlarını pas rengine boyamıştı. "Peki, ne olacak Lorelei?"

Lorelei tereddüt etti. "Emma'ya Albe'ye doğru devam etmesini söyle."

"Emredersiniz efendim." Seyrüsefer kabinine doğru ilerlerken Heike'nin gülümsemesinde saf bir zafer vardı.

Adelheid Lorelei'ye kendi bakışlarıyla konuştu. Dedi ki, *Korkak*. Beklediğinden daha fazla acıdı.

Ludwig ellerini çenesinin altında kavuşturdu. "Siz ikiniz son zamanlarda her zamankinden daha fazla didişiyorsunuz. Bunun sebebi nedir?"

Adelheid onu makinesinden uzaklaştırdı. "Yapacak başka işleriniz vardır umarım?"

"Her zamanki gibi büyüleyici." Ludwig ona göz kırptı. "Güle güle."

Adelheid onu kabul etmedi. Kaşlarını çatarak makinenin yanına diz çöktü ve bazı kablolarla uğraşmaya başladı. Lorelei'nin beklediğinden daha basitti: ahşap bir tabana tutturulmuş uzun bir cam tüp. İçinde bir ağacın dalları gibi ç a t a l l a n a n bir dizi metal tel vardı.

Lorelei onu işiyle baş başa bırakmayı düşündü ama diğerleri - özellikle de Johann- gelmeden Adelheid'la konuşma fırsatını kaçıramazdı.

"Bana nasıl çalıştığını gösterir misin?" diye sordu.

Adelheid duraksadı, şaşırdığı belliydi ama başını kaldırıp bakmadı. "Eğer isterseniz."

Lorelei'nin ensesine soğuk bir şeyler battı. Sonra üzerine uzun bir gölge düştü. Johann, "Bunun akıllıca olduğuna emin misin?" dedi.

Lorelei dönüp ona baktı. "Ne zamandır orada d i k i l i y o r s u n ?"

Soğuk mavi gözleri onunkilere dikilmişti. "Her zaman izliyorum, Kaskel.

Bunu hatırlamanız iyi olur."

Adelheid ona sevgiyle karışık bir kızgınlıkla baktı. "Barış, Johann."

Lorelei'ye son bir kez bakıp başını salladı ve uzaklaştı. Adelheid başını salladı.

Lorelei gayri ihtiyari, "Seni koruyor," dedi.

"Evet. Kendisi gibi başkaları hakkında da kötü düşünüyor."

Adelheid ona bakmadan birkaç düğmeyi çevirdi. "Sen iyi misin?"

Lorelei sinirli bir şekilde, "Fazlasıyla," dedi.

Gözlerini kapattığında Ziegler'ın soluk mavi dudaklarını ve gözlerinin kan çanağına dönmüş beyazlığını görebiliyordu. Onu ters çevirdiğinde kolundaki kemiksiz gevşemeyi hâlâ hissedebiliyordu. Uzun, yavaş bir nefes aldı ve kendini bedenine bağı kalmaya zorladı. Kendini terk etmek, o gecenin karanlık, yakın dehşetine geri çekilmek çok kolay hale gelmişti.

Konuşmayı kendi zayıf durumundan başka bir yöne çekmeye hevesli bir şekilde, "Onun hakkında kötü mü düşünüyorsun?" diye sordu.

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz yüzünü buruşturdu. Belki de fazla doğrudan.

"Ne soru ama." Adelheid'ın yüzünde bir eğlence ifadesi belirdi.

"Ama hayır. Artık değı. Eskiden onu hor görürdüm."

İşte bu bir sürprizdi. Lorelei son beş yıl içinde Adelheid'i yanında Johann olmadan kaç kez gördüğünü bir elin parmakları kadar sayabilirdi. Johann onun hantal, asık suratlı gölgesiydi, geçtiği her kapıyı karartıyor ve söylediği her kelimeyi bal gibi yalayıp yutuyordu. "Neden?"

Adelheid sanki cevap belliymiş gibi ona baktı. "Çocukken bile zalim ve aşağılık biriydi. Sanırım zamanla onu anlamaya başladım. Babası ona bu konuda fazla seçenek bırakmamıştı."

Adelheid teknenin yan tarafına yerleşti. Güvertedeki kir elbisesinin içine sızdı ve tahtadaki kıymıklar kaba dokumaya takıldı ama o bunlara aldırmadı. Bunun yerine bir tel bobinini çözmeye odaklandı ve yavaşça suya doğru itti. Parmakları nasır tutmuştu ve gözlerinin etrafında güneşe bakmaktan oluşan ince çizgiler vardı. Sadeliğiyle neredeyse dikkat çekiciydi: yapılması gerekeni kendi başına yapan nadir soylu kadınlardan biriydi.

"Aynı şövalye masallarıyla büyüdük ve soylu olmanın ne anlama geldiğine dair aynı hikâyelerle beslendik. Ama ben onların şövalyeliğine hayranlık duyarken, Johann yiğitliklerine takılmıştı. Ejderhaları öldürme fikrini seviyordu, onların eziyet ettiği insanları korumayı değil. Savaşa gönderildiğinde -hem de ağabeyimin taburunda görev yapmak üzere- çok öfkelen dim. Yanlış nedenlerle bu işe girmişti. Çocukken hep sıkılırdı. Onu eğlendirecek bir şeyler istiyordu."

Savaş tuhaf bir oyalanma seçeneği gibi görünse de Lorelei yorum yapmaktan kaçındı. "Kardeşini tanıdığını fark etmemiştim."

Adelheid sık sık İskender'den söz ederdi, tıpkı birinin sevdiği bir azizin adını anması gibi. Lorelei ayrıntılar hakkında çok az şey bilmesine rağmen, onun savaşta öldüğünü biliyordu. Brunnestaader'lar arasında -özellikle de soylular arasında- bu en onurlu ölümdü.

"Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyor," dedi sert bir sesle. "Ama evet, birbirlerini tanıyorlardı. Alexander'a beni koruyacağına dair yemin etti. Görünüşe göre bu onun son arzusuymuş. Bana bunu söylediğinde onu yumrukladım."

"Sen... ona yumruk attın."

"Yaptım." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Her halükarda, onun koruması o zaman da şimdi olduğu kadar gereksizdi. Bu yüzden bu keşif gezisinde burada olduğundan şüpheleniyorum."

"Başka bir yerde olmasını mı tercih ederdiniz?"

"Hayır," diye yanıtladı Adelheid. "Onu çok seviyorum ve yapacak bir şeyler olması onun için iyi. Çok huzursuz oluyor. Şimdi otur. Sana bunun nasıl çalıştığını göstereceğim."

Lorelei kendini onun yanındaki güverteye bıraktı. Kendini isteksizce ilgilenirken buldu. Adelheid saha çalışmaları için sık sık seyahat ediyordu, bu yüzden Lorelei ondan hiçbir zaman doğrudan bir şey öğrenmemişti.

"Cihaz sihir algıladığında, içindeki kablolar başını sallayacaktır. Ardından sayaç size bir sayı verecek." Adelheid makinenin tabanındaki cam bir daireye dokundu. Bir saatin yüzü gibi parlıyordu.

"Hepsi bu mu?" Lorelei kuşkuyla sordu.

Beş dakika içinde ikinci kez Adelheid'i büyük bir hayal kırıklığına uğrattığını hissetti. Lorelei'nin eline bir not defteri tutuşturdu ve sert bir sesle, "Basit bir makine ama verileri yorumlamak için biraz pratik yapmak gerekiyor. Not al."

Lorelei tellerin, akıntıya kapılmış bir gemi gibi bir aşağı bir yukarı sallanışını izledi. Arada sırada, mavi bir ışık parıltısı makinenin haznesinde dalgalanıyor ve Adelheid onaylamayan bir ses çıkarıyordu. Lorelei'nin fark edebileceği bir düzen yok gibiydi. Adelheid birkaç saniyede bir bir sayı okuyor, Lorelei de itaatkâr bir şekilde yazıyordu. Bir saatin sonunda, her biri beş sütundan oluşan neredeyse üç tam sayfa sayıya ulaşmıştı. Bu sayı dizisinin onları Ursprung'a götürmesi pek olası görünmüyordu.

Çalışırken aralarındaki konuşmayı gözden geçirdi. Johann nefret dolu ve acımasızdı, evet ama aynı zamanda arkadaşının ölmüş kardeşine ettiği yemini tutacak kadar da sadıktı. Eğer onur ve görev gibi şeyleri gerçekten önemsiyorsa, Wilhelm'le aynı fikirde olmasa bile ona ihanet eder miydi?

Onu mu? Her şeyin, tanrısının taleplerini kralının taleplerinden üstün tutup tutmamasına bağlı olduğunu düşündü.

"Johann-"

"Bugüne kadar bize hiç ilgi göstermediniz." Adelheid'in kibar tonu ve nötr ifadesi düşüncelerinden hiçbir şey ele vermiyordu.

O biliyor.

Lorelei tepki vermemek için elinden geleni yaptı. "Elbette öyle. Siz ilginç insanlarsınız."

"Ben aptal değilim Lorelei. Ne Sylvia kadar güzel konuşabiliyorum ne de Heike kadar hassasım." Belagatli ve *hassas* derken, bir hastalığı tarif ederken kullanılabilecek bir ton kullanmıştı. "Ama kayıp nedir bilirim. Onun yasını tutun ama bunun bir saplantı haline gelmesine izin vermeyin. Sonunda seni batıracaktır."

Lorelei aniden ayağa kalktı ve paltosunun yakalarını düzeltti. Soğuk bir ifadeyle, "Tavsiyen için teşekkür ederim," dedi.

Adelheid başka bir şey söylemeden gitmesine izin verdi.

Lorelei, *Prinzessin*'in kamarasına geri döndü. *Bir saplantı.* Bununla alay etmek istiyordu. Ama bazen bir peri masalı lanetinin kurbanı gibi sefaletle mahkûm olduğuna inanıyordu. Yutan türden bir hüzündü bu, paylaştığınızda hafiflemeyen türden. Hayatını didik didik etmiş, bunun kökenini aramıştı. Hikâyelerinden biri gibi siyah-beyaz yazsaydı, belki her şey daha anlamlı olurdu.

Dileklerin hala güç sahibi olduğu günlerde, üç çocuğu olan bir ayakkabıcı varmış. En küçük kızı uzun bir kış gecesinin ardından gelen şafak kadar neşeli ve bir yaz esintisi kadar sıcakmış. Tek oğlu, ortanca çocuk, üçü arasında en sevileniydi: Ruhigburg Yevanverte'deki en tatlı adam, herkesi ve annelerini de tanıyordu. Bir de, soğuk ve karanlık toprağın altında ne olduğunu görmek için günlerini taşları çevirerek geçiren, yerinde duramayan en büyük kızı vardı.

Lorelei ve kardeşi Aaron birbirlerinden ayrılamazlardı. Aaron ona hiç benzemiyordu; her ayakkabı kutusunu düzgün, titiz bir fiyonkla bağlamasına izin verilmesi için yalvaran türden bir çocuktur. Kendisinden istenen her şeyi gülümseyerek yapan bir çocuktur. Ama büyüdükçe geleceğı için endişelenmeye başladı. Kasabın yanında çıraklık yapıyordu. Bir gün ikisi de kasabın pırıl pırıl şalefi alıp bir keçiyi kesişini izlemişler: boğazına hızlı bir kesik atılmış, boynundan kanlar akmış. Keçi yere yığılırken Aaron'un beti benzi atmıştı ve bayıldığında Lorelei onu dışarı sürüklemek zorunda kalmıştı. Yanına çömeldi ve dudaklarına renk gelene kadar alnındaki soğuk teri sildi.

Hayal kırıklığına uğrayacak, diye inledi. Ne yapacağım ben?

Haftalar süren iğnelemelerden sonra Lorelei sonunda onu kendisiyle birlikte bir "keşif gezisine" çıkmaya ikna etmişti; ailelerinin tek başına ziyaret etmesini yasakladığı, Yevanverte duvarının şehrin geri kalanını kapattığı ve uzun, upuzun gölgesini düşürdüğü nehir kıyısına. Cepleri numunelerle dolu olarak eve doğru yürüyorlardı ki, Ruhigburg'dan bir grup adam gülerek ve ağızlarını şapırdatarak kapıları açtı. Geçtikleri vitrinlerin camlarını kırmışlar, ara sokaklarda yankılanan yağmur gibi kırılğan, ısıltılı sesler çıkarmışlardı.

O gecenin büyük bir kısmı bulanıktı. Ama Aaron'un tizitini gördüklerinde ve ikisinin yalnız olduğunu fark ettiklerinde yüzlerindeki ifadenin nasıl değiştiğini hatırlıyordu. Orada bir açıklık vardı, korkunç bir sürü hayvanı bakışı.

İstedikleri her şeyi yapabileceklerini fark eden adamların bakışı.

Eğer büyü kullanırsan seni bulurlar, dedi Aaron, elini onunkine kenetleyerek. Kaç.

Her şeyden çok, çığlığının sesini, alaylarının sesini, kafatası yarıldığında çıkan sesi hatırlıyordu. Kanı kaldırım taşlarına yayılmış ve ay ışığında erimiş çelik gibi parlamıştı. Sonunda onun dediğini yaptı. Kaçtı.

Onu ele geçiren o andı, ona musallat olan o andı. Onu katillerine bırakma korkaklığı, tek başına üşümek.

Aaron'un ölümünden sonra Lorelei, Yevanverte'de yüzlerce ve yüzlerce hayalet olduğunu fark etti. Ayakkabı derilerini birbirine dickerken döşeme tahtalarından yükseliyorlardı. O uyumaya çalışırken penceresinin buğulu camına yapıştılar. Karanlık ve dolambaçlı sokaklarda onu kovaladılar ve sıra sıra dizilmiş renkli evlerden ona baktılar. Çoğu yabancıydı, gözleri soğuk, uhrevi bir ışıkla parlıyordu. Ancak bazılarını tanıyordu. Altlarındaki evde yaşayan, her sabah saatli bir bebek gibi nehre doğru patikada yürüyen bir kadın. Birkaç yıl önce hastalanmış, ciğerlerinde sıvı varmış gibi sesler çıkararak ciyaklayan bir çocuk. Ve en kötüsü: Aaron, gözleri kocaman, kafatası içbükey, kan korkunç bir gün doğumu gibi etrafına yayılıyordu. Ailesi onunla ne yapacaklarını bilemiyordu, kızları göremedikleri bir şey tarafından işkence görüyordu.

Ve sonra Ziegler ile tanıştı.

Altı uzun yıl boyunca her gün, Lorelei'yi Ruhigburg'un merkezindeki dairesine getirmesi için bir araba gönderdi. Her gün ona bilimler ve büyü konusunda ders verdi ve aksanının en sert kenarlarını zımparaladı. Günler sonra Lorelei, Yevanverte'ye yorgun argın döndü. Ve nihayet on sekizinci yaş gününde Ziegler ona bir hediye verdi: Ruhigburg Üniversitesi'nde onun için bir yer ayarlamıştı. Lorelei o sevincin şeklini hâlâ hatırlayabiliyordu, neredeyse tutamayacak kadar keskin.

Kampüsten Ziegler'in şehir merkezindeki dairesine yürüyüp ona istifa etmeyi planladığını söylediğinde ilk haftasını zar zor atlatmıştı. Çünkü ağzını açtığı anda tüm sınıf arkadaşları onun ne olduğunu anlamıştı. Birçoğu daha önce onun gibi biriyle hiç karşılaşmamıştı ama bakıcılarından onun nasıl bir canavar olduğunu bilecek kadar çok hikâye dinlemişlerdi. Dikenlerin içindeki Yeva. Gömülmüş ve unutulmuş Yeva.

Mükemmel bir kötü adam. Mükemmel bir kurban.

Ziegler sanki Yevanice konuşmuş gibi ona baktı. Zalimlik kadar sıradan bir şeyin Lorelei'yi bilginin peşinden koşmaktan alıkoyabileceği fikrine hiç anlam veremiyordu.

Ne? Dedi ki. Babanın evine dönüp hayatının sonuna kadar ayakkabı mı yapmak istiyorsun? Gözlerimin içine bak ve mutlu olacağını söyle. Hayır, söyleyemezsin. Sefil olursun. Potansiyelini boşa harcamış olursun.

Kendi halkı arasında büyümüş olmak gerçekten bir kayıp mıydı? Kendinden parçalar koparmak zorunda kalmamak? Bu sorular şimdi ona işkence ediyordu. Belki de on iki yıl önceki o gece hiç yaşanmamış olsaydı, Tanrı'nın ona dağıttığı elden memnun olacaktı. Belki de sadece bir ayakkabıcının en büyük kızı olacak, deri dikecek, sihrini saklayacak ve uzak yerlerin hayalini kuracaktı.

Ama bu tür oyunlar cezalandırıcı olduğu kadar anlamsızdı da. Lorelei kendisinin o halini asla bilemeyecekti. İçindeki bu acının ne kadarının doğuştan geldiğini ve ne kadarının yaşamın kaçınılmaz acımasızlığı tarafından şekillendirildiğini asla bilemeyecekti. Onun hikâyesi uzun zaman önce, silinmez mürekkep ve kanla yazılmıştı.

Artık bunu değiştirmek için hiçbir umut yoktu.

SEKİZ

T o gece Lorelei rüyasında boğulduğunu gördü.

Derin, siyah suların yüzeyinin altına battı, o kadar soğuktu ki ciğerlerindeki son nefesi de aldı. Dudaklarından baloncuklar fışkırdı. Saçları etrafında çılgınca sürükleniyor, yukarıdan süzülen zayıf ışık ipliklerine doğru uzanıyordu. Ama yukarı baktığında, tepesinde karanlıktan ve çevresinde karanlıktan başka bir şey yoktu.

Uzakta, ay ışığının parıltısıyla onu çağıran soluk şekiller belirdi. Yüzerek yaklaştıkça görüşü dalgalandı. Gördüklerine zar zor anlam verebiliyordu. Uçsuz bucaksız bir denizde yüzen sıra sıra bedenler vardı. Teker teker, beyaz yüzleri ona doğru dönüyordu. Ve orada, merkezde onları gördü.

Ziegler, gözleri faltaşı gibi açılmış, elinde kırık çay fincanı. Aaron, kafasındaki yaradan yükselen bir duman bulutu gibi sızan kan.

Kurtarmayı başaramadığı insanlar.

Lorelei körü körüne onlara doğru uzandı. Solgun eller bileklerini sıkıca kavradı ama paniğe kapılmaktan kendini alamadı. Başarısız olduğu onca şeyden sonra, ölmek o kadar korkunç olabilir miydi? Uzuvarının gevşemesine izin vermek ve gözlerini son kez kapatmak. Bunca yıl savaştıktan sonra dinlenmek çok tatlı olurdu.

Ölmemize izin verdin, diye bir ses kulağına tısladı.

Lorelei sarsılarak uyandı, soluk soluğaydı ama bir türlü gelmiyordu. Gezinen gözleri dışında tüm vücudu felç olmuştu. Ciğerleri sanki biri onları taşla doldurmuş gibi yanıyordu. Garip bir şey,

Kafatasında ağırlıksız bir his çiçek açtı. Hayır, bu bir rüya değildi. Boğuluyordu - bu sefer açık havada.

Alpdrücke.

Kasvetten ve kendi baş döndürücü hezeyanından Alp'i zar zor görebiliyordu. Ama karanlıkta keskin, sararmış dişlerinin parıltısını ve tabii ki lanet olası tarnkappe'sini görebiliyordu. Parlak kırmızı şapkası karanlığın içinde bir fener gibi parlıyordu. Alp göğsüne çömelmiş, alamadığı her nefeste yaşam gücünü emiyordu. Umutsuzca Sylvia'nın bu yaratıklar hakkında yazdığı bir şeyi, herhangi bir şeyi hatırlamaya çalıştı.

Hayatımı kurtaracak olması ne kadar acınası diye düşündü.

Daha da acınası olanın, son düşüncesinin Sylvia olacağına karar verdi. Lorelei hızla akan düşüncelerine hakim oldu ve-evet. Şimdi hatırlıyordu.

"Kahve," diye mırıldandı.

Alp boncuk gibi gözlerini onunkilere dikti. Göğsündeki baskının bir kısmı hafifledi. Lorelei bu fırsattan yararlanarak ayağa kalktı ve aralarına biraz mesafe koydu. Yatak başlığına yaslandı ve içgüdüsel olarak boynundaki gümüş zinciri kavradı.

Gitti.

"Kahve?" diye tekrarladı alp. Sesinde bir ilgi kıvılcımı vardı. Kulağının **k a b u ğ u n d a** bir fısıltı, kafatasında bir yankı gibi hissetti. Vücudunun şekli bile ondan kaçıyor, dalgalı suyun üzerindeki ışık gibi gölgelerde kayıyordu. Katı olan tek şey aptal şapkasıydı.

"Evet," diye hırıldadı, sert bir şeyler söyleme isteğine karşı koyarak. "Kahve. Seversin, değil mi? Eğer gitmeme izin verirsen, sana biraz veririm."

"Yalan mı?" dedi, kelimeyi çocuksu bir umutla renklendirerek.

Lorelei yavaşça, "Hayır," dedi. Bu canavarla konuşurken kendini son derece gülünç hissediyordu. "Yalan söylemiyorum. Şimdi dışarı çık. Koridora çıktığımda beni takip edebilirsin."

Onun sevincini görmekten çok hissetti, havada  im ek gibi bir  ıtırtı vardı. Gözlerini kırpı tırdı ında, bir gölge  ilesine d n  m   ve anahtar deliğinden dışarı s z lm  t .

Lorelei ba ını dizlerine yasladı ve a   zl  bir şekilde ci erlerine hava çekti. Başındaki tela ın dağılması ve g  s ndeki ağrı, stres ve rahatlamanın tuhaf bir bileşiminden dolayı a lamak istemesine neden oldu ama bu dürtüyü bastırdı. Bunun yerine, zihninin yeni ke fetti i berraklı a odaklandı.

Paltosunu çekti, bir fener yaktı ve odayı inceledi. Penceresi kilitliydi ama limonlu ve zilli çanları atılmış bir oyuncak gibi yerde yığın halinde duruyordu. Ne olduğunu anlamak için fazla çaba sarf etmesine gerek yoktu. Sevgili meslekta larından biri kapıdan içeri girmiş, lentonun parmaklıklarını s km   ve o uy  turulmu  uykusunda uyurken boynundaki zinciri çıkarmıştı. Onu olabilecek en korkakça ve dolaylı yoldan   ld rmeye  alı mı lardı. Neredeyse buna hayranlık duyuyordu.

Odayı geçerken yerdeki bir şey ı ı ı yansıttı. Onu aldı ve fenere doğru tuttu. Pirinç bir d  me, balo salonundaki cam bir terlik gibi terk edilmişti.

Bir elbiseden kopmuş olamayacak kadar büyüktü ve Ludwig'e ait olamayacak kadar biçimsizdi. Hayır, bunu daha önce birçok farklı insanda görmüştü: askeri üniformadan bir d  me. Lorelei, içinden hastalıklı bir zafer duygusu geçerken yumru unu d  menin etrafına kapattı.

Johann.

Dikkatsiz davranmı tı. Bu diğerlerini ikna etmek için yeterli bir kanıt değildi ama artık peşine d  ecee i bir hedefi vardı. En azından bu gece için geriye kalan tek şey davetsiz misafiriyle ilgilenmekti.

Koridora doğru kaydı. Sylvia'nın kapısında asılı çanlar -kendisinininkinin tam karşısındaki- karanlıkta parıldıyordu. Kırılmamı  ko u larının görüntüsü Lorelei'yi itiraf etmek istediğinden daha fazla rahatlattı. Arkasındaki alp'in neredeyse titre ti ini hissedebiliyordu.

ama göz ucuyla siyah giysisini bir an için görebildi. İnatla gölgelerde kalmaya devam etti.

Sylvia'nın Alplerle olan karşılaşmalarıyla ilgili anlattığı hikâyelerden birkaçını okumuştı; bu hikâyeler gereğinden fazla süslenerek anlatılmıştı. Görünüşleri konusunda bilinçli oldukları belliydi. Onlara doğrudan baktığınızda görünmez oluyor, kendilerini bir odanın en karanlık köşelerine gizliyor ya da daha güzel bir şeye dönüşüyorlardı. Sylvia'nın bir tanesini aynayla göstererek nasıl kovduğuna dair çok popüler bir hikâyesi vardı. Lorelei büyülerinin nasıl çalıştığını tam olarak bilmiyordu ama şekil değiştirmek için tarnkappe'lerine ihtiyaç duyduklarını biliyordu.

Alp'i mutfağa götürdü. Gecenin bu geç saatinde, aşçı ve onlara yemeklerini getiren zor durumdaki hizmetkâr olmadan hayalet gibi bir havası vardı. Etrafta dolanarak su kaynattı ve ihtiyacı olanı bulana kadar dolapları karıştırdı. Aşçı mutfakların hayaletli olduğunu düşünmesin diye (yine) her şeyi bulduğu gibi yerine koymak için elinden geleni yaptı.

Bir anlık histeriye kapılarak, kahvesini nasıl içtiğini sormayı düşündü. Hayatı nasıl bu kadar hızlı çözülmüştü? Daha iki gün önce, ülkenin en saygın halkbilimcilerinden biri olmaya hazırlanıyordu. Şimdi ise ibislere misafirperverlik yapıyordu.

Demlendikten sonra zengin, koyu aromasını içine çekti ve kahveyi bir fincana doldurdu. Farkında olmadan Sylvia'nın en sevdiği, oymalı gümüş kulplu ve champlevé mineli olanı seçmişti. Onu tanımış olmaktan nefret ediyordu. Kıpırdayan gölgelerin yanına çömeldi. Alp'in tarnkappe'si karanlıkta kan gibi kırmızı bir şekilde sallanıyordu. Rüyasını, Aaron'un yarasından akan kanı düşündü ve bir ürperti bastırdı.

"Al," dedi, elinden geldiğince tatlı bir şekilde. "Senin için."

Alp fincanı ondan aldı. Küçük pençeli parmakları kulpun etrafında kıvrıldığı anda, kapağını kafasından kaptı. Çığlık atarak geriye savruldu. Kupa paramparça oldu. Porselenler yere sıçradı, tam o sırada gölgeler dağıldı ve ortaya küçük bir fincan çıktı,

kaba kürkle kaplı iğrenç bir yaratıktı. Lorelei tiksintisini gizlemeye çalışmadı.

"Yalan!" diye bağırarak yüzünü parçaladı.

İnandırıcı olmak için biraz fazla dramatikti.

"Şimdi bunların hiçbiri yok. Bana burada ne aradığınızı söylerseniz hem kahvenizi hem de tarnkappe'nizi alacaksınız. Biri seni içeri mi aldı?"

"Kimse yok, kimse yok," diye inledi. "Lütfen."

"Dikkatli düşün." Lorelei kötü bir gülümsemeyle onu düzeltti. "Onu ikiye böleceğim ve bu seni nereye götürecekt?"

Dikişleri çekiştirdi. Bir dikiş attı ve alp yeniden ağladı.

"Burada neler oluyor böyle?"

Lorelei, Sylvia'nın sesiyle irkildi. Korku ve kızgınlık arasında bir ifadeyle mutfağın kapısında duruyordu. Saçları omuzlarına dökülmüş, alev gibi dağınıktı. Lorelei bir kez daha, solgun ay ışığında hayalet gibi görüldüğü gibi aptalca bir düşünceye karşı gözlerini kırıştırmak zorunda kaldı.

"Sesini alçalt," diye hırladı Lorelei. "Burada ne işin var *senin*?"

"Gizlice kaçıp duruyorsun!" Sylvia, Lorelei'nin dişlerini kenetleyen bir sahne fısıltısıyla konuştu. "Ve görünüşe göre seni takip etmekte haklıymışım, çünkü seni bu zavallı yaratığa eziyet ederken buldum."

"Bu 'zavallı yaratık' beni uykumda öldürmeye çalıştı." Alp acıklı bir şekilde feryat etti.

"Ve kapıdaki korumalarım kırılmıştı," diye devam etti. "Biri onu gemiye sokmuş -sanırım Ziegler'i öldürenle aynı kişi. Bir şeyler biliyor."

"Alpler sadık değildir," dedi Sylvia, açıkça sinirlenmiş bir halde. "Sen onun tarnkappe'sine sahipsin. İstedığınız bilgiye sahip olsaydı, size hemen söylerdi."

"Evet, evet! Hiçbir şey bilmiyorum!" Alp başını salladı ve yalvarırcasına Sylvia'ya baktı.

Sylvia, Lorelei'ye sert bir bakış atarak, "*Ver şunu*" dedi.

Azarlanan Lorelei içini çekti ve şapkayı alp'a fırlattı. Alp, tırmalayan pençeleriyle tarnkappe'sini kaptı ve saldırgan bir şekilde boynuzlarının üzerine çekti. Ona düpedüz kin dolu bir bakış fırlattı. "Bir gün geri gel," diye tısladı.

"Bunu memnuniyetle karşılıyorum."

Gölgeler üzerine fısıldadı ve bir çocuğun yatak odasının kapısını çarpmasıyla aynı ciddiyetle ortadan kayboldu.

"Azizler," diye mırıldandı Sylvia. "Her şeyden önce bir *alp* ile kavga etmek. Seninkine denk bir iradeye sahip bir şeyle karşılaştığını görmekten nefret ediyorum."

"Tam sana göre olduğunu söyleyebilirim."

"Evet, şey." Sylvia kızardı. Bir süre sonra Lorelei'ye acı dolu bir bakış attı. "Bu bir iltifat mıydı?"

"Nasıl istersen öyle al." Hâlâ Sylvia'nın ayaklarının dibinde çömelmiş olduğu aklına geldi. Lorelei boğazını temizleyerek tam boyuna yükseldi ve paltosunun yüksek yakasını düzeltti.

Sylvia kollarını kavuşturmuş, ağzı dalgın bir çizgiye oturmuştu. "Gerçekten birinin seni takip ettiğine inanıyor musun?"

"Koğuştığınız sağlam mı?"

"Tabii ki öyleler! Beni ne sanıyorsun?"

Lorelei yüzünü buruşturdu. Bu kadar *yüksek sesle konuşmak* zorunda mıydı? "O zaman yardım almadan odama girmiş olamaz."

"Bu çok kötü! Bana, araştırmadığımız sürece güvende olacağımızı söylemişsiniz. Ve şimdi neredeyse bir *alpdrücke* yüzünden ölüyordun." Bunu söyleme şeklinden aşağılama damlıyordu, sanki gerçekten de çok alçakça bir ölümüş gibi. Lorelei neredeyse gücenecekti. "Her neyse, nasıl kaçtın?"

"Kahve ikram ettim."

Sylvia ona çok alışılmadık bir ifadeyle baktı. "Sizinle Alpler hakkında konuştuğumuzu hiç hatırlamıyorum."

"Hayır mı?" Yanaklarına sıcaklık yayıldı. "Eminim bir zamanlar ya da başka bir zaman yapmışsındır. Ya da belki bir yerlerde okumuşumdur."

"Alplerin kahveye olan zaafından bahseden sadece bir kitap biliyorum ama sizde olmalı." Yüzüne korkunç, kendinden memnun bir gülümseme yayıldı. "Lorelei, sen... benim kitaplarımı okudun mu?"

"Tabii ki hayır," diye tersledi. "Zamanımı harcayacak daha iyi şeylerim var."

"Yaptın!" Sylvia ellerini birbirine vurdu. "Oh! Ne diyeceğimi bilemiyorum. Beğendiniz mi?"

Gerçek şu ki, Lorelei Sylvia'nın yayınladığı her kelimeyi okumuştı.

Ruhigburg Üniversitesi'ndeki görevinin ilk birkaç ayında Lorelei onun adını bilmiyordu. Onu sadece her misafir akademisyenin dersine tartışmak için katılan beyaz saçlı kız olarak tanıyordu. Elleri sürekli havaya kalkar, bazen de kendini güçlü bir şekilde savunmak zorunda hissederse tüm vücudunu havaya kaldırır. Ancak bir süre sonra birisi konuşmasını yarıda keserek, "*Bu kadar yeter Bayan von Wolff*," dedi.

Von Wolff. Bu ismi biliyordu. Birinci Dünya Savaşı'ndan önce Birleşme gerçekleşseydi, kraliyet ailesinden biri olacaktı. Şimdi fatihlerinin arasında yaşıyordu ve hepsi de hainlik edeceği anı gözlüyordu. Ama en önemlisi, Lorelei bu ismin şeklini kendi isminin yanında biliyordu. Ziegler, doğa bilimleri bölümündeki her öğrencinin rütbe sırasına göre bir listesini tutuyordu.

İsme bir yüz eklemek onu tam olarak tarif edemediği bir duyguyla doldurdu. Lorelei isimsiz rakibine karşı her zaman isteksiz bir saygı duymuştu. Herkes başarısız olmanızı isterken başarılı olmanın nasıl bir şey olduğunu o da anlamış olmalıydı. Ama onun boşboğaz bir denek, çok yüksek sesli ve çok kolay gülümseyen bir züppe olduğunu bilmek... Neredeyse gururunun kaldıramayacağı bir şeydi.

İşte o an Sylvia von Wolff'tan nefret etmeye karar verdi.

Bir yıl içinde Sylvia ilk kitabını yayınladı. Lorelei bu kitabı ve ardından gelenleri büyük bir açlıkla yutmuştu. Nefretinde bilgisiz olmayı reddediyordu.

İŖi hakkında ne söyleyebilirdi ki? Sylvia her rüzgarda yelken açtı ve her akıntıda dans etti. Saçmalıktı. Ama yine de onu mest ediyordu. Hikâyeleri *büyüleyiciydi* ve Lorelei'nin yaşamayı arzuladığı her macerayı ayrıntılarıyla anlatıyordu. Coşkulu ve içten samimiyeti, ondan en çok şüphelenenleri bile kazanmaya yetiyordu. Bu sadece Lorelei'nin kızgınlığını daha da artırıyordu.

"Onları *sevdim* mi?" Lorelei tekrarladı. "Buna gerçekten cevap vermemi istiyor musun?"

"Bir daha düşündüm de, hayır." Sylvia söndü. "Ne yapmalıyız?"

"Hiçbir şey." Lorelei botunun topuğunu yerdeki kırık porselene bastırdı. Tatmin edici bir ses çıkardı. "Yarın Albe'de olacağız."

"Biri seni öldürmeye çalıştı! *Hiçbir şey* yapamam."

"Eh, bunu başarmak zorundasın!" Lorelei durakladı, sonra Sylvia'ya şüpheyle baktı. Ne olduğunu anlayamadığı bir şey onu huzursuz etmişti. "Bu yüzden mi beni takip ediyorsun?"

"Seni takip etmek mi?" Sylvia çok gergin bir şekilde güldü. "Özür dilerim! Neden ben-"

"Neden yapasınız ki? Ama yine de öylesin. Beni cesetle birlikte buldun." Sesinin titremesine lanet olsun. "Ve şimdi, beni burada buldun."

"Odalarımız birbirine çok yakın ve nedense gecenin köründe ortalıkta dolaşmayı alışkanlık haline getirmişsin. Kulak misafiri olmaktan kendimi alamıyorum."

Lorelei herhangi bir yerde *tepindiğinin* söylenmesine çok içerlemişti. "Gördüğünüz gibi, her türlü yakışıksız şeyi yapmak için. İnsan merakınızı merak etmeye başlayabilir."

Sylvia ona ters ters baktı. "Dün Adelheid ile ne hakkında konuşuyordun?"

"Önemli bir şey yok," dedi savunmacı bir tavırla. "Adelheid ile konuşamaz mıyım?"

"Kimseyle sebepsiz yere konuşmuyorsun."

Lorelei buna itiraz edemezdi. Onu yönlendirmek için sordu: "Madem tam bir hesap tutuyorsun: Ludwig'le de konuştum. Bana sen ve Heike hakkında çok ilginç bir hikâye anlattı."

"Ludwig," diye hırsla mırıldandı nefesinin altında. "Bu onu ilgilendirmez ve kesinlikle sizi de ilgilendirmez. Ben-" Bir nefesle sözünü kesti. "Biliyordum. *Burnunu* sokuyorsun."

"Değilim," dedi Lorelei. "Lütfen, devam edin."

"Konuyu değiştiriyorsun," diye tısladı Sylvia. "Hayatında bir kez olsun yardım kabul etmeyecek misin?"

"Sizi temin ederim ki yardım edecek bir şey yok." Lorelei sabrını kaybetmenin eşiğine gelmişti. Neden tartıştıklarını tam olarak hatırlayamıyordu. Tek bildiği, Sylvia'nın yardımını istemediğiydi. Kurnazlık yoksunluğuyla Lorelei'nin tüm planlarını mahvedecek ve daha da kötüsü, kendini sebepsiz yere tehlikeye atacaktı. Hem cinlerin hem de geceleri ortaya çıkan her şeyin peşine düşerse, zaten kendini koruma konusunda endişe verici bir eksiklik göstermiş olacaktı. "Dürüst olmak gerekirse. Bütün bu yaygarayı anlamıyorum. Sanırım biri beni öldürmeyi başarsa mutlu olurdunuz."

Sylvia birkaç dakika boyunca ona baktı. Dudakları bir şey söylemek istemiş gibi aralandı. Sonunda, daha iyi düşünmüş olmalıydı. Çenesi kapandı. "Biliyor musun Lorelei, bazen ben de öyle düşünüyorum."

Bununla birlikte, topuklarının üzerinde döndü ve hışımla uzaklaştı. Lorelei yoğun karanlıkta nehrin kenarında duran Sylvia'yı hatırladı. Sylvia'nın beyaz saçlarının aşağıya, nehrin derinliklerine doğru kaydığını ve ulaşamayacağı bir yerde dalgalandığını hayal etti. Parmaklarının arasında bir tutam beyaz yakalamak arzusuyla çarpıldı. Bunun yerine elini yumruk yaptı ve soğuk bir kahve birikintisinde kendisine yansıyan kendi şaşkın ifadesine baktı.

DOKUZ

FYOLA ÇIKTIKLARINDAN BERİ İLK DEFA güneş sisi dağıtmayı başarmıştı. Manzara bir anda

İmparatorluğun merkezinde uzanan kasvetli bataklıklardan bulutların karnını sıyıran sıradağlara. Bir ejderhanın omurgası gibi uzun ve sivriydiler, sanki bir ejderha kanatlarını katlamış ve dinlenmek için başını eğmiş gibiydi. *Prinzessin*'in gövdesinin altındaki sular berrak, koyu yeşil renkteydi. Işık, Vereist'in dipsiz karanlığında geçirilen uzun zamandan sonra neredeyse kör edici bir şekilde yüzeyinde parılıyordu.

Alp Olayı'nın ertesi sabahı Emma onlara *Prinzessin*'in daha ileri gidemeyeceğini söyledi. Heike'nin çizdiği rota onları, narin bir elin sırtındaki damarlar gibi Albe'ye yayılan Vereist'in kolları boyunca yönlendirdi.

"Sığ sular," demişti kaptan. Gri gözleri ufuktaki uzak bir noktaya dikilmişti. "Buradan sonra tek başınasınız."

Yolculuğun geri kalanı için üç şık kayak hazırlamışlardı; her biri bilimsel alet kutuları ve buldukları örnekleri taşımak için boş ahşap kasalarla doluydu. Lorelei güvertede ilerleyerek, demir atmaya hazırlanan telaşlı mürettebatın arasından sıyrıldı.

Sylvia çoktan güvertede bekliyordu, çantası omuzlarına asılmış ve kollarını parmaklıkların üzerine kavuşturmuştu. Dağlara bakarken sabah güneşi onu yumuşak bir sıcaklığa boyamıştı. *Yuva*. Gözlerindeki ışıltıdan ve dudaklarının kenarındaki nazik gülümsemeden anlaşılıyordu bu. Lorelei sanki özel bir şeye izinsiz giriyormuş gibi hissetti. Garip bir his uyandırdı

İçinde kıskançlık ve özlem duyguları mayalandı. Bir yere gerçekten ait olduğunu hissetmek nasıl bir şey olmalı, diye merak etti. Bunu öğrenebileceğini hiç sanmıyordu.

Kendini tanıtmaya fırsat bulamadan Sylvia ona doğru döndü. "Merhaba Lorelei."

"Merhaba," dedi sert bir sesle.

Sylvia ona soğuk bir şekilde baktı. Dün geceki tartışmalarından sonra bunu hak ettiğini düşünüyordu. Tek düşünebildiği, Sylvia'nın "*Hiçbir şey yapamam*," derken gümüş gözlerinde parlayan kararlı ateşti.

Garip bir şekilde, suçluluk duygusu içini kemiriyordu. Lorelei kendini, "Eve döndüğüne seviniyor olmalısın," derken buldu.

Sylvia'nın ifadesi şüpheli bir hal almıştı ama Lorelei'nin konuşma girişimini görmezden gelecek kadar kızgın değildi. "Henüz evde değilim. Waldfläche'deyiz - yanılmıyorsam şerbetçiotuyla meşhurdur. Yine de muhteşem, değil mi?"

"Şerbetçiotu mu?" Lorelei kuşkuyla sordu.

Sylvia gerçekten ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. "Dağlar."

"Ah." Lorelei, çoğunlukla nezaketen, onlara bakmak için başını geriye doğru eğdi. Biraz da hoşnutsuzlukla, onların ışıltılı bir beyazla taçlandırılmış olduğunu fark etti. Mevsimin bu geç saatinde hâlâ kar varsa, belki de hiç erimemişti. Harika. Eğer onları aşmaları ya da zirveye çıkmaları gerekirse, bu yolculuklarını tatsız ve normalde olduğundan çok daha zor hale getirecekti. Muhtemelen birileri bir ya da iki uzvunu kaybedecekti. "Gerçekten de öyle."

Görünüşe göre, söylenecek yanlış bir şeydi. Sylvia mutsuzca iç çekti.

Lorelei konuşmayı toparlayamadan diğerleri geldi. Her biri kürk astarlı pelerinler ve dana derisi çizmelerin içine sokulmuş tüvitlerle seyahat için giyinmişti. Heike ve Ludwig kol kola girmiş, bir şeyler hakkında kıkırdıyorlardı. Adelheid yanında Johann'la yaklaştı. Onu görmek bile öfkesinin alevlenmesine neden oldu ve elleri bu öfkenin gücüyle titremeye başladı. Sanki bunu hissetmiş gibi

Gözlerinde meydan okuyan bir parıltıyla onun bakışlarını karşıladı. Ancak onu gördüğüne şaşırılmış gibi görünmüyordu.

Tuhaf. Onun hayatta kalmasını mı bekliyordu?

"Gitmeye hazır mıyız o zaman?" Sylvia sordu.

Her kayık sadece iki yolcu alabilecek şekilde tasarlanmıştı ve onlar çoktan eşleşmişlerdi. Ama bu Lorelei'nin Johann'ı izole etmesi için bir fırsattı ve elinden kaçmasına izin veremezdi. Onu herhangi bir şeyle suçlamadan önce tamamen emin olmalıydı, yoksa diğerlerinin ona sırt çevirme riskini göze alamazdı.

Lorelei aklına gelen ilk bahaneye sığınarak, "Von Wolff'la birlikte gidemem. Tekneyi alabora ederiz."

Sylvia ona aval aval baktı, gözlerinde saf bir öfke ifadesi vardı.

Ludwig sırtı ama ses tonu tamamen masumdu. "Ben de seninle geliyorum Lorelei."

Heike ona doğru döndü. "Ben de onunla gidemem."

"Bunu şimdi, her zaman yapmak zorunda mıyız?" Sylvia'nın sesi gerçekten acı çekmiş gibiydi ve bu da Lorelei'nin vicdanını biraz sızlatmıştı. "Bana sanki benmişim gibi hissettirmenden çok yoruldum-"

"Önemsiz mi? İstenmeyen mi?" Heike soğukkanlılıkla sordu. "Bir düşünsene."

"Yeter. Hepiniz çocuk gibi davranıyorsunuz." Adelheid yorgun bir şekilde iç çekti. "Sylvia, benimle gel."

Lorelei, Adelheid ve Heike'nin -oldukça dikkat çekici bir şekilde, diye düşündü Lorelei- birbirlerini tanımadıklarını fark etti. Belli ki çünkü anlaşmazlıkları aralarını açmıştı. Adelheid'in Sylvia'yı Heike'nin önemsiz iğnelemelerinden kurtarması kesinlikle işe yaramayacaktı.

Johann, Lorelei'ye kötücül bir bakış fırlattı. "Hadi gidelim." En azından istediğini elde etmişti.

Ama tüm o büyük entrikaları içinde, boylarıyla ilgili küçük sorunu hesaba katmamıştı. Hem kendisi hem de Johann neredeyse tamamen bacaklıydı ve tekmeden dökülmemek için kendini katlamak zorunda kalmıştı. İkisi de konuşmuyordu ama Johann'ın hoşnutsuzluğunun sert bir dalga gibi onu dövdüğünü hissedebiliyordu. Her şimdi

ve yine, küreğini öyle bir kuvvetle suya daldırdı ki, onları kıyıya doğru savurdu.

Küreği adamın kafatasının dibine saplamayı düşündü ama vazgeçti. Ne o ne de Adelheid bundan hoşlanmayacaktı ve Adelheid'in ölmek gibi bir arzusu yoktu. Bunun yerine küreğini çamura sapladı ve rotalarını düzeltmek için itti.

"Arkadaşlığım seni bu kadar mı iğrendiriyor?" Johann alay etti ama cevap vermedi.

Lorelei küreğini çekti ve adamın başının arkasına dik dik baktı. "Sana bir şey iade etmek istiyorum."

Johann oturduğu yerde döndü ve kızın kendisinden habersiz konuşmasından dolayı oldukça kırgın görünüyordu. "Ne çaldın?"

"Ben hiçbir şey çalmadım."

Lorelei onun kuşkulu ifadesini görmezden geldi ve ceketinin cebinden düğmeyi çıkardı. Pirinç güneş ışığında parlıyordu. Johann düğmeyi ondan aldı ve gözlüklerini düzeltti. Uzun birkaç dakika boyunca şaşkınlıkla gözlerini kısarak baktı. Gözlerinde hiçbir tanıma titreşimi yoktu, sadece belli belirsiz bir merak vardı.

"Bunu nereden buldun?" diye sordu.

"Aslına bakarsanız, onu odamda buldum." Lorelei sesindeki kızgınlığı engelleyemedi. Bir tür tepki vermesini bekliyordu. "Bu senin, değil mi?"

"Hayır." Johann kaşlarını çatı ve ona geri verdi. Herhangi bir yaygara ya da suçlama olmadan teslim etmesi onu gerçekten şaşırtmıştı. Herhalde bir düğme ve bir tutam saçla gerçekleştirebileceği karanlık bir ritüel vardı. Sanki kiminle konuştuğunu hatırlamış gibi, sesini bir kez daha sert ve küçümseyici hale getirdi. "Gravürü görüyor musun? Benim taburumdan değil."

Lorelei'nin bunun doğru olup olmadığını teyit etmesinin hiçbir yolu yoktu. Yalan söylüyor olmalıydı.

"Anlıyorum," dedi.

Başını umursamaz bir şekilde sallayarak arkasını döndü.

Düğmeyi parmaklarının arasında çevirdiğinde, seçebildiği tek şey yıpranmış bir ejderha gravürüydü. Öyle ya da böyle onu yakalayacaktı. Düğmeyi cebine geri soktu ve küreğini tekrar eline aldı.

Nehir güçlüydü, yüzeyinden çıkan kayaların etrafında köpürerek beyazlaşıyordu. Dipteki pürüzsüz nehir taşlarını, serin maviler ve grilerden oluşan bir mozaigi görebilmenin son derece güven verici bir yanı vardı. Parlak gümüş rengi balık sürüleri suyu yararak ilerliyor ve kabarmış kıyıların yakınında kaplumbağalar kalın yosunlarla kaplı kütüklerin üzerinde güneşleniyordu. Her şey son derece güzel ve son derece sıradandı. Suda hiçbir sihir parıltısı, tuhaf ve fantastik yaratıklar, alışılmadık bitki yaşamı tespit etmedi. Okumaları bizzat görmemiş olsaydı, Adelheid'in yalan söylediğinden şüphelenebilirdi.

Lorelei dikkatinin Sylvia'ya doğru çekildiğini fark etti. Tek kürek çeken o olmasına rağmen teknesi diğerlerinin tam on metre önündeydi. Adelheid dikkatini dowsing makinesinin cam yüzüne odaklamıştı. Güneş ışığı saman gibi saçlarını altın rengine dönüştürmüştü ama çenesi sabitti ve kaşları endişeyle çatılmıştı. Lorelei uzaktan bile Sylvia'nın kollarındaki kasların çalıştığını, keten gömleğinin beyaz kumaşının yapıştığını görebiliyordu. Kollarını sıvamış ve ceketini yanındaki koltuğun üzerine bırakmıştı.

Lorelei gözlerini kaçırdı. Son zamanlarda ona ne olmuştu?

Ludwig ve Heike'nin teknesi geride kaldı. Ludwig, nehrin yüzeyinden nilüferleri koparmak ve kıyılardan kedi kuyruklarını toplamak arasında kürek çekti. Sudan damlayarak çıkıyorlar ve boynundaki vaskülün içinde kayboluyorlardı. Heike ise küreğini kucağına asmış, sanki bir faytonda oturuyormuş gibi çenesini elinin tersine dayamıştı. Bir şemsiye bile getirmişti.

Nedendir bilinmez, Lorelei'nin içinden bir ürperti geçti. Nehir, kıyılarının her iki yanında yükselen ağaçları yansıtıyordu. Uzun boyluydular ama diş etlerinde eğri duran dişler gibi garip açılarla duruyorlardı. Toprak

Altıları karanlık ve suyla doluydu ve nehrin kıyıları çökmüş gibi görünüyordu. Ötelerindeki tüm otlar ölmüş, ya çiğnenmiş ya da köklerinden sökülüştü. Hava kalın bir yün battaniye gibi ağırdı. Su sesi dışında tüm sesleri bastırıyordu.

Lorelei Adelheid'a baktı. Dowsing makinesinin teli, Lorelei'nin daha önce gördüğünden çok daha şiddetli bir şekilde titredi. Sonra korkunç bir şekilde hareketsiz kaldı.

Cam kırıldı.

Adelheid bakışlarını Lorelei'ye kaldırdı ve etkileyici bir sakinlikle, "Bir sorunumuz var," dedi.

Akıntı onları nehrin geniş bir bölümüne doğru yönlendirdi. Açık bir göz şeklinde topraktan kabaca oyulmuş gibi görünüyordu. Kuzey tarafındaki ağaçların çoğu kırık kemikler gibi ortadan ikiye ayrılmıştı. Diğerleri düz bir şekilde toprağa uzanmış, kabukları uzun, düzensiz şeritler halinde yüzülmüştü. Ayakta duran ya da devrilmiş ağaçların birçoğu, özsuyu akıtan derin yarıklarla gölgelenmişti. Lorelei teknenin yan tarafından baktı ve neredeyse baş dönmesinden dengesini kaybediyordu. Teknelerinin altındaki su, kilometrelerce aşağı inen saf ve ürkütücü bir maviydi.

Lorelei en altta, bir kuyunun dibindeki bozuk para gibi parıldayan kırmızı bir leke gördü. Kaldırım taşlarında biriken kanın görüntüsü aklına geldi ve midesi tehlikeli bir şekilde bulandı. Küreği daha sıkı kavradı, deri eldivenlerinin tahtaya sürtünme sesine ve nefesinin titrek telaşına odaklandı.

Sylvia teknesinin kenarına yaslandı ve beti benzi attı. "Bu hiç iyi değil."

Sanki işaret verilmiş gibi, su bir kalbin nabızı gibi durmadan dalgalandı. Kuyunun dibindeki kızılık kıpırdandı ve Lorelei karanlıkta parlayan gözler gördüğüne yemin etti. Su altlarında çalkalandığında görüntü paramparça oldu. Kabarcıklardan başka bir şey göremedi.

"Böyle bir şey olabileceğinden şüphelenmiştim." Dalgalar teknelerini sallarken Adelheid makinesine sıkıca tutundu.

"Belki de böbürlenmeyi başka bir zamana saklamalısın," diye tısladı Heike.

Lorelei bir nefes daha alamadan, denizden çıkarılan ip sarmalları gibi derinlerden bir şey fırladı. Önce başı, sonra boynu, sonra da Lorelei'nin boyu kadar uzun pençeleri olan iki devasa ön ayağı yarıldı. Canavar kendini sudan çıkarırken pençeler toprağa saplandı ve yakındaki bir ağaç kırılırken inledi. Su, pullarından fışkırarak akıyordu.

Kan kırmızısı bir ejderha onlara bakıyordu. Yeşil gözleri altın rengiyle beneklenmişti. Gözlerini kırıştırdıkça, gözünün üzerinde çaprazlamasına opalesan bir film kayıyordu.

Johann, Lorelei'nin hayal meyal tanıdığı bir dizi hızlı el hareketi yaptı; bir tür dini koruma. Nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Lorelei'nin çıkarabildiği tek net kelime *şeytandı*.

Heike bir çılgılığı bastırdı. "O şey de ne?"

"Bu," dedi Sylvia huysuzca, "bir kıl kurdu."

Sylvia'nın seyahatnamelerinde solucanlardan bahsedilen tek şey, onlardan kaçınmak için katlandığı mesafelerdi.

Ludwig kendi içine doğru kıvrıldı ve alnını dizlerine bastırdı. "Hepimiz öleceğiz, değil mi?"

Sylvia bağırdı, "Eğer sakın olursanız-"

İğde kurdu karnının derinliklerinden alçak, tıkırtılı bir hırıltı çıkardı. Suyun yüzeyi bu sesle titredi. Kendini daha da sıkı sardı, saldırmaya hazırlanıyordu. Aç bakışları Sylvia'ya sabitlenmişti. Kalçasındaki kılıca uzandı ama daha iyi düşünmüş gibiydi.

Neden hiçbir şey yapmıyordu?

Lorelei'nin hayal edebildiği tek şey, o korkunç gözlere yansıyan solgun, dehşet içindeki yüzüydü. Tek görebildiği, kanla kızıla boyanmış beyaz saçlarıydı. Düşünmedi. Kollarını kaldırdı ve gücünü çağırdı.

Aether ona cevap vermek için sıçradı, soluk mavi kıvılcımlar havada parıldadı. Nehrin ağırlığına ve gücüne karşı dişlerini sıktı ve bir anda iradesini nehre bağlayan iplik kopacak kadar inceldi. Bir damla kan burnundan aşağı ve dudaklarının üzerinden aktı. *Çok fazla, çok erken.* Bunu yapamazdı.

Sonra aniden ağırlıksız hissetti.

Onun yanında, Johann su duvarını kaldırmasına yardım etmek için ayağa fırlamıştı, yüzü efordan neredeyse hiç kızarmamıştı. Bundan çok daha fazlasıyla başa çıkmak için eğitildiğine şüphe yoktu. Lorelei onun gerçekten neler yapabileceğini düşünmekten korkuyordu.

İğne kurdu Sylvia ve Adelheid'ın teknesine doğru ilerlerken, ellerini yumruk yapıp duvarı buza dönüştürdüler. Duvar çarpmanın etkisiyle paramparça oldu ve cam kırıkları gibi buz parçaları yağdı. Lorelei refleks olarak paltosunu üzerine çekti. Keskin buz parçaları ayaklarının dibindeki zeminde parıldıyordu.

Canavar öfkeyle tısladı ve suya geri daldı. Lorelei, dümen teknelerini savururken dengede kalmak için mücadele etti.

Johann Lorelei'ye sanki onu ilk kez görüyormuş gibi baktı. "Büyü kullanabiliyor musun?"

Hatasını çok geç fark etti. İçini bir panik dalgası kapladı ama sesini bozmadan, "Belki bunu başka bir zaman konuşabiliriz," dedi.

Ejderha suyu bir ok gibi yarıp geçti, neredeyse takip edilemeyecek kadar hızlıydı, derinlerde kırmızı bir parıltıydı. Yanlarında, Sylvia sandalın dibinde bir yığın haline gelmiş, kolları sanki bir darbe almış gibi yüzünü kapatmıştı. Yüzü kül rengiydi ama en kötüsü gözlerindeki perili bakıştı. Lorelei bunu çok iyi fark etmişti: buradan çok uzakta bir zamanda ve yerde kapana kısılmıştı. Adelheid onun önüne geçti ve dövüş pozisyonuna geçti.

"Odaklan, Kaskel." Johann'ın sesi alçak bir hırıltıydı.

İğde kurdu nehirden dışarı fırladı. Dalgalar tekneye o kadar şiddetli çarptı ki Lorelei ayağını kaybetti. Zemin altından kaydı ve bir an için açık havadan başka bir şey göremedi.

Başı koltuğun arkalığına çarptı ve görüşü siyah bir renge büründü.

İğde kurdunun dikenli kuyruğu başının üstünden geçti ve başka bir tekneye çarptı. Parçalanan tahtaların ve çığlıkların sesi düşüncelerini kaplayan sisi yardı. Adelheid'in bir ağız dolusu su tükürerek nehirden çıktığını görmek için kendini zorladı. Akıntıda sallanan kayığın bir parçasına tutundu.

Sylvia neredeydi?

"Adelheid?" Johann bağırdı, paniği her halinden belliydi. "Ben hallederim," dedi Adelheid. "Hallet şunu."

Johann'ın bakışları ölümcül bir hal alırken, solucanın etrafını tekrar sardı. Dvşmek için yaratılmış gibi hareket ediyordu. Nehirden suyu çekip, pullarına zararsızca çarpan buzdan mızraklar haline getirirken gösterdiği zahmetsizlik neredeyse çok güzeldi. Hayal kırıklığıyla attığı bir çığlıkla başka bir su dalgasını yakaladı ve yukarı gönderdi. Tırtıklı noktalar halinde dondu.

Johann açıkça kendini öfkeye kaptırmıştı ve Lorelei onun hassasiyetinin azaldığını görebiliyordu. Kafatasındaki çınlama yüzünden zorlukla düşünebiliyordu. Diğerlerinin etkisiz hale gelmesiyle artık sadece iki si kalmıştı. İğ kurdunun yarı saydam göz kapağı geri çekildi ve öfkeli bakışlarının tüm şiddeti Lorelei'nin üzerine indi. Bu, onun sağlıklı düşünmesine yetecek kadar sarsılmasına neden oldu.

"Gz," diye tersledi.

Johann ona baktı, dudağı hâlâ hırıldııyla kıvrılmıştı. "Ne?"

"Pullarını delmeye çalışarak vaktini boşa harcama."

Bir an sonra, anlayış onun kana susamışlığını kesti. Sertçe başını salladı. Solucan saldırmak için tekrar şaha kalktığında, kolunu geri çekti ve ona ince, hınzır bir buz mızrağı fırlattı. Tam isabet etti ve gözünün parlak yeşiline saplandı.

Canavar ığlık atarak çırpındı. Su şiddetle çalkalanıyor, onları dalgalarının üzerinde savuruyordu. Pençeleri nemli toprağı sürüklüyordu.

nehir kıyısında. Johann'ın şakaklarında boncuk boncuk terler oluşurken, yumruklarını daha da sıkarak mızrağını kafatasının derinliklerine sapladı.

Son bir çığlık atan iğde kurdunun bedeni kıyıya yığıldı. Pullarından akan kan nehre karıştı. Vücudunun etrafında pembe köpükler birikti ve suyun yüzeyinde yavaşça kırmızı çiçekler açtı. Ölümüyle ışıldayan parçalanmış bedeninin görüntüsü Lorelei'nin neredeyse kendini tamamen kaybetmesine neden oluyordu. Teknenin kenarına yığıldı, ağır ağır nefes aldı ve başparmaklarını şakaklarına gömdü. Midesindeki çalkantı susmayı reddediyordu.

"Ölmekte olan bir şeyden gözlerini ayırmak akıllıca değildir, bilirsin," dedi Johann. "Her şey son anlarında daha acımasız ve daha güzel olur."

Lorelei bakışlarını ona doğru kaldırdı. Adam profilden duruyordu ama yaptıklarını incelerken dudaklarında kendinden memnun bir gülümsemenin kıvrımı vardı.

"Johann!"

Adelheid'in sesini duyunca bütün vücudu gevşemiş gibiydi. Sylvia'yla birlikte uzak kıyıda duruyordu, ikisi de suya batmış pelerinlerinin içinde titriyordu. Lorelei onun sert çenesini okuyamıyordu ama gözlerinde korkunç, yalvaran bir kınama yanıyordu. İkisi arasında koca bir konuşma geçiyor gibiydi. Johann yumruklarını sıktı. Yavaş yavaş gevşetti ve titreyen avuçlarına bakmak için ters çevirdi. Önce dehşete kapılmış, sonra da utanmış görünüyordu.

Sanki bu, birkaç dakika önce nasıl görüldüğünü mazur gösterebilirmiş gibi. Bir canavarın yüzünü takınmıştı.

Hayır, diye düşündü, bir katil.

ON

T

KALAN KAYIKLARINI KIYIYA ÇEKTİLER, onları kıyıya bağladılar ve ellerinden geldiğince gevşek dallar ve yapraklarla örttüler. Sylvia kuşku uyandıracak kadar sessizdi ve sanki kendini zorlukla dik tutabiliyormuş gibi çok alçakça bir kamburla duruyordu.

Ludwig kolunu onun omuzlarına doladı ve sıırsıklam olmuş pelerinine rağmen başını boynunun kıvrımına yaslamasına izin verdi.

Elini salladı, sanki kadının giysilerindeki suyu kaldırmak ister gibiydi. Ancak birkaç damladan fazlasını çekmeyi başardı. Ona özür dileyen bir gülümseme fırlattı. "Özür dilerim. Yapabileceğimin en iyisi bu."

Sylvia ona zayıf bir gülümseme sundu.

Heike onlara belli belirsiz bir tiksintiyle baktı. Sanki kızgınlığı için bir hedef arıyormuş gibi gözlerini grubun üzerinde gezdirdi. Tahmin edilebileceği gibi Lorelei'ye takıldı. "Demek büyü kullanabiliyorsun."

Ses tonu konuşmaya benziyordu ama içinde hastalıklı bir zehir vardı. Babasının uyarısı kulaklarında çınlarken Lorelei'nin midesi bulandı. *Bunu asla kimsenin görebileceği bir yerde yapmamalısın.*

Yıllardır son derece dikkatli davranmıştı. Tek bir hata - aptalca bir özverili davranış - her şeyi tehlikeye atmak için yeterliydi. İnsanların sizin bir canavar olduğunuzdan şüphelenmesi bir şeydi. Onlara kanıt sunmak tamamen başka bir şeydi.

Bakışlarını Johann'ın soluk ay ışığında parlayan kılıcından ayıramıyordu. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," derken sesi mucizevi bir şekilde sabit kalmıştı.

"Öyle mi?" Heike dudağını büktü. "Gözlerim beni yanılttı o zaman." "Ben hiçbir şey görmedim," diye araya girdi Ludwig.

"Yaptım. Aether'i kanalize etti." Johann gözlüklerini çıkarmış ve gömleğinin köşesiyle kurulamaya başlamıştı. Gözlüklerini burnunun üzerine yerleştirdiğinde Lorelei onun yüz ifadesini okuyamadı. İsteksizce, "Yine de, hızlı düşünmesi muhtemelen hayatını kurtardı," dedi.

Lorelei'nin minnettarlığının gücü onu ürkütmüştü. Tazıların destekçisi Johann zu Wittelsbach'ın onu savunduğu gerçeğini aklının alması bir an sürdü. "Ne dedin sen?"

Heike'nin ağzı bir karış açık kaldı. "Kendini iyi hissediyor musun? O-" "Bir cadı, evet." Johann'ın ağzı ince bir çizgi halinde sıkıştı. "Öyle olsa bile

."

"Hayır, seni batıl inançlı *ahmak*. O bir yalancı." Heike bir adım ilerledi

Lorelei'ye doğru döndü ve bakışlarını yüzünde gezdirdi. "Öyle değil mi, Lori? Onu öldüremeyecek tek kişinin sen olduğuna inanmamıza izin vermen ne kadar da uygun."

"Lorelei alçak sesle, "Pişman olacağın bir şey söylemeden önce dikkatli ol," diye karşılık verdi.

"Bu işin peşini bırakabilir miyiz?" Ludwig'in sesi alışılmadık derecede çaresizdi. "En azından soğuktan kurtulana kadar. Mümkünse tüm parmaklarımı korumak istiyorum."

Acı dolu birkaç dakikanın ardından Heike içini çekti ve içindeki öfke boşaldı. "Peki."

Ludwig, "Bütün bunların mutlaka iyi bir tarafı vardır," diye denedi. "En azından harita hâlâ elimizde?"

"Bizde yok. Ya da bir kuyu kazma makinesi." Heike ıslak saçlarını bulaşık havlusu gibi sıktı. Sahte bir sevinçle ekledi, "İyice boku yedik. Umarım kendinizden memnunsunuzdur."

Adelheid sinirli bir ses çıkardı. Lorelei onu o güne kadar hiç bu kadar şaşkın görmemişti. Elbisesi çamur içindeydi ve sarı saçları sırtından aşağı sarkıyordu. Yine de her zamanki gibi buyurgan görünüyordu. "Keşke gidebileceğimiz başka bir yol olsaydı."

Heike ona bir parmak salladı. "Bunun için beni suçlama."

"Elbette hayır," diye yanıtladı Adelheid. "Her şeyde olduğu gibi bunda da kurbandsın."

Heike kötü niyetle sırıttı. "Konuşmayı seven birisin."

"Yeter," diye araya girdi Lorelei. "Siz ikiniz kulağımın dibinde viyaklayıp dururken düşünemiyorum."

Grubun üzerine gergin bir sessizlik çöktü.

Derin bir nefes aldı ve devam etti, "Her masalda, iğ kurtları çiftlik hayvanlarıyla beslenir. Yakınlarda bir kasaba olmalı."

Sylvia'nın solgun gözleri yüzünde bir dağ gibi duruyordu ama her zamanki ateşlerinden yoksundular. Gözlerindeki boşluk onu tedirgin ediyordu. "O haklı."

Johann solucanın karnının toprakta açtığı oyuğu işaret etti. Burası kırık ağaçlarla doluydu ve yıpranmış çimenlerin üzerinde rahatsız edici bir şekilde kana benzeyen çizgiler vardı. Burası onun kasabaya giden yolu olmalıydı. Lorelei onun sürünerek suya geri döndüğünü ve talihsiz sığırları mideye indirdiğini kolayca hayal edebiliyordu. "Kasabaya kadar izini takip etmemizi mi öneriyorsun?"

"Daha iyi bir fikri olan yoksa," dedi Lorelei, "evet. Başka bir şey yoksa, orada yeniden toplanabiliriz."

Ayak bileklerine dolanan sisle birlikte yaya olarak yola koyuldular. Gece, gökyüzünün çanağını karanlık sular gibi yavaş yavaş dolduruyordu. İğde kurdunun izi onları köknar ve beyaz gövdeli huş ağaçlarından oluşan sık bir ormana götürdü. Çürümeye yüz tutmuş ağaçların kabuklarından çıkan kemik solgunluğundaki mantarlar ay ışığına doğru uzanıyordu.

Lorelei grubun arkasında tek başına yürüyordu, ellerini paltosunun ceplerine sokmuştu. Ludwig yürürken bir kolunu Sylvia'ya dolamıştı. Heike onların birkaç adım gerisinde tek başına yürüyor, kendine acıyan bir mutsuzluk yayıyordu. Adelheid ve Johann onu takip ediyor, o kadar sessiz konuşuyorlardı ki Lorelei tek kelimesini bile anlayamıyordu. Başını eğmişti, sanki dua ediyormuş ya da belki de onun kararını bekliyormuş gibiydi. Kısa bir duraksamadan sonra Adelheid kendi eliyle onun elini kapadı ve bir anda kayboldu. Bununla birlikte Heike'nin yanına gitti. Lorelei, Adelheid konuşurken Heike'nin önce sinirlenip sonra rahatlamasını izledi. Sonunda Heike parmaklarını birbirine geçirdi.

Görünüşe göre her şey affedilmişti. Bunun kolaylığı ona acı bir şekilde kendi kız kardeşiyle tartışmasını hatırlattı.

Lorelei'nin kafatasının dibinde stres ve yorgunluğun korkunç bir karışımından kaynaklanan inatçı bir baş ağrısı zonkluyordu; Johann'ın onunla adım adım eşleşmek için kasten geri çekildiğini görünce daha da kötüleşti. Belki de yeterince ilgisiz görünürse onu rahat bırakacaktı. Ama öyle olmadı. Yanında rahatsız edici bir sessizlikle yürüyor, çökmüş gözleri yüzünde geziniyordu.

İsteksizce onun bakışlarına karşılık verdi. İlk kez onun da Sylvia'ninkiler gibi şakaklarında çentikli ve ay ışığında parlayan yara izleri olduğunu fark etti. Gerçi daha silik ve eskiydiler. Belli ki düellolarını çoğu zaman kazanıyordu.

"Sanırım minnettarlık bekliyorsunuz," dedi.

"Hayır." Dudağı kıvrıldı. "Bu senin için değildi. Bazen Heike'nin çenesini kapalı tutmayı öğrenmesi gerekiyor."

"O zaman ne istiyorsun?"

"Sana bir şey sormak istiyorum." Her kelimeyi ağzından bir bardak dolusu tükürük çıkarır gibi s ö y l ü y o r d u . "Güçlerini nasıl kazandın?"

"Senin yaptığın gibi," diye cevap verdi buz gibi, "tahmin ediyorum."

Gözlerini kısmıştı. Belli ki ona inanmamıştı. "Sana kim öğretti o zaman?"

"Ziegler." Göğsünde düğümlenen acı neredeyse nefesini kesecekti. Konuşmayı daha güvenli sulara yönlendirmek için umutsuzca ekledi, "Halkım arasında oldukça yaygındır, ancak çok azımız büyü yaparız."

Büyü suda yaşardı; bu bilimsel olarak gözlemlenebilir bir olguydu. Brunnestaaderlar büyülü yetenekleriyle büyük gurur duyuyor ve bunu kendileri ile toprak arasında içsel bir bağ olarak görüyorlardı. Ancak Yevaniler bu anlatıya tam olarak uymuyordu. Onlara *köksüz* deniyordu: girişimciliğe ve şehir hayatına uygunlardı. Yevani'nin büyü kullanması Brunnestaader'ları rahatsız ediyordu ve bu rahatsızlık onları şiddete yöneltiyordu. Sihirden tamamen vazgeçmek, onları Brunnestaad'a davet etmekten daha kolaydı.

Yevanverte'nin duvarlarını taşları ve meşaleleriyle yıktılar. Ziegler bu tür bağınazlıkları her zaman küçümsemişti. Gerçeği örtbas etmeye çalışan hiçbir kurumun onun dünyasında yeri yoktu. Bu yüzden Lorelei'ye eğitiminin bir parçası olarak suyu manipüle etmeyi öğretmişti.

"Eğitim alırsan iyi dövüşürsün," dedi. "Tabii kendini tutmuyorsan. Damarlarındaki kanı manipüle edebilen Yevani'ler duydum."

"Ne yazık ki henüz bana bunu öğretecek bir varlık bulamadım," diye ekşiyerek cevap verdi. "Bizim hakkımızda yanılıyorsun."

"Senin hakkında yanılmıyorum." Onun gözlerine sabit bir şekilde baktı. "Bugün bizi savunmuş olabilirsin ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. İşinize geldiğinde bize karşı döneceksiniz."

"Çok emin," diye tükürdü. "Bir Albisch kraliçesine boyun eğmek zorunda kaldığında kendinle nasıl yaşayabileceksin?"

Johann birden bıkkın göründü. "Eğer konu geçen geceyse, öfkeyle konuştum. Wilhelm stratejik bir zekâya sahip ve Albisch'in hoşnutsuzluğunu yatıştırmak için elinden geleni yapmak akıllıca bir hareket. Ben onun ve hayalleri için savaştım. Bunun gerçekleştiğini görmek için sabırlı olabilirim."

Lorelei bunu söylediğini duyunca şaşırdı. "Peki neymiş o?"

"Birleşik bir Brunnestaad," diye cevap verdi, sesinde saygıya benzer bir şey vardı. "Saf bir şey."

Tanrım, ondan nefret ediyordu. İğrenme duygusunu sesinden uzak tutamıyordu. "Ve sen onun sana bunu teslim edeceğine inanıyorsun."

"Zamanla." Johann kaşlarını çattı. "Bölgeyi tamamen emri altına aldığında -ve Ursprung'un gücünü elinde tuttuğunda- uygun gördüğü şekilde yönetebilir. Ben de bunu dört gözle bekliyorum. Barış zamanı çok sıkıcı."

"Ya istediğinizi yapmayı uygun görmezse?"

"Herzin nüfuzlu biri," dedi soğukkanlılıkla. "Mantıklı düşünecektir."

Lorelei onu neyin daha çok rahatsız ettiğinden emin değildi: adamın "saf" Brunnestaad hayali mi yoksa beklentilerini ne kadar alt üst ettiği mi? Eğer Sylvia'yı -ve Wilhelm'i- kabul etmeye istekliyse, o zaman hiçbir nedeni yoktu. Konuşmanın kontrolünü yeniden ele geçirmek için çabalıyordu,

"İçinizden birinin yönetmek için daha uygun olacağına inanmıyor musunuz?" dedi.

Soğuk bir şekilde gülümsedi. "Hepimiz senin kadar sadakatsiz değiliz."

Lorelei yemi yutmadı. "Buraya Wilhelm için gelmediğini biliyorum. Bir yemini yerine getirmek için burada olduğunu duydum."

"Adelheid sana bundan bahsetti mi?" Gözlüklerini düzeltti, belli ki telaşlanmıştı. "Dürüst olmak gerekirse bunu nadiren düşünürüm. Alexander savaş alanında hayatımı kurtardı, evet, ama Adelheid o günden beri her gün hayatımı kurtardı. Bu bir yeminden daha güçlü."

"Ne kadar romantik," dedi kuru bir sesle. "Seni neredeyse kıskanıyorum." Adam alay etti. "Bu konuda kıskanılacak bir şey yok." "O zaman ne var?"

"Herzin'de," dedi uzun bir süre sonra, "yürüyebildiğin andan itibaren seni omuzlarından tutup bir düşmana doğru yönlendiriyorlar. Elinize bir kılıç veriyorlar ve buna amaç diyorlar. Benden kılıcı bırakmamı isteyen tek kişi o. Buna ne diyorsunuz bilmiyorum."

Bir an için neredeyse yorgun görünüyordu. *İnsan*. Lorelei onun boynunda parlayan dişi inceledi. "Golemin ne olduğunu biliyor musun?"

Ona neredeyse ihtiyatla baktı. "Hayır."

"O bir koruyucudur," dedi. "Anlatılan pek çok hikâye var. Ancak en ünlüsü, Yevanverte'yi sizin gibi adamlardan kurtaran bir haham hakkındadır."

Hiçbir şey söylemedi.

"Bir gün," diye devam etti, "kral tüm Yevanileri şehrinden kovmakla tehdit etti ve bunun üzerine haham nehrin kıyısına gidip alüvyon ve çamurdan bir golem yaptı. Tanrı'nın adını bir parşömene yazıp golemin ağzına yerleştirdiğinde, golem canlanmış."

"Golemin kendini görünmez kılabilirdi ve ölümlerin ruhlarını çağırabilirdi söylenirdi. Kral, Yevanileri kovmak için ordularını her gönderdiğinde, golem onları sokaklardan çığlık çığlığa gönderirdi. Dinlenme gününde haham golemin ağzındaki parşömeni çıkarır ve golem uykuya dalarmış."

"Ve? Ne oldu?"

"Kime sorduğunuza bağlı. Hikâyenin bazı versiyonlarında kral, Yevani'nin güvenliği karşılığında golemi yok etmesi için hahama yalvarır. Kaleminin bir darbesiyle golemın parşömenindeki *gerçek* kelimesini *ölüm* olarak değiştirdi. Yevaniler şehirde huzur içinde yaşadılar ve golemın kriz zamanlarında tekrar canlandırılabilirdiği söylenir."

Hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Peki ya diğerlerinde?"

"Haham parşömeni çıkarmayı unuttu ve bu yüzden golem Yevanverte'nin duvarlarının dışına saldırdı. Haham onu durduramadan önce birçok insanı katletti."

"Ne kadar kasvetli."

"Bu bizim için rahatlatıcı bir fantezi," dedi Lorelei, niyet ettiğinden daha sıcak bir ifadeyle. "Yine de bana onu hatırlatıyorsun. Bana öyle geliyor ki parşömeni senin ağzından alıyor."

Johann sanki kadın ona vurmuş gibi dondu kaldı. Lorelei yürümeye devam etti.

Ondan nefret ediyordu ama yine de bir şekilde ona acıyordu. Dövüşmeye başladığında nasıl değiştiğini görmemiş miydi? Sylvia'nın gözlerindeki boş, hayvani dehşeti görmemiş miydi? Lorelei, zihninin hâlâ kendi savaşını vermesinin nasıl bir şey olduğunu biliyordu; bu savaşlar diğer herkes için uzun zaman önce sona ermişti.

Adelheid ona, *çocukken bile zalim ve aşağılık biri olduğunu* söylemişti. *Babası ona bu konuda fazla seçenek bırakmamıştı.*

Wilhelm kesinlikle ne olduğunu biliyordu. Elindeki her silahı, her eğlenceyi kullanmış olması onu şaşırtmamıştı. Lorelei, Johann'ın Adelheid'den bahsederken sesindeki özlemi, kendisine verilen amacı anlatırkenki bıkkınlığı düşündü. Golemin hikâyesinin bir başka versiyonu daha vardı; hahamın yarattığı şeyden korkmaya başladığı bir versiyon. Golemin ağzından parşömeni almaya gittiğinde, golem ona sırtını döndü.

Ama bu cinayet için yeterli görünmüyordu. Belki de onun hakkında yanlışmıştı. Eğer öyleyse, bu onu nereye götürüyordu?

Bir tepeyi aştıklarında, arazi önlerinde açıldı. Uzun otlar ve meralar ay ışığıyla gümüşe bürünmüştü. Uzakta,

Karanlıktan yumuşak ışıklar fışkırıyor ve dağın yamacında usulca süzülüyordu.

"Bir köy!" Ludwig ağladı. "Başaracağız!"

Köy, bacalarından dumanlar tüten ahşap panelli kulübelerden ibaretti. Geçerken Lorelei koğuşlara baktı: kapı çerçevelerine çakılmış demir çiviler ve esintide takırdayan gümüş rüzgâr çanları. Lorelei köylülerin gözlerinin üzerlerinde olduğunu hissedebiliyordu. Hâlâ dışarıda olan birkaç kişi yaptıkları işi bıraktı. Diğerleri pencerelerinden onları izliyordu, pervazlarda mumlar yanıyordu, bakışları daralmış ve tetikteydi. Hepsi yolculuk için giyinmiş olsa da, kıyafetleri muhtemelen kasaba halkının yıllardır gördüğü her şeyden daha güzeldi.

"Görünüşe göre bir han var," dedi Heike. "*Tanrı*'ya şükür." Ludwig ve Adelheid birbirlerine baktılar.

"Ah... bu konuda," dedi Ludwig. "Lorelei, seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

Ses tonu onu korkuyla doldurdu. Onu gruptan uzaklaştırma şekli de hiçbir işe yaramamıştı. "Ne oldu?"

"Enstrümanlarımız... Bunu nasıl söyleyebilirim? Yarısı nehrin dibinde, diğer yarısı da kötü durumda."

Ekipmanlarını satın almak Wilhelm'in ödeneğinin yarısından fazlasını tüketmişti. Paraları olsa bile, sadece uzmanlar tarafından tamir edilebilirlerdi ve her nasılsa, bu köylü kasabasında bir barometre ustası olduğundan şüpheliydi. "Başka bir şey var mı?"

"Paramızın çoğu *da* nehrin dibinde, yani..." Ludwig irkildi. "Lorelei? Sen ne...?"

Bugün olanlardan sonra bağırarak enerjisi kalmamıştı. Lorelei yavaşça sokağın ortasına oturdu. Kaldırım taşlarının soğuğu tenine işliyordu ve tepesinde, gökyüzünün acımasız karanlığına gömülmüş yıldızlar parıldarken gülüyor gibiydiler.

Ben hazırım, diye düşündü. Sadece beni şimdi vur.

Ancak Tanrı acımasızdı. Onun yerine Sylvia von Wolff'un yüzü görüş alanında belirdi. "Lütfen ayağa kalkın. İnsanlar bakmaya başladı."

Zaten bakmakta olduklarını belirtmekten kaçındı. "Umurumda değil."

Sylvia, sanki Lorelei gerçekten de çok mantıksız davranıyormuş gibi içini çekti. Öyle olduğunu sanıyordu ama bunu umursamaya da niyeti yoktu. "Teçhizat konusunda bir şey yapamam," dedi Sylvia, "ama kalacak yerimizi halledebilirim."

Bir el uzattı. Lorelei onun kolunu kenara itti ve kendi başına ayağa kalktı. Kendi kendine, Sylvia'nın yüzündeki acı dolu ifadenin onu hiç rahatsız etmediğini söyledi.

Han yolun sonunda gururla duruyordu. Kasabanın açık ara en büyük binasıydı, şirin, aşırı büyümüş bir bahçesi ve daha iyi günler görmüş ahşap bir çiti vardı. Lorelei ve Johann içeri girerken alçak kapı çerçevesinin altından eğilmek zorunda kaldılar.

Doğrudan bir Albisch tahta baskısından alınmış gibi görünüyordu. Barın arkasındaki beyaz duvarlar aziz portreleri, inek resimleri, etkileyici bir guguklu saat koleksiyonu ve Lorelei'nin bir rasselbocken ailesine ait olduğunu tahmin edebileceği kadar küçük olan en az beş boynuz setiyle doluydu.

Kasaba halkı kükreyen bir ateşin yanındaki masaların etrafında kümelenmiş, cam bardaklarda bira, pancar ve kelle peyniri dolu tabaklarda sohbet ediyordu. İnsanlar bakmıyormuş gibi yapmak için ellerinden geleni yaptıkça konuşmalar yavaşladı. Lorelei bir süre sonra çoğunun Sylvia'ya sanki onu bir yere yerleştirmeye çalışıyormuş gibi baktığını fark etti.

Lorelei'nin aşırı derecede eğilip büküldüğünü düşündüğü orta yaşlı bir kadın onları karşıladı ve kendini Emilia olarak tanıttı.

"İçeri gelin, içeri gelin, lordlarım! Keşke geleceğinizi bilseydim. Mutfakları gelişiniz için daha iyi hazırlardım." Yıldızlı gözleri Lorelei'a takıldığında, sanki mükemmel bir duvar halısındaki bir pürüzü fark etmiş gibi gülümsemesi bozuldu. "Sizin için ne yapabilirim?"

Lorelei, "Gece için konaklama," dedi.

Emilia geri çekildi. "Ah."

Oh, diye düşündü. *İşte başlıyor.*

Önce Johann'a başvurdu. "Yeva burada kalamayacak."

Lorelei bir karşılık vermek için ısırdı. Yıllarca aksanını temizlemeye çalışmıştı ama bunu mükemmel bir şekilde yapmak imkansızdı, özellikle de Ruhigburg'da dikkatsizce rahatlamışken.

"Onunla ne yapmamı istersin?" Johann açıkça eğlenerek sordu. "Onu ahıra mı koyayım?"

İğde kurduyla karşılaşmasının etkisinden hâlâ tam olarak kurtulamamış olan Sylvia ani ve görkemli bir dönüşüm geçirdi. Gözleri kamaştıracak kadar parlak bir gülümsemeyle öne çıkıp Emilia'nın ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Hiçbir müdahaleye gerek kalmayacak! Sizi temin ederim, sorun çıkarmayacak."

"Ne kadar isterseniz de buna söz veremezsiniz leydim. Entrikacı bir tiptirler."

"Ne olursa olsun, o bizimle kalıyor. O değerli bir yoldaş."

Emilia da Lorelei'nin hissettiği kadar iğrenmiş görünüyordu. Yine de Sylvia'nın böyle bir duyguyu dile getirdiğini duymak Lorelei'yi şaşırtmıştı. Belki de Sylvia bir zamanlar inandığı kadar korkunç bir yalancı değildi.

Sylvia'nın yüz ifadesi teslimiyete dönüştü. "Kendimi tanıtma cüretini gösterebilirsem, adım Sylvia von Wolff ve-"

Emilia soluk soluğa kaldı ve birkaç adım geriye doğru sendeledi. "En içten özürlerimi sunarım! Sizi tanıyamadım, Mondscheinprinzessin."

Ayıışığı Prensesi mi? Lorelei daha sonra bu yüzden onunla alay etmeyi aklına not etti. Heike güldüğünü gizlemek için öksürdü.

"Lütfen, formalitelere gerek yok." Sylvia huzursuzca güldü. Sanki başka kimsenin duymasını istemiyormuş gibi sesini alçalttı. "Sizi böyle hazırlıksız yakaladığım için özür dilememe izin verin. Yolculuğumuz sırasında bir kurtçuk tarafından yolumuz kesildi. Johann onunla ilgilendi ama trajik bir şekilde-"

Emilia'nın sesi düzleşti. "Onu sen mi öldürdün?" "Canlı mı istiyordun?" diye sordu Ludwig.

"Hayır, lordum." Emilia kendini Johann'ın ayaklarına atmaya hazır görünüyordu. "Hayır. Aylardır koyunlarımızı toplayıp duruyor."

Odaya doğru döndü ve küçük kalabalığa hitap etti - muhtemelen Brunnisch dilinde, ancak şimdi onların yararına konuşmadığı için Lorelei söylediği tek bir kelimeyi bile anlayamıyordu. Sylvia kendini anlaşılır kılmak için ne kadar çok çalışmış olmalıydı; Lorelei bugünlerde onun aksanını zar zor fark ediyordu.

Bir süre sessizlik oldu. Sonra bir tezahürat yükseldi. Bardaklarını havaya kaldırdılar, bira ve köpükler yere saçıldı. Johann sanki ortadan kaybolmak istiyormuş gibi görünüyordu.

"Lütfen istediğiniz kadar kalın," dedi Emilia. "Size hakkıyla teşekkür etmeliyiz."

"Buna gerek kalmayacak," dedi.

"İsrar ediyorum." Ona bilerek gülümsedi. "Alışık olduğunuza kıyasla taşra olduğunu biliyorum ama Aziz Bruno Yortusu yarın. Onun onuruna bir festival düzenlenecek."

"Ne kadar güzel," dedi Sylvia neşeyle. "Sizinle birlikte kalmaktan onur duyarız."

"Von Wolff," dedi Lorelei ince bir sesle. "Kusura bakmayın ama bunun için vaktimiz yok."

"Lorelei," dedi Sylvia aynı zehirle, "Aziz Bruno Albe'nin ilk kralıydı, Ursprung'a düştüğüne dair yaygın bir efsane vardır. Bizim için çok önemli bir figür. Eminim anlıyorsunuzdur."

Maalesef öyle. Haritasız ve ekipmansız, yerel bilgiye güvenmek zorundaydılar. Buraya kadar gelmişlerdi. Eminim bu lanet köyden biri onlara son bir destek verebilirdi.

"Pekâlâ," diye homurdandı.

"Ayrıca," diye ekledi Sylvia, "bir yere gitmeden önce erzak stoklarımızı yenilememiz gerekiyor."

"Harika!" Emilia ellerini kavuşturdu. "Biri size yemek getirecek ve odalarınızı gösterecek. İçinizden birinin buna göz kulak olacağına inanıyorum..."

Kendini intikamcı hisseden Lorelei, "Bunu Majestelerinin yapması herkesi çok rahatlatacaktır," dedi.

Sylvia ona öldürücü bir bakış fırlattı. "Benim için zevktir."

Lorelei'nin kasıtlı olarak nispet yaptığını düşündüğü, lahana yatağında domuz etiyle doldurulmuş köfte yemeği getirildi. Köfteleri tabağında bıraktı ama onun için hepsi aynıydı. İştahı hâlâ yerine gelmemişti. Ludwig kendi lahanasını sessizce onun tabağına itti ve geri vermeye çalıştığında kafası karışmış gibi davrandı. Kimse sohbet etmeye istekli görünmüyordu ve bu yüzden sessizliğe gömüldüler ve gece için emekli oldular.

Lorelei merdivenleri çıkarken içini ürpertici bir korku kapladı. Neyse ki odada iki yatak vardı. En ufak bir hapşırıktaki çökecekmiş gibi görünüyordular ama ocakta yanan bir ateş ve taze, temiz suyla dolu bir lavabo vardı. Kapı arkalarından kapandığında Lorelei, "Orada senin şefaatine ihtiyacım yoktu," dedi.

"Hayır mı? Bir dahaki sefere ağzını açacak kadar dikkatsiz davrandığında seni kasabadan kovmalarına izin vermemi mi tercih edersin?" Lorelei hemen cevap vermeyince Sylvia ofladı. "Sanırım aradığınız kelimeler *teşekkür etmek*."

"Neden nefesini boşa harcıyorsun?"

"Bu soruya cevap vermeyi çok zorlaştırıyorsunuz." Sylvia çantalarını bir yığın halinde yere bıraktı. "Neyse ki bazılarımızın prensipleri var."

"Heike beni cinayetle suçladığında ve Johann benim bir cadı olmam gerektiği konusunda ısrar ettiğinde bunu çok güzel bir şekilde göstermiştin." İçindeki boğucu acı inatla alevlendi. "Onlara katılıyor musun?" diye sorduğunda kendi elini ateşe sokmuş gibi hissetti.

"Tabii ki hayır," dedi Sylvia şiddetle. "Seninle anlaşıyor olabiliriz ama böyle bir muameleyi hak etmiyorsun. Hiçbir şey söylemediğim için özür dilerim - gerçekten. Kendimde değildim."

Hakkını vermek gerekirse, utanmış görünüyordu. Lorelei'nin hak ettiği aklanmayı elinden almıştı ama Sylvia'nın özrü eski bir yaraya keskin bir baskı yapmıştı. Lorelei'yi çocukken bile sevmek kolay olmamıştı. Önceleri, memnun etmeye çalışıp başaramamanın ıstırabını çekmektense, nahoş doğasını kabullenmeyi tercih etmişti. İki farklı dünyada bir yabancı olarak yürürken bu ona iyi hizmet etmişti. Lorelei yıllar boyunca hem kendi toplumunun şaşkın güvensizliğine hem de sınıf arkadaşlarının nefretinin kaba kişiliksizliğine alışmıştı. Ama Sylvia bir anda zırhını delip geçmişti ve bu acı ona neredeyse rahatlama gibi gelmişti.

Temsil ettiği şeyden ziyade gerçekte kim olduğu için sevilmemek çok daha iyiydi.

Yüzündeki ifade bunu gösteriyor olmalıydı, çünkü Sylvia elini Lorelei'nin koluna koymak istercesine uzandı. Lorelei bir adım geri çekilerek aralarına güvenli bir mesafe koydu. Kalbi göğsünde çok yüksek sesle çarpıyordu.

"Her halükarda, adınızın bir anlam ifade ettiği bir yerde ağırlığınızı ortaya koymak güzel olmalı." Neşeli bir kötülükle ekledi, "*Mondscheinprinzessin*."

Sylvia bıkkınlık içinde inledi. "Lütfen bana böyle hitap etme." "Bu ne anlama geliyor?"

"Hiçbir şey. Eski bir aile hikâyesi," dedi kaçamak bir ifadeyle. "Şimdi bana az önceki numaranın ne olduğunu söyle. Johann'ı yalnız yakalamaya çalışıyordun, değil mi?"

Lorelei kendi çantasını yere bıraktı ve lavaboya doğru ilerledi. Nemli ceketini çıkardı ve bir koltuğun arkasına örttü. Şansı yaver giderse ceket gece boyunca kuruyacaktı ama nehrin çamur ve demir kokusu için yapabileceği çok az şey vardı. Hızlı adımlarla yeleğinin düğmelerini çözmeye başladı. "Johann'la da konuşmama izin yok mu?"

Lorelei başını kaldırıp ona baktığında Sylvia gözlerini kaçırıldı. Yanakları kızarmıştı. Lorelei ona şüpheyle baktı.

Sylvia boğazını temizledi ve "Bunu isteyeceğiniz konusunda kendimi şüpheli buluyorum" dedi.

Lorelei'nin parmakları son düğmenin üzerinde hareketsiz kaldı. Bu konuşmanın gittiği yönden hiç hoşlanmamıştı. "Çocukken iyi anlaşıyor muydunuz?"

"Çoğu zaman, hayır. Korkunç bir kabadayıydı ve Ludwig'e her türlü saçma şeyi yaptırmayı severdi çünkü uyum sağlamak için çok çaresizdi. Bir keresinde de diğerlerini üzerimde şeytan çıkarma ayini yapmaları için görevlendirdi. O-" Öfkelendi. "Yine konuyu değiştiriyorsun."

"Şeytan çıkarma ayinini bu kadar çabuk atlatmamı beklemiyorsunuz herhalde. İşe yaradı mı?"

"Düşündüğün kadar kalın kafalı değilim! Şimdiye kadar şüpheli zihninin iş başında olduğunu görmediğimi mi sanıyorsun? Onlarla konuşurken, gözlerinde halk masallarını derlerkenki bakışların var."

"Peki bu nasıl bir bakış?"

"Bu." Sylvia yüz hatlarını abartılı bir ifadeye büründürdü. "Burnunun ucu bile kaşlarını çatmış gibi görünüyor. Oldukça etkileyici. Şimdi, söyle bakalım. Neyi ortaya çıkardınız?"

Lorelei sabırsızlıkla, "Son derece tatsız bir adam," dedi. "Ancak bir kez kraliçe olduğunuzda, siyasi açıdan uygun olana kadar sizi tahttan indirmeye kalkışmayacaktır. Tatmin oldunuz mu?"

Sylvia daha fazla tartışacakmış gibi görünüyordu ama Lorelei yeleşini silkelerken birden tavana büyük bir ilgi duymaya başladı. Lorelei -oldukça kahramanca, diye düşündü- gözlerini devirmek için kendini zor tuttu. Bu konuda bu kadar telaşlanmaya gerek yoktu. Albisch'ler ve onların tutucu alçakgönüllülüğü!

Sylvia ona cevap vermeye tenezzül etmeden odanın köşesindeki makyaj masasının önüne yığıldı. Ayna bulanıklaşmış ve oksitlenmeyle lekelenmişti. Eşyalarını karıştırdı ve bir dizi kristal şişeyi tezgâhın üzerine dizdi. Sonra başladı

Sefil bir şekilde cildine çeşitli iksirler (tentürler? serumlar? Hepsi Lorelei'yi aşıyordu) uyguluyor ve saçlarını parmaklarıyla tarıyordu. Penceresinin önünde oturan aşık bir genç kız gibi trajik görünüyordu.

Koku odanın içinde dolaştı. Lorelei yıllar boyunca, ne zaman çok yaklaşırsa ya da Sylvia saçlarını omuzlarına dökse, onun parfümlerinden -limon, bergamot, gül- çıplak kokular almıştı. Ama şimdi parfümün yoğunluğu başının dönmesine neden oluyordu. Rüyalarına bile giriyordu.

Lorelei kravatının düğümünü zorlayarak çözdü. "Başımı ağrıyorsun."

"Eh, bununla başa çıkmak zorundasın," diye tersledi Sylvia. "Şimdi... başka bir yere bak."

Lorelei itaatkâr bir şekilde arkasını döndü. Arkasından Sylvia'nın ince keten gömleğinin düğmelerini çözerken çıkardığı yumuşak ses, omuzlarından kayarak yere dökülen kumaşın hışırtısı geldi.

Lorelei'nin ağzı aniden kurumuş gibi hissetti. Eldivenlerini çıkarmak için uğraştı ama eldivenler nehir suyu ve terle nemlenmiş tenine takıldı. Pencereden içeri giren cereyana rağmen, burası korkunç derecede sıcaktı ve bu onu sinirli yapıyordu. Lavabodan aldığı suyla yüzünü yıkadı.

Olabildiğince hızlı bir şekilde uyku tişörtünü giydi ve yatağa girdi. Örtüler ince ve cızırtılıydı ve teninin her santimini acı verici bir şekilde fark etmesine neden oldular. Birkaç dakika boyunca, gözlerini tavana dikmiş bir şekilde çarşafların altında kaskatı yattı.

Ayak sesleri döşeme tahtalarına hafifçe vurdu. Bir nefes sesi duyuldu ve ardından mum söndüğünde karanlık bir sel oluştu. Sylvia yatağa tırmanırken yayların gıcirtısı duyuldu. Lorelei uyanık yatıyor, kendi kalbinin vahşi gümbürtüsünü, çarşafların teninin üzerinde kayışını dinliyordu. Sylvia'yı kütüphanenin ve kampüsün güneşli yerlerinde o kadar çok uyuklarken bulmuştu ki, uyurken aldığı nefesin ritmini tam olarak biliyordu. Şimdi, teslim olacağı anın sesini dinliyordu.

İkisi de birkaç saat boyunca uyumadı.

ON BİR

LORELEI BİR HOROZUN ÖTÜŞÜYLE UYANDI. Neredeyse kendini yataktan fırlatıyordu - ve sonra doğrudan yatak başlığına çarptı.

Sylvia'nın pencerenin yanında durduğunu gördü. Dün gece aynı odayı paylaştıklarını neredeyse unutmuştu.

Pencereden süzülen ışık Sylvia'yı beyazlara bürümüşü. Saçları omzuna dökülen şık bir ip gibiydi. Uçlarından damlıyor ve gömleğinin kolalı beyazını lekeliyordu. Sylvia yüzünü ona doğru eğdiğinde Lorelei'nin midesi düğümlendi. Yüzündeki aptal gülümseme buharlaşarak acıma duygusuna dönüştü.

"Ne?" Lorelei ısırdı. Sesi uykudan boğuk boğuk çıkıyordu.

"Kabuslar görüyorsun." Sylvia ağzından çıkar çıkmaz sanki bunu söylemek istememiş gibi yüzünü buruşturdu. "Ah, her neyse... Bugün çok güzel bir gün!"

Lorelei ona bir yanıt vermeye tenezzül etmedi. Sadece gözlerini olabildiğince hırçın bir şekilde devirdi ve yorganı üzerinden attı. Sylvia von Wolff *ona* acıyarak bakıyordu. Bu katlanılamayacak kadar büyük bir hakaretti. Üstelik Lorelei'nin tercih ettiğinden çok daha erken bir saatti ve bu kadar neşeli olmasını gerektirecek pek bir şey göremiyordu.

Ayağa kalktığı anda odanın halini gördü ve çaresiz bir dehşet sesi çıkardı. Gece şiddetli bir rüzgâr esmiş gibi görünüyordu ya da belki de Sylvia şeytani yaratıklarından birini bavuluyla birlikte içeri sokmuştu. Çantalarının içindekiler

-Kitaplar, giysiler, kılıçlar yere saçılmıştı. "Burada ne olmuş böyle?"

Sylvia, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi, "Hazırlanmam gerekiyordu," dedi. Lorelei, eğer sonuç buysa böyle bir olaydan sonra nasıl uyuduğunu bilmiyordu. Sylvia'nın çöp yığınınından kurtardığı ve kalçasına bağladığı kılıç. "Emilia yolun aşağısında bir dükkân olduğundan bahsetti. Orada erzak depolayabiliriz."

Lorelei şimdiden başının ağrımaya başladığını hissetti. "Unuttuysanız diye söylüyorum, hiç paramız yok."

"Eminim Ludwig bize yardım edebilir. Şimdi, acele et. Saatlerdir uyanığım!" Bu sözler kapının arkasından süzülerek geldi. Koridora fırlamadan önce cümlesini bitirme zahmetine bile girmemişti.

"Ludwig bir tüccarın oğlu, mucize yaratan biri değil. Bana zaten paranın-" Lorelei arkasından seslendi ama kapı kapandı.

İç çekti. Ludwig istediği zaman oldukça ikna edici olabiliyordu. Babası ona pazarlık yapmayı ve bir işi nasıl yürüteceğini öğretmişti. Yüzünde çoğu insanın dizlerinin bağının çözülmesine neden olan tatlı ve acınası bir ifade olması da cabasıydı.

Aşağı indiğinde ikisini kapının önünde beklerken buldu. Mucizevi bir şekilde, Ludwig'in gardırobu yolculuktan sağ çıkmış görünüyordu. Lavanta rengi iplikle işlenmiş peygamber çiçekleriyle süslü, kusursuz bir şekilde dikilmiş bir pelerin giymiş ve en küçük parmağında bir yüzük döndürüyordu. Yüzükteki bir şey belli belirsiz tanıdık geliyordu.

"Bir profesyoneli iş başında görmeye hazır mısınız?"

diye sordu sinsice. "Böyle bir şeyi nereden buldun?"

Lorelei sordu.

"Bu şey mi?" Onu bir bozuk para gibi havaya fırlattı ve yumruğuyla yakaladı. Saçma sapan büyüklükteki mücevherin yüzleri ışığı gözlerine doğru kırdı. "Oh, Heike rehin vermem için bana verdi. Ondan sıkıldığını söyledi."

Sylvia oldukça kendini beğenmiş görünüyordu ve Lorelei bunun yersiz olduğunu düşünüyordu.

Birlikte sabahın serin ışığına doğru yürüdüler. Hanın cılız ahşap kapısının ötesinde, kasaba soğuğa karşı birbirine sokulmuş, iğrenç derecede parlak evlerin sıralandığı bir alana yayılıyordu. Handa

yolun sonunda dükkânı buldular. Kapının yanına asılmış kabaca boyanmış bir tabelada şöyle yazıyordu:

BÜYÜLÜ ÜRÜNLER-SÜT İÇİNDE SOR-1.00

YUMURTA-0.25 (HER BİRİ!!)

GERİ ÖDEME YOK, ŞİKAYET YOK

"Bu reklamlar," dedi Ludwig, "nasıl sormayalım?" "Ne kadar ilginç! Süt neredeyse kesin olarak bir bahkauv. Yumurtalara gelince, belki bir erdhenne?" Sylvia'nın sesindeki ilgi açıldı. "Onları tüketmenin ne gibi etkileri olabileceğini ancak hayal edebilirim."

"İyi bir şey değil," diye tersledi Lorelei. Dürüst olmak gerekirse, kadının bu kadar uzun süre nasıl hayatta kalabildiğini anlayamıyordu.

Bahkauvlar, inek gibi görünmelerine rağmen, keskin dişleri, pençeleri ve sarhoşlara karşı ukala bir nefretle silahlanmışlardı. Sylvia'nın ilk kitabı, bir barın dışındaki çeşmede yaşayan bir tanesiyle arkadaş olduğu uzun bir ara bölüm içeriyordu. Eve dönmeye çalışan en az kırk adama saldırmıştı. Erdhenne'lere gelince, daha güçlü wildeute'lerin kümeslerinden kaçtıkları söylenen oldukça ürkek yaratıklardı. Ölümlülerin ahırlarına yerleştiklerinde

-ve tabii ki iyi bakılıyorlardı- ev halkını tehlikeye karşı uyarmak için gıdaktıyorlardı. Şüphesizliği değişmemişti.

Wildeute'den hiçbir Yevanistik diyet yasasında bahsedilmiyordu, bu da doğal olarak bilginlerin yüzyıllar boyunca bu konuda birbirleriyle tartıştığı anlamına geliyordu. İneğe benzeyen ama insan avlayan bir bahkauv koşer miydi? Yabanılardan herhangi biri gereksiz yere acı çektirilmeden katledilebilir miydi? Tuhaf, güçlü büyüleriyle

-İlahi olan için kaplar mı? Lorelei'ye göre gerekçenin bir önemi yoktu. Hiçbir mantıklı insan onlarla uğraşmazdı.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," dedi Ludwig kapıyı iterek açarken.

İçeri girdiklerinde bir zil çaldı. İçerisi sıcak ve rahattı ve mübarek kahve kokuyordu. Kurutulmuş otlar kalın, hoş kokulu kümeler halinde kırışlardan sarkıyordu. Eğer yanılmıyorsa, Lorelei lavanta dallarının arasında düğümlenmiş birkaç kemik parçası gördü. Dar bir merdiven sarmalı, Lorelei'nin sahibinin yaşam alanı olduğunu tahmin ettiği yere çıkıyordu. Tezgâhın arkasındaki demir çivilerle süslü kapı uğursuz bir şekilde tıkırdıyordu. Sylvia'yı kapıya özlemle bakarken yakaladı.

Dükkân sahibi, omuzlarına çektiği bir şalla merdivenin başında belirdi. Lorelei dalgınlıkla kadının boğazındaki, üzerinde bir azizin resmi olan gümüş tokayı fark etti. Kadının Sylvia'yı orada görünce yaşadığı şok çok açıktı ve onlara yetişme telaşıyla merdivenlerden aşağı tökezlemekten kıl payı kurtuldu. "Majesteleri, beni onurlandırdınız. Sizin için ne yapabilirim?"

"Yolculuğumuz için malzeme ve hikâyeler topluyoruz," diye araya girdi Ludwig. "Ursprung hakkında bir şey biliyor musun?"

"Çocuk masallarını ne için istiyorsunuz?" "Biz bilginiz," dedi Sylvia parlak bir sesle.

Dükkân sahibinin cevap veren ifadesi tamamen şaşkındı; sanki onları çok aptal bulmuş gibi neredeyse acıyordu. "Festivalde bu hikâyeyi benden çok daha güzel anlatan bir kadın olacak."

Lorelei bu bilgiyi dosyaladı. Şansı yaver giderse, bu dolambaçlı yol tamamen zaman kaybı olmayacaktı.

"Mükemmel," diye yanıtladı Ludwig. "Şimdi bize şu büyülü mallarınızdan bahsedin."

Pratik bir şekilde kaçamak cevaplar veriyor, gizemli kalmaya yetecek kadarını paylaşıyordu. Ama Ludwig ne istediğine işaret ederken sürekli olarak anlamsız konuşmalar yapıyordu. Lorelei konuşmalarını güçlkle takip edebiliyordu. Hasattan, yağmur düzeninden, iş dünyasından, bölgedeki yabancıllardan, köyün hemen kuzeyinde fırtınaları çağırabilen bir bitkinin yetiştiği bir koruluktan (bunun üzerine Ludwig

gerçekten ilgisini çekmiş gibiydi) ve evlenmemiş altı çocuğunun birçok erdemini anlattı. Lorelei onun bu düpedüz fırsatçılığına neredeyse hayranlık duyuyordu.

Sonunda, her şeyi kâğıda sarmayı bitirdiğinde, Ludwig Heike'nin yüzüğünü onun önüne koydu. Durumlarına sempati duyduğu belli olan güneş, pencereden görkemli bir şekilde içeri girmek için tam o anı seçti. Işınları değerli taşa çarptı ve rengârenk ışıklar saçtı.

Dükkân sahibi sanki tezgâhın üzerine bir torba yılan boşaltmış gibi baktı. "Bu yeterli değil."

Islık çaldı. "Peki o zaman. Fiyatlarınız beklediğimden oldukça yüksek. Nasıl bir esnekliğiniz var?"

"Artık önemli ölçüde daha az," diye homurdandı. "Bu kadar güzel bir yüzükle ne yapabilirim ki?"

Ludwig göz kırptı. "Bir zamanlar Sorvig prensesine aitti, dünyanın en güzel kadınıydı. Çocuklarınızdan biri için uygun bir çeyiz, öyle değil mi?"

"Buna kesinlikle bir fiyat biçemezsiniz," dedi Lorelei gülerek.

Dükkân sahibi etkilenmemiş görünüyordu. "On mark koy, senin olsun. En fazla bu kadar düşürebilirim."

"Yolun karşısında çok daha ucuza ürün satan bir adam gördüm." Tezgâhın karşısına eğildi ve sanki bir sırrı paylaşıyormuş gibi sesini alçalttı. "Ama dürüst olmak gerekirse onun mallarının görünüşünü pek beğenmedim. Ve kesinlikle büyülü hiçbir şeyi yoktu."

"İşte *bu* yüzden," dedi gururla, "tam da bu yüzden daha fazla ücret alıyorum."

"Ama fonlarımız bu kadar kısıtlıyken..." Ciddi bir tavırla başını salladı. "İğ kurdu yüzünden çok şey kaybettik ve Mondscheinprinzessin'imizin yemeğe ihtiyacı var. Gerekirse anlarız."

Sylvia ağzını açtı, açıkça itiraz etmeye hazırdı. Lorelei bileğini tekmeledi.

"Peki." Dükkân sahibi teslimiyetle iç çekti. "Takasınızı kabul ediyorum."

"Bunu duyduğuma çok sevindim. Ama eminim," diye ısrar etti Ludwig, "bize biraz daha fazlasını verebilirsiniz. Majesteleri bu tür bir iyiliği asla unutmayacaktır."

Dükkândan yiyecek, botlar, kar ayakkabıları, kışlık paltolar ve çeşitli tılsımlarla yüklü olarak çıktılar. Sonunda bir tepsi hamur işi, kızarmış hamur topları bile çıkarmayı başarmıştı. Bazılarının üzerine şeker serpilmiş, bazıları da çikolata ve badem ezmesiyle kaplanmıştı. Lorelei'ye anlamsız bir savurganlık gibi gelmişti ama Ludwig böyleydi işte.

Ne yazık ki, büyük olasılıkla onu rahatsız edeceğini bildiği için bir litre süt ve bir düzine yumurta da satın almıştı. Yumurtalar rahatsız edici derecede yarı saydamdı, dokunulduğunda soğuktu ve Lorelei'ye Vereist'in sularını hatırlatan parıltılı siyah bir sıvı içeriyordu. Sylvia bile yumurtaların pek iştah açıcı *ya da* sağlıklı görünmediğini kabul etmek zorunda kaldı. Süt çok sıra dışı görünmüyordu ama Lorelei, Sylvia eline almadan önce onu dökmeyi aklına not etti. İade etmeme politikasının bir sebebi vardı.

Erzaklarını hana bıraktıktan sonra Ludwig şöyle dedi, "Neden bu hamur işlerini alıp küçük bir gezintiye çıkmıyoruz? Bahsettiği şu fırtına çağıran bitkiyi bulmak istiyorum."

Hanın hemen dışındaki kıvrımlı yolları tırmandılar ve patikanın sonuna ulaştıklarında otlak çitlerinin arasından geçtiler. Kırmızı tüylü sığırlar kocaman başlarını kaldırıp onların geçişini izliyor, boyunlarındaki kurdelelerden gümüş çanlar şingirdiyordu. Kısa süre sonra tarlalar yerini mis kokulu çamlara bıraktı. Güneş ışığı yollarını aydınlatıyor, tepelerinde dallar gökyüzünün pürüzlü parçalarını çerçeveliyordu. Sabahın bu geç saatinde bile sert çimenlerin üzerinde kırağı parıldıyordu.

Ludwig gözleri yere odaklanmış bir şekilde yürüyor, pelerininin uzun kuyruğu arkasındaki toprağı süpürüyordu. Sessizliği Lorelei'ye alışılmadık geldi. Sanki yanında biri olduğunu unutmuş gibiydi, çünkü alışılmadık bir şekilde dalgın görünüyordu.

"Bir şey mi var-"

Bir kolunu onun önüne uzatarak onları durdurdu. "Adımlarınıza dikkat edin. Irrwurz." "

Ona işaret etti: narin tüylü yaprakları olan bir bitki. Eğitimsiz gözüne sıradan bir eğrelti otu gibi görünmüştü. Ancak adını Ludwig'in yayınlarından hatırlıyordu. Üzerine basmak sizi yolunuzdan saptırırdı; bir sonraki şafağa kadar amaçsızca dolaşmakla lanetlenirdiniz.

Sylvia ona baktı. "Nasıl örnek toplayacağınızı bulabildiniz mi?"

"Tanrım, hayır. Bir daha denemeye cesaret edemedim." Lorelei'ye elindeki benekli yara izini gösterdi. "Onu üzerinde tutmak engerekleri çekiyor. Kimin aklına gelirdi ki?"

Sylvia sempatik bir ses çıkardı ama hayallere dalmış gibi gülümsüyordu. "Geçmişe bakınca oldukça komik, değil mi?"

"Komik mi? Neredeyse ölüyordum!"

Lorelei, "İkinizin birlikte keşif gezilerine çıktığınızı fark etmemiştim," dedi.

"Çok resmi bir şey değildi. Yıllar önce, uzun öğleden sonralarını onun kır evinin arazisinde birlikte dolaşarak geçirmiştik." Sylvia irrwurz'in etrafından dolaştı ve devrilmiş bir kütüğün üzerine çıktı. Denge için kollarını uzatarak üzerinde yürüdü. "Ludwig çalışmalarımı sürdürmem için bana ilham verdi."

"Ben olsam o kadar ileri gitmezdim. Eğer bir şey varsa, o da senin daha büyük bir etkiye sahip olduğundur." Uzanıp onun elini tuttu ve tünediği yerden inmesine yardım etti. "Pervasızlığınla beni etkiledin."

Yürüdükçe yürüdüler ve her geçen dakika Lorelei'nin ruh hali daha da karardı. Soğuk hava yamaçlardan aşağı akıyor ve havzalarda birikiyordu. Burada ağaçlardan başka bir şey yoktu. Ladin ağaçları, kayın ağaçları ve köknar ağaçları, kalın yosun tabakalarıyla kaplıydı. Her yer yemyeşildi, sıradan denecek kadar mükemmel bir tablo gibiydi. Burada ne yapıyorlardı? Hiçbir şeyi çözmeye yaklaşamamıştı ve ekipmanları olmadan hiçbir umutları yoktu-

Ludwig, "Sanırım burası dükkân sahibinin bahsettiği glade," dedi.

Bitmek tükenmek bilmeyen ağaclar seyrelmiş, çiğdemlerle kaplı bir açıklığa dönüşmüştü. En uçta, bir zamanlar görkemli bir akçaağacın cesedi duruyordu. Gövdesi ikiye ayrılmış ve kömürle kabarmıştı; dallarından geriye kalanlar ise iskelet halindeydi ve kararmış, etrafındaki yeşilliği pençeliyordu. Belli ki yıldırımla devrilmişti. Lorelei onun sade güzelliğini daha öncekilerden çok daha fazla sevmişti.

Ludwig ilerlerken Sylvia güneşli bir çimenliğe yerleşti. İnce ışıık saçlarının dalgalarında oynaşıyor ve yüzünün geniş düzlemlerini aydınlatıyordu. Yanağındaki yara izi bile buz gibi parlıyordu. Lorelei, birinin bu kadar zahmetsizce güzel olabılnesinin haksızlık olduğunu düşündü.

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ keyfiniz yerinde."

Lorelei neredeyse onursuz bir şaşkınlık sesi çıkaracaktı. Sylvia hamur işlerinden birini ısırmişti ve burnunun ucuna pudra şekeri bulaşmıştı. Lorelei belki de fazla dikkatle onda bulabildiği tek kusura odaklandı. Bir süre sonra Sylvia bilinçli bir şekilde başparmağını ağzının kenarında gezdirerek görünmez bir kırıntıyı fırçaladı. Bu hiç de yardımcı olmadı.

"Lorelei, "Hâlâ ekipmanlarımız için yas tutuyorum," dedi.

"Ursprung'u bulmak için ekipmana ihtiyacımız yok."

Lorelei bu ifadeye dokunmak bile istemedi. Bunun yerine, "Veri toplamak için ona ihtiyacımız olacak. O olmadan-"

"Veriler size bir şeyi tam olarak anlamanızı sağlayamaz." Sylvia'nın ifadesi okunamıyordu ama Lorelei bundan hoşlanmamıştı. Acımaya çok yaklaşmıştı. "Merak duygunuz nerede? Bazen gökyüzüne bakmak yerine bir siyanometrenin size gökyüzünün ne renk olduğunu söylemesini tercih edeceğinizi düşünüyorum."

Lorelei itiraz etmek için ağzını açtı ama hemen tekrar kapattı. Sylvia'nın sözleri tuhaf bir şekilde canını yakmıştı. Belki de çocukken Ziegler'in yalanlarına inanmıştı: Yevanverte'nin duvarlarının dışındaki dünyanın sihirle dolu olduğuna. Ama gerçeği defalarca görmüştü. Burası acımasız ve vahşi bir yerdi; onu reddeden bir yer. Eğer o

Bunun sonunda bir doğa bilimci olacaksa, işini rasyonelliğin soğuk kesinliğiyle yapabilirdi. *Sürükleyicilik* ve *merak* gibi şeylerin işin içine girmesine gerek yoktu.

"Şey," dedi Lorelei. "Bu bana kesinlikle daha kesin bir gölge verecektir."

Sylvia güldü, Lorelei'nin yüzünü okşar gibi hissettiği sıcak, ürkek bir sestti. Lorelei ona sert bir karşılık veremeden Ludwig bir zafer çığlığı attı. Alanın karşı tarafında durmuş, aptal gibi sırtıyor ve elinde bir avuç dolusu altın çiçeği havaya kaldırıyordu.

Bir anda gökyüzü asık suratlı bir griye büründü. Dehşet -daha önce hiç hissetmediği kadar güçlü- tüm vücuduna yayıldı. Kollarındaki tüm tüyler diken diken oldu ve parmakları çılgın bir enerjiyle karıncalandı. Sylvia'nın saçları gökyüzüne doğru uzandı ve sanki suyun altındaymış gibi dalgalandı. Yüzünde aynı sonuca vardıklarını gösteren bir ifadeyle Lorelei'ye baktı.

Yıldırım çarpması.

Ludwig çiçekleri ormana fırlattı ve onlara doğru koşmaya başladı.

Her şey bembeyaz parladı. Bir gümbürtü dünyayı ikiye böldü, o kadar gürültülüydü ki sanki kafatasını ezecekmiş gibi hissetti.

Dünya durdu. Lorelei ellerini kulaklarına kenetledikleri yerden indirdi ve kendini gözden geçirdi. Ağzında metal tadı vardı ve boynundaki demir zincir köprücük kemiğine doğru titreşiyordu ama tüm uzuvları bağlı görünüyordu. Retinasına kazınmış fraktal desenin ardında, Ludwig ve Sylvia'nın sersemliklerinden çıktıklarını görebiliyordu. İkisi bir saniye boyunca birbirlerine baktı. Sonra gülmeye başladılar.

"İkiniz de tamamen çıldırmışsınız!" Lorelei ağladı.

Gölgelikten hafif bir yağmur yağmaya başladı. Su, köknar dallarından gümüş boncuklar gibi damlıyor ve ozonun tatlı, keskin kokusunu karıştırıyordu. Bu kokuyu içine çekerken düşünceleri sessizleştii. Kalbi çarpıyordu. Her nefes alışında göğsü genişliyordu. Her nasılsa, korkuyla

ve rahatlama düşüncelerini karmakarışık hale getirdiğinden, öfkelenecek gücü kendinde bulamıyordu.

Kasabaya döndüklerinde, festival bir peri büyüü eseri gibi ortaya çıkmıştı.

Sokaklara dizilmiş pazar tezgâhları ürünlerle dolup taşıyordu: mücevher parlaklığında elmalar ve üzümler, çilek kartonları ve yeşil soğan demetleri, lahana ve patates yığınları, sicimle bağlanmış ve kovalara dizilmiş canlı buketler. Çocuklar tahta kılıçlarla sokakları yırtıyor, diğerleri kollarını kanat gibi açarak peşlerinden koşuyordu. Bir de inekler vardı.

Birkaç blok boyunca uzanan bir sıra halinde ilerliyorlardı. Bazıları köknar dalları ve funda ile taçlandırılmış, diğerleri güller ve nergislerle süslenmiş, diğerleri ise azizlerin resimleriyle işlenmiş parlak başlıklar takmıştı. Alacalı sığır köpekleri geçit töreni boyunca bir ileri bir geri koşturuyor, havlıyor ve topuklarını ısıırıyordu. Gürültüden düşündüklerini zar zor duyabiliyordu.

Sadece Albe'de olur diye düşündü. Bu kadar küçük bir köyün nasıl böyle bir kargaşa yaratabildiğini anlayamıyordu.

Sylvia'nın gözleri neredeyse heyecandan parlıyordu. "Oh, ne eğlenceli! Etrafa bir göz atalım mı? Bahar festivalimizde her türlü etkinlik vardı. Karnaval stantları, yemek yarışmaları, güç gösterileri-"

Lorelei ona düz bir bakış fırlattı. "Bu şeylerden hangisi bana çekici geliyor?"

"Sadece kaybetmekten korkuyorsun." Sylvia caka sattı. "Sanırım bu akıllıca. Köyümde ağaca tırmanma şampiyonuydum."

Ludwig Lorelei'ye göz kırptı. "Ben kendi adıma bunu görmeyi çok isterim.

Belki de burada kendi rakipleri vardır."

"Belki de vardır! Rapor vereceğim." Sylvia'nın daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu.

Lorelei ve Ludwig'i bir kez daha yalnız bırakarak kalabalığın içinde kayboldu. Lorelei ona rahat bir gülümseme fırlattı. "Etrafa bir göz atalım mı?"

Lorelei hayır demek için ağzını açtı ama umutlarını bir peri masalına bağlamışlarsa, bunu duyması gerektiğini düşündü. "Eğer mecbur kalırsak."

Yarısı çeşitli sosisler satan pazar tezgâhlarının arasından geçtiler. Odun dumanı ve kızarmış domuz eti kokusu onu belli belirsiz hasta hissettirmeye başlamıştı. Bir barın dışında, insanların oturup biralarını yudumlarken sohbet ettikleri sıra sıra masalar kurmuşlardı. Bir adam masalardan birinin üzerine tırmanmış, bardağını havaya kaldırmıştı. Bir başkası birasını, ona mülayim ve hayranlık dolu bir anlayışsızlıkla göz kırpan başörtülü ineklerden birine ikram ediyordu.

Sonra biri bardağı düşürdü.

Lorelei irkildi. Tüm duyuları keskinleşti, dökülen bira ve ter kokusuna, alaycı kahkahaların sesine kilitlendi. Bir anda burada, ayakları Albisch topraklarına sağlamca basan yetişkin bir kadın ve Yevanverte sokaklarında körlemesine koşan bir çocuk oluvermişti. Anılar aceleyle içeri doluştu. Karanlıkta parlayan dişler. Kaldırılmış yumruklar. Kaldırım taşlarında kan ve kırılmış camlar. Ziegler'in gevşek parmaklarından damlayan ve aşağıdaki zeminde biriken su damlası, damlası.

"Vay canına," dedi Ludwig onu sokağın dışına doğru yönlendirirken. "Sakin ol."

Lanet olsun. Yine mi?

Çimlerin üzerine oturmasına yardım etti ve nefes alış verişi düzleşip parmaklarına yeniden his gelene kadar sessizce oturdu. Sonra ona bir kâğıt torba uzattı. İçinde şekerlenmiş ve tarçınla toz haline getirilmiş kavrulmuş bademler vardı. Midesi bulandı. Bugün için yeterince şeker almıştı.

"Hayır, teşekkür ederim."

"İyi misin?" diye sordu.

Lorelei onun sesindeki acıma duygusuna    erlemişti. Perili, boş gözleriyle nasıl görünmesi gerektiğini biliyordu. Kendini zar zor bir arada tutan biri gibi.

"Evet, iyiyim," dedi, niyet ettiğinden daha sert bir şekilde. Daha nazik bir şekilde, "Stres beni etkiliyor olmalı," diye ekledi.

Ama henüz yıkılmayı göze alamazdı. Bu sabahın elinden kayıp gitmesine aptalca izin vermişti ve şimdi başladığı yere geri dönmüştü. Johann bunu yapmadıysa, gözünü başka bir yere dikmek zorundaydı. Hayatı buna bağlıydı.

Yolun karşısında Lorelei, Adelheid ve Heike'nin bir çi  ek tezg  hında birlikte durduklarını g  rd  . Heike, Adelheid'ın sa  ına nergislerden bir ta      r    y o r d u ; Adelheid buna asilce katlandı. İşini bitirdiğ  nde, dudaklarında kendinden memnun bir g  l  msemi kıvrıldı ve ba  şını kaldırıp Ludwig'le g  z g  ze geldi.

Ona el salladı. Kızın y  z ifadesi hemen soğuklaştı. Onu tanımadan g  zlerini ka  ırdı.

Lorelei sesindeki eğlenceyi engelleyemedi. "Az   nce sana kesik mi verdi?"

"Sanırım şöyle," dedi neşeyle. "Sanırım d  şmanla işbirliğı yaptığım i  in."

Kadın kesinlikle kin tutabiliyordu. Lorelei buna saygı duyuyordu. "Ve bu insanları ger  ekten seviyorsun?"

"Yapıyorum. En azından   oğ   zaman. Karmaşık bir durum." Kız ş  pheyle bakmış olmalı ki, "Neden? Biri bir şey mi s  yledi?" diye sordu.

Sylvia, Johann'ın *korkun   bir zorba olduğ  nu ve Ludwig'e her t  rl   sa  ma şeyi yaptırmaktan hoşlandığ  nı,     nk   uyum sağlamak i  in   ok   aresiz olduğ  nu* s  yledi. "Hayır," dedi Lorelei. "Kimse bir şey s  ylemedi."

Biraz rahatlamış gibiydi. "G  zel. Ger  ekten de duyduklarınızın   oğ   sa  malık.   zellikle Wilhelm'in dramatik bir yeteneğı var,   zellikle de savaş hik  yeleri s  z konusu olduğ  nda. Eminim seferinin son savaşında şanlı, kansız bir zafer kazandığını duymuşsunuzdur."

Herkes bunu duymuştu. Wilhelm, ejderhasının sırtında ihtişamlı bir şekilde savaş alanının üzerinde uçmuştu. Düşman huşu içinde silahlarını bırakmış ve Brunnestaad sonunda birleşmişti. "Elbette."

"Savaşta kan dökülmediği doğru," dedi Ludwig hazırlıksız bir şekilde. "Ama Imre"-onun ejderhası, Lorelei yle sanıyordu-"ergenlik çağında... *yaramazlık* yaptı diyebiliriz. Savaş alanından birkaç mil ötede koca bir köyü yakıp kl etti."

Soğuk bir dehşet ensesine yayıldı. "Yüce Tanrım."

"Hatırladığım kadarıyla Sylvia ve Adelheid ona oldukça kızgındı."

"Peki ya Johann?"

"Komik olduğunu düşündü." Ludwig ağzına bir badem attı. "Bunun gibi binlerce hikaye var, ama kimse onları duymak istemiyor. Kimse gerçeği öğrenmek istemiyor."

"Hangisi?"

Ludwig ona alaycı bir şekilde gülümsedi. "Onlar kahraman değil."

Lorelei kaşlarını çatarak ona baktı. Johann'ın ilk çıkışını saymazsak, bu yolculukta içlerinden birinin Wilhelm'i eleştirmeye en çok yaklaştığını duymuştu.

"Elbette hepsi olağanüstü insanlar," diye ekledi aceleyle, "ve onları çok seviyorum. Hiçbiri hakkında asla kötü konuşmam. Ah. İşte Adelheid gidiyor."

Adelheid kalabalığın akıntısına karşı itişip kakışarak yanlarından geçti. Yüzünde beliren ifade Lorelei'yi hazırlıksız yakaladı. Hiç düşünmeden onu takip etmeye başladı. Ludwig itiraz eder gibi bir ses çıkardı ama tökezleyerek peşinden gitti. Toprak dolu yollar, Ludwig'in çağırdığı yağmur yüzünden hâlâ nemli olan botlarının altında yerini çamura bıraktı. Kimse aldırmıyor gibiydi. Köyün kalbine doğru ilerledikçe, ortalık daha da gürültülü bir hal aldı. Meydanda, Lorelei'nin halk dansçıları ya da müzisyenlerin gece boyunca performanslarını sergileyeceklerini düşündüğü derme çatma bir sahne kurulmuştu.

Adelheid'i mevsimin en büyük lahanasıyla övünen bir arabanın önünde dururken bulana kadar parlak renkli elbiseler giyen eğlence düşkünlerinin arasından geçti. Sanki lahana ona kişisel bir haksızlık yapmış gibi bakıyordu.

"Eğleniyor musun?" Ludwig sordu.

Adelheid onların aniden ortaya çıkışıyla irkildi. Düz beyaz elbisesi içinde her zamanki gibi canlı ve tertemiz görünüyordu. Bir bıçağın ucuyla halka halka kıvrılmış rengârenk kurdeleler, çiçekten tacından sarkıyor ve gülümsemeyen yüzünü çerçeveliyordu. "Ebul'da böyle şeyler yok," dedi ve Lorelei'nin yeterli bir cevap olduğunu düşündü.

"Tabii ki hayır. Sadece acımasız görev, sıkı çalışma ve tırnaklarınızın altındaki kir." Saygılı tonu her nasılsa bir göz kırpma izlenimi veriyordu.

Adelheid'ın yüzündeki hoşnutsuzluk derinleşti ve Lorelei eski bir tartışmanın içine düştüğünü hissetti. Kuşkusuz ikisi yan yana gülünç görünüyordu: Bir asilzadenin cömert karikatürü ve sade, ezilmiş güzelliğiyle bir masal kızı.

Bir zamanlar Ebul, laleleri ve yemyeşil üzüm bağlarıyla ünlüydü. Şimdi ise tarlalar küller içindeydi. Lorelei burayı düşündüğünde, tuzlanmış ve yakılmış bir kırsalı, artan nüfusun ağırlığı altında ezilen bir altyapıyı hayal ediyordu. En doğudaki eyalet olarak, şimdiki Brunnestaad'ın kraliyet merkezi olan Neide ile asırlık rakibi Javenor arasında yer alıyordu. O kadar uzun süre savaş alanı olarak hizmet etmişti ki, neredeyse herkes hem Brunnisch hem de Javenish konuşuyordu.

"Tamam," dedi Ludwig boğazını temizleyerek. "Sylvia'nın ağaca tırmanışını izleyebilecek miyim diye bakmaya gidiyorum."

Adam yanlarından ayrıldığında Adelheid içini çekti. "Anladığınızı tahmin ediyorum. Bu aşırılık beni hayrete düşürüyor ama bu insanların iyi talihlerini kutlamalarını da yadırgamıyorum. Sylvia'nın bu kadar sevilmesine şaşmamalı."

Adelheid arkalarında toplanan kalabalığa doğru başını salladı. Lorelei döndü ve azalan güneş ışığına gözlerini kırptırdı. Bembeyaz saçların parıltısını gördü. Sylvia sığır nehrinden karşıya geçmişti ve

Festival boyunca sürükleniyor, satıcılarla sohbet etmek için duruyor ya da ona yaklaşacak kadar cesur çocuklarla konuşmak için çömeliyordu. Lorelei iğrenmek istiyordu. Gerçekten de öyle. Ama kahkahalarla başını geriye atmış ve yanakları dağ soğuşundan pembeleşmiş olan Sylvia, Lorelei'nin daha önce nadiren gördüğü bir şekilde mutlu görünüyordu.

Gözlerini kaçırmak için kendini zorladı.

"Geçen hasat mevsiminde," dedi Adelheid, "insanlar babamın kellesini istediler."

"Peki aldılar mı?"

Adelheid acıyla gülümsedi ama gözlerindeki parıltı çelik kadar parlaktı. "Hayır. O kaçtı."

"Peki bu keşif gezisine bu yüzden mi geldiniz?" Lorelei bastırdı. "Saklanmak için mi?"

"Hayır. Görevimden kaçmak korkaklık olur." Sesinden küçümseme damlıyordu. "Babam Ebul'un çıkarlarını hiç korumadı ama ben koruyacağım. Wilhelm'in kulağı bende ve Ursprung'un gücünü ele geçirdiğinde bölgeyi istikrara kavuşturacaktır. Eğer birlik olursak, hiçbir ordu bir daha kapımıza dayanamaz."

Lorelei, Adelheid'in gözlerindeki coşku karşısında bir ürpertiye bastırdı. Johann gibi Adelheid de Wilhelm'e inanıyordu. Yevanverte'nin dışında geçirdiği yıllar Lorelei'nin son iyimserliğini de yok etmişti. Yine de Wilhelm'in ona verdiği sözleri tutması için dua etmekten başka çaresi yoktu.

Lorelei, "O halde bu keşif gezisi sizin için çok şey ifade ediyor olmalı," dedi.

"Öyle," diye yanıtladı, "neredeyse hepimiz için. Korkarım bazılarımız daha büyük bir iyilik için hırslarını bir kenara bırakamıyor."

"Ne yap-"

Bir korna sesi festivali yırttı ve Lorelei şaşkınlıkla yemin etti. Köpekler feryat etti ve kalabalıklar çığlık attı. Belli ki gösteriler başlamak üzereydi. Lorelei meydanı görebilmek için boynunu büktü ve yaşlı bir kadının sahnedeki yerini aldığını gördü. Ama kadının elinde ne bir enstrüman vardı ne de

Kostüm olarak sadece dar omuzlarına sarılmış tığ işi bir şal vardı.

"Dileklerin hala güç sahibi olduğu günlerde," diye başladı, "kısır bir kadın Tanrı'ya bir erkek çocuk için dua etti."

Öyleyse hikâye anlatıcısı. Lorelei çantasından bir kalem ve not defteri çıkarmak için çabaladı. İşe yarar bir şeyler çıkarma umudu varsa bu hikâyeyi aynen yazıya dökmesi gerekecekti.

"Onu dinledi ve çocuk gümüş saçlı doğduğunda, bir gün büyük bir kral olacağı söylendi. Böylece büyüdü ve köyünde çok sevildi."

Lorelei'nin eli *gümüş saçların* üzerinde hareketsiz kaldı. Omurgasından aşağı garip, ürpertici bir korku süzüldü.

"Şimdi, o günlerde, ayın çanağında yaşayan bir ejderha vardı. Her ay bir kez tünediği yerden aşağı süzülür ve gökyüzünü karanlıkta bırakmış, yolu aydınlatmak için yıldızlardan başka bir şey yokmuş. Kanatlarıyla gelgitleri çeker, nefesiyle gemilerin yelkenlerini rüzgârla doldururmuş. Ama hizmetinin karşılığında bir bedel de aldı. Bir ay daha karnını doyurmaya yetecek kadar koyun ve annelerinin isteklerine karşı çıkan kızlarla karnını doyurdu. Köy zor zamanlar geçiriyordu, çünkü onu mutlu edecek kadar kuzu ya da kız üretemiyorlardı ve onu öldürmeye layık kimse ortaya çıkmamıştı. Deneyenlerin hepsi ölmüştü."

Lorelei yazdıktan sonra *değerli* kelimesinin altını çizdi. Bu muğlak değerlilik fikri tüm Ursprung masallarının tutarlı bir özelliği idi. Her zaman gücünü kimin kullanacağını seçerdi.

"Bir gece, gümüş saçlı çocuk kurnazca bir plan yaptı. En yüksek dağın tepesine tırmanacak ve ejderhayı o uyurken öldürecekti." Kadın durakladı. Omzunun ötesinde sivri dağ silsilesi uzanıyordu. Gökyüzü kararırken, solmakta olan güneş ışığı en yüksek zirveyi kanlı kırmızıya boyadı. "Dişlerinin arasına sıkıştırdığı mızrağıyla hain bir yolculuk yaptı ve zirveye ulaştığında ayı deldi. Ejderha korkunç bir çığlık attı ve kanı gökyüzünden aktı. Sanki bir

dağın yamacından aşağı aktı ve taşın oyuğunda birikti. Çocuk ejderhanın ölüm sancıları arasında dengesini kaybetti ve yere doğru düştü. Kendini ölüme hazırlamış ama ejderhanın kan havuzuna düşmüş. Ancak tekrar ayağa kalktığında, gelgitleri çekebildiğini ve bir nehrin akışını kendi isteğine göre yönlendirebildiğini gördü.

"Albe'nin ilk kralı Aziz Bruno'nun efsanesi böyle başlar." Yaşlı kadın gülümsedi. "Ve bugün, onun soyundan gelen Bayan Sylvia von Wolff'un varlığıyla kutsanmış durumdayız."

Lorelei, Adelheid'in üzerine yürüdü ve "Bundan haberin var mıydı?" diye tısladı.

"Bir dereceye kadar," diye yanıtladı Adelheid. "Anlatılan hikâyeyi hiç duymadım ama annesi için önemli olduğunu biliyorum. Sylvia bundan her zaman nefret etmiştir."

Görünüşe göre sadece Albisch çocukları gümüş saçlı kraliyet ailesinin hikayeleriyle büyümüşler.

"Bayan von Wolff," dedi yaşlı kadın, "birkaç kelimeyle bizi onurlandırır mısınız?"

Balo akşamının korkunç bir şekilde tersine dönmüş hali gibiydi. Lorelei kıpırdamadan durmuş, Sylvia'nın etrafındaki kalabalığı izliyordu. Yanağında kir vardı ve saçlarına sanki bir çocuğun eliyle yapılmış gibi beceriksizce örülmüş çiçekler. Halkının ona hayran olması gerçekten de şaşılacak bir şey değildi. O sadece yardımsever ve çekici değildi. Sadece en sevdikleri atın adını ve o mevsimde kaç kuzu doğduğunu gerçekten bilmek istemesi değildi. O bir semboldü, bir peri masalının hayata dönüşmüş haliydi.

Mondscheinprinzessin.

"Albe'ye özgürlük!"

İlk haykırış yükseldi, sonra bir şimşek gibi çaktı. Kalabalığın içinde yayıldı, ta ki hepsi coşkuyla coşana kadar. Sanki Sylvia bağımsızlıklarını onlara bizzat teslim etmeye gelmiş gibi hepsi sahneye baktı. Dudakları şaşkınlıkla aralandı. Lorelei, yüz hatlarını soğukkanlılığa benzer bir şekilde düzenlerken zihninin çalıştığını görebiliyordu.

"Hikâyeyi bu kadar güzel anlattığınız için teşekkür ederim." Sanki her birini tanıyormuş gibi kalabalığı taradı. "Bir ulusun gücü halkında, sıradan insanlarında yatar. Bunun gibi hikâyeler unutulmamalıdır. Bize kim olduğumuzu ve nereden geldiğimizi öğretirler."

Sylvia kendi sözlerine inanıyorsa aldanıyordu. Hikâyeler onlara *gerçekte* nasıl oldukları hakkında hiçbir şey öğretmiyordu. Erimiş çelik gibiydiler, onları kullanacak kadar zeki biri tarafından bir silaha dönüştürülmeye hazırdılar.

"Dünyanın ve krallığın dört bir yanında pek çok yere seyahat ettim. Aziz Bruno'nun hikayesi bize ait, ancak halk hikayelerimizin çoğu Brunnestaad'ın dört bir yanında anlatılıyor - belki aynı kelimelerle değil ama aynı yürekle."

Kalabalık arasında mırıltılar yükseldi.

"Çoğunuzun kendinizi Brunnestader olarak görmediğinizi biliyorum. Hatta bazılarınız Brunnestaad'ın kendisinden bile daha yaşlı olabilirsiniz." Bağırarak onaylayanlara hoşgörüyü gülümsedi. "Albe'nin yeniden bağımsız olacağı güne duyduğunuz özlemi duyuyorum. Belki bazılarınız o gün için savaşmayı planlamaya bile başlamıştır."

Lorelei, mırıltılar sürekli bir *evet, evet, evet* şeklinde yoğunlaşırken dehşet içinde izlemekten başka bir şey yapamadı. Bu yeni başlayan isyan kıvılcımlarını teşvik ederek ne *yapıyordu*?

"Ancak," diye devam etti Sylvia, "dünya değişiyor ve biz tek başımıza ayakta duramayız."

Kalabalık sessizliğe gömüldü.

"Sınırlarımızın ötesinde çok sayıda düşmanımız var. Daha önce Majesteleri Kral Wilhelm'in yanında savaştım ve tekrar gücümüze ihtiyaç duyacağı zaman geldiğinde onun yanında olacağım. O da tıpkı bir zamanlar Aziz Bruno'nun yaptığı gibi bizi koruyacaktır ve inanıyorum ki onun gücüne layık bir haleftir." Bir yumruğunu kalbinin üzerine koydu. "Wilhelm *tüm* Brunnestaad'ın kralı, Albe'nin kralı. Bana katılacak mısın?"

Kalabalık tezahürlara boğulmadan önce bir vuruşluk sessizlikten fazlası olmadı. Sylvia'nın ifadesi kararlılığını koruyordu ama Lorelei yüzündeki gerginliği görebiliyordu.

Wilhelm'in hükümdarlığı için en büyük tehdit Albe. Ya beni Ziegler'in cinayetiyle suçlarsa?

Lorelei, Sylvia'nın bu insanların önünde durup kendisine sırt çevirmesinden endişe ettiği bir adama sadakat yemini etmesinin neye mal olduğunu tahmin bile edemiyordu. Lorelei onun gözlerindeki o çaresiz korkuyu çok iyi tanıyordu. Kanıtlayacak bir şeyi olan birinin bakışıydı bu.

Sylvia sahneden indi. Kalabalık onun için dağıldı, bazıları ayaklarının dibinde diz çöktü, bazıları ay ışığının aydınlattığı karlı saçlarına dokunmak ya da pelerinin eteğini yakalamak için uzandı. Büyük bir zarafetle ellerini kavradı ve gülümsemesiyle onları kutsadı.

Bir grup köylü el arabalarını iterek meydana girdi. İçinde saman demetlerinden yapılmış üç kaba heykel vardı. Birinin boynunda Javenish bayrağı vardı. İkincisinin kırmızı kıyafeti ve dallardan kabaca örülmüş tacıyla Wilhelm olduğunu düşündü. Sonuncusu ise yakasına altın bir halka dikilmiş siyah bir palto giyyordu: bir Yeva.

Lorelei'nin midesi bulandı. Gerçekten de ortak düşmanlar.

Adelheid onun dirseğini tuttu ve Lorelei kendini geri çekecek gücü kendinde bulamadı. "Gitmen gerekiyor."

İki adam Wilhelm'in kuklasını omuzlarına aldı ve kahkahalar ve "*Albe Kralı'na selam olsun*" sloganları eşliğinde meydanda gezdirmeye başladı. Lorelei, yaşanan kaostan içinden bir kadının kalan iki kuklaya meşale tutuşunu izledi. Alevler samanları parçaladı. O kavurucu siyah kürkün görüntüsü Lorelei'yi dehşete düşürdü.

"Şimdi Lorelei," dedi Adelheid sert bir sesle.

Lorelei garip bir şekilde sersemlemiş hissederek, "Siktir," diye mırıldandı. "Doğru."

Ama nereye gitmesi gerekiyordu? Nereye gidebilirdi ki? Vücutların sıcak baskısı onları her taraftan kuşatmış, itip kakıyordu.

döndü ve bağırdı.

Sylvia'nın bakışları bir anda Lorelei'inkileri buldu, sanki bir bağla ona çekilmiş gibiydi. Panik ve pişmanlık yüz ifadesine yayılmıştı. Lorelei ona bakmaya zor dayanıyordu. Gözlerindeki şiddetli, koruyucu kararlılık o anda kırılmaz bir kalkan gibi hissettirdi.

Sylvia kalabalığı yararak ilerledi ama Lorelei'nin başına gelen uyuşukluk içinde, sanki Sylvia onun yanında belirmiş gibi hissediyordu. Yürürken pelerininin etekleri arkasında dalgalandı ve kılıcının kabzasına dolanmış eli ortaya çıktı.

"Bana yakın dur."

Lorelei itaat etmekten başka ne yapabilirdi? Tek görebildiği, Sylvia'nın kan kırmızısına boyanmış beyaz saçlarının kararan gökyüzüne sıçrayan ateşiydi.

ON İKİ

Aziz Bruno Yortusu'nun ertesi sabahı, günün ilk ışıklarıyla birlikte yola koyuldular.

Yaşlı kadının efsanesine göre Ursprung, köyü gözetleyen dağların yükseklerinde, köylülerin Himmelstechen adını verdikleri en yüksek dağın zirvesinde yatıyordu. Lorelei, tüm inançlarını bir peri masalına bağlamanın bir kumar olduğunu düşünüyordu. Ama ekipmanları ve Ziegler olmadığı için ellerinde kalan tek ipucu buydu.

Ev sahipleri Emilia onlara gitmemeleri için yalvarmıştı. Eğer ormanın kendisi (hava karardıktan sonra kendini yeniden düzenlemeye meyilli olduğu belliydi) onları delirtmez ya da öldürmezse, içindeki yabanıllar neredeyse kesinlikle öldürecekti. Bölgedeki en cesur ve en erdemli kişilerin Ursprung'u aramak için Himmelstechen'in zirvesine çıkması bir gelenek haline gelmişti. Hiçbiri başarılı olamamıştı.

Ne büyük kayıp, diye düşündü Lorelei. Bu noktada, erdem ölçütlerini tüm anlamsız zamansız ölümleri hesaba katacak şekilde ayarlamış olmaları gerekirdi.

Ancak Emilia, Aziz'in soyundan gelen birinin buna layık olacağı sonucuna varmıştı.

Sylvia buna ince, acı dolu bir gülümseme ile karşılık verdi. Diğerleri birbirlerine baktılar ve kısa bir süreliğine de olsa kızgınlıklarında birleştiler.

Aziz'in soyundan gelen biri. Lorelei, Sylvia'nın bundan neden daha önce hiç bahsetmediğini hâlâ anlayamıyordu. Bahsetmek için her fırsatı bulabileceği türden bir şey gibi görünüyordu. Lorelei sesini o kadar net çıkarabiliyordu ki, şatafat ve hak edilmemiş bir gururla doluydu. *Neden, evet,*

Doğal olarak von Wolff soyu, Albe'nin en önemli halk kahramanına kadar uzanabilir. İşte bu yüzden ben tüm insanlık için bir hediyeğim. Ha, ha!

Belki de bu son kısım acımasızcaydı. Yine de söyledikleri doğrudu. Sylvia von Wolff alçakgönüllü değildi. Ama aziz miydi? Dün geceki o anda - "*Yanımda kal,*" derken ateş ışığıyla aydınlanmıştı- Lorelei buna inanmış olabilirdi.

Hayır, hayır, hayır. Müdahalesi, kahraman kompleksinin yine iş başında olmasından başka bir şey değildi. Her halükârda ona kızmak, Lorelei'nin göğsüne yerleşmiş olan bu duygu düğümüne dokunmaktan çok daha kolaydı.

Sylvia yürüyüşleri için gereksiz yere yorucu bir tempo belirlemişti. Johann ve Adelheid ona kolayca ayak uydurdular ama Lorelei-daha önce bir dağa tırmanmak şöyle dursun, gölgesinde bile durmamıştı-geride kalmıştı. Bir noktada Ludwig on dakika kadar tek başına dolaştı. Lorelei sonunda onu bir derenin ortasında dizlerine kadar ve sıırıslık bir halde, elinde bir demet bitki örneğiyle buldu. Bundan sonra onu kendi haline bıraktı. Görünüşe göre Heike tamamen pes etmişti. Beş kilometre kadar önce, "*Sikerim böyle işi,*" diye mırıldandı ve yavaşlayarak yürümeye başladı. Diğerleri arada bir durup onun yetişmesine izin veriyorlardı.

Lorelei omzunun üzerinden bakınca Heike'nin devrilmiş bir ağacın gövdesine yığılıp kaldığını gördü. Lorelei dün geceki festivalin şokunu atlattıktan sonra Adelheid'in sözlerini tekrar tekrar düşünmekten kendini **a l a m a d ı** : *Korkarım bazılarımız, daha büyük bir iyilik için hırslarını bir kenara bırakamıyor.*

Heike'yi kastetmişti.

Bu korkunç bir şekilde mantıklıydı. Heike kendi çıkarlarını korumak konusunda her zaman şeffaf olmuştu ve Lorelei bunun üzerinde durdukça davranışları daha da mantıklı hale geliyordu. Başından beri onları sabote etmeye çalışıyordu. Neredeyse onları öldürecek bir yoldan sapmışlar, sonra da sırf onu dinledikleri için o Allah'ın belası köyde mahsur kalmışlardı. Onlara ilk yardım eden o olmuştu.

Lorelei'nin aether kanalizasyon etme yeteneğinden bahsetti -neredeysede diğerlerini ona karşı kıskırtmak ister gibiydi.

Lorelei'nin emin olması gereken tek şey onun nedeniydi.

Kalın çam çöpleri Lorelei'nin yaklaşırken çıkardığı ayak seslerini bastırıyordu. Heike yan tarafını tutarak oturuyordu, yüzü terden parlıyordu ve efordan kızarmıştı. Su tulumu yanında boş duruyordu ve sırt çantası birkaç metre gerideki bir ağacın altına yığılmıştı. Lorelei'yi fark ettiğinde irkildi. Bir an için gözleri telaşla parladı. Sonra yüz hatlarını alaycı bir ifadeyle düzeltti ve sanki kendi yaptığı bir tahtta uzanıyormuş gibi bacak bacak üstüne attı.

Uzaktan gelen su şırıltıları ve kuş sesleri aralarındaki sessizliği dolduruyordu. Hemen yanlarındaki ormanın içinden dar bir dere akıyor, yüzeyi güneşin altında bembeyaz parlıyordu. Heike nefes nefese, "Benimle alay etmeye mi geldin?" dedi. "Ben gel için yapmak Tabii ki sen canlı." Lorelei teklif edildi su tulumunu Heike'ye uzattı, ama Heike sanki Lorelei'nin ayaklarının dibine bıraktığı ölü bir fareymiş gibi tulumu baktı. Lorelei omuz silkti ve bir

yudumla. "Keyfin bilir."

Heike'nin gözleri ihtiyatla parladı. "Gerçekten ne istiyorsun?"

Heike ondan hoşlanmıyor ya da ona güvenmiyordu; bu çok açıktı. Bu Lorelei'nin işine geliyordu. Doğrudan yaklaşmayı tercih ediyordu. Şimdi, onu en iyi nasıl konuşturabilirdi?

"Bu keşif gezisine neden çıktığınızı merak ettim." Lorelei, Heike'nin ince dokunmuş yürüyüş eteğinin çamurla lekelenmiş etek ucunu, sonra da başparmağında parıldayan ve bıkkınlık vermediği her halinden belli olan iri mücevher taşıyı inceledi. "Nadiren kendi araştırma gezilerinize çıkıyorsunuz ve çıktıklarınızda da veri toplamak için asistanlara güveniyorsunuz. Neden kendinizi bu duruma soktunuz?"

Heike zarif bir omzunu kaldırdı. "Bir kız eski bir arkadaşına iyilik yapamaz mı?"

Lorelei kaçamak cevaplar verdiğini fark etti. Belki de provokasyona daha iyi cevap verirdi. "Bir şey yapacağına inanmakta güçlük çekiyorum.

karşılığında bir şey beklemeden."

"Ah, Lori." Bir elini kalbine dokundurdu. "Bu duygularımı incitti. Benim de duygularım var, biliyorsun."

"Biliyorum. Aslına bakarsanız onlara sempati duyuyorum." Heike alaycı bir ses çıkardı. "Oh, öyle mi?"

"Belki de seni yanlış anladım," dedi Lorelei, "ve görüldüğün kadar bencil ve üzgünsün, gururundaki küçük bir yara yüzünden ömür boyu kin besliyorsun. Von Wolff'un reddi o kadar mı acıttı?"

"Affedersiniz?" Heike sinirlenerek ayağa kalktı. "Bunu nereden duydun ya da hangi oyunu oynuyorsun bilmiyorum, seni yılan, ama benim durumumla ilgili ilk şeyi bilmiyorsun. Beni yargılayamazsın."

Sonunda bir sinire dokunmuştu.

Ludwig ona *her zaman evden ayrılmak istediğini* söylemişti, *ne şekilde olursa olsun. Sylvia bunu biliyordu. Hepimiz biliyorduk.*

Lorelei Heike'nin sırt çantasını yerden aldı ve kayışından tutarak ona uzattı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Seni terk etti."

Heike endişeyle onu izliyordu, omuzları gerginlikten kaskatı kesilmişti. Lorelei, Heike'nin gözlerindeki köşeye sıkışmış av parıltısı yerini hesapçı bir kesinliğe bırakırken, zihninde dönen dişlileri görebiliyordu. Hiç şüphesiz Lorelei'nin sempatisini kendi lehine çevirmenin en iyi yolunu planlıyordu.

İyi, diye düşündü Lorelei. Heike'nin manipüle edilebileceğine inanması daha iyi.

"Bilmen gerekiyorsa, Wilhelm bizden başka kimseye güvenmediği için buradayım." Heike onun sırt çantasını kaptı ve isteksizce omuzlarına attı. "Ancak, Gansland Prensi'nden gelen bir evlilik teklifini yıllardır bekletiyorum. Döndüğümde bir cevap bekliyor."

Lorelei'nin anladığı kadarıyla Gansland Prensi, Heike'nin iki katı yaşındaydı ve iki kez dul kalmıştı. Genç ve güzel prensine tam olarak ne olduğu hakkında dedikodular çıkmaya başladıktan sonra

eşleri, bazıları ona Kara Güvercinlerin Prensi demeye başlamıştı. Elbette Brunnestaad'ın en acımasız hikayelerinden birine bir gönderme.

Dileklerin hala güç sahibi olduğu günlerde, köylü bir kız zengin ve yakışıklı bir adamla evlendi. Annesi düğün hediyesi olarak ona üç haberci güvercin vermiş: mutlu olduğunu haber vermesi için kırmızı bir tane, hasta olduğunda kullanması için beyaz bir tane ve kocasıyla ters düşerse kullanması için siyah bir tane. Kocasına ona bir anahtarlık vermiş ve bir tanesi hariç evindeki tüm odaları özgürce kullanmasını sağlamış. Doğal olarak, kocası bir av gezisine çıktığında, cesur genç kız yasak kapıyı açmış

-Ve çatı kirişlerinde asılı sekiz ölü kadın buldu.

Yan yana tekrar yürümeye başladılar. Ölü yapraklar her adımda ayaklarının altında çıtırdıyor, tepelerindeki gölgelik rüzgârda sallanıyordu. Etraflarında pürüzlü gölgeler canlanıyordu.

"Elbette reddedebilirsiniz," dedi Lorelei.

"Elimde daha cazip bir teklif olmadığı sürece onu geri çevirmem yasaktı. Sevgili annem onu gücendirmeyi aklından bile geçirmezdi. Sorvig ve Gansland arasındaki ilişkinin ne kadar çetrefilli olabileceğini biliyorsunuz."

Yüzyıllar boyunca Sorvig, Gansland'dan bağımsızlığını defalarca kazanmıştı. Sorvig kültürü Gansland'a çok şey borçluydu: denizciliği, sanata olan düşkünlüğü, ekmek ve ekmeğin üstündeki şeylerden oluşan mutfak. Sorvig'i tekrar ele geçirmek istiyorlarsa, Brunnestaad ile savaşmak zorunda kalacaklardı. "Bu neden önemli olsun ki?"

"Çünkü annemin her zaman bir kaçış yolu olmalı. Ayrıca pek çok kişi Sorvig'in Ganiş yönetimi altında daha iyi durumda olduğuna inanıyor," dedi Heike kesin bir ifadeyle. "Wilhelm krallığının kontrolünü elinde tutamazsa, yine onların kollarına koşabiliriz. Bana gelince, ben hiçbir şey istememeliyim. Eğer bu onu memnun ediyorsa, ben kimim ki itaatsizlik edeyim?"

Lorelei kendine rağmen onun adına neredeyse bir tiksinti duyuyordu.

"Sylvia beni reddettikten sonra, anneme diğerleriyle birlikte üniversiteye gitmeme izin vermesi için *yalvardım*. Kızlarının Gansland'da eğitim görmesini istiyorlar,

Her şeyden sonra." Heike alay etti. "Diplomamı bitirene kadar kendime uygun başka bir eş bulabileceğimi düşünmüştüm. Mümkün olduğunca uzun süre bekledim. Ne yazık ki."

Lorelei Adelheid hakkında soru sormaktan kaçındı. Heike'nin annesinin gözünde, çökmekte olan bir eyaletin mirasçısının kazanacağı pek bir şey olmadığını düşünüyordu.

"Onu daha fazla oyalayamayacağımı düşündüm. Sonra, bu sefer için fırsat doğdu. Kralımızın ricasını geri çeviremezdim."

Ursprung'un Sorvig'de bulunması onun son hamlesiydi. Ve artık seçenekleri resmen tükenmişti. "Peki ya onun isteklerine karşı gelirsen?"

"Mirasımdan vazgeçerim." Heike, Lorelei'ye aklını gerçekten yitirmiş gibi baktı. "Ölmeyi tercih ederim."

"Statü gerçekten hayatınızdan daha mı değerli?"

"Sen anlayamazsın. Bu benim hayatım," dedi Heike alçak sesle. Bir güneş ışığı kumral saçlarını alevlendirmişti. "Ben bir prensesim. Annemin evinin dışında beni koruyan tek şey bu."

Ama Lorelei anlıyordu.

Heike önünden hızla geçerken Lorelei'nin tek düşünebildiği "Kuledeki Kız" ın hikâyesiydi; zalim ve kontrolcü annesi tarafından bir kuleye kapatılan güzel bir kızın hikâyesi. Kız her akşam uzun saçlarını aşağı salarak annesinin yalnız penceresine tırmanmasına izin veriyordu. Bu sefil, izole bir varoluştı - ta ki bir prens ona rastlayana kadar.

Ama hiçbir prens Heike'yi kurtarmaya gelmemişti.

Heike güzeldi ve acı çekmişti. Eğer bakıcılarının anlattığı masallarda gerçeklik payı varsa, bu yeterli olmalıydı. Ama hayat hikâyelerden çok daha acımasızdı ve bu yüzden kendini kurtarmak için bir plan yaptı: keşif gezisini sabote etmek ve Sylvia'nın hakkı olanı çalmasını engellemek.

Şimdi Lorelei bunu kanıtlamak zorundaydı.

Beş günlük yürüyüşten sonra moraller düşüktü.

Çabalarının ilk üç günü, yukarı doğru istikrarlı bir ilerlemeyle ödüllendirilmişti. Ancak sonraki iki gün boyunca daireler çizerek ilerledikleri anlaşıldı. Ne kadar yürürlerse yürüsünler - Heike'nin pusulasına göre tek bir yönde yürüseler bile - kaçınılmaz olarak kendilerini başladıkları yerde buldular: köknar korusuyla çevrili bir açıklık.

Lorelei onu yakında tekrar görmeyi umuyordu.

Onların acımasız, tek sıra dizilişinin en arkasında ilerledi. Her yeri ağrıyordu ve tırmanışlarının bu noktasında hava neredeyse nefes almak için *a c ı* veriyordu. Dondurucu sis dağın yamacından aşağı doğru durmadan akıyor, ağaçların toprak üzerinde oluşturduğu uzun gölgelerde kırağı parlıyordu. Daha önce hiç böyle bir soğukla karşılaşmamıştı. Soğuğu *burnunda* hissedebiliyordu.

Ludwig'in umutsuz kahkahasının sesi ona geri döndü. "Evim güzel evim!"

"Şaka mı yapıyorsun?" Heike homurdandı. Birkaç saniye sonra da: "Çığlık atacağım."

"Yine bir çemberin içine mi girdik?" Görünüşe göre Sylvia'nın iyimserliği henüz kırılmamıştı; sesi aynı derecede hayal kırıklığına uğramış ve şaşırmış geliyordu. "Bu olağanüstü güçlü bir büyü. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Johann ve Adelheid sadece yorgun bir bakış attılar. Lorelei arkalarından yaklaştı ve alçak bir dalın altına eğildi. Bir de ne görsün, kendini açıklığın kenarında dururken bulmuştu.

Adelheid uzanıp Johann'ın saçındaki bir böceği kopardı. İnce bir iç çekti. "Sanırım akşam yemeğini hazırlayacağım."

Bu hızla giderse, zirveye varmadan önce yiyecekleri tükenecekti.

Johann ve Adelheid ateş yakarken, Sylvia da etrafı korumak için işe koyuldu; çevreyi çevrelemek için yere demir çiviledi ve alçak dallara çanlar astı. Ludwig çadırını ve yemek malzemelerini yerleştirmeye başladı. Heike sırt çantasını yere bıraktı ve başını onun üzerine koydu. Her zamanki gibi kendinden başka hiç kimse için yararlı bir şey yapmamaktan memnundu.

Açıklıkta esen rüzgâr, özsuyn ve yaprak dökmeyen ağaçların soğuk ve parlak kokusunu da beraberinde taşıyordu. Rüzgâr dindiğinde Lorelei yanan ateşten yükselen odun dumanının kokusunu alabildi. Gökyüzünün tedirgin edici görüntüsü olmasaydı, bu hoş olabilirdi. Günlerdir, saat kaç olursa olsun, alacakaranlık moruydu ve kırılmış cam gibi parlayan garip yıldızlarla aydınlanıyordu. Lorelei'nin cep saatine inanılacak olursa, akşamın erken saatleriydi.

Düz bir taşın üzerine yerleşti ve not defterini çıkardı. Her gece kaçırmış olabileceği bir halk hikâyesindeki bir detayı, onları bu sonsuz döngüden kurtaracak bir numarayı kontrol etmişti ama ortaya yeni bir şey çıkmamıştı.

Belki hayal kırıklığı, belki de umutsuzluktu. Ama uzun zamandır unuttuğu bir dürtüyle kız kardeşine yazmaya başladı.

Rahel, en küçükleri, hastalıklı bir çocuktı. Lorelei'nin ona okuyacak kitabı kalmadığında, yataktan kalkamadığı günlerde onu oyalamak için hikâyeler uydurmuştu. Çoğu Ziegler'in seyahatnamelerinden esinlenen küçük macera ve tehlike öyküleri... Hevesli ve sabırsız bir çocuğun hayal gücünü yakalayan her şey. Ruhigburg Seferi'nin maceralarını anlatmak artık fazla yaratıcılık gerektirmiyordu. Yine de yazdıkça, bu mektubu asla gönderemeyeceğinden daha da emin oluyordu.

On altı yaşında olan Rahel'e bu dünyanın acımasızlığı henüz dokunmamıştı. Aaron'ı hatırlamak için çok gençti ve Lorelei'nin üniversitede gördüğü muameleyi ailesine anlatmak gibi bir alışkanlığı da yoktu.

Sylvia'nın sorusu Şimdi bile aklından çıkmıyordu. *Merak duygun nerede?*

Belki de onu uzun zaman önce ezmiŐti. Onun grdėđ dünya paylaŐılamayacak kadar çirkin ve acı vericiydi. Yalnızlık, bastıramayacağı kadar hızlı bir Şekilde gėŐsnn içinde açıldı. Ursprung masalları arasında en az sevdiği, yaşlı bir Ebulisch kadınından derlediği masalı düşünmeden edemedi.

Dileklerin hala güç sahibi olduğu günlerde, dertlerinden kaçarken tökezleyip bir çukura düşen bir hırsız varmış. Kendine geldiğinde, kendini zifiri karanlıkta bulmuş ve bir solucanın parlayan gözleriyle yüz yüze gelmiş. Hırsız tamamen yutulmayı bekliyordu, ancak Şok edici bir Şekilde canavar onu ininin derinliklerine götürdü.

Bir yeraltı mağarasının kalbinde, güneş kadar parlak ve altın rengi parlayan suyla dolu bir kaynak vardı. Adam, kimse onu kurtarmaya gelmeden önce açlıktan öleceğinden korkuyordu, ama günler geçtikçe, kaynaktan su içtiği sürece açlık ya da susuzluk nedir bilmediğini fark etti. Hırsız  uzun yıl boyunca, yanında solucanından başka kimse olmadan karanlıkta yaşamış.

Günlerden bir gün, bir deprem hapishanelerinin çatısının çökmesine neden olmuş - aslında onun dŐndėđ Şekliyle evlerinin -. İğde kurdu güneş ışığına doğru uzandı ve hırsız sırtındaki dikenlere tırmanarak zgrlėđne kavuştu. Yüzeye ulaştıklarında dinlenmek için bir ağaç kovuğunun altına uzandılar.

Tam o sırada oradan bir asker geçiyordu. Uzun zamandır bir kahraman olmayı hayal ediyordu ve bu fırsatı değerlendirerek uyuyan solucanın boynuna ağır demir zincirler geçirdi. Hırsız gürültüyle uyandı, tam zamanında askerin kılıcını çektiğini gördü. Kamayı düşündü, çünkü tanınırsa asker onu tutuklayabilirdi. Ancak hayatını kurtaran iğde kurduna karşı Şefkatli bir duygu hissetti ve bu yüzden askeri bir taşla vurarak hayvanı zincirlerinden kurtardı. İğ kurdu ona sadece bir nefeslik bir süre baktıktan sonra

mağarasına geri süründü. Hırsız ellerindeki kanı yıkadı ve köyüne doğru uzun bir yolculuğa çıktı.

Bir kez bile durmadı, çünkü hiç acıkmadı ya da yorulmadı. Ama annesinin evine vardığında, annesi onu tanımadı. Komşuları onun yüzünü daha önce hiç görmediklerini söylediler. Adı, açık ellerinden akan su gibi zihinlerinden geçip gitmiş. Perişan halde, hala ait olduğunu bildiği tek yere geri döndü, ama solucan ininin üzerindeki toprak kendini bir kez daha mühürlemişti.

Güç, layık olana özgürce verilse bile, yine de çok yüksek bir bedelle geliyordu. Wilhelm bunu isteyecek kadar aptaldı.

"Lorelei?"

Kalemi sayfanın üzerinde sürüklendi, dalgınlıkla başladığı illüstrasyonun her yerine mürekkep akıttı. Altın rengi havuzundan çıkan solucan şimdi siyah bir denizde boğulmuştu. Mükemmel.

"Bana sinsice yaklaşma," diye homurdandı. "Ne dedin sen?"

Başını kaldırdığında Ludwig'in yanına tünediğini gördü. Elinde, Adelheid'in azalan erzaklarından yaptığı ince bir güveçle ağzına kadar dolu iki kase tutuyordu: Görünüşe bakılırsa bezelye ve kurutulmuş et parçaları. Bir parça peksimet, yüzeyinden bir mezar taşı gibi yükseliyordu. Lorelei umursamayacak kadar açlıktan ölüyordu.

Ona bir kâse uzattı. "Düşünüyordum da."

Lorelei kabul etti ve isteksizce defterini kapattı. Defterin sıcaklığı ellerine yayıldı ve yüzeyinden yayılan buhar soğuktan yanmış yanaklarını ısıttı. "Bu hiç iyi değil."

"Sanırım bizi buradan nasıl çıkaracağımızı biliyorum."

"Ah?" Lorelei başını kaldırıp ona baktı. "Peki bunu nasıl yapmayı öneriyorsun?"

"Sana söylemeden önce işe yarayıp yaramadığını görmek istiyorum. Eğer yanılırsam çok utanç verici olur," dedi. "Sadece bana güven."

"Bunu söylemen sana olan güvenimi önemli ölçüde azaltıyor." "Wilhelm bana toprak sözü verdi."

İtiraf onu hazırlıksız yakaladı. "Pardon?"

"Dürüst olmak gerekirse bu keşif gezisine gitmeyi gerçekten istemiyordum ama bana rüşvet verdi." Ludwig o zeki tilki gözleriyle onu izledi. Yorgunluktan ağırlaşmışlardı ve ateş ışığında neredeyse kırmızıya boyanmışlardı. "Bizi yoldan çıkaracak kadar kendimi sabote etmiyorum. Kaybedecek çok şeyim var."

"İşte," dedi, "tam da bu yüzden sana güvenmemeliyim." Bunun üzerine gülümsedi.

Böylece Wilhelm babasının izinden gitmeye niyetlendi. Kendisine meydan okuyanların topraklarını ele geçirecek ve sadık kalanları yükseltecekti. Ludwig hayatı boyunca soyluların arasında yaşamış, onlara yakın olmuş ama asla eşit olmamıştı. Ama bu işin sonunda, sadece bir nezaket unvanına sahip olmayacaktı. Gerçek bir şeye sahip olacaktı.

"Onlardan biri olacağına inanamıyorum," dedi, ona sadakatini gösterme ihtiyacı hissettiği için garip bir şekilde hayal kırıklığına uğramış hissederek. "Ama sana güveniyorum. Beni ikna etmene gerek yoktu."

"Çok duygulandım," dedi. "Ve dürüst olmak gerekirse oldukça şaşırdım. Biraz yargılama bekliyordum. En azından bir ya da iki hakaret."

Onu nasıl yargılayabilirdi ki? Kendini korumak için umutsuz bir girişimde bulunarak bu keşif gezisine katılmıştı. Eğer kendisine bir unvan ve toprak teklif edilseydi, bunu reddetmek için aptal olması gerekirdi. "Beni kışkırtma."

"Hayır, hayır. Duyalım bakalım."

"Biraz kendine saygın olsun, seni hain," dedi ısırmadan. "Vesaire."

"Bunun için biraz geç." Bir dizini göğsüne doğru katladı ve kolunu göğsünün üzerine koydu. "Bunu duymaktan hoşlanmayacağınızı biliyorum ama soruşturmanıza yardımcı olacaksa, Sylvia'nın masum olduğundan eminim."

"Ben-" Onun kesik bakışları karşısında bir iç çekti. "Peki. Nedenmiş o?"

"Savaş sırasında bana oldukça sık yazdı. İlk gönderdiği mektuplar beklediğiniz gibiydi ama sonlara doğru

Onlarda beni rahatsız eden bir şey vardı. Onlar..." Dudaklarını dalgın dalgın oynattı, sanki sözcükler aklına gelmiyordu ya da hiçbiri yeterli gelmiyordu. Sonunda omuz silkti. "Onun için endişeleniyordum, bu yüzden savaş sona erdiğinde birkaç hafta benimle kalmasını istedim. O halde geldiğinde şok olmuştum. Onu yıllardır görmemiştım ama sanki tamamen farklı bir insan gibiydi. Perili, sanırım."

Lorelei'nin daha fazla ayrıntı istemesine gerek yoktu. Onu şaşırtmasına rağmen, bunu mükemmel ve korkunç bir netlikle hayal edebiliyordu. Ay ışığıyla aydınlanmış saçları dağılmıştı. Soluk gümüş rengi gözleri kendisinininkiler kadar boştu. Tüm o bitmek tükenmek bilmeyen coşkusu sönmüştü.

Hayaletler tarafından oyulmuş.

"Onu neşelendiren tek şey, arazimdeki mısır tarlalarında yaşayan kornhund sürüsüydü. Gün batımından sonra dışarı çıkar ve saatlerce onları izlerdi."

Kornhundlar, nişan tazıları şeklini almış yabanıl hayvanlardı. Pençelerinde şimşekler çakarken rüzgârın tepesinde koşarlar ve gözlerine bakan herkese uğursuzluk getirirlerdi. Harman zamanı tarlalardan sürülürlerdi ama ekim mevsimi boyunca baş belası olurlardı. Peygamber çiçeği avlayan çocukları avlar ve ulumalarını taklit eden herkesi parçalara ayırırlardı.

"Bir gece pencereden dışarı baktım. Hava zifiri karanlıktı, bu yüzden tek görebildiğim onun saçları ve bir şimşek kıvılcıymıydı. Tazılardan biri mısır tarlasından çıkmıştı ve Sylvia tarlanın kenarında çömelmiş onu bekliyordu."

Bunların hiçbiri kulağa şaşırtıcı gelmiyordu. Ama bunun Sylvia'nın Sylvia olmadan önceki hali olduğunu düşündü. "Sonra ne oldu?"

Nefes nefese güldü. "Tüfeğimi kaptığım gibi dışarı koştum ama oraya vardığımda gitmişti. Muhtemelen en iyisi bu. Johann bana binlerce kez öğretmeye çalıştı ama ben berbat bir nişancıyım.

"Saatlerce onu aradım. Ve sonra, sabah olduğuunda, mısırdan dışarı çıktı. Gözleri çılgına dönmüştü ve heyecandan neredeyse kulağıma bağıırıyordu. Söylediğı tek bir şeyi bile anlayamadım. Çünkü çok... kızgındım."

Lorelei, Ludwig'i öfkeli hayal edemiyordu ama Sylvia'yı mükemmel bir netlikle hayal edebiliyordu: Peşinde bir sürü vahşî köpekle tarlalarda yalınayak ilerliyor, etrafında şimşekler dans ediyor, saçları Lorelei'nin kendi ölümüne kadar takip edeceği bir savaş bayrağı gibi karanlığa doğru açılıyordu.

"Ona tamamen deli olduğunu söyledim. Ona ölebileceğini söyledim." "Peki o buna ne dedi?"

"Hiçbir şey! Sadece bana güldü. Ve bitirdiğinde, *"Ne kadar güzel, değil mi Ludwig?"* dedi. *Hayat inanılmaz değil mi?"*

Lorelei gözlerini ondan ayırmadan önüne baktı. Bu şeytani yaratıklar Sylvia'nın hayatını kurtarmıştı. Aklına Yevanverte'de komşularının bahçesinden böcek toplayan ve bunun sihir gibi bir şey olduğunu düşünen yalnız bir genç kızı getirdi.

"Ve bu," dedi, "onun masumiyetini mi kanıtlıyor?"

"Öldürebilecek kapasitede değil. Artık değil ve bu şekilde değil. Büyü kullanmayı reddediyor. Bu onu çok üzüyor."

Lorelei kaşlarını çatı. Şimdi düşününce Sylvia'nın büyü kullandığını hiç görmediğini anladı. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Bunu benim veda hediyem olarak kabul edin," dedi hafifçe. "Birinin bu karmaşayı çözmesi gerekiyor ve bu kesinlikle ben olmayacağım."

Bunu çözdüm. Ludwig'e güveniyordu, evet, hatta onu arkadaşı olarak görüyordu. Ama o Heike'den hoşlanıyordu. Kanıt olmadan aralarını açmayı reddetti. Bunun yerine, "Böyle şeyler söyleme." dedi.

"Doğru. Ürkütücü. Özür dilerim," dedi. "Ama gerçekten, eğer geri dönmezsem, o çok sevdiğin ceketimi almalısın. Hangisinden bahsettiğimi hatırlıyor musun?"

"Evet, evet." Lorelei kaşlarını çatı. "Ne kadar cömert."

Hepsinin iyiliği için, planının -her ne olursa olsun- iŖe yaraması için dua etti.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Lorelei çadırına girdi ve gölgelerin kanvas çatının üzerinde uzun parmaklar çizmesini izledi. Orman ürkütücü bir Ŗekilde tamamen durgundu. Ne gece kuŖlarının, ne böceklerin, ne de karanlıkta sıçrayan yaratıkların sesini duyuyordu. Yine de, birinin -ya da bir Ŗeyin- onları kötü niyetle izlediği hissinden kurtulamıyordu.

ON ÜÇ

LORELEI UZUVlarında bir sızıyla ve iliklerine kadar işlemiş bir soğukla uyandı. Sis in içinden ona ulaşan ilk şey yorgunluğunu belli belirsiz kar kokusu bastırıyordu.

Şimdi, bu sadece onların şansı olurdu.

Çadırının dışında, o morarmış gökyüzü çıldırtıcı bir şekilde değişmeden onu bekliyordu. Açıklığın üzerindeki dallar, dövme demir bir kapının budaklı, heybetli kafesleri gibi birbirine örülmüştü. Başka kimse kıpırdamamıştı.

Kahve, diye karar verdi. Amaçsızca dolaştığı bir günü daha atlatabilmesinin tek yolu buydu. Çaydanlığı kaptı ve kampın kenarından geçen dereye doğru yürüdü. Suyun kenarında diz çöktü ve çaydanlığı suya daldırarak akıntının bileklerine dolanmasına izin verdi. Sessizliği suyun şırıltısından başka bir şey bozmuyordu ama parmakları soğuktan bembeyaz olana kadar kıpırdamadı. İçindeki huzursuzluk düğümü daha da sıkılaştı. Şu anda bile, onu uykuya sürükleyen hissi üzerinden atamıyordu.

Ormanda bir şey onları izliyordu.

Kampa döndükten sonra, kamp ateşinin közlerinden kömürleri topladı ve kahve ile yulaf lapası için su kaynattı. Dün trajik bir şekilde kuru üzümeleri bitmişti - daha doğrusu Heike yarısını kendi yemişti - bu da onlara tatsız bir lapadan başka bir şey bırakmamıştı.

Diğerleri teker teker kıpırdandı. Önce Johann, sonra Adelheid. Yan yana oturuyorlardı, suratsız ve altın saçlı. En üstünkörü selamlaşmalardan sonra, üçü de Lorelei'nin hoşuna giden bir sessizlik içinde oturdular.

İyi. Ateşin ışığında kara kara düşünürken ikisiyle de sohbet başlatmak zorunda hissetmedi. Birkaç dakika içinde Adelheid'in elinde bir fincan kahve ve bir kase yulaf lapası belirdi

-Johann'ın izniyle. Kendine bir şeyler hazırlamayı düşünmeden önce onu besledi.

Heike yaklaşık yirmi dakika sonra çıktı. Abartılı bir şekilde esnedi ama tek bir şikâyet sözcüğü bile söyleyemeden Adelheid eline bir fincan kahve tutuşturdu. Sadece birkaç dakika sonra Sylvia çadırından sürünerek çıktı. Lorelei'nin saçlarının bu kadar dağınık olması ve bununla başa çıkmakta bu kadar aciz olması onu hiç şaşırtmamıştı. Saçlarını ensesinde gevşek bir topuz haline getirmişti. Daha çok bir düğüm gibi görünüyordu, birkaç başıboş bukle cesurca kaçıyordu. Lorelei kendine bakmayı bırakması gerektiğini hatırlattı.

Sylvia dördünü görünce durakladı. "Ludwig nerede?"

Heike kahvesinden bir yudum aldı. "Sanırım hâlâ uyuyor. Bu arada çayımız bitmiş. Kusura bakmayın."

Sesi hiç de üzgün gelmiyordu. Sylvia içini çekti. "Ah canım. Sanırım en iyisi bu. Kasabada bulduklarımız demlenmeye bile değmezdi."

Adelheid oturduğu yerden kalktı. "Ben Ludwig'i kontrol edeceğim. Zaten yeterince zaman kaybettik."

"İyi düşündün Addie," dedi Heike tembel bir el hareketiyle. "Günlük boşuna egzersizimize geç kalamayız."

Adelheid dikkatle onu görmezden geldi.

"Kötülüğü hafife almak akıllıca değil," dedi Johann. "Bu iğrenç büyüden bir kaçış yolu olmalı."

"Evet, evet, bugün bir tane bulacağımıza eminim." Heike gözlerini devirdi. "Bazen çok sıkıcı oluyorsun."

Adelheid kendini duyurmak için Ludwig'in çadırını hışırdattı. Cevap gelmeyince, brandanın üzerindeki düğmelerle hızlıca uğraştı.

Bir süre sonra şaşkın bir ifadeyle arkasını döndü. "Gitmiş."

Gerçekten de çadırı tamamen boştu; sanki hem Ludwig hem de tüm eşyaları gece vakti götürülmüştü.

Bunu benim veda hediyem olarak kabul edin, demişti Ludwig ona göz kırparak.

Bu anı ona şiddetle çarptı. O sırada bunu kendini küçümseyen bir şaka olarak algılamıştı ama şimdi o kadar emin değildi. Allah kahretsin onu. Ondan daha fazla bilgi talep etmeli ya da en azından ne kadar süre uzak kalmayı beklediğini sormalıydı. Tek bildiği onunla en son konuşan kişinin kendisi olduğu ve planlarından başka kimseye bahsetmediğiydi. İçindeki endişe düğümü giderek ağırlaşıyordu. Eğer dağa tırmanmak için bir yol aradığını öğrenirlerse, onu sabotaj yapmakla mı suçlayacaklardı?

Öğrenmeye niyeti yoktu.

Lorelei, "Dün gece bana gece çiçek açan bir bitki aramaya gideceğini söyledi," dedi. "Eminim yakında dönecektir."

Ancak kampı kurup öğleden sonrası için yetersiz kuru et paylarını dağıttıklarında Ludwig hâlâ dönmemişti. Adelheid ve Johann kamp ateşinden arta kalanlar üzerinde didişiyorlardı. Heike defterlerinden birine bir şeyler karalamaya başlamıştı, başı Adelheid'in kucağındaydı.

Sylvia ise huzursuzca volta atıyordu. Bu durum Lorelei'nin tansiyonunu yükseltiyordu. Lorelei tam ona oturmasını söylemek için ağzını açtığı anda Sylvia durdu. Gözlerinin rengi, tepesindeki gökyüzünün ürkütücü menekşesine uyuyordu. "Sence kaybolmuş mudur?"

Heike başını eskiz defterinden kaldırmadı. Konuştuğunda sesinde alaycılık vardı. "Ah evet. Kesinlikle kaybolduğunu düşünüyorum."

"Ne öneriyorsun?" Adelheid bitkin bir halde sordu.

"Ben mi bir şey öneriyorum? Asla." Heike kalemmini bir kenara bıraktı ve dik oturdu. "Lori, ne yapmayı planladığını söylemiştin?"

"Gece çiçek açan bir bitki bulmak istiyordu." Lorelei kinle ekledi: "Gerçi kullandığı kelimenin gece olduğunu sanıyorum."

"Ne kadar büyüleyici," dedi Heike. "Hangisi?"

Yeşil, kediye benzeyen gözleri alacakaranlıkta parlıyordu. Lorelei onlarda saf, hesapçı bir kötülük gördü. Geçen gün Heike acıklı hikâyesiyle onu kazanmaya çalışmıştı. Ziegler dışında birini öldürmüş olsaydı, işe yarayabilirdi. Heike bunu açıkça biliyordu; geriye kalan tek çaresi diğerlerini ona karşı kışkırtmaktı.

"Bilmiyorum." Lorelei sesindeki düşmanlığı bastırmak için mücadele etti. "Aslında bu konuda oldukça kaçamak cevaplar verdi."

"Mm." Heike bakışlarını anlamlı bir şekilde Johann ve Adelheid'a çevirdi. "Ve şimdi ortadan kayboldu. Buna ne diyorsunuz?"

"Ne kadar gizemli," dedi Johann dalgın dalgın.

Kaybolmak oldukça dramatik görünüyordu ama Lorelei onun bu ormanda tek başına olduğu fikrinden hoşlanmamıştı. Elbette dağa tek başına tırmanmaya çalışmazdı. Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı.

Sylvia öfkeyle, "Sadece dram yaratmaya çalışıyorsun," dedi. "Çadırı dışında her şeyini yanında getirmiş. Belli ki uyumak için zamanında dönmeyi planlıyordu. Kaybolmuş ya da yaralanmış. Onu aramamız gerek."

"Bu konuda stratejik davranmalıyız." Adelheid ellerini eteklerinin üzerinde gezdirdi. "Eğer geri döner ve bizi gitmiş bulursa, bizi aramaya başlayacaktır. Birbirimizi bir daha asla bulamayız. Kendimizi iki gruba ayırmak akıllıca olur: biri burada kalacak, diğeri de arayacak."

"Ben giderim," dedi Lorelei. "Ama yaralıysa onu tek başıma taşıyamam."

Kimse gönüllü olmadı.

Lorelei bakışlarını diğerlerinin üzerinde gezdirdi. Sylvia ona bakmamıştı. Şaşırtıcı olmadığını düşündü. Festival gününden beri hiç konuşmamışlardı. Ateşin kalıntılarının yanında toplanmış olan diğerleri belli ki bir tür anlayışa varmış, konuşmadan tartışmış ve karar vermişlerdi. Bu Lorelei'nin çok iyi anladığı bir dildi: *Biz onlara karşı*. Lorelei şaşırmamıştı, sadece acı bir hayal kırıklığına uğramıştı.

Wilhelm tarafından kendisine bahşedilen güç kırıntılarının hiçbir anlamı yoktu.

Sürgün edilmişti.

Lorelei sırt çantasını yerden kaptı ve omzuna attı. Buna metanetle katlanmak istiyordu ama ağaçların arasındaki sinsi karanlık ve ötesindeki dağın tırtıklı sırtı onu tedirgin ediyordu. Vahşi doğaya hiç tek başına meydan okumamıştı. Eğer bir şey olursa -ya da onsuz dağdan aşağı inmeyi seçerlerse- ölmüş olacaktı. Kimse onun için gelmezdi. Kimse ailesine ne olduğunu anlatmayacaktı.

Sonra Sylvia homurdandı. "Ne büyük bir cesaret ve özveri sergileniyor.

Hepiniz asaletin ne kadar parlak örneklerisiniz. Ben de sizinle geleceğim."

Bir kez daha, o küçük, çaresiz saldırma dürtüsü içinde yükseldi. Alay etmek, sırf ona inat olsun diye yardımını reddetmek istedi. Onun merhametini istemiyordu. Buna ihtiyacı yoktu. Ama bunu tek başına yapamazdı.

"Peki," dedi Lorelei. "Hadi gidelim."

Büyük bir utançla, sesinde boğuk bir acıyı tutmayı başaramamıştı.

Lorelei ölüme yürüyor olabileceklerini çok iyi biliyordu. Ama o lanet açıklığın dışında kendini tuhaf bir şekilde hafiflemiş hissediyordu. Bu arada Sylvia somurtkan ve huysuzlaşmış, ormanın çalılıkları arasında ilerlerken ayaklarını sürüyerek yürüyordu. Arada sırada korkaklık ve erdemin çürümesi hakkında bir şeyler mırıldanıyordu. Lorelei kendi akıl sağlığı için onun sesinin anlamsız bir gürültüye dönüşmesine izin verdi. Eğer onu kabul ederse, kaçınılmaz olarak Sylvia'nın onu korumak için nasıl atladığını tartışmak zorunda kalacaklardı. *Hem de iki kez.* Lorelei ölmeyi tercih ederdi.

Acı soğuk dünyayı pençesine almış, hava kar tehdidiyle ağır ve durgun bir hal almıştı. Ormanın bu kısmında o kadar çok dolaşmışlardı ki, artık dikkat çekici olmaktan çıkmıştı. Yine de artık ne bekleyeceğini bilmiyordu; her şey mümkün görünüyordu. Ludwig ormanın zeminine çökmüştü. Ludwig'in sinsi, cıvı cıvı sırtışıyla çalılıktan çıkması. Ludwig sanki hiç ortadan kaybolmamış gibi kampta onları bekliyordu.

Hayır, bunu bekleyecek kadar iyimser değildi.

Acımasız bir sessizlik içinde saatlerce yürüdüler. Lorelei olağandışı bir şey fark etmek için kendini zorluyordu ama etrafı bitmek tükenmek bilmeyen bir yeşillikti ve tepesinde de çam dalları vardı. Tanrım, şehrin gürültüsüne ve yayılmasına geri dönmek için sabırsızlanıyordu. Sonra Ursprung'u bulamazsa -ya da cinayeti Heike'nin üzerine yıkacak kadar ikna edici bir kanıt- bir daha asla eve dönemeyeceğini hatırladı.

Ne yapıyorum ben? Daireler çizerek yürümek, samanlıkta iğne aramak... Bu gidişle onu asla bulamayacaklardı. Tüm bunlar tamamen, tamamen anlamsızdı ve-

Önündeki ağaçta bir şey dikkatini çekti: gövdesine oyulmuş L şeklinde bir işaret. Dün, ne kadar kaybolmuş olduklarını fark ettiklerinde, daha önce bulundukları yerleri kaydetmek için birkaç girişimde bulunmuşlardı. Johann -Ludwig'in dehşetine rağmen- birkaç ağacı özsuyla akıtacak kadar derin kesmişti. Ama bu kesikler dikkatli, sık ve kesindi.

Bunu Ludwig mi yaptı?

Lorelei ağacı incelemek için durakladı. İlk bakışta ağaçla ilgili hiçbir şey olağandışı görünmüyordu. Sonra köklerinden filizlenen mantarları fark etti. Çan şeklindeki kapakları kiremit gibi görünüyordu ve sıvı aether damlıyordu. Aşağıdaki toprakta birikmiş, çivit rengi ve parılıyordu.

Sylvia omzunun üzerinden göründü. "Aferin Lorelei!"

Lorelei neredeyse yerinden sıçrayacaktı. "Beni böyle korkutma," diye tersledi. Kalbi çok yüksek sesle çarpıyordu. "Neye bakıyorum ben?"

"

"Bir kapı," dedi

Sylvia. "Neye?"

"Özgürlük." Tüm varlığı aydınlandı. "Bildiğiniz gibi, birçok vahşi yaratık insanları büyüleyebilir. Örneğin nixie'leri ve onların manyetik şarkılarını ele alalım. Ayrıca bazen yüksek yoğunlukta eter içeren yerlerin, genellikle kendilerini korumak için bir tür ortam büyüleriyle örtüldüğünü göreceksiniz."

Lorelei kaşlarını çatı. "Ve buranın böyle bir yer olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle olmalı! Bunu neden daha önce düşünmediğimi bilmiyorum. Ludwig yıllar önce bu fenomenle ilgili bir makale üzerinde çalışıyordu. Bu eterik yüklü yerlerin sınırlarının genellikle olağandışı bitki örtüsüyle işaretlendiğini fark etti. Çoğu zaman etki alanı oldukça küçüktür: örneğin bir mantar halkasının merkezi ya da boş bir arazinin ortasındaki yalnız bir ağacın oluşturduğu gölge gibi. Ama bu durumda..." Sylvia elini uzattı. "Bir kapı var. Görüyor musun?"

Onu şaşırttı.

İki dar ağaç birbirine doğru eğilmiş, dalları bir kapı girişinin üzerindeki alınlık gibi zarifçe birbirine dolanıyordu. Mantarlar -hepsi ormanın solgun ışıltısında hafifçe yanardöner bir şekilde- aralarındaki toprağı kaplamıştı.

"Gidelim mi?" Lorelei sordu.

Kendini aptal gibi hissederek gövdelerin arasındaki dar aralıktan sıkıca geçti. Ani bir ışık seli ya da teninin üzerinden geçen bir büyü ürpertisi yoktu. Neredeyse hayal kırıklığına uğrayacaktı. Ama birkaç adım sonra manzara değişmeye başladı. Yerde hafif bir kar tozu parıltıyor ve dallardan narin buz sarkıtları damlıyordu. Ve işte, ağaçların üzerinde yükselen hedefleri oradaydı: Zirve, ipek gibi narin bir sis tabakasıyla örtülmüştü. Ormanın onları hapsettiği askıya alma büyü bozulmuştu.

Ludwig gerçekten yapmıştı.

"Ne kadar muhteşem!" Lorelei'nin peşinden giderken Sylvia'nın botları karda çığırdayordu. "Diğerleri ileriye dönük bir yol bulduğumuzu öğrenince çok sevinecek ve Ludwig de projesi için bir veri noktası daha elde etmiş olacak." Belli ki Lorelei'yi dikkatsiz bir dinleyici olarak bulmuştu, çünkü Lorelei yeni bir öfkeyle, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Ursprung'a Doğru."

Sylvia topuklarını sıktı. "Ne? Ludwig ne olacak?"

Lorelei dişlerinin arasından iç çekti. "O ormandan çıkmanın bir yolunu bulmak için kamptan ayrıldı. Tek niyeti bu olsaydı geri dönerdi. Zirveye doğru yol aldığını sanıyorum."

"Ama sen dedin ki-"

"Ne dediğimi unut!" Kızın öfkesi şaşkınlığı karşısında çaresizce alevlendi. "Yalan söyledim."

Sylvia'nın yüzündeki ciddi onaylamama ifadesi onu öfkeliendirdi. "Anlıyorum. Bunu şimdilik bir kenara bırakırsak, öylece gidemeyiz..." Belli belirsiz bir işaret yaptı. "...yukarı."

"Yapacağımız şey tam olarak bu." Lorelei bununla birlikte zirveye doğru ilerlemeye devam etti.

Sylvia hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı. "İnatçılık ediyorsun. O kadar basit değil."

"Şimdiye kadar çok yardımcı oldunuz, ama-"

"Öncelikle, bana böyle asitli bir tonda iltifat ettiğini duymak son derece rahatsız edici. İkincisi-" Sylvia sözünü kesti. "Bir an için yürümeyi bırakıp beni dinler misin?"

Lorelei o kadar ani durdu ki neredeyse çarpışıyorlardı.

"Dinliyorum." "O zaman bana bak!"

Lorelei derin bir nefes aldı ve isteksizce arkasını döndü. Sylvia'nın gözleri göl suyu kadar serindi ama iri iri açılmıştı ve yüzü kızarmıştı. Lorelei daha iyisini bilmeseydi, neredeyse telaşlanmış görüldüğünü söyleyebilirdi.

"Teşekkür ederim." Sylvia titrek bir nefes verdi. "Dediğim gibi. İkincisi, ...'nın zorbalığına boyun eğmeyi reddediyorum!"

"Bu düşünceni bitir."

Lorelei onun "*çatık kaşlı bir balmumu fasulyesi*" gibi bir şeyler mırıldandığını duyduğunu sandı. Sylvia öfkeyle ellerini havaya kaldırdı. "Keşif gezisinin lideri olabilirsin ama ben satranç tahtasında senin keyfine göre hareket ettirilecek bir şövalye değilim. Ludwig'i bulmayı ve buradan sağ salım çıkmayı umuyorsak işinize yarayabilecek uzmanlığım var."

Bazen bu inatçı tavrı korkunç derecede rahatsız edici olabiliyordu. Lorelei her ne kadar onu göz ardı etmek istese de, Sylvia Lorelei'nin yapamadıklarını bir araya getirmeyi başarmıştı. Lorelei'nin hayatta kalma becerisi yoktu ve dağın eteklerinde dolaşan yaratıklar hakkında da sınırlı bilgisi vardı. Sylvia'yı görmezden gelmeyi göze alamazdı.

"Peki," diye hırladı Lorelei. "Bunu senin yönteminle yapacağız."

"Ve! Nasıl bulmayı umuyorsun- Oh." Yüzündeki öfke tamamen kayboldu. "Anlaştınız mı? Daha büyük bir kavga bekliyordum."

"Ne söyleyeceğini bilmek istiyor muyum?"

"Eschenfrau tarafından korunan ormanlar kendilerini yeniden düzenliyor," dedi Sylvia, biraz kendini beğenmiş bir sesle. "Bensiz asla zirveye ulaşamazsınız."

Lorelei, sürekli yer değiştiren bir ağaç labirentinde kaybolma düşüncesinden bu kadar ürkmemiş olsaydı etkilenebilirdi. "Ve nasıl yön bulacağını biliyorsun?"

"Eğer Ziegler'in teorisi doğruysa, bir büyü kaynağının izini sürmek için kuyu kazma makinesine ihtiyacımız yok." Sylvia ışınlandı. "Wildeleute bize orada rehberlik edebilir."

Lorelei bir baş ağrısının daha yaklaştığını hissetti. "Şaka yapıyorsun."

Sylvia'nın ifadesi bozuldu. "Ben çok ciddiym! Elbette, eğer denemek isterseniz-"

"Kaybedecek daha fazla zamanımız yok. Konuşmayın."

Yürü." Sylvia'nın hakkını yemeyelim, yürüdü.

Gün ilerledikçe gökyüzü lavanta rengine dönmüş olsa da ormanın sessizliği daha az bunaltıcı değildi. Hiçbir kuş sesi ayaklarının altındaki karın sabit çıtırtısını bozmuyordu. Sylvia onun biraz önünde yürüyordu. Kızın vahşi kütlesini

Bir kan damlası kadar parlak, kırmızı bir cam boncukla kaplanmış bir saç tokasıyla saçını tutturdu. Lorelei hâlâ bunu düşünüyordu ki Sylvia durdu ve kolunu uyarmak için uzattı. Lorelei neredeyse ona çarpıyordu.

"Dişbudak ağaçları."

Bir grup ağaç bir grup kocakarı gibi duruyordu, budaklı, eski ve acımasızca onaylamayan. Dalları öylesine birbirine dolanmıştı ki ne moraran gökyüzünü ne de ürkütücü yıldız ışıklarını görebiliyordu. Bu acı soğukta bile, dallarından buz kristalleri kadar narin ve parlak gümüş meyveler sarkıyordu. Keman başı gibi kıvrılmış, soyulmak için yalvaran uzun kabuk şeritleri kadar cezbediciydiler. Lorelei herhangi bir şey almanın ölümcül bir hata olacağı izlenimine kapılmıştı.

Sylvia çantasından bir matara çıkardı ve en uzun olanına yaklaştı. Kökleri topraktan fışkırmış ve bir kafatası şekline dönüşmüştü. Üzerine su döktü ve kendi kendine usulca mırıldandı. "Şimdi sana zarar vermemek için kurban kesiyorum."

Yapraklar tepki olarak titredi. Sanki bir kadın iç çekiyor gibiydi.

"Bu ağaçların hiçbirine dokunma." Böylece şüphesi doğrulanmış oldu. Sylvia parmağını Lorelei'ye doğru uzattı. "Daha da iyisi, onları hiç düşünme. Benim önümde de yürüme. Eschenfrau'lar sundukları şeyler konusunda çok titizdir."

"Evet, evet, anlıyorum."

Sylvia şişesini kapatmadan önce ona düşünceli bir bakış attı. Sıra sıra küllerle çevrili dağın yamacında sessizce ilerlemeye devam ettiler. Bu korkunç bir şeydi. Sıradan bir günde Lorelei, Sylvia'nın bitmek bilmeyen gevezeliğinin akışını durdurmayı başarmanın küçük zaferini kutlayabilirdi. Ama ağaçların alaycı varlığı, Sylvia'nın ısıltılı ruh hallerinden birini özlemesine neden oldu. Kendini nadiren Sylvia ile sohbet başlatması gereken bir konumda buluyordu ve tartışmaya dönüşmeyecek bir konu düşünmekte zorlanıyordu.

"Anlat bana," diye denedi. "Wildeleute hakkındaki tüm bu gizemli bilgilerini nereden edindin?"

Sylvia omzunun üzerinden baktı. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Lorelei ona sabırsız bir bakış fırlattı. "Aksi takdirde sormazdım."

Sylvia başka bir ağacın köklerine su dökmek için durdu. Etraflarında nemli toprağın koyu, zengin kokusu yükseliyordu. "Albe'nin çoğu vahşi ve evcilleşmemiş; Ruhigburg'da olduğu gibi yabanıllarımızı kovmadık. Bakıcılarım bana türlü türlü masallar anlatırdı ve ben de evimin dışındaki ormanda sylph kovalayarak büyüdüm. Savaş sırasında da pek çok yabanıl gördüm. Birçoğu doğal yaşam alanlarından kaçtı, ancak birçoğu da katliamın cazibesine kapıldı. Sonunda, en korkutucu olanlarıyla bile iletişim kurulabileceğini anladım, eğer nasıl yapılacağını öğrenmeye yeterince önem verirsiniz."

"Nasıl öğrendin?"

"Deneme yanılma, çoğunlukla." Neredeyse utangaç bir şekilde gülümsedi. "Ve sanırım insanlarla konuştum. Askerlerim bana hayatlarından, annelerinin onlara anlattığı hikâyelerden bahsettiler. Sanırım bu yüzden ben hâlâ hayattayım ve diğer pek çok kişi hayatta değil."

Ludwig'in ona söylediklerinin ağırlığını taşımak, bu yarım itirafla birlikte ona tutunmak korkunç hissettiriyordu. Lorelei umutsuzluğun derinliklerini biliyordu ve kendini bu acının demiriyle dövmüştü. Sylvia'nın da bu konuda bir şeyler bildiğini düşünmemişti. Lorelei bir zamanlar hayatının çok güzel olduğuna inanmıştı.

Tılsımlıydı, diye hatırlattı kendine. Seçtiği zorluklar bunu bozamazdı. Hiçbir koşul altında Sylvia von Wolff için üzölmeye başlamayacaktı.

"Anlıyorum," dedi Lorelei, niyetlendiğinden daha soğuk bir sesle.

Sylvia patıkaya dönmeden önce sadece bir an için canı yanmış gibi baktı. "Peki ya sen? Onlar hakkında gerçekten bu kadar az şey mi biliyorsun?"

"Hayatım boyunca şehirde yaşadım, bu yüzden korkarım sizin gibi onların arasında eğlenme fırsatım olmadı. Yevani'nin eskiden

ev ruhları, ama çoğu hayatta kalamadı." Kendisi de kunduracı olan büyükbabasının, iş günü bittikten sonra dışarıda bıraktığı ayakkabıları bitiren bir shretele'si varmış. Karşılığında hiçbir şey istemezmiş. "Evlerini oldukça şiddetli bir şekilde savundular, ancak yapılabilecek çok şey var."

"Özür dilerim." Sylvia'nın sesi ciddiyetle üzgün geliyordu. "İnsanlar tarif edilemeyecek kadar acımasız."

Yürürlerken Lorelei soluk kabuklu ağaçların dikkatinin üzerlerinde olduğunu hissedebiliyordu. Ağaç kabuklarının dalgalanması, çentiklerin göz gibi kırışması onu tedirgin ediyordu. Yaprakların dalgalanışında küçük sesler fısıldıyordu. Sylvia sanki onların arasına aitmiş gibi yürüyordu, küçük bir kızken takip ettiği sylph'ler kadar ruhani.

Lorelei'nin çizmesinin altında bir şey çıtırdadı. Yere baktığında, doğal olmayan alacakaranlığın yansımasıyla parıldayan bir şey gördü. Eğildi ve bir cam parçasını aldı. "Bir şey buldum."

"Ne oldu?" Sylvia onu irkiltecek şekilde bileğinden tuttu ve avucundaki bardağı inceledi. Yüzü soldu ama Sylvia'nın onu bırakması istediğinden daha uzun sürdü. "Bu Ludwig'in koleksiyon şişelerinden birinin parçasına benziyor. Sence o...?"

Rüzgâr ağaçların arasından esiyordu. Dalları takırdadı. Yaprakları tısladı. Bir anda sessizleştiler.

Bir uyarı.

Fırtına bulutları gökyüzünde pençeleriyle ilerlerken, karanlık bir yumruk gibi etraflarını sardı. Ve sonra, ürkütücü sessizliği kesen bir çığlık.

ON DÖRT

SES AĞAÇLARIN ARASINDAN YANKILANDI, bozulmuştu. Her yerden ve hiçbir yerden geliyor gibiydi. Sylvia'nın eli kılıcı kalçasında. "Arkamda kal."

Lorelei korunmaya ihtiyacı olduğunun ima edilmesine neredeyse içerliyordu. Ama gecenin karanlığında çınlayan o çığlıkla birlikte, dilinde hazır bekleyen hakaretin arkasında fazla asit hissetmedi. Yutkunarak Sylvia'yı kül korusuna kadar takip etti. Köklerin üzerinden tırmandılar ve yaprak perdelerinin arasından geçtiler. Lorelei saçlarını ve paltosunun eteklerini çekiştiren minik ellerin hayali hissiyle ürpermek için elinden geleni yaptı.

Çığlık yine ormanı yırtarak geldi, bu sefer daha yüksek sesle.

"Sanki üstümüzden geliyor gibi." Sylvia kayalık bir çıkıntıyı işaret etti. Dibinden bir su çağlayanı yuvarlanarak dar bir dereye dökülüyordu. "Yukarıdan."

Neredeyse beş metre üstlerinde bir çam çalılığı yükseliyordu. İleride açık bir yol yoktu; tırmanmaları gerekecekti. Sylvia hiç tereddüt etmeden kendini yukarı kaldırdı, botlarını ve ellerini kaya yüzeyindeki küçük oluklara yerleştirdi. Lorelei elinden geldiğince ona ayak uydurdu ama taş parmaklarının altında haince kayganlaşmıştı ve ölüm kadar soğuktu. Yukarı baktığında Sylvia'nın çoktan uçuruma tırmanmış olduğunu gördü. Bu pek adil görünmüyordu.

Lorelei başka bir tutamağa uzandı, bir metreden daha kısa bir mesafede sivri bir kaya çıkıntısı vardı. Ama tam ağırlığını aktardığı anda kayarak kurtuldu. Düştü ve yere çarparak parçalandı.

aşağıda. Lorelei küfrederek kendini olabildiğince düz tutmaya çalıştı. Dehşet onu sersemletmişti ve parmakları ağrıyordu.

"Lorelei!"

Sylvia'nın uzanmış eli önünde belirdi. Lorelei bir an için Sylvia'nın kendisine bu kadar kolay uzanmasına şaşırdı. Dengesini kaybeden Lorelei ön kolunu sıktı ve Sylvia onu sert bir şekilde yere çekerken homurdandı.

Sylvia sırt üstü yattı, bir elini göğsünün güçlükle inip kalkan göğsünün üzerine koydu. Yüzü çabalamaktan kızarmıştı. "Azizler, görüldüğünüzden daha ağırsınız."

"Dolu bir çanta taşıyorum!"

Çılgılık tekrar geldi, çaresizlikle yıpranmıştı. Tek kelime etmeden ayağa fırladılar ve çalılıkların arasına daldılar. Lorelei ağır çam dallarını iterken, çalkalanan suyun sesini duyabiliyordu. Kendini o alpdrücke rüyasına hapsolmuş hissetti: su soğuk parmaklar gibi ağzına kayıyor, eller bileklerine dolanıyordu. Tökezleyerek bir açıklığa çıktı. Önlerinde uzanan sığ bir gölet vardı. Ortada, suyun içinde çırpınan biri vardı.

Hayır, *bir şey*.

Yaklaştıklarında hareket aniden durdu. Figür yavaşça onlara doğru döndü. Ağzı neşeli, hınzır bir sırıtişla bükülmüştü. Her bir diş parıldıyordu, ölümcül derecede keskin ve güneşten sararmış bir kemik gibi sararmıştı. Vücudunu ve yüzünün büyük bir kısmını gizleyen uzun, kukuletalı bir pelerin giymişti. Sazlıklardan ve yosunlardan kabaca örülmüş bu giysi parlak mavi deniz camı ve pürüzsüz nehir taşlarıyla parıldıyordu. Yaratık hareket ettikçe bu taşlar hipnotize edici bir müzik eşliğinde birbirine çarpıyordu. Sanki *ta-da* der gibi küçük bir süpürme hareketi yaptı.

Sylvia inledi. "Tabii ki."

"O şey de ne?" Lorelei açıkça sordu.

"Bir schellenrock," dedi. "Yaramazlık yapmaktan hoşlanırlar. Geldiğimizi duymuş ve bizi oyalamayı ummuş olmalı."

Schellenrock, Lorelei'nin vurdumduymaz bakışları altında biraz solmuş gibiydi. "Bunun komik olması gerekiyorsa, ben gülmüyorum."

"Lütfen terbiyeli olun," diye tısladı Sylvia. "Çok kolay kırılıyorlar. Onu kızgın görmek istemezsiniz."

"Zamanımız yok-"

Sylvia yatıştırıcı bir el kaldırınca kızardı. "Bize yardımcı olabilir. Bana bir dakika verin."

Yavaşça gölete doğru ilerledi, şişman beyaz mantarların etrafından dikkatlice adım attı. Köyün çocuklarına gösterdiği aynı şefkatle suyun kenarına çömeldi ve bir parmağını suya daldırdı. Yüzey onun dokunuşuyla dalgalandı.

"İyi günler efendim," dedi. "Bölgenize izinsiz girmek istemiyoruz. Bir arkadaşımızı arıyoruz. Bir adam, benden biraz daha uzun ama ondan daha kısa. Kahverengi saçlı. Vaskül takıyor..." Burada durakladı ve şöyle değiştirdi: "Boynunda bir tüp var. Sürekli içine bitki tıktırıyor. Onu geçerken gördünüz mü?"

Schellenrock etkilenmemiş görünüyordu. Kukuletasının girintileri arasından bir dizi sitrin sarısı göz yavaşça kırıştı. Pelerininin eteklerini inceliyor, Sylvia'nın söylediklerinden çok daha ilginç bir şeymiş gibi bir o yana bir bu yana dönüyordu. Lorelei küstahlığı yüzünden onu boğmak istedi. Ama Sylvia neredeyse sevgiyle gülümsedi ve cebinden tek bir gümüş çan çıkardı.

"Yeterince adil. Bu çanı ta Ruhigburg'dan getirdim." Etkili olması için çingırdattı. Ormanın ürkütücü sessizliğinde tatlı tatlı çınladı. "Bence bu pelerinine çok yakışır."

Schellenrock daha da yaklaştı, gözleri açgözlü bir özlemle parlıyordu.

"Sylvia parmaklarını çanın etrafına dolayarak ve onu kalbine bastırarak, "Bize doğru yolu gösterme nezaketini gösterirseniz, onu alabilirsiniz," diye devam etti.

Hevesle başını salladı. Sylvia avucunu tekrar düz tutarak gülümsedi. Lorelei sadece alp'i nasıl kandırdığını ve onu nasıl tehdit ettiğini düşünebildi.

istediği bilgiyi almak için. Ama Sylvia schellenrock'un küçük, pençeli elleriyle uzanmasına ve çanı cebine atmasına izin verdi. Zil neşeyle şingırdadı ve Lorelei yaratığın yüzünü göremese de ondan neredeyse çocuksu bir mutluluk yayıldı. Çanı Sylvia'nın yaptığı gibi salladı ama çana sıkıca sarıldığı için çınlama boğuk ve uyumsuzdu. Sesle birlikte baş ağrısı da artıyordu.

"Eee?" Lorelei sordu.

Schellenrock önce ona, sonra Sylvia'ya baktı. Yavaşça döndü ve zirveye doğru işaret etti. En yüksek tepe gökyüzünü bir mızrak gibi deliyordu. Lorelei yaşlı kadının anlattığı efsaneyi düşündü. Yarın gece ay dolunay olduğunda, o sivri kayaya sürtünecek ve kanını aşağıdaki dağ gölüne akıtacaktı.

Ursprung neredeyse elinin altındaydı.

"Onu gördün demek?" Sylvia sordu. "Yaşıyor mu?"

"Şimdilik." Sesi Lorelei'nin kulağının kabuğuna değdi, rüzgârda taşınan karahindiba tohumları kadar hafifti. "Ormandaki kadınlar onunla çok eğlendi. Bu konuda güldüklerini duydum."

"Eschenfrau mu?" Sylvia sordu. Lorelei ses tonundaki tedirginliği görmezden gelmeye çalıştı. Schellenrock hiçbir şey söylemeyince Sylvia, "Zirveye nasıl ulaşılacağını biliyor musun?" diye sordu.

Tereddüt etti. Sylvia iç çekerek elini cebine attı ve kıyı şeridine bir çan daha yerleştirdi. Schellenrock onu kaptı ve pelerininin karanlık girintilerinde kayboldu. "Bir bıçağa gelene kadar bu dereyi takip et. Kenarını geçtiğinde, orada olacaksın."

"Açık konuş," diye tersledi Lorelei. "Bu da ne demek oluyor?"

Ama ileri doğru bir adım atar atmaz, schellenrock tekrar suyun altına kaydı. Yüzeyin üzerinden bir dalgalanma geçti ve sonra göl bir ayna gibi hareketsiz kaldı. Göl, tepesindeki yıldızların ışıltısını ve çamların sırtan şeklini yansıtıyordu.

"Onu korkuttun," dedi Sylvia ekşiyerek.

"Saçma sapan konuşuyordu! Bu talimatlarla daha da çok kaybolacağız."

"Eğer başka bir fikriniz varsa..."

Lorelei bilmiyordu. Ve böylece, yaklaşık iki saat boyunca, bir labirentin içinden geçen bir iplik gibi schellenrock'un akışını takip ettiler. Bu yol boyunca yükseklik hızla arttı ve güneş battığında Lorelei'nin nefesleri kıalmaya ve midesi bulanmaya başlamıştı. Daha önce seyahatnamelerde dağ hastalığı hakkında bir şeyler okumuştı ama onu bu kadar acımasızca vuracağını tahmin etmemişti. Baş ağrısı şakaklarında sürekli bir zonklamaydı. Bir kar örtüsü dağın yamacını kaplayana kadar hiçbir şey söylemedi.

Lorelei, "Bu gece için durmalıyız," diye hırıldadı.

"Anlaştık." Sylvia soğuğa karşı kollarını kavuşturdu. Kar yağışı solgun kirpiklerine yapışmış ve saçlarında toplanmıştı. "Bu gece bir çadırı paylaşmamız muhtemelen en iyisi olacak." Lorelei suratını asmış olmalıydı ki Sylvia öfkeyle kendini daha da yukarı çekti. "Tabii donmayı tercih etmezseniz."

Lorelei dişlerini sıkarak, "Hayır," dedi. "Bu kulağa mantıklı geliyor. Tabii ki."

Sylvia çadırlarını kurarken Lorelei ateşi canlandırmak için uğraştı. Ateş ışığında yetersiz bir yemek yemeyi bitirdiklerinde Sylvia kömürleri yaktı ve çadıra girdi. Lorelei isteksizce onu takip etti. İçerisi sıkışık ama şaşırtıcı derecede rahattı. Köşede garip bir fener yanıyor, duvarlara sıcak bir ışık saçıyordu ve zemin kürklerle doluydu.

"Çok küçük." Lorelei bunu bir hakaret olarak söylememişti ama sözleri yine de sert çıkmıştı.

Sylvia ters ters baktı, uyku tulumunun kayışlarını çözerken kulakları kıpkırmızı oldu. "Standartlarınıza uygun olmadığı için üzgünüm ama elimizdeki tek şey bu."

Lorelei fenerin cam kapağını açtı ve üfledi. Alev yağın üzerinde dans etti ama sönmedi. Tekrar ve tekrar denedi ama sonuç aynı oldu. Sylvia bu gelişmeleri ilgiyle izledi.

biraz eğlendi ama hiçbir şey söylemedi. Lorelei sadece bunun, açıklanırsa cazibesini yitirecek bir peri büyüğü eseri olduğı sonucuna varabildi.

En azından faydalıydı.

Lorelei hışımla onun yanına uzandı. Sylvia kıvranarak uzaklaştı, aralarına mümkün olduğunca çok mesafe koydu ve Lorelei kendini sokulmuş hissetmemeye çalıştı. Sylvia'nın ona dokunamayacağı keskin bir şeymiş ya da fırsatını bulduğunda saldıracak zehirli bir yılanmış gibi davranmasına şaşırmamalıydı. Aralarında var olabilecek her türlü dostluğu çoktan yok etmişti.

Yerleşirken Sylvia'nın gülünç kürk koleksiyonunun içine daha da gömüldü. Lorelei bir zamanlar bunun için onunla alay edebilirdi ama şu anda bu sıcaklık için inanılmaz derecede minnettardı. Parmakları eldivenlerinin içinde yarı donmuş haldeydi ama şimdiden onlara biraz canlılık gelmeye başlamıştı. Pozisyonunu nasıl ayarlarsa ayarlasın, omuzlarının birbirine sürtünmesini engelleyemiyordu. Bu neredeyse dayanılmazdı. Tek merhamet, Sylvia'nın vücudunun sıcaklığının içine akmasıydı.

Lorelei yan döndüğünde Sylvia'nın bu halde ne kadar savunmasız görüldüğünü fark etti. Karanlıkta teni buz gibi solgun ve ışıltı ışıltı. Karlı kirpikleri elmacık kemiğine değiyor ve saçları ay ışığında akan bir su gibi kirpiklerinin etrafından süzölüyordu. Parmağını Sylvia'nın buklelerinden birinin etrafında döndürmek için elinin bir hareketi yeterliydi.

Sanki Lorelei'nin düşüncelerini hissetmiş gibi Sylvia gözlerini açtı. Lorelei gözlerinin nasıl parladığını görünce neredeyse nefesi kesilecekti. Gözlerine bir an daha bakarsa kesinlikle büyülenecekti ve *Tanrım*, ona neler oluyordu?

"Lorelei?" "Benden neden nefret ediyorsun?" diye sorarken Sylvia'nın sesi son derece kısıkı.

Senden nefret etmiyorum, sadece temsil ettiğın şeyden nefret ediyorum. Cevabın bu kadar kolay aklına gelmesi onu şaşırtmıştı. Ama ağzını açtığında, bunu söyleyecek gücü kendinde bulamadı. Nefret, Sylvia von Wolff için fazla basit bir duyguydu.

"Artık senin için bir tehdit değilim. Umutsuzca istediğin pozisyona sahipsin," diye ısrar etti Sylvia. "Ama öyle olmasaydı bile, bu şekilde olmasına hiç gerek yoktu. Ziegler bizi birbirimize düşürdü."

Göğsündeki gergin his yerini kedere bıraktı. "Sakın buna cüret etme. Bunu bir yarış haline getiren sendin. Yıllarca hep ayak altında dolaştın, hep beni gölgede bırakmaya çalıştın. Sanki adından başka bir şeye ihtiyacın varmış gibi."

Sylvia'nın dudakları aralandı. Öfke yanaklarını kararttı. "Von Wolff adının bir anlamı var, evet. Anja von Wolff'un adı: asi bir eyaletin yöneticisi, her zaman saldırmak için fırsat kollayan bir kadın."

Lorelei irkilerek sessizliğe gömüldü. Sylvia'nın daha önce de annesi hakkında öfkeyle konuştuğunu duymuştu ama ilk kez sesi neredeyse ondan nefret ediyormuş gibi çıkıyordu.

"Wilhelm'in ordusuna katılmamın asıl sebebi o." Sesi titriyordu. "Başka ne yapabilirdim ki? Çocukken Ruhigburg'u ilk ziyaret etmeye başladığımda, insanlar beni kuduz bir köpek gibi üzerlerine saldıracakmışım gibi izliyordu."

"Artık kimse senin hakkında böyle düşünmüyor," dedi Lorelei, kendi nezaketine şaşıracak.

"Çünkü tüm hayatımı bu çağrışımdan kurtulmaya çalışarak geçirdim. Ama bir an bile tereddüt edemem, özellikle de annemden görevi devraldığım da. O köydeki duyguların ne olduğunu gördünüz. İsyana hazırlar! Her zaman kendimi kanıtlamak zorunda kalacağım."

Lorelei, kendisini bir elçiymiş gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu kesinlikle biliyordu- Hayır. Sylvia von Wolff için üzülmeyecekti.

"Bunun için çok üzgünüm." Lorelei alay etti. "Eminim aşılması zor bir engel oluşturmuşumdur."

"Kendine acımandan bıktım usandım!" Sylvia derin bir nefes aldı. "Ben de seninle kavga etmekten yoruldum. Ziegler ikimize de y e t e c e k kadar yer açabilirdi."

İçgüdüsel bir ürperti Lorelei'nin içini parçaladı. Onu yeterince erken gömmemişlerdi. Onu neredeyse hiç gömmemişlerdi. Geri döndükleri anda Ziegler'ın hayaleti orada, Vereist'in sularında onu bekliyor olacaktı. "Ölülerin arkasından kötü konuşmayın."

"Ölüler hakkında gerçeği söylüyorum. Ölüm belki de bir insan hakkında gerçeği söyleyebileceğimiz tek zamandır. O her zaman iyi değildi. İkimizi de kullandı."

Lorelei gözlerini kapattı. "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

Sylvia yumuşak, sinirli bir ses çıkardı. "O zaman seninle aramı düzeltmeyi nasıl umabilirim?"

Sylvia'ya düz, vurdumduymaz bir bakış fırlattı. "Bunu yapamazsın. Dünyalarımız birbirinden çok uzak."

"Çok dramatiksin. Bunu biliyor muydun?"

Lorelei acı acı güldü. *Bunu onun söylemesi* çok anlamlıydı. "Kendi kendine düşünme yeteneğin yok. O zaman sana yardım edeyim. Geçen gün yaptığın konuşmanın zararsız olduğunu dürüstçe söyleyebilir misin?"

"Onlar sadece hikâye, Lorelei. Aziz Bruno muhtemelen var olmadı, ama tabii ki ailem bunu seviyor çünkü-"

"Ah," dedi Lorelei. "Demek anlıyorsun. Hikâyeler birer araçtır."

"Kesinlikle! Acı verenler, evet, ama sonunda bir şeyler getirebilecek olanlar.

insanlar bir arada." Sylvia'nın gözleri karanlıkta parlıyordu. "Sen orada ön saflarda değildin. İsyan hevesli bir ülkede büyümedin. Bir gün bile savaş görmediniz. Eğer insanların çok da farklı olmadığımızı anlamalarını sağlayabilirsek, Brunnestaad'ın toprakları bir daha asla kana bulanmayacaktır."

"Bana bir hikaye anlat o zaman."

Sylvia onun sesindeki sertlikten ve konunun aniden değişmesinden ürkmüş gibiydi. "Pekâlâ o zaman. Hangisi? Ah, pekâlâ." Boğazını temizledi. "Dileklerin hâlâ güç sahibi olduğu günlerde, kırmızı pelerinli bir kız vardı-"

"O değil. Peki ya 'Parlak Güneş Her Şeyi Aydınlatır'?"

Sylvia'nın ifadesi değişti.

Kendini haklı hissettiğini söyleyen Lorelei, "Peki ya 'Dikenli Yeva'?" diye sordu.

"Bunları söylemek istemiyorum," dedi Sylvia, neredeyse duyulmayacak kadar sessiz bir şekilde. "Sence biliyor muyum?"

Kaç kere, kaç kere

birçok yönden, böyle hikayeler duydum? Bu hikâyeler, kırmızı pelerinli kızınız kadar sizin de kim olduğunuzu gösteriyor. Onları yazıya döktüm, resimledim ve yayıncıya gönderdim. Bunu kendime iyi bir şey yapma şansım olabileceği umuduyla yaptım."

Sylvia hayatında ilk kez söyleyecek bir şey bulamadı. Lorelei'nin böyle bir tutkuya sahip olabileceğini hiç düşünmemiş gibi, tamamen bunalmış görünüyordu. Ama Lorelei artık kendini tutamayacak kadar ileri gitmişti.

"İnşa ettiğiniz Brunnestaad'da benim yerim yok." Sesi titriyordu. "Biz Yevaniler köksüzüz. Biz şehre aitiz, orada haşarat gibi çoğalıyoruz. Senin aptal seyahatnamelerinin yaratmaya yardım ettiği bu pastoral fantezinin üzerindeki bir lekeden başka bir şey değiliz. İşte bu yüzden senden nefret ediyorum. Biz asla arkadaş olamazdık. Asla arkadaş *olamayacağız*. Aramızdaki bu uçurumu aşmak mümkün değil."

"Senden nefret etmiyorum," diye fısıldadı Sylvia.

Her nasılsa bu onu mahvetti. Ağlamaklı bir sesle, "Yalancı" diye fısıldadı.

Sylvia hüzünle gülümsedi. "Korkunç bir yalancı olduğumu sanırdım."

Lorelei tekrar sırt üstü yuvarlandı ve esprisiz bir kahkaha attı. "Savaş hakkında hiçbir şey bilmediğimi söylüyorsun ama biliyorum. Yıllarca savaştım. Ölüm peşimi bırakmıyor ve onu nasıl kovacağımı bilmiyorum."

"Ölüm olur. Onu davet etmek için yaptığınız hiçbir şey yoktur ve onu kovmak için de yapabileceğiniz hiçbir şey yoktur."

Lorelei çadırlarının kanvas çatısına baktı. Rüzgâr dişlerini gıcırdatırken dallar çatıya sürtünüyordu.

"O yaraları kapatan tek şeyin kendimi affetmek olduğunu anladım," diye devam etti Sylvia çekingen bir tavırla. Onları geri getiremem, sen de getiremezsin. Şu anda yapabileceğin tek şey

yaşamak."

Sylvia asla anlamaz. Sen Yevanisch iken, yaşıyanlar için olduğu kadar ölüler için de hayattaydın.

Sylvia sessizce içini çekti ve yan döndü. Lorelei sırt sırta verdiklerinde aralarındaki çıplak santimetreyi dolduran bir mesafe okyanusu hissetti. Sylvia'nın nefes alışındaki düzensizliği, ağaçlarındaki eschenfrau'ların fısıltılı kahkahalarını dinledi.

Kendi kendine defalarca tekrarladı: *Senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum*. Bir büyü gibi -bir peri masalı gibi- tekrarlamak onu gerçek yapabilirdi.

Rüyalarında soğuk, karanlık sulara gömölüyordu. Saçları ve paltosu arkasında dalgalanıyordu. Ciğerleri yanıyordu. Ve etrafında, son anlarında terk ettiğı insanların solgun, perili yüzleri asılı duruyordu. Ruhlarını sonsuza dek yeryüzünde dolaşmaya mahkum ettiğı, öbür dünyadan men ettiğı insanlar.

Lorelei gözlerini boğucu bir sıcaklıkla açtı. Bir an için etrafındaki her şey bulanıktı, sanki dünyayı derin bir su havuzunun altından izliyormuş gibiydi. Saçları şakaklarına kadar nemliydi.

Yine boğuluyorum.

Ama sonra yanağına değen yumuşak kürk battaniyeyi fark etti. Etrafındaki çadırın brandasını. Ve sonra: Sylvia, aşırı şefkatli bir mürekkep balığı gibi üzerine örtülmüştü.

Serbest kalmamak için tüm gücünü harcadı. Yatağında en son biri uyuduğunda daha çocuktı. Rahel ne zaman bir kâbus görse onun odasına girerdi. Sylvia'nın gerçek bir *fırın* olduğı gerçeğı dışında, tamamen tatsız değildi.

Lorelei kendi nefes alışının, hızlanan nabzının fazlasıyla farkına vardı. Bu da kendine has bir işkenceydi.

Sylvia ona doğru bastırđı. Bu, onun için tasarlanmamış bir şeyin acımasız bir görüntüsüydü.

"Von Wolff," dedi sessizce. Sylvia sadece uykulu bir ses çıkardı.

"*Von Wolff*," diye tekrarladı, daha ısrarla. "Uyan."

Sylvia kıpırdandı. Gözlerini açtığında, Lorelei'nin yüzünün birkaç santim ötesinde ikiz dolunay vardı. Bir kez gözlerini kırptırdı, sonra yumuşak bir şaşkınlık çığılığıyla geri çekildi. "Ah! Lorelei! Çok özür dilerim!"

"Sorun değil," diye mırıldandı Lorelei. "Sadece... Bırak beni."

Hipnotik sıcaklığını da yanına alarak kendini çözdü ve "Pekala. Sanırım gece ikimizin de donmamasını sağlamanın bir yolu da bu."

Lorelei kuru bir sesle, "Hızlı düşündüğünüz için teşekkür ederim," dedi.

İsteksizce sürünerek çadırdan çıktı. Botları gece boyunca yağın karın içinde çtırdadı. Hâlâ Sylvia'dan kalan sıcaklığın içindeydi ama soğuk, açıkta kalan tenini kemiriyordu. Ve şimdi ayağa kalktığı için, gözlerinin arkasındaki ısrarcı baskı tüm gücüyle geri döndü. Her nefesi sanki biri onu boğmaya çalışıyormuş gibi sığ geliyordu ve bütün gece dinlenmesine rağmen kendini bitkin hissediyordu.

Bu Tanrı'nın unuttuğu dağdan ne kadar çabuk inerlerse o kadar iyiydi.

Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını fark etti. Kar, soğuk bir ışığın altında parılıyordu ama ürkütücü mor gökyüzünde güneşe dair hiçbir iz göremiyordu. Bu nedenle, artık nerede olduklarına dair hiçbir fikri yoktu. Hiçbir şey tanıdık gelmiyordu. Etrafını inceledikçe, ağaçların onlar uyurken köklerinden sökülüp yeniden düzenlendiğinden daha da emin oldu. Seyahat ettikleri yol, kumaştaki bir yırtık gibi dikilerek kapatılmıştı.

Sylvia sadece bir dakika sonra ortaya çıktı. "Burayı sevmiyorum." En azından bu konuda hemfikir olabilirlerdi.

Kamp kurduktan sonra schellenrock'un akıntısını takip etmeye devam ettiler. Arazi daha da acımasızlaştı ve hava daha da soğudu. Lorelei, ara sıra karın sızdığını hissettiğine yemin ediyordu.

ve hasarı incelemek için ayağını kaldırdığında, tabanda küçük bir delik aşınmaya başlamıştı. Bu eninde sonunda donma anlamına geliyordu. Tabii zirveye ulaşmadan önce irtifa hastalığından bayılmayacağını varsayarsak. Adımları yavaşlamıştı ve her nefesi göğsünde güçsüzce tıkırdıyordu.

"Farklı hissettireceğini düşünmüştüm," dedi Sylvia dalgınca. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum." Sylvia endişeli bir ifadeyle çantasının kayışlarını düzeltti. "Burası gerçekten Ursprung'un olduğu yer mi? Burası kesinlikle çarpıcı bir yer. Ama ben daha fazlasını bekliyordum..."

"Yüce mi?" Lorelei teklif etti.

"Kesinlikle!" Memnun görünüyordu. "Eğer bu gerçekten dünyadaki tüm sihrin kaynağı ise, sence de daha sihirli görünmesi gerekmez mi?"

"Hayal kırıklığına uğradığınız için üzgünüm." Lorelei başını eğdi. Şu anda gökyüzü tamamen açıktı: ince, havadar bir mor, uzak yıldızlarla bir oya tuvali gibi işlenmişti. "Sürekli alacakaranlık senin için yeterli değil mi? Belki de gökleri delen bir ışık huzmesini tercih ederdiniz? Bulutların arasından bakan Tanrı'nın yüzünü mü?"

"Boş ver," diye mırıldandı Sylvia. "Belki de zirveye daha yakın olmamız gerekiyordur." Sonra, sanki kendi değerlendirmesine katılıyormuş gibi başını salladı.

Lorelei onu dürtmeye devam edemeyecek kadar yorgundu; özellikle de Ziegler'la yaptığı son konuşma aklına geldiğinde. *Emin misin?*

Hayır, Ziegler Lorelei'yi kesin olarak ikna etmişti. Lorelei bu yarayı tekrar deşmeyi reddetti. Ziegler araştırmasında çok titiz davranmıştı ve kasabada duydukları efsane de bunu doğruluyordu. Birinin onu yanlış bir sonuç yüzünden öldürmesi kaderin acımasız bir cilvesi olurdu. Bir hiç uğruna ölmüş olması düşünülemezdi.

Deredeki bir dönemeci döndüklerinde, önlerinde bir manzara uzanıyordu. Lorelei olduğu yerde durdu. Dağın karla taçlanmış tırtıklı zirvesi üzerinde yükseliyordu. Ona hem dokunabileceği kadar yakın hem de binlerce dünya uzakta gibi görünüyordu.

Bir rüzgâr ağaçlardaki karları silkelediği sırada patıkaya doğru geri döndü. Lorelei beyaz örtünün arasından uzakta belli belirsiz bir şekil seçebildi. Gözlerini kısarak baktı ve göz açıp kapayıncaya kadar bir kulübe belirdi. Kalbi öylesine umutla kabardı ki, bunun başka bir halüsinasyon olması gerektiğinden emindi.

"Bunu görüyor musun?"

Sylvia'nın nefesi kesildi. "Evet! Sanırım-"

Daha cümlesini bitirmeden Sylvia koşmaya başladı. Lorelei hemen arkasından onu takip etti ama ciğerleri sıkıştığında pişman oldu. Nefes almak için iki büküm oldu, baş ağrısı gözlerinin arkasına vuruyordu.

"Azizler, Lorelei." Sylvia ona doğru döndü. Ses tonu öfkeliydi ama Lorelei onun gözlerindeki endişe parıltısını kaçırmadı. "Yeterince içiyor musun? Bu yükseklikte su içmek çok önemli, biliyorsun."

"Evet," diye homurdandı Lorelei. "Farkındayım."

Birlikte ilerlemeye devam ettiler. Soğuk rüzgâr Lorelei'nin paltosunu delip geçti ve kirpiklerinde kırağı birikti. Yorgunluk her adımını ağırlaştırıyordu ama dikkatini kulübeye ve sönmekte olan kamp ateşinden yükselen dumana vermeyi sürdürdü. Kanı kararlılıkla akıyordu. Sadece bir kişiyi kurtarabilirse, belki de bu yeterli olacaktı.

"Ludwig!" Sylvia seslendi. Rüzgâr sesini uzaklaştırmak için elinden geleni yaptı. Branda muşambayı acımasızca yırttı.

İçeriden hiçbir hareket gelmedi.

Birbirlerine baktılar. Lorelei dizlerinin üzerine çöktü ve sürünerek içeri girdi. İçinde, en az dört paltoya sarınmış Ludwig vardı. Onun

Yüzü korkunç bir hayalet beyazlığına bürünmüştü ve ayırık dudakları maviye dönmüştü. Tüm varlığı bu görüntü karşısında irkildi.

Bunu bana neden yapıyorsun? Etrafımda insanlar ölürken ben neden hayatta kalıyorum?

Bu kadar anlamsız bir şeyin hiçbir anlamı yoktu.

Hayır, diye kendine sertçe hatırlattı. Bu evrende anlamsız olan hiçbir şey yoktu, özellikle de şiddet.

Ona bakmak için kendini zorladı. Burnundan hafif bir nefes çıktı ve yüzündeki uzun saçları karıştırdı. Tanrı'ya şükür. Omzunun üzerinden Sylvia'ya baktı.

Lorelei boğazına düğümlenen duyguyu yutar yutmaz, "O yaşıyor," dedi.

Sylvia rahatlamış bir şekilde hıçkırarak onun yanına süründü. Eldivenlerini çıkarıp onun yanaklarına dayadı. Ludwig inledi. Sylvia nefesini içine çekti ve adamın alnındaki saçları geriye doğru taradı. Beyazlamış teni terden parlıyordu. "Ateşi var."

"Lorelei? Sylvia?" Ludwig'in sesi ancak bir törpü gibiydi. Aldığı her tıkrıklı nefeste Lorelei, içindeki o alçak gönüllü umudun küle dönüştüğünü hissetti. Sanki karada boğuluyormuş gibi geliyordu.

Sylvia çantasını karıştırdı ve bir su tulumu buldu. Dudaklarına götürdü ve dikkatlice içmesine yardım etti. Birkaç dakika sonra kapağını tekrar kapattı ve sıkıntılı bir ifadeyle Lorelei'ye döndü. "O lanetlenmiş."

"Lanetli mi?"

Sylvia onun avucunu çevirdi ve kolunu geri çekti. Bileğindeki damar izleri başparmağının baskısına rağmen yeşil ve kalındı. Lorelei bir an sonra bunun kökler olduğunu fark etti. Midesi mide bulandırıcı bir şekilde bulandı. Şimdi ona daha yakından baktığı için, derisine aşılarmış ağaç kabuğunu fark etti. Yakasından çıkmış ve kararlılıkla boğazına doğru ilerlemişti.

"Bu nasıl oldu?"

"Bu Eschenfrau hastalığı. Onları bir şekilde kızdırmış olmalı." Sylvia çantasını karıştırmaya başladı. Bir ilaç çıkardı.

Soluk gri kabuktan ince bir şerit: dişbudak ağacından bir parça.

"Numune olarak toplamış olmalı. Şu aptal."

"Ben o kadar emin değilim." Sylvia kabuğu ellerinin arasında evirip çevirdi. "Ludwig bundan daha temkinlidir. Ayrıca, onu korumak isteseydi vaskülüne koyardı."

Sylvia'nın ima ettiği şey karşısında içine büyük bir korku çöktü. "Ama bunu ona başka biri yerleştirdiyse, onlar da hasta olurdu, değil mi?"

"Tabii Eschenfrau bunu özgürce vermediyse. Yaramazlığı severler."

Lorelei'nin ruh hali karardı. Ludwig ölmemişti -henüz değil- ama batıl inanç devam ediyordu. En iyisi bunu onun duyabileceği bir yerde tartışmamaktı. "Dışarı gel."

Dışarıda kar yağmaya devam ediyordu ama o soğuğu neredeyse hiç hissetmiyordu. Onu bir zırh gibi kendi etrafına çekti. Sylvia tekrar konuştuğunda sesi öfkeyle titriyordu. "Bunu ona neden yapsınlar ki? Onu doğrudan öldürmek daha nazik bir davranış olurdu."

"Birileri onun zirveye giden bir yol bulmasını istemedi. Bizi yine oyalamaya çalışıyorlar," dedi Lorelei alçak sesle. "Ziegler öldürüldükten sonra yola devam ettik ama o bu kadar hastayken devam edemeyeceğimizi biliyorlardı."

Kampa döndüklerinde, kralın değersiz adaletini beklemeye gerek kalmayacaktı. Heike'yi kendisi öldürecekti. Özellikle öldürücü bir ifade takınmış olmalıydı çünkü Sylvia elini geçici olarak onun omzuna koydu. "Lorelei..."

Omuz silkti. "Burada kal ve ona göz kulak ol. Ben Ursprung'u bulmaya gidiyorum."

"Oh, hayır, yapmayacaksın! Soğukta daha fazla kalırsa ölecek ve onu tek başıma geri taşıyamam."

"Şuna bakın." Lorelei çaresizce Ludwig'in buruşmuş halini işaret etti. "Her iki durumda da başaramayacak."

"Bunu bilemezsiniz! Denemeyi ona borçluyuz."

Bir anda birbirlerine çok yaklaşmışlardı. Lorelei hareket ettiğinin farkına varmamıştı ama artık boynunu kullanmak neredeyse içgüdüselidi.

onun avantajı. Yine de Sylvia yerinden kımıldamadı. Sanki korkunç bir peri masalı yaratığının önünde son kez duruyormuş gibi görünüyordu. Lorelei bundan nefret ediyordu. Sylvia bakışlarını tutabilmek için başını geriye eğmek zorunda kalana kadar yaklaştı. Sylvia'nın nefesinin sıcaklığını dudaklarında hissedene kadar. Ta ki görüşü Sylvia'nın meydan okuyan, alev alev yanan ihtişamından başka bir şeyle dolmayana kadar. Aklının yarısı çenesini tutup...

Sylvia garip bir ses çıkardı ama gümüş gözleri erimişti, neredeyse beklenti içindeydi.

Lorelei, Sylvia'nın aslında onun düşüncelerini okuyamadığını kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Aralarına biraz mesafe koydu ve kendini toparlamak için yavaşça nefes aldı. Yeterince hava almak imkânsız gibiydi.

"Endişenizi anlıyorum," dedi. "Ancak Ursprung'u şimdi bulamazsak başka bir fırsatımız olmayacak. Bizi yine durdurmaya çalışacaklar."

Sylvia tam olarak ikna olmuş görünmüyordu.

"Ve belki de onu kurtarmak için en iyi şansımız bu. Hikâyelerin hiçbirisi ne yapabildiği konusunda hemfikir değil ama eğer tüm büyü ondan akıyorsa, hepsinin doğru olması mümkün. Belki de Ursprung'un iyileştirici özellikleri vardır."

"Ben... Bu kıyasın geçerli olup olmadığını bilmiyorum," dedi Sylvia, kafası karışmış bir halde.

"Denemek ona borcumuz," diye yanıtladı Lorelei, son bir iğnelemeye daha karşı koyamayarak. "Tek başıma iyi olacağım."

"Ama neyle karşı karşıya olduğunuz hakkında hiçbir fikriniz yok!" Sylvia itiraz etti. "Ve eğer geri dönmezsen-"

"Senin için her şey daha iyi sanırım."

Sylvia şakaklarını ovuşturdu. "Seni inatçı aptal. Ben de seninle geliyorum."

ON BEŞ

A Dağın son düzlüğüne tırmanırken, akan suyun sesi rehberliğinde dolunay bir mühür gibi belirdi parıldayan balmumuyla damgalanmıştı. Kar onun ışıltısı altında parıltıyor ve tüm dünya elmasla işlenmiş gibi görünüyordu.

Ve orada, seyrekleşen yaprak dökmeyen ağaçların arasından onu gördüler: Ursprung'un ilk görüntüsü. Su, dağın yamacından aşağıya doğru gürledi ve aşağıdaki kayaların üzerine sis halinde dağıldı. Buradan bile hissedebiliyordu, yanaklarına vuran acı soğuğu.

"Neredeyse vardık!" Sylvia gürültü üzerine bağırdı.

Geldiler. Ama asla başaramayacaklardı.

Bir kanyonun kenarına varmışlardı. Bu tarafta, dik kayalar ve buz tabakalarından başka bir şey yoktu. Ekipman olmadan tırmanmak neredeyse imkânsızdı. Diğer tarafta ise zirveye giden yol kademeli olarak yukarı doğru eğimliydi. Vadiye inmek ve nehri geçmek istemedikleri sürece, ilerlemenin tek yolu şelalenin perdesinin altındaki dar bir kaya çıkıntısıydı.

Sylvia da aynı anda fark etmiş olmalıydı. Öncekinden çok daha az neşeyle, "Bıçak bu olmalı," dedi.

Demek Schellenrock'un verdiği bilgi doğruymuş. "Harika. Sadece harika."

Sylvia sesindeki korkuyu bastırmak için cesurca mücadele ederek, "Ne diyorlar? Tek çıkış yolu içinden geçmek mi?"

Lorelei çıkıntıyı incelemek için çömeldi. Elinin uzunluğundan ancak daha genişti. Sırtlarını duvara vermeleri gerekecekti.

ve şelale onları savururken diğer tarafa doğru ilerlediler. Elinin bir hareketiyle yüzündeki nemi sildi.

Sylvia onun yanına oturmuş, ayakları uçurumun kenarından sarkıyordu. Lorelei'nin midesi ona bakarken bile bulanıyordu. "Önce benim gitmemi ister misin?"

Lorelei'nin göz kapaklarının ardında korkunç görüntüler titreşti. Sylvia cennetten fırlatılmış bir melek gibi düşüyordu. Sylvia o uçurumun dibinde paramparça olmuştu. Sylvia'nın kanı kıpkırmızı bir hale gibi etrafında toplanıyordu. Kendini hasta ederdi. En iyisi önden gitmek ve rahatsız edilmeden ölüme düşmektir.

"Hayır. Önce ben gideceğim."

Sylvia ona bilerek gülümsedi. "Korkuyorsun, değil mi?"

Lorelei kaşlarını çatı. "Saçmalama."

"Öylesin." Ellerini sevinçle birbirine vurdu. "Demek gerçekten insansın."

"Odaklan, von Wolff. Sanırım bundan çok fazla keyif alıyorsun."

"Belki biraz. Özür dilerim." Gülümserken düello izi sinir bozucu bir şekilde çukurlaştı.

Lorelei çantasını silkti ve boş bir cam şişeyi saklamak için göğüs cebine koydu. Başka bir şey yapmazsa, bir örnek getirebilirdi. Bununla birlikte, bıçağa doğru ilk adımını attı. Taş duvar omurgasına rahatsız edici bir şekilde saplandı. Derin bir nefes alarak bir santim ileri kayd. Bir çakıl taşı kenardan sıçradı ve mide bulandırıcı bir şekilde açık havaya fırladı. Tek bir yanlış adımda, bu onun başına gelebilirdi. Lorelei nefesinin altında küfretti.

"Önce benim gitmemi istemediğine *emin* misin? Kaya tırmanışı konusunda oldukça deneyimliyimdir! Sana bir aufhocker ile karşılaştığım zamanı anlatmış mıydım?"

"Konuşmayı kes," diye tersledi Lorelei. "Eğer öleceksem, en azından seni biraz olsun sevgiyle hatırlamama izin ver."

Sylvia'nın ağzı kapandı.

Lorelei gözlerini Sylvia'dan ayırdı ve dikkatini doğrudan onun önüne odakladı. Acı verici derecede yavaş ilerliyordu ve

Altında esneyen uçurum, korkunç bir ba  dönmesi hissetti. Her adım atı ında g  s  daralıyor ve kalbinin vücudundaki her nabız noktasında attığını hissedebiliyordu.  elaleye yakla tı ında,  elalenin tıslaması tüm tutarlı düşünceleri bastırdı. Akıl almaz su fı kırmaları ondan sadece bir kol geni li inde a a ı dökülüyordu. O kadar saftı ki camdan yapılmış gibi görünüyordu.

"Artık seni göremiyorum!" Sylvia'nın sesi inanılmaz derecede uzaktan geliyordu.

Lorelei dengesini korumak için parmaklarını kayalıklara geçirdi. "Ben iyiyim."

Nefesini tutarak sağlam zemine doğru ilerlemeye devam etti. Oraya ulaşır ula maz bir yığın halinde yere yı ıldı ve umutsuzca midesindekileri bo altmamaya çalıştı. Yükseklik hastalığı ve stres arasında kendini ısınmı  bir ölüm gibi hissediyordu.

Lorelei Sylvia'ya, "Güvenli," diye seslendi. "Hemen geliyorum!"

Acele etme, demek istedi.

Haftalardır ilk kez yalnızdı, gerçekten yalnızdı. Ayın parlaklığı altında, görebileceği kadar ışık vardı ama gölgeler görüşünün köşelerinde kayna acak kadar zayıftı. Korkusunun sivri uçlarıyla savaşarak düzenli bir şekilde nefes aldı. Burada hayaletler yoktu. Yevanverte sokaklarında onu öldürecek adamlar yoktu. Burada, neredeyse kendini huzur içinde olduğuna inandırabilirdi.

Hava aniden cam gibi oldu, tıpkı bir  ahinin gölgesinin çayırın üzerine d  t    o sessiz an gibi. Bir ürperti omurgasından a a ıya doğru ilerledi.

"Sonunda," dedi tanıdık bir ses. "Seni yakaladım."

Bu olamazdı.

Lorelei dimdik oturdu ve Ludwig'le yüzleşmek için döndü. Ağaçların hizasında durmuş, elleri iki yanında sallanıyordu. Ludwig'e bakarken üzerinde durabilece i bir duygu bulamadı. Karanlıkta belirsiz bir şekilde görünmesinde tedirgin edici bir şey vardı. Adam

doğüstü bir şekilde hareketsizdi. Tüyleri diken diken olmuştu ama yine de inatla umudunu yitirmemişti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Ve nasıl? Bu halinle etrafta dolanarak kendini öldürteceksin."

"Olabilir. Ama Ursprung'u bulma fırsatını kaçıramazdım."

Ludwig tam olarak kendinde değildi. Hafif, yumuşak konuşma tarzı neredeyse mükemmel bir taklitti, ama yüzü...

Gülümsemesi, çerçevesinin içinde eğri duran bir tabloya benziyordu. Sanki kendi ölçülerine tam olarak alışmamış gibi sanatsız, yalpalayarak öne doğru bir adım attı. Lorelei birden kendini Sylvia'nın aptal egosunu şımartıp önce onun gitmesine izin vermiş olmayı dilerken buldu.

"Etkileyici bir iyileşme göstermişsin." Bunu suçlayıcı bir şekilde söylemek istemişti ama neredeyse acınacak kadar küçüktü.

Başını doğal olmayan bir açıyla eğdi. "Açıkçası beni gördüğüne biraz daha sevinirsin diye düşünmüştüm."

"İyi olduğunuzu gördüğüme elbette sevindim."

Ben buna inanmıyorum.

"Geride kalman senin için en iyisi olabilir." Lorelei çenesini zirveye doğru salladı. "Tabii kendini bu dağa tırmanacak kadar iyi hissetmiyorsan."

"Oh, sorun olmaz. Söylesene, von Wolff nerede?"

Lorelei çok hareketsiz kaldı. Ludwig Sylvia'ya asla soyadıyla hitap etmezdi. Birdenbire onun tamamen yalnız olmadığını bilmesinin hayati bir önemi olduğunu düşündü. "Bu geçidin diğer tarafında. Orada olmalı.

her an burada olabilir."

Yaklaştıkça gölgesi toprağa uzun ve ince bir şekilde yayılıyordu. Ayak sesleri titrek bir ritim tutturuyordu.

Lorelei nehrin gürültüsünü arkasında rahatlatıcı ve sabit bir şekilde hissetti. Derin bir nefes alarak ona doğru uzandı *ve-işte*. Sanki akıntı bir iplikmiş gibi, onu kavradı. Aether onun iradesine karşı gergin bir şekilde çekildi. Bir kolunu arkasına doğru kaydırды ve parmaklarını çağırırçasına kıvrды. Nehirden birkaç su filizi süzüldü ve bir yılan gibi bileğinin etrafında kıvrıldı.

Ludwig ay ışığının soluk sütununa adımını atmış, onun üzerinde belirmişti. O zaman Ludwig'in boynunda düğümlenmiş parlak kırmızı kravatı gördü, pas renginin tonu şaşırtıcı derecede tanıdıktı.

Tarnkappe.

Bir Alp'in dönüşümü her zaman kusurlu olmuştur. Parmakları doğal olamayacak kadar uzundu ve birinci ve ikinci eklemleri arasında oldukça mide bulandırıcı bir şekilde eklemlenmişti. Bu da ellerine pençe izlenimi veriyordu. Elini ileri doğru fırlattı ve su ona çarptı.

Geriye doğru sendeledi. Tekrar başını kaldırdığında saçlarının ucundan su damlıyordu. Yüzü zorlukla bastırılmış bir öfkeyle buruşmuştu. Ludwig'in kimseye böyle baktığını daha önce hiç görmemişti.

"Peki, bunu neden yaptın?" diye sordu alçak sesle.

"Senin ne olduğunu biliyorum." Lorelei hırçın görünmek için elinden geleni yaptı. "Dönüşümün ikna edici ama gerçek Ludwig hâlâ ayakta duramayacak kadar hasta."

Alp'in dudakları sanki bunu hiç düşünmemiş gibi aptalca aralandı. Yüzü morun etkileyici bir tonuna dönüştü. "Sana geri döneceğimi söylemiştim."

"Daha sabırlı olmalıydın."

Nehirden başka bir su akıntısı çekti. Yumruğunu sıkarak suyu dondurdu ve buzdan bir mızrak gibi alp'e doğru fırlattı. Doğru yere indi ve omzundaki kasın derinliklerine saplandı. Acı ve öfkenin karışımıyla uludu. Takip edebileceğinden daha hızlı, ona doğru sıçradı.

Yere düştü, sırtı bir *gümbürtüyle* toprağa çarptı. Ciğerleri acı içinde boşaldı ve gözlerinde yıldızlar dans etti. Not-Ludwig'in parmakları boğazına kilitlenmiş, tırnakları derisini ısırarak ölümcül noktalara doğru keskinleşmişti. Boynundan aşağı sıcak kan damladığını hissedebiliyordu. Dişlerini gösterdiğinde bakır kokusu burnuna doldu.

Von Wolff. Dudakları kelimelerin şeklini aldı ama tek bir nefes bile alamadı. Çığlık atamadı. Görüşü gitti

Kenarları siyahtı ve dünya sulu boya lekelerine dönüşmüştü.

Böyle olmaz, diye düşündü. *Şimdi olmaz*.

Parmaklarının bir hareketiyle buz parçasını alpin omzunun daha derinlerine sapladı. Alp tekrar çığlık atarak tutuşunu gevşetti. Ciğerlerine hava doldu ve gözlerinden refleks olarak yaşlar süzülürken utanç verici bir inilti çıktı.

Kımılда, diye vasiyet etti işe yaramaz bedenine. *Lanet olsun, kımılда*.

Şelale, davetkâr bir şekilde tıslayarak onun ulaşabileceği yere doğru akıyordu.

Viper, der gibiydi.

Bir çığlık atarak su fışkırttı ve Alp'i geri püskürttü. Bu ona yeterince açıklık sağladı. Kendini onun üzerine attı, dizlerini omuzlarına gömdü ve suyu bir maske gibi yüzünde topladı. Ludwig'in suretini altında tutmanın bu kadar kolay olmasından dolayı küçük bir parçası kendi hareketlerinden geri çekildi. Ona karşı mücadele ederken suyun içinde kabarcıklar kaynadı.

Nefret etmenin ne demek olduğunu biliyordu. İnsanların gözlerinde bunun derinliğini gördüğü andan itibaren biliyordu ve Aaron'ın öldüğü gece bunun içini yaktığını hissetmişti. Şimdi de derisinin altında kaynadığını hissediyordu. Alp, ıslak bir nefes çekecek kadar su yüzüne çıktı ama Lorelei suyu tekrar ağzına bastırdı.

"Öl artık!" diye hırladı, çaresizlik sesini sertleştirmişti.

"Lorelei! Ne yapıyorsun?"

Sylvia'nın sesi onu sakinleştirdi. Ludwig'in kılığındaki canavar kırık bir hıçkırıkla sudan çıktı. Kan çanağına dönmüş gözlerinde vahşi, dehşet dolu bir parıltı vardı.

Lorelei'nin koluna umutsuzca yapışarak, "Yardım edin," diye bağırdı. "Lütfen, bana yardım edin!"

Sylvia'nın bakışları aralarında gidip geldi. "Bırak onu gitsin."

Nasıl bu kadar kolay kandırılabilirdi? "Ciddi olamazsınız! Bu-"

"Şimdi," dedi Sylvia biraz sabırsızca.

Başparmağı kılıcını kınından çıkardı. Lorelei anlamsızca ona baktı. Sonra Sylvia'nın ne yapmak istediğini anladı. Lorelei isteksiz bir tavırla alpi bıraktı ve yolundan çekildi.

Sylvia çınlayan metalik bir sesle kılıcını çekti. Bir hamleyle kılıcını alpin karnına sapladı.

İnsanlık dışı bir çığlık atarak yarasını tutmaya çalıştı. Parmaklarının arasından kan sızıyordu ama kararan ve pul pul dökülen et için hiçbir şey yapamıyordu. Altında, yeni şeklini korumak için çılgınca birbirine örülen kalın gölge dalları vardı.

Sylvia'nın gözlerinde pişmanlık parlıyordu. Kılıcını işaret parmağı ve başparmağının kıvrımına dayadı, kanı uzun bir darbeye sildi ve sonra tekrar kınına soktu. Lorelei bunu neredeyse çekici bulmuştu ve böyle düşündüğü için kendini azarlayamayacak kadar da afallamıştı.

"Gümüş," diye tısladı alp. Ludwig'in yüzüne yaptığı maske fokurdayarak erimeye devam ediyordu. "Bu ne *cüret*?"

"Özür dilerim!" Sylvia kansız eliyle Lorelei'nin elini tuttu ve onu ayağa sürükledi. "Koş. Alpleri öldüremezsın ama onları yavaşlatabilirsin."

Birlikte koşular. Şelalenin yanındaki kayalıktan başka gidecek yer yoktu. Aşağı bakmaya cesaret edemiyordu ama iş bir korkuyla diğerini karşı karşıya getirmeye geldiğinde, dağın sağlamlığını bir alpin öldürücü öfkesine her zaman tercih ederdi. Yukarı çıkarken gevşek taşları ve buz sarkıtlarını devirerek tırmandı.

Kendini çıkıntının üzerine çeker çekmez, nefesini tutmak için bir yığın halinde kıvrıldı. Zedelenmiş boğazı her hava ç e k i ş i n d e yanıyor ve midesi ona karşı isyan etmekle tehdit ediyordu ama önünde duran şey panik içindeki zihnini susturdu.

İkinci bir şelalenin dalma havuzu önlerinde uzanıyordu. Ancak bu, kaynağından *-kaynağından-* hafifçe fokurdadı.

Ursprung.

Havuzun derinliklerinde ışık şeritleri dans ediyordu: saf eter, gece gökyüzüne karşı bir aurora gibi parlıyordu. Güzelliği onu dehşete düşürmüştü.

Sylvia onun dirseğini tuttu ve aceleyle çekti. "Gitmemiz gerekiyor."

Lorelei şans eseri omzunun üzerinden baktı. Alp onları takip edecek kadar toparlanmıştı, gözleri soğuk bir öfkeyle parlıyordu. Kar etraflarında dönüyordu. Kaçacak hiçbir yer kalmamıştı.

Daha iyi düşünmeden sırt çantasını bıraktı ve havuza daldı. Soğuk, ciğerlerindeki havayı anında boşalttı ve vücudundaki her kası kavradı. Arkasından ikiz su sıçrama sesleri duyuldu. Döndüğünde Sylvia'nın kendisine doğru yüzdüğünü gördü.

Ve sonra Sylvia geriye doğru sarsıldı. Gözleri dehşetle irileşti.

Alp onu ayak bileğinden yakalamıştı. Sylvia çılgınca tekmeledi ama alp onu sıkıca tuttu. Bir anda dişlerini boynuyla omzunun birleştiği yere geçirdi. Hava Sylvia'nın ağzından kabarcıklar halinde kaçtı ve suda kırmızı bir çiçek açtı. Lorelei bir an için Aaron'ı gördüğüne yemin etti; boş gözleri, kırık kafatasının etrafında bir korona gibi dalgalanan kan ona bakıyordu.

Görüşü dehşetten bulanıklaştı. Hava almak için yukarı çıkması gerekiyordu. Kaçması gerekiyordu. Rakibinin yüzeyin altına kaymasına izin vermek çok kolay olurdu. Bunu hayal etmişti. Bunu daha önce binlerce kez hayal etmişti.

Ölüm'ün varlığını, kanatlarını üzerinde açtığını hissetti. Yüzeyden süzülen ay ışığı dalgalanıyor gibiydi.

Hayır, diye düşündü. Benden bir tane daha alamayacaksın.

Lorelei büyüsunü çağırarak farkındalığının havuzun içinde yayılmasına izin verdi. Yumruklarını sıktı ve moleküllerin sıkıştığını hayal etti. Buz önce alpin kolunu kapladı, sonra pürüzlü kristaller halinde vücudu boyunca yayıldı. Paniğe kapılan Alp, Sylvia'yı bıraktı.

Sylvia avuçlarından gevşekçe kurtuldu ve dibe doğru batmaya başladı. Lorelei son gücüyle onu dirseğinden yakaladı ve çekti.

Sırılsıklam giysilerinin ağırlığı ikisini de aşağı çekmekle tehdit ediyordu. Lorelei'nin başı gücünün verdiği gerginlikten dolayı çarpıyordu. Onun emriyle su onları yukarı ve kıyıya doğru yönlendirdi.

Yüzeye çıktılar. Lorelei'nin nefesi kesildi, soğuk bir yudum hava emdi. Büyük bir irade gücüyle ikisini de sudan çıkardı. Acı soğuk, kemiklerine saplanmış binlerce iğne gibi hissettiriyordu. Dişleri şiddetle gıcırdıyordu ve aklının bir köşesinde ikisinin de er ya da geç hipotermiden öleceğini biliyordu.

Bunu sonra düşünmeye karar verdi. Şimdilik onları Ursprung'a götürmek zorundaydı.

Lorelei elinden geldiğince dirseklerini Sylvia'nın kollarının altından geçirdi ve onu kaldırdı. Ufacıktı ama kasları yoğundu ve tamamen ölü bir ağırlıktı. Lorelei onu adım adım son yokuştan yukarı çekti ve bir pınarın kenarında yere yığıldı. Kaynağın yüzeyinden yükselen buharı görünce Lorelei neredeyse ağlayacaktı. Yine de hayatta kalacaklardı.

Tanrım. Sylvia'nın ölümünü neredeyse izliyordu.

Onu kaybedemezdi. Hiçbir şey yapmazsa, onu yine de kaybedebilirdi.

Lorelei çenesini kavradı ve dikkatle başını çevirdi. Boynundaki yara korkunçtu ama neyse ki o kindar canavar şahdamarını ıskalamıştı. Dudakları soğuktan mosmor olmuştu ama ilahi bir merhamet sayesinde göğsü inip kalkıyordu.

Yaşıyor.

Lorelei onu ayakta tutan hiçbir korku olmadan kendini sırt üstü yere bıraktı. Ay, uzanıp parmaklarını yüzüne değdirebileceğine yemin edebileceği kadar yakın görünüyordu. Sylvia'ya dönüp baktığında kirpikleri açılmıştı. Bu sefer bakışlarını başka yöne çevirmedi. Alın altına yatıyorlardı, soğuk nefeslerinden narin tüyler çıkarıyordu.

Ay ışığında Sylvia ışıltı ışıldı. Ona bakmak acı veriyordu ama böyle bakılmak çok daha fazla acı veriyordu. Sanki bir rüyanın canlanmış haliydi. Bu onu çok fazla umutlandırdı. Şu anda, o

Neredeyse Sylvia gibi bir kadının hayranlık duyabileceği bir şey olduğuna inanıyordu.

Güzel bir şey.

"Beni kurtardın." Sylvia'nın sesi iniltili bir merakla doluydu. Ve sonra, sanki son beş yılı bir anda hatırlamış gibi, "Sen... beni kurtardın mı?" dedi.

"Ugh." Lorelei dirseğini yüzüne doğru sıyırdı. "Bu kadar şaşırmış gibi davranmak zorunda mısın?"

"Daha on iki saat önce benden ne kadar nefret ettiğini söylemiştin!"

Bunu söylememişti ama o bile konuyu uzatmayacak kadar sağduyuluydu. "Belki de biraz minnettarlık yerinde olur."

"Teşekkür ederim." Sylvia elini Lorelei'in elinin üzerine koydu.

"Gerçekten."

"Rica ederim," dedi sertçe. "Ben de herkes için aynı şeyi yapardım."

Bir an için birbirlerine baktılar. Lorelei boğazını temizledi ve elini

Sylvia'nın elinden çekti. Başka bir şeye, *herhangi bir şeye*

odaklanmak için çaresizce doğrulup suyun üzerinden dışarı baktı.

Gökyüzünün mükemmel bir aynasıydı, sakın ve binlerce yıldızın soğuk ışığıyla parlıyordu. O kadar parlaktılar ki Lorelei'ye burada gerçekten de yıldızlar varmış gibi geldi. Bir tanesini çıkarıp bütün olarak yutmak çok kolay olurdu.

İlk kez başardıklarını fark etti. Onu bulmuşlardı. "Çok güzel," dedi Sylvia sessizce.

Öyleydi. Ama Sylvia çok daha güzeldi. Lorelei *bu* düşüncayı uzaklaştırmak için gözlerini kırptırdı.

"Gerçekten de öyle," diye homurdandı. "Şimdi kamp kuralım ve kurulanalım. Tüm bunlardan sonra ölmeye niyetim yok."

Lorelei paltosunun örgüsünden su çekmeye başladı. Çalışırken damlacıklar etrafında süzülüyordu. Bu soğuk onları bir saat içinde öldürebilirdi. Sylvia'nın onu ürkmüş bir orman yaratığının dikkatiyle izlediğini gördüğünden daha çok hissetti.

Büyü kullanmayı reddediyor. Bu onu çok üzüyor.

Söylentilere göre büyü konusunda oldukça yetenekliymiş. Büyüden sonsuza dek vazgeçmesi için ne görmüş olmalıydı? Kendisi ne yapmış olmalıydı? Lorelei, Sylvia'nın gerçek bir zalimlik kapasitesine sahip olduğunu hayal bile edemiyordu.

Bir şekilde kendini "Seninkini yapabilir miyim?" diye sorarken buldu.

"Lütfen." Sonra Sylvia kendini hatırlayarak ekledi: "Eğer teklif ediyorsanız, hayır demek kabalık olur."

Lorelei giysilerini elinden geldiğince kuruladıktan sonra, altlarındaki gölün kıyısında terk edilmiş olan sırt çantalarını almak için koştular. Geri dönüp beceriksiz, yarı donmuş parmaklarıyla çadırı kurmayı bitirdiklerinde ikisi de titriyor ve sinirleniyordu ama en azından artık daha sıcak giysiler giyebilirlerdi.

Sylvia yarasını sararken önce Lorelei çıktı. Kısa süre sonra, Ursprung'un kenarında ona katıldı.

"Sence nasıl çalışıyor?" Lorelei sordu. "Tüm masallarda, seçtiği kişilere ya da onu alacak kadar aptal olanlara güç verir."

"Her zamanki gibi tek fikirlisin," diye mırıldandı Sylvia açık bir sevgiyle. "Emin değilim. Efsaneye göre çocuk suya düşmüş. Kesin olarak bilmenin tek bir yolu var elbette."

"Yapma," dedi, belki de çok hızlı bir şekilde.

"Ne yani, buna layık olmadığımı mı düşünüyorsun?" Sylvia kendini beğenmiş bir gülümseme takınmaya çalıştı. "Ben yabancı değilim... Nasıl demiştiniz? Tehlikeye balıklama atlamak mı?"

"Aptallık," diye düzeltti Lorelei. Sylvia'nın yüzündeki ciddiyet buharlaştı. "Yine de. Senden bunu yapmanı isteyemem."

"Bu boş bir merak değil." Sesi kasvetli bir hal aldı. "Wilhelm'e ne tür bir silah verdiğimizi bilmek istiyorum. Görevim benden bu kadarını talep ediyor."

Dehşet Lorelei'nin midesine ağır bir şekilde oturdu. Bundan hiç hoşlanmamıştı. Onunla tartışamaması daha da az hoşuna gidiyordu. "O zaman seni içeri iteyim mi?"

Sylvia irkilerek güldü. "Sonuma biraz onurlu bir şekilde gitmeyi tercih ederim, teşekkürler."

Lorelei izlemeye dayanamıyordu. Sylvia'nın bedeni onu reddederse ne yapacaktı? Hayat ondan kan kaybetmeye başlarsa ya da solucan mağarasındaki hırsız gibi bir yabancı olarak ortaya çıkarsa?

"Üzülme," dedi Sylvia. "Başka bir şey olmasa bile, sıcak. Gördün mü?"

Avucunu yüzeye dokundurdu ve tüm dünya nefesini tuttu. Rüzgâr durdu. Kar taneleri havada dondu, ay ışığında parıldadı. Ursprung'un yüzeyine yansıyan yıldızlar, su aysız bir gece kadar siyah parlayana kadar donuklaştı. Bu doğaüstü durgunlukta, sanki bilinmez ve kadim bir şey gözlerini onlara çevirmiş gibi hissediyorlardı.

Sylvia'nın yüz ifadesi, sanki *tüm sihrin kaynağını* dikkatsizce *uyandırmak* yerine bir akşam yemeği partisinde sırası gelmeden konuşmuş gibi şaşkın bir utançla gevşedi. Eğer Lorelei bundan sonra olacaklardan bu kadar korkmasaydı, ona bağırabilirdi.

Aklından bir ses geçti, yağmurun şıptısı ya da boş bir tarlada fısıldayan bir esinti kadar anlaşılmazdı. *Sorunuzu sorun.*

Lorelei şaşkınlıktan kaskatı kesildi. "Bu Ursprung değil."

Sylvia aval aval ona baktı. "Öyle olmalı."

"Dileklerin hâlâ gücü elinde tuttuğu günlerde," diye başladı, acı kesinliği her kelimeyle daha da pekişiyordu, "krallığı zor zamanlar geçiren bir kral yaşıyordu. Ama hasat ne kadar kötü olursa olsun ya da düşmanları ne kadar düşmanca davranırsa davransın, bir nimeti varmış: Ülkesindeki tüm sular garip ve güçlü bir büyü içerirmiş. Tüm bu sular arasında kralın en büyük hazinesi, soran her kişinin bir sorusunu yanıtlayan bir havuzdu."

"İnanılmaz," diye fısıldadı Sylvia. "Ona ne sorayım?"

Sonra ne söylediğinin farkına vararak ellerini ağzına kapattı. Artık çok geçti. O korkunç ses tısladı: *"Kalbinin en büyük arzusu."*

Lorelei şaşkınlık içinde ona baktı. Bu o kadar saçma, o kadar *aptalcaydı* ki, tutarlı bir düşünce üretmekte zorlanıyordu. Tek yapabildiği, "Sorunuzu boşa harcadınız," demek oldu.

"Özür dilerim!" Sylvia ağladı. "Bunun sayılacağını fark etmemiştim." "*Her şeyi* sorabilirdin, sen..."

Aklına sadece birini seçemeyeceği kadar çok hakaret geldi. Öfkesi aşağılayıcı bir şekilde umutsuzluğa dönüşürken hepsi uçup gitti. Keşke bir soru daha sorsalardı - ya da belki bin tane daha. Verdiği kararlardan herhangi birinin doğru olup olmadığını söyleyebilir miydi? Onu Heike'yi suçlamak için mükemmel bir kanıtı yönlendirebilir miydi ya da Ziegler'in onu gerçekten sevip sevmediğini söyleyebilir miydi?

Sylvia bir elini onun omzuna koydu. "Lorelei."

Lorelei'nin gözyaşlarına ne kadar yaklaştığını fark etmesi birkaç dakikasını aldı. Sylvia'nın gözlerindeki yalın acıma ifadesi karşısında öfkesi acınası bir şekilde küle dönüştü. Lorelei yavaş yavaş kendini toparladı. Buraya kadar gelmişlerdi; başladıkları işi bitirmek zorundaydı. Baharın beklentisinin ağırlığı üzerine ağır bir baskı yapıyordu.

"Ursprung nerede?" diye sordu.

Hava aether ile parıldıyordu. Suyun karanlığında renkler dönüyor ve yavaşça, yavaşça bir görüntü şekilleniyordu. Dolunay yüzeyinde kayarak ilerliyor, ilerledikçe küçülüyordu. Gökyüzünde tekrar karanlığa gömüldüğünde, altında başka bir şekil belirdi: kara suların ortasında, sislerle kaplı bir ada. Lorelei uzakta, külle tozlanmış lale tarlalarını ve öfkeli, aç insanlarla dolu köyleri seçebiliyordu. Yeni ay en ince ışık hilaliyle dolduğunda, ada bir serap gibi parıldadı ve kayboldu.

Ursprung her neredeyse, kesinlikle burada değildi.

BÖLÜM I
II

Bu
Kayboluş
Ada

ON ALTI

ZIEGLER YANILMIŞTI.

Lorelei bunu güçlükle sindirebildi. Hepsi bu projeye yıllarını vermişti. Tüm umutlarını, hayallerini, hayır, hayatta kalma şansını bu projenin başarısına bağlamıştı. Sonunda, tamamen yanlış bir sonucun peşine düşmüşlerdi. Ziegler nasıl böyle korkunç bir hata yapabilmişti? *Bunu nasıl bilemezdi?*

Ziegler doğası gereği ketum bir kadın değildi, özellikle de konu işine geldiğinde. Wilhelm keşif gezisinden önceki aylarda onu susturmuş olsa da, bu onun bilim anlayışına ters düşüyordu. Araştırmalarını özgürce, ne zaman ve kim isterse onunla paylaştı: yabancı akademisyenler, politika yapıcılar, genç öğrenciler. En iyi çalışmasını başka bir zihinle karşı karşıya geldiğinde yapardı. *Eğer geliştirilemeyecekse bilginin ne faydası var*, derdi. Eğer Ursprung'u bulmuş olsaydı, onu gizlemezdi.

Yapar mıydı?

Hayır, Lorelei şimdi bunun üzerinde duramazdı; bu onu yıkardı. Suyun yüzeyindeki görüntü soldu ve o korkunç, görünmeyen bakışın ağırlığı kalktı. Havuz beyaz, göksel bir ışıkla parlıyordu. Lorelei'nin gördüğü tek şey kendi çizilmiş, küskün yüzünün yansımasıydı.

Sorusuna daha kötü bir yanıt alamazdı.

Lorelei'nin topladığı folklorun tamamı küçük peri masalları şeklinde değildi. Saha çalışması sırasında her türlü eseri belgelemişti: çocuk tekerlemeleri ve el çırpma oyunları (en az sevdiği, çocukların bunları küçümsediğini hissetme eğiliminde olduğu),

Atasözleri, şakalar, çeşitli düğün törenleri, hatta insanların evlerini inşa etme biçimleri. Ve bir de şehir efsaneleri vardı, yabanılardan bile daha tuhaf şeyler.

Brunnestaad'ın hemen her bölgesinde tekrarlanan bir hikaye de Kaybolan Ada'nın hikayesiydi. Bir yeni ay gecesi, bir serap gibi parıldayarak dalgaların arasından yükseldiği söylenirdi. Sonra sabahın ilk ışıklarıyla birlikte sis gibi dağılır ve bir sonraki yeni ayda başka bir yerde yeniden ortaya çıkarmış. Lorelei, havuzun ona bahsettiği imgelemde, tıpkı daha önce kendisine defalarca anlatıldığı gibi, suyun karanlığında dalgalandığını görmüştü.

Gerçek Ursprung Kaybolan Ada'da bir yerlerde yatıyordu ve bir sonraki yeni ay gecesi nerede ortaya çıkacağına dair en ufak bir fikri bile yoktu. Bu sadece iki hafta sonraydı. İnadına suyu tekmeleme dürtüsüne direndi. Koordinatlar çok daha yardımcı olabilirdi.

Sylvia sırt üstü uzanmış, saçları bir nehir gibi taşların üzerine yayılmıştı. Uçları kaynak suyunda birikmiş ve hayalet gibi beyaz saçları sabahın çelik grisine dönüşmüştü. Bu haliyle, gözlerine yansıyan yıldız ışığıyla neredeyse ilahi görünüyordu.

Lorelei'nin içinden Sylvia'nın şakaklarına yapışmış saç tellerini fırçalamak geldi ama bu aptalca arzuyu bastırmak için yumruğunu sıktı. "Bize gösterdiği yeri tanıdın mı?"

"Ebul'e benziyordu."

"*Ebul* bunu zorlukla sınırlandırıyor."

Bu da pek iç açıcı değildi. Şu anda Brunnestaad'ın güneybatısında yer alan Albe'nin ortasında mahsur kalmışlardı. Ebul ise doğudaki sınır bölgesiydi. Daha fazla ölümcül yaratığın yollarını kesmediğini varsayarsak -iz kayıtlarına bakılırsa pek olası değil- yeni ay gecesine zar zor yetişeceklerdi. Eğer onu kaçırlırsa, bir dahaki sefere nerede ortaya çıkacağını sadece Tanrı bilirdi.

"Eğer onun için çizersen Adelheid bunu anlayacaktır." Sylvia kaşlarını çatı. "Ama Ruhigburg'a dönüp yeniden toparlanmak daha akıllıca olmaz mı? Bu iş tehlikeli olmaya başladı."

Ruhigburg'a dönmeden önce kimin sorumlu olduğunu bilmek istiyorum. Eğer bana bunu veremiyorsanız, Ziegler'in cinayetinin hesabını birinin vermesi gerektiğini anladığınızı umuyorum. Birlik fedakarlık gerektirir.

"Ursprung olmadan Ruhigburg'a dönemeyiz."

Sesindeki çaresizliği bastırmaya çalıştı ama başaramamış olmalıydı, çünkü Sylvia ona garip bir şaşkınlık ve endişe karışımıyla bakıyordu. Ama Lorelei, Wilhelm'in ne yapmakla tehdit ettiğini Sylvia'ya söylemeye cesaret edemiyordu. Sylvia'ya bu bilgiyi yüklemenin ne yararı olacaktı? Hepsi -Ludwig hariç, belki de -Onun iyi bir adam olduğuna inanıyordu. Ayrıca, tehlike onu caydıramazdı. Lorelei kendini kurtarmak için başkasını ölüme mahkûm etmeye yabancı değildi.

Ve içten içe, Wilhelm'in tehdidi olmasa bile, şimdi durup duramayacağını bilmiyordu. Yevanisch olmak adaletsizliği tanımakla ilgiliydi. Hayatında çok az şeyle gurur duyuyordu ama bununla gurur duyuyordu. Ziegler'e ne olduğunu öğrenene kadar rahat edemezdi.

Adelheid ona *yas tutmasını* söylemişti *ama bunun bir saplantı haline gelmesine izin verme. Sonunda seni batıracak.*

Lorelei bu kez daha sakin bir şekilde, "Bir düşünün," diye devam etti. "Wilhelm'in durumu tehlikeli. Eğer elimiz boş dönersek, muhaliflerinin onun zayıf bir hükümdar olduğu yönündeki görüşünü doğrulamış oluruz - masalların peşinden koşacak kadar çaresiz biri. Ursprung'un gücü olmadan bir darbeyi savuşturmayı umamaz."

"Onunla tek yaptığı bu mu olacak?" Sylvia sessizce sordu.

Lorelei kaşlarını çattı. Elbette bunu daha önce de düşünmüştü; bir kez daha Brunnestaad'ın sınırlarının ötesine bakacaktı. Ama kendi ölümü ona doğru yaklaşırken, bu kadar ilkel olmayı göze alamazdı. "Bilmiyorum. Ama ona tavsiyelerde bulunmak için orada olacaksın."

Sylvia kararsızca gülümsedi ama tekrar konuştuğunda neşesi yerine gelmişti. "Evet, haklısınız. Brunnestaad'ın istikrarı için ilerlemek bizim görevimiz."

"Doğru. Brunnestaad için." Lorelei durakladı. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Sylvia şaşkın ve biraz da korkmuş görünüyordu. Lorelei bunu gelecekte kullanabileceği bir gözdağı tekniği olarak bir kenara not etti. "Ludwig'i getirmeliyiz."

"*Şimdi mi?*" Lorelei, Ludwig'in derme çatma barınağına kadar yürümek bir yana, dağdan aşağı yuvarlanabileceğinden bile şüpheliydi. Onu bu durumda yalnız bırakma fikrinden ne kadar nefret etse de, onun için kendi hayatlarını riske atmayı reddediyordu. Ona daha fazla battaniye, yiyecek ve yakacak odun bırakmışlardı. Bu kadarı yeterli olmalıydı. "Bu çok aptalca bir fikir. Ölürsen onu kurtaramazsın."

"Henüz ölmedim."

"Bunun eşiğinde görünüyorsun!"

Sylvia sadece uzun bir iç çekiş yaptı, bu iç çekiş aslında söylemek istediği şeyi asil bir şekilde sakladığını gösteriyordu.

"Ayrıca," diye devam etti Lorelei, çoğunlukla kendini rahatlatmak için. "Eğer iş o noktaya gelirse, Ölüm'ü kendisi de aldatabilir."

"Yapabilir." Sesi tam olarak ikna olmuş gibi gelmiyordu.

"Şafakta yola çıkacağız. Şimdi içeri girin. Ölümü burada yakalayacaksınız."

"Bu kadar telaşlandığınızı hiç bilmiyordum," diye homurdandı Sylvia. "Kendini iyi hissettiğinizden emin misin?"

Lorelei çadıra girdiklerinde onu görmezden gelmeyi tercih etti. Sylvia'nın büyüleri feneri -Lorelei'nin tahminine göre hiç sönmeyecek şekilde büyülenmişti- küçük alanı aydınlatıyordu ama çoğu Sylvia'ya yapışmıştı. Saçlarını yaldızlıyor ve solgun gözlerini ateşle dolduruyordu. Lorelei, Sylvia'nın paltosundan sızan kanı bir an için fark etmemiş olsaydı, bu çok güzel olabilirdi. Korkunç bir an için Lorelei'nin görüşü korkuyla karardı.

"Yarana bakmama izin ver," dedi Lorelei.

"Dürüst olmak gerekirse, Lorelei, ben iyiyim."

Sylvia'ya en sert bakışlarını yöneltti. Neyse ki içindeki kavga kan kaybından sönmüştü. Sylvia iç çekerek ceketinin düğmelerini tek eliyle açmak için çabaladı. Saçlarını sağlam omzunun üzerinden çekti ve gözlerini kaçırarak Lorelei'ye sırtını döndü.

Sylvia gömleğinin düğmelerini çözdü. Parlak kırmızı bir leke sırtına yayıldı ve nemli bir şekilde tenine yapıştı. Sonunda omuzlarından düştü ve belinin etrafında birikti. Keten bandajları çoktan kanamıştı.

Lorelei dikkatlice çözdü. Altındaki yarık endişe verici derecede derin görünüyordu ve enfeksiyon için olgunlaşmıştı. Lorelei'nin midesi dibe vurdu, düşünceleri durağanlaştı. Korku neredeyse onu dibe çekiyordu ama parmaklarını dizine gömdü ve kendini yere bıraktı.

Bunu yapabiliirdi.

"Dikiş atmam gerekecek."

Sylvia dehşetle baktı. "*Dikiş mi?* Sen mi? Sen bir şeyleri parçalara ayırmaya daha uygunsun."

Lorelei ona kötü bir gülümseme verdi. "Ne yazık ki senin için Johann burada değil. Sepsis ile şansını denemek istemiyorsan, benimle idare etmek zorundasın."

Korkmuş gibi görünen Sylvia çenesini kapalı tuttu. Zor kısım - işbirliği yapmasını sağlamak- sona ermişti. Geriye kalan tek şey bilincini korumaktı. Lorelei bir an tereddüt ettikten sonra eldivenlerinden birini çıkardı. Sylvia keskin bir nefes aldı, sonra sanki küfürlü bir şey görmüş gibi kararlılıkla ondan uzaklaştı. Lorelei neredeyse ona baktırmak istiyordu.

Pençe yok, gördün mü?

Bir şekilde, bu onun dayanamayacağı bir zayıflıktı. Diğer eldiveni de çıkardı ve düzgünce yere koydu. Sylvia'nın derme çatma yatak örtülerinin üzerinde katlanmış halde dayanılmaz derecede samimi görünüyordardı, bu yüzden dikkatini geri kalan malzemelerini hazırlamaya verdi.

Lorelei sırt çantasından alkol, iğne, iplik ve temiz bir bez çıkardı. Antiseptiği bezin üzerine döktükten sonra yarayı temizlemeye koyuldu. Sylvia çenesini asil bir soğukkanlılıkla kapatmadan önce sadece yumuşak bir itiraz sesi çıkardı.

Lorelei iğneyi salladı. İnce bir hilal gibi kancalıydı ve ateş ışığında ürkütücü bir şekilde parlıyordu. "Eğer bunu yaparsam lanetli olur mu?"

fenerinde dezenfekte edebilir misin?"

"Ne demek istediğinizi anlamadığıma eminim," dedi Sylvia test edercesine, ama sesinde sanki bu olasılığı daha önce hiç düşünmemiş gibi gerçek bir merak vardı.

Lorelei onu alevde ısıtırken alay etti. "Hazır mısın?"

"Olabileceğim kadar."

Lorelei yarayı dikerken Sylvia neredeyse hiç ses çıkarmadı. Parmaklarının arasından sızan kan, sanki bir balığı bütün olarak yutmuş gibi midesinin kayganlaşmasına neden oldu ama elinden geldiğince çabuk bitirdi. Düğümü bağladıktan sonra bir makasla ipliği kesti. Alnında soğuk bir ter belirmişti ama kendisiyle garip bir şekilde gurur duyuyordu. "Bu tutmalı."

"Teşekkür ederim." Sylvia tereddüt etti. "Sağlam bir elin var."

"Babam bir ayakkabıcı. Ziegler beni yanına almadan önce bir yıl onun yanında çıraklık yaptım. Deri, ayakkabı derisinden çok farklı değildir." Bunu neden bu kadar kolay söylediğinden emin değildi, sanki kendinden bahsetmek gibi bir alışkanlığı varmış gibi.

"Ayakkabı derileri," diye tekrarladı Sylvia. Sanki gülümsüyormuş gibi bir hali vardı. "Alınmalı mıyım, alınmamalı mıyım emin değilim."

"Nasıl istersen öyle al."

Lorelei'nin kulakları utançtan yandı. Sylvia çantasından inanılmaz derecede süslü bir tarak çıkarırken o da malzemelerini yerleştirmekle meşguldü. Kemik gibi parlayan opal kakmalı bir sapı ve gümüşten dişleri vardı. Lorelei göz ucuyla Sylvia'nın tarakla boğuşmasını izledi.

Yaralı kolunu kaldırmaya çalışırken acıyla iç çekti. Sonra büyük bir çabayla tarağı, baskın olmayan eliyle tuzakların ve düğümlerin arasından güçsüzce çekti. Bu gece yaşadıkları onca şey göz önüne alındığında Lorelei'ye anlamsız bir gösteriş gibi gelmişti ama bu konuda yorum yapamayacak kadar yorgundu. Çektiği acıdan zevk bile alamayacak kadar yorgundu.

"İzin verin," dedi Lorelei.

Sylvia, sanki Lorelei ondan ilk çocuğunu teslim etmesini istemiş gibi tarağı göğsüne bastırdı. "Neden?"

"Çünkü buna tanık olmak tarif edilemeyecek kadar acı verici. Tamamen kalpsiz değilim."

Sylvia tarağı isteksizce Lorelei'nin uzattığı eline koydu. Lorelei onun arkasında diz çöktü, Sylvia'nın saçlarının ağırlığını kaldırdı ve vahşi bir dökülme halinde sırtından aşağı dökülmesine izin verdi. Saçlar neyse ki hâlâ nemliydi; Lorelei kuru saçları tararken yaşanacak kâbusu hayal etmek bile istemiyordu.

Düğünleri aşağıdan yukarıya doğru çözmeye başladı. Aralarındaki ağır sessizliği, hırıltılı nefeslerinin ve Sylvia'nın saçlarına takılan metalin sesinden başka bir şey doldurmuyordu. Sylvia'nın sırtından hafifçe sıcaklık yayılıyor ve nabızı solgun boğazının kemerinde gümbürdüyordu. Bu enfes bir işkenceydi. Lorelei onun saçlarına rüyaları dışında hiç dokunmamıştı ve bunu o kadar çok istemişti ki. Hayal ettiği kadar lüks bir şeydi. Tarağın her darbesinde gül suyu kokusu aldığına yemin etti.

Birkaç dakika sonra, Sylvia'nın sırtından aşağıya zarif sarmallar halinde düşene kadar tüm bukleleri gevşetmeyi başarmıştı. Bir yanı, yağlarını ya da belki bir parça kurdeleyi bulana kadar Sylvia'nın eşyalarını karıştırmak istiyordu. *Saçma*, diye düşündü. Onu örmekle yetinmek zorunda kalacaktı.

"Bunu yapmayı nereden öğrendin? Saçların..." Sanki bundan bahsetmek bir tabuymuş gibi, Sylvia yaralanmamış kolunu kaldırdı ve parmaklarını kendi çene çizgisinde gezdirdi.

"Bir zamanlar uzun saçlarım vardı. Çok uzun zaman önce."

Sylvia güldü. "Gerçekten mi? Bunu hiç hayal edemiyorum. Bu tarz sana yakışıyor."

Lorelei böyle bir iltifat karşısında ne yapacağını bilemedi. "Sık sık kız kardeşimin saçlarını örerdim. Hastalıklı bir çocuktü ve günlerce yatakta yatardı. Saçlarının keçeleşmesini önlemek için birinin onunla ilgilenmesi gerekirdi. Aslında bunu oldukça rahatlatıcı buluyorum."

Bir an sonra gevezelik ettiğini fark etti - en azından kendi standartlarına göre. Sylvia onun acısını çabucak dindirdi. "Bir kız kardeşin olduğunu bilmiyordum."

Lorelei örgünün ucunu tutturdu ve gevşetmek için dalgınca ilmekleri çekti. "Neden yapasın ki?"

Sessizlik yıpranan bir ip gibi uzayıp gidiyordu. "Adı ne?" "Rahel."

Lorelei tereddüt etti. "Bir zamanlar benim de bir erkek kardeşim vardı. Aaron."

Sylvia'nın daha fazla soru sormak için mücadele ettiğini, merakının ağırlığı altında ezildiğini görebiliyordu. "Sen en yaşlısı olmalısın."

Lorelei alaycı bir şekilde cevap vermeyi düşündü ama vazgeçti. "Öyleyim."

Lorelei, Sylvia'nın sesindeki gülümsemeyi duydu. "Hep kardeşlerim olsun istemişimdir."

"Değdiklerinden daha fazla sorun çıkarıyorlar." Yaptığı işten memnun olan Lorelei, örgüyü Sylvia'nın omzunun üzerinden çekti. Sanki gerçek olup olmadığını test ediyormuş gibi ona dokundu. "Beşinizin ve Wilhelm'in kardeş gibi olduğunuzu sanıyordum."

"Yazları, ailelerimiz Ruhigburg'a gittiğinde, evet, öyleydik. Yaklaşık altı yaşındayken tanıştık. O yazlar benim için her şey demekti. Ama yılın geri kalanında oldukça yalnızdım." Sylvia tereddüt etti, sanki devam edip etmemesi gerektiğinden emin değildi. Lorelei kendini merak içinde buldu.

"Öyle miydin?" diye sordu.

"Kulağa aptalca gelecek, eminim." Sylvia bir kalçasının üzerine yerleşerek Lorelei'ye doğru döndü. Fenerinin peri ışığı elmacık kemiğinin kıvrımlarını altın renginde izliyordu. "Annem beni şefkat yağmuruna tuttu ya da en azından savurganlık yaptı. Ne istersem alırdım. Ama küçük yaşlardan itibaren, annemin bana baktığında gördüğü tek şeyin saçımın rengi olduğunu hissettim. Onun küçük Mondscheinprinzessin'i: bir Albisch halk kahramanı, yeniden *doğmuş* bir aziz. Onun varisi. Eyaletinin geleceği. Onun, onun, onun."

Sylvia gevşek bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "*Beni* hiçbir zaman gerçekten görmedi. Gördüğü birkaç seferde de beni

sevdiğini sanmıyorum.

Gördüğü şey: hırslarının gerçekleştiğini göremeyecek kadar aptal bir kız. Ve böylece, beni kendi suretinde yeniden şekillendirmek için elinden geleni yaptı. Bana soyadımızın yüceliğini aşıladı. Bana en iyi öğretmenleri tuttu. Kaderimde halkımız için inanılmaz şeyler yapmak olduğuna dair bana söz verdi. Ama beni gerçekten sevip sevmediğini asla bilemedim."

Sesi titredi ve yüz ifadesi şaşkınlıkla yumuşadı

-Belki de çocuğun acısının bu kadar şiddetli bir şekilde yeniden ortaya çıkmasına şaşırmıştı. Lorelei onu nasıl teselli edeceğini bilemiyordu.

"Beni sarayda gezdirmeyi bitirdikten sonra evde kendi halime bırakıldım. Malikanemizde o kadar çok oda vardı ki, içlerini dolduracak kimse yoktu. Yarısının ne için olduğunu bilmiyordum. Bir labirent gibiydi. Hiçbir yere çıkmayan merdivenler ve her türden gizli geçitler vardı. Geriye dönüp baktığımda, sanırım bunlar hizmetçiler içindi."

Lorelei bunu duyunca hiç şaşırmamıştı. Sylvia'nın hayal gücünün bu kadar çılgın olmasına şaşmamalıydı. Sylvia'yı genç bir kız olarak, ormanda bir şeytan gibi yırtınırken ve çayırarda sylph'leri kovalarken rahatlıkla görebiliyordu. Onu boş malikânesinin koridorlarında dolaşırken, gizli köşelerden hikâyeler uydururken hayal edebiliyordu. Bu onu çok üzüyordu. Daha da kötüsü, bu korkunç bir anlam ifade ediyordu.

Tüm hayatını umutsuzca fark edilmeye çalışarak geçirmişti.

Duyduğu acıma hissi onu allak bullak etti. Uzun zamandır Sylvia'ya karşı duyduğu küçümseme onu temellendirmiş ve yönlendirmişti. Ama şimdi anılarını karıştırdıkça, her birinin umutsuzca, içinden çıkılmaz bir şekilde, sefil bir düşkünlükle düğümlendiğini görüyordu. Sylvia ve onun tutkulu, çok yüksek sesli ünlemleri, inandığı şeyleri savunurken. Ofiste geç saatlere kadar kaldıkları gecelerde çay demlerken şarkı söyleyen Sylvia. Hiç tanımadığı insanları korumak için tehlikeli sulara dalan Sylvia. Sylvia, farkındalığının sınırlarında hep oradaydı ve Lorelei onu fark ettiği anda gözlerini kaçırıyordu. Bu şefkatli duygular her zaman var mıydı, yoksa zamanla kızgınlığının üzerine mi yazılmıştı? Lorelei artık kendini nasıl yönlendireceğini bilmiyordu.

"Büyüleyici." Sadece yarım ağızla alay etme çabası gösterebildi. "En sevdiğin rengi de paylaşmak ister misin?"

"Her şeyi mahvetmek zorunda mısın?" Sylvia, içinde çok az zehir olmasına rağmen, kızgın bir şekilde konuştu. "Eğer bilmen gerekiyorsa, bu-"

"Ametist. Biliyorum."

Sylvia ona göz kırptı. "Oh."

Bana ne oldu böyle? Sylvia'nın hangi renkleri tercih ettiğini ve hangi renklerin onu daha iyi gösterdiğini araştırmasının bir *nedeni yoktu*. Onu fark etmemek imkânsızdı. Beyaz bir şimşek gibi dünyayı yırtıyordu.

Lorelei aşağılanmaktan ölmeden önce, "Her neyse, planımızı tartışmalıyız. Sen ve ben sayıca azız. Ve şimdi sen de yaralandın, dezavantajlı durumdayız."

"Biz mi?" Sylvia yankıladı.

"Elbette bu bir sürpriz değil."

"Ah?" Sylvia'nın yanaklarına renk geldi. "O zaman belki de ikinci sınıf bir opera kötü adamı gibi tepemde dikilip '*Bu davayı çözmekle ilgilenmiyorum*' dediğin zamanı yanlış hatırlıyorumdur."

Sylvia, ancak uğursuz olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle onun çok kötü bir taklidini yapmıştı. Lorelei içtenlikle sesinin *böyle* çıkmamasını umuyordu. "Sana yalan söyledim. Sen haklıydın."

"Özür dilerim." Gülümsemesi gün doğumu gibiydi. "Tekrar edebilir misin?"

"Yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi sil," diye tersledi Lorelei. Neyse ki, tüm hassas duyguları yok etmek için gereken tek şey Sylvia'nın huzurunda beş dakika geçirmektir. "Senin algılama gücüne boyun eğiyorum. Ayrıca, yardımın işime yarayabilir. Benim sahip olmadığım içgörü ve becerilere sahipsin."

"Lütfen bana iltifat etmeyi bırak. Bu beni sinirlendiriyor."

"İleride kendimi tutacağım." Lorelei, Sylvia'nın çantasından bir not defteri aldı ve boş bir sayfaya çevirerek açtı. Sayfaların yarısının şiir gibi görünen şeylerle dolu olduğu düşünüldüğünde, bu hiç de küçük bir başarı değildi. Gözleri delici bakışlarla ilgili birkaç satırın üzerinden geçti ve

Gerçekten bilmek istemediğine karar vermeden önce geniş siyah pelerinler.

"Yani. Planımız."

"Doğru." Sylvia onun yanına uzandı ve çenesine vurdu. "Mantığında beni rahatsız eden potansiyel bir boşluk var. Ursprung burada, Albe'de olduğu için birilerinin Ziegler'i öldürmüş olabileceğini kabul ediyorum. Ancak, anavatanlarında olmasını istedikleri için hareket ettiklerini varsayıyorsunuz. Ya tamamen başka bir sebep varsa?"

Lorelei bir karşılık vermeye hazırlandı ama bunu elinin tersiyle itemeyeceğini anladı. Varsayımına karşı yeterince makul bir meydan okumaydı bu. "Ne gibi?"

Sylvia sanki az önce derse çağırılmış gibi doğruldu. "Ya benim adıma Ziegler'i öldürdülerse?"

Sylvia'ya karşı hissettiği tüm merhamet duygusu anında buharlaştı. "Peki neden böyle bir şey yapsınlar ki?"

Sylvia küstahça baktı. "Çünkü Wilhelm ve benim evlenmemizi istemiyorlar! Belki de gücümüzü pekiştirmemizi istemiyorlar ya da... belki de beni seviyorlar! Aşk en güçlü neden değil midir?"

"Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma teori! Bu keşif gezisindeki hiç kimse sana aşık değil."

"Gülünç değil! Ruhigburg'da birçok talibim olduğunu bilmenizi isterim. Sadece zaman ayırmaya degecek biriyle tanışmadım. En azından ilgisini açıkça belli etme zahmetine katlanan biriyle."

Lorelei *yine* de bunun arkasında belirli bir kişinin olduğunu söyleyebilirdi. İçini karanlık, mide bulandırıcı bir his kapladı ve hemen kendinden iğrendi. Sylvia'nın birine karşı bir şeyler hissetmesi onun için önemli olmamalıydı. Sylvia'nın yaptığı herhangi bir şey onun için neden önemli olsun ki? Ama şu anda, çadırın içindeki çok yakın sıcaklıkta, korkunç derecede acil hissediyordu. Onu tamamen tüketecekmiş gibi hissediyordu.

Tanrım, diye düşündü yavaşça uyanan bir dehşetle. Kıskanıyordu.

"Elbette," dedi. "Kimse senin için yeterince iyi değil."

Sylvia öfkeyle kızardı. "Heike ile mi konuşuyordunuz?"

"Ah, evet. Belki de hâlâ senin için yanıp tutuşan Heike'dir." "Benimle alay etme," dedi Sylvia sefilce.

"Evet, odaklanmalıyız." Lorelei dikkatini deftere verdi ve kalemmini dizine vurdu. "Bunu çözdüğüme inanıyorum ama teorimi seninle de paylaşmak isterim."

Sylvia daha dik oturdu, yüz ifadesi ciddileşti. "Pekâlâ."

Lorelei her keşif üyesinin adını düzgün bir sütuna yazdı ve yolculuklarının başından beri yaptığı görüşmeleri açıkladı. Kısacası: Ludwig'in net bir nedeni yoktu, özellikle de Wilhelm'in ona vaat ettiği nimet göz önüne alındığında. Adelheid, Wilhelm'in gücünü Ebul'u istikrara kavuşturmak için kullanacağına inanıyordu; bunun en önemli nedeni Wilhelm'in ona aşık olmasıydı. Johann, açık bir nedeni ve vahşi bir doğası olmasına rağmen, Wilhelm'e olan bağlılığında samimi görünüyordu. Geriye tabii ki-

"Heike?" Sylvia'nın ifadesi şaşkınlıkla çarpıldı.

Lorelei alındığını itiraf etmek zorunda kaldı. "Evet, Heike. Onu koruyabilecek birini istiyor ve sen bunu ondan aldın. Aslına bakarsan iki kez. Bu seferi sabote etmek senden intikam almanın ve Wilhelm'le bir şans daha elde etmenin bir yolu olabilir."

Sylvia bir iniltiyle sırt üstü yuvarlandı; Lorelei aşağılanmış mıydı yoksa öfkelenmiş miydi, bilemiyordu. "Azizler," diye mırıldandı, "gerçekten de onunla konuşuyormuşsunuz."

"Peki kim olduğunu düşünüyorsun?" "Johann."

Sesine yine o tiksinti notası -hayır, diye düşündü, korku- *sızdı*. "Neden?"

Sylvia sanki her şey apaçık ortadaymış gibi ona baktı. "Kariyerimi canavarları gözlemleyerek yaptım. Johann onların en kötüsü. O

tüm insan gruplarını insan olarak görmüyor. Ve insan olarak gördüklerini bile incitmekten zevk alıyor."

Lorelei onun solucanı ne kadar acımasızca öldürdüğünü, Ziegler'in cesedini ne kadar soğukkanlılıkla incelediğini görmüştü ama yine de... "Ama o bir doktor."

"İşte tam da bu yüzden o iyi bir doktor." Sylvia iç çekti. Parmak uçları yanağını boydan boya kesen düello izinin üzerinde gezindi. Lamba ışığında parıldıyordu. "Yıllar önce bana bunu vermişti."

Bu, tahta bir alıştırma kılıcının açtığı bir yara değildi. Lorelei şaşkınlıkla daha dik oturdu. "Onunla düello mu yaptın?"

"O ve ben aynı taburda savaştık. Ona meydan okudum çünkü düşmanlarımıza canavarca davranıyordu, haysiyetsizce." Sesi uzaklaştı. "Merhamet yok."

"Ve sen kaybettin."

Acı acı gülümsedi. "O her zaman üstün bir kılıç ustasıydı."

"Ben hâlâ anlamıyorum," dedi Lorelei. "Kaybedecek en çok şeyi olan Heike. Bizi solucan yuvasına o soktu. Bana karşı en yüksek sesle konuşan o oldu. Sadece... bunu henüz kanıtlayamıyorum."

Ve bu noktada, nasıl yapacağını bilmiyordu. Ziegler'in cesedi nehre gömülmüş, ofisi temizlenmişti. Son çareleri Ludwig'e bir şey hatırlayıp hatırlamadığını sormaktı - tabii ki kamptan ayrılmadan önce birilerini gördüğünü varsayarak.

"Bir gün için yeterince endişelendin," dedi Sylvia nazikçe. "Sen ve ben bunu birlikte çözeceğiz. Söz veriyorum."

Birlikte. Bunca yıl boyunca Lorelei, Sylvia'nın kendisini mahvetmekten ve yakmaktan başka bir şey istemediğine o kadar inanmıştı ki.

Seni yanlış değerlendirmişim, demek istedi. *Özür dilerim.*

Yine de tek yapabildiği "Geç oldu." demek oldu.

Uyumak için uzandıklarında, Sylvia'nın sesi Lorelei'yi rüyaya sürükledi. *Çok üzgünüm Lorelei.* Her gece olduğu gibi o gece de rüyasında boğulduğunu gördü. Ama bu kez, Sylvia von Wolff'un gözlerinin enfes ve dayanılmaz tatlılığında.

Ertesi sabah dünya çok daha az tuhaf görünüyordu. Gökyüzü berrak ve canlandırıcı bir maviye dönmüştü. Güneş ışığı kardan parlıyor ve Sylvia'nın, Lorelei'nin bir gece önce kendi elleriyle ördüğüne inanmakta güçlük çektiği tuhaf örgüsünü parlatıyordu.

Lorelei rüya görmediğine tam olarak ikna olmamıştı. Ama bunun kanıtı önüne serilmişti. O lanet olası örgüden daha fazlasıydı. Kendini garip bir şekilde boş bulmasıydı. Hayır, tam olarak boş değildi. İçindeki ateş kesinlikle sönmüştü ama göğsünün ortasında yeni bir ateş yanıyordu, sıcak, ısrarcı ve *yumuşak*.

Korkunçtu.

Sylvia onun önünde yürüyor, içinden mırıldanıyordu. Başka bir gün olsa -herhangi bir *normal* gün- bu ses derisinin altında bir kıymık gibi çileden çıkarıcı olurdu. Ama bugün, bu ona kendini...

Ugh. Buna bir an önce son vermeliydi. Toparlayabildiği kadar asitle, "Bu sabah alışılmadık derecede iyi bir ruh halindesin," dedi.

"Öyle miyim?" Sylvia sanki Lorelei ona iltifat etmiş gibi ıslıl ıslıl gülümsedi. Lorelei'nin kalbi cevap olarak işe yaramaz bir şekilde tekledi. "Özür dilerim. Sadece o kadar ilham verici hissediyorum ki, son birkaç gündeki karşılaşmalarımız hakkında koca bir kitap yazabilirmişim gibi geliyor."

"İşiniz size gerçekten keyif veriyor."

Sylvia yan yana yürüyene kadar adımlarını yavaşlattı. Botları karda ritmik bir şekilde çıkırdıyordu. "Seninkiler değil mi?"

"Kendi iyiliği için değil. Her zaman bir doğa bilimci olmak istemişimdir." Sylvia onun dirseğini tuttu.

"Gerçekten mi?"

"Evet." Lorelei kolunu geri çekti. Sylvia'nın dokunuşunun yakıcılığını hâlâ kolunda hissedebiliyordu ve elini sıkma isteğine karşı koydu. "Ancak Ziegler bir folklorist olarak daha başarılı olacağını düşündü."

Sylvia bir şey söylemek ister gibi baktı ama vazgeçti. "Artık onun ne düşündüğü çok da önemli değil, değil mi? Belki de bunu ilk elden deneyimlemek istersiniz."

"O," diye yineledi kuşkuyla.

"Evet! O." Sylvia bir adım öne fırladı ve bir kar örtüsünü tekmeledi. "Doğa bilimci olmak. Mutlak. Her şey! Bir süreliğine kendini unutmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istemez misin? Dünyanın güzelliği içinde kaybolmak istemez misin?"

Ani coşkusu endişe vericiydi. "Hayır, senin metodolojini bir ömür boyu yetecek kadar gördüm."

"Macera ruhun nerede? Büyülenmene bile gerek yok."

Nedense bu onu yatıştırmadı. "Bu saçmalıklar için vaktimiz yok. Zavallı Ludwig'i unuttun mu?"

"Tabii ki yapmadım! Bir fikrim var. Bu şekilde ona daha da hızlı ulaşacağız." Sylvia hiç uyardıktan Lorelei'nin elini tuttu ve parmaklarını birbirine geçirdi. Lorelei kalbinin tamamen durduğundan emindi ama Sylvia ona bir saniye bile bakmadı. Sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi ona dokundu.

Sylvia onu bir çam korusunun içinden çekiştirerek kar şalından titreyerek geçirdi. Paltosunun omuzlarını tozlandırıyor ve kirpiklerine yapıştıyordu. Alçak dalların arasından geçtiklerinde gördüğü şey neredeyse nefesini kesecekti.

Sabah ışığı ufuktan süzülürken, tüm dünyanın önüne serildiğini görebiliyordu: ufka doğru uzanan puslu mavi dağlar, gün doğumuyla alevlenen nehir ve uzaklarda bir yerde, kuleli beyaz kaleler.

Sylvia işaret etti. "Şuraya bak."

Sadece birkaç metre altlarında açık bir plato uzanıyordu. Bir mara sürüsü tarlada otluyordu. Uzaktan bakıldığında neredeyse sıradan atlarla karıştırılabilirlerdi. Ama gözleri yanan bir kömür kadar kırmızı yanar ve yeleleri kalın duman bulutları gibi etraflarında sürüklenirdi. Eğer bir mara'nın sırtına tırmanırsanız, ayaklarınız asla

dünyaya tekrar dokunmak. Yıllar elinizden kayıp gidene kadar koşar da koşardı.

"Hadi bir tanesine binelim," dedi Sylvia, aniden kulağına çok yaklaşarak. Lorelei dönüp ona baktı. "Kesinlikle olmaz!"

Sylvia onu susturmak için bir parmağını Lorelei'nin dudaklarına dokundurdu. Lorelei'nin aklının bir köşesinde onu ısırma vardı. Sylvia sahnede fısıldayarak, "Çok fazla endişeleniyorsun. Bunu daha önce binlerce kez yaptım ve Ludwig'in taşınmasını çok daha kolay ve hızlı hale getirecek. Hiçbir dezavantajı yok."

Lorelei akıllıca bir şey söylemek istedi ama ağzından çıkan tek şey hastalıklı bir inilti oldu. Eğer böyle bir ölüm varsa, bu aptalca bir ölüm olurdu. Ne tür bir kendine zarar veren aptal mara sürmeyi alışkanlık haline getirmeye karar verir? Öğretilmeyi kabul eden bir aptaldan daha az aptal olduğunu düşünüyordu.

"Tamam. Sadece çabuk ol."

"Mükemmel! Çok kolay olacak. Sessiz olmanız ve tam bir sakinlik havası yansıtmanız gerekecek." Lorelei kendini pek çok konuda yetenekli görüyordu ama *tam bir sakinlik havası yansıtmak* bunlardan biri değildi. Sylvia hatasını anlamış gibiydi, çünkü ekledi, "Ah... Şey, belki de çok yakından takip etmemelisin."

Birlikte kayalık bir setten aşağı, uzun otların arasına kaydılar. Lorelei gözlerini Sylvia'dan ayırmadan olabildiğince alçakta durdu. Tarlada sessizce ilerledi ama o yaklaştıkça mara başını kaldırdı.

Sürünün en büyüğü o uhrevi kızıl gözleriyle ona baktı, kulakları temkinli bir şekilde öne dikilmişti. Sylvia bir elini uzatarak adım adım ona yaklaştı. Lorelei izlemeye dayanamıyordu ama yine de gözlerini ayıramıyordu. Bu canavar onun iki katı büyüklüğünde olmalıydı. Sonunda Sylvia bir kol mesafesinde durduğunda, sanki bir midilli kadar uysalmış gibi burnunu okşadı.

Lorelei, "Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldandı.

Rüzgâr Sylvia'nın şarkılarının yumuşak sesini ona taşıyordu. Sylvia parmaklarını mara'nın şeffaf yelesinin içine soktu. Hiçbir şey olmadan

Tereddüt ederek kendini sırtına çekti.

Lorelei'nin kalbi karnına düştü. İşte bu kadar. Bu kez Sylvia'nın ölümünü gerçekten izleyecekti. Bir an geçti, sonra bir diğeri. Feci bir şey olmadığında, Lorelei kendini tekrar nefes almaya zorladı.

Sylvia mara'yı Lorelei'ye doğru yönlendirdi. Önünde durduğunda, Lorelei şaşkın bir huşu içinde Sylvia'ya baktı. Güneşin solgun ışığı onu sarmıştı. Son derece ihtişamlıydı. Bir meleğe ya da belki bir peri masalı şövalyesine benziyordu. İki seçenek de iyi değildi.

Olabildiğince sakın bir şekilde, "Bu çok tehlikeli," dedi.

"Biliyorum." Lorelei'ye bir el uzattı, nazik bir kadın zarafetinin resmiydi. "Seni güvende tutacağım."

Lorelei'nin kalbi göğsünde çok hızlı çarpıyordu. Sylvia beş yıldır ilk kez onu kelimelerin ötesinde, alay etmenin ötesinde şok eden bir şey söylemişti. Hayatı boyunca bu sözleri daha önce hiç duyduğunu sanmıyordu.

Belli ki aklımı kaçırmışım.

Lorelei bir koltuğa çekilmesine izin verdi. Bir anda bununla ilgili her şeyden nefret etti. Yer inanılmaz derecede altındaydı. Sylvia dikkat dağıtıcı bir şekilde sırtına bastırılmıştı. Ve şimdi, küçük, cılız bir ses kafasının etrafında dolanıyordu. Anlayabileceği bir dil konuşuyor gibi görünmüyordu ama yine de net önerilerde bulunuyordu. Aklına *bırak* ve *teslim ol* gibi şeyler getiriyordu.

Bunu belirttiğinde Sylvia sadece güldü. "Evet, öyle yapıyorlar. Hazır mısın?"

"Sanırım." Sesi bile sararmış gibiydi.

"Pekâlâ," dedi Sylvia ensesine doğru. Sesi nefes nefese baş döndürücü geliyordu. "Sıkı tutun!"

Lorelei, mara dörtnala havalanmadan önce ellerini yelesine dolamaya ancak vakit bulabildi. Etraflarındaki dünya bir renk cümbüşüne dönüştü.

Çılgılık attı, bu da Sylvia'yı daha çok güldürdü. Yüzüne vuran rüzgârın acısından gözleri yaşardı. Kulaklarında tıslıyor, mara'nın ısrarlı sesini bastırmak için hiçbir şey yapmıyordu. Boynundaki demir zincir sanki boynuna takmadan önce ateşe batırılmış gibi yanıyordu. Tüm bunların altında bir yerlerde korkuyor olabileceğini düşündü. Ama her şey -hayaletleri, korkuları, tüm bu keşif gezisi- şimdi ondan çok uzakta hissediyordu. O kadar hızlı koşuyorlardı ki, uçmalarına ramak kaldığına yemin edebilirdi.

Aaron, keşke beni şimdi görebilseydin.

Lorelei arkasına dönüp baktığında Sylvia ona sırıtıyordu. Saçları örgüden kurtulmuş ve arkalarından havaya savrulmuştu. Heyecanı bulaşıcıydı. Şarap kadar sarhoş ediciydi, aptal gülümsemesi daha da sarhoş ediciydi. Lorelei'ninki dudaklarının kenarından inatla çekiştiriyordu.

Şimdiye kadar Sylvia'nın ne kadar güzel olduğunu kabul etmeyi reddetmişse gerçekten körmüş. Mutlak, şimdiye kadar inandığından çok daha yakındı. Tanrı'da değildi, doğada da değildi. Tam burada, onun önündeydi. Dokunabilecek kadar yakındı.

Küfre yeterince yakın.

Seni aptal, diye düşündü. Sylvia'yı izleyerek, onu inceleyerek, kıskanarak geçirdiği onca yıl... Başka bir şeyin içeri sızması için açık bir pencere bırakmıştı.

Uzun süre soyluların arasında yaşadktan sonra Lorelei aralarındaki uçurumun ne kadar büyük olduğunu unutmuş gibiydi. Bu kız öğrenci fantezisinin gerçek olabileceği bir dünya yoktu. Konumları çok farklıydı. Çok farklıydılar. Sylvia Lorelei'nin gölgesinde kalacak, parlaklığı körelecekti. Ona dokunduğu anda eski gümüş gibi kararacaktı. Lorelei'nin göğsü acı verici bir şekilde sıkıştı. Bu keskin özlem bıçağı acı tatlı ve şiddetle ihtiyaç duyulan bir hatırlatmaydı.

Eğer bundan sağ kurtulurlarsa, sonsuza kadar meslektaş olmayacaklardı. Ruhigburg Seferi'nin felaketini anlatan belgeler bir bakanın tozlu dolaplarında dosyalandığında, yolları ayrılacaktı.

Lorelei bir peri masalının şeklini biliyordu: bir hapishane. Y zlercesinin kopyasını çıkarmış, kötü sonunu kendi düzenli elleriyle yazmıştı. Albe'nin varisi ile arasında hayal edebileceği her şeyin sonu önceden belirlenmişti, tabii hayal etmek mümkünse. Belki de gerçekten de bu hikâyelerin Brunnestaad'ın iyi insanlarını inandırdığı kadar a g zl yd .

Bazı şeylere sahip olmak ona d  mezdi.

YEDİ

B Zirveden aşağı indiklerinde, güneş ufukta kanlı bir başparmak izine dönüşmüştü. Işığı

Kar kıpkırmızı oldu. Ludwig'in barınağını neredeyse kaçırıyorlardı. Yarı gömülmüştü, kar yığınlarının arasından bir gemi enkazı gibi çıkıntı yapıyordu.

"Dur!"

Sylvia daha mara'yı durduramadan Lorelei onun sırtından kaydı. Neredeyse anında, yorgunluktan dizlerinin üzerine çöktü. Ne kadar süre at sürmüşlerdi? Birkaç saatten fazla sürmüş olamazdı ama sanki günlerce yüzmüş de hava almak için yüzeye çıkmamış gibi hissediyordu.

"İyi misin?" Sylvia onun yanından aşağı atladı. Bunu daha önce binlerce kez yapmış birinin zarafetiyle, ses çıkarmadan yere indi.

"Peki," diye tersledi Lorelei. "O şeyi tut."

Mara, Sylvia omuzlarını kaşıyana kadar oldukça kırgın görünüyordu.

Karanlıkta gözleri kor gibi parlıyordu.

Lorelei nefesinin altında küfrederek kulübenin muşambasının altına eğildi. İçerideki hava çürümenin tatlı, sonbahar kokusuyla yoğunlaşmıştı. Ludwig sırt çantasına yaslanmıştı. Artık yemyeşil olan gözleri kızın yüzünde geziniyordu. İçlerinde tanıdık, korkunç bir huşu yanıyordu. Sanki çoktan ölmüş birinin yüzüne, belki de Ölüm'ün kendisine bakıyor gibiydi. Rahel ateşler içinde kıvrılırken ona sık sık böyle bakmıştı.

"Ludwig? Beni duyabiliyor musun?" Cevap olarak inledi.

Suçluluk duygusu midisini bulandırdı. Sylvia'nın saçma sapan maskaralıklarını asla kabul etmemeliydi. Bir gülümsemenin tüm mantığını terk etmesine neden olacak kadar zayıflamasına asla izin vermemeliydi. Ama gece bir bıçak gibi d  erken ve yorgunluk kemiklerine yerle irken, mara pekâlâ hayatlarını kurtarabilirdi.

Lanet olsun sana, von Wolff.

Lorelei onun yanına çömeldi. Ağaç kabukları çenesine kadar tırmanmış ve omuzlarında ince bir yosun tabakası oluşmuştu. Derisini toprak gibi delmeye başlayan kökleri kontrol etmeye cesareti olup olmadığını bilmiyordu. Rahatlatacak bir şeyler bulmak için beynini zorladı ama yalan olmayan çok az şey söyleyebildi. "Aya a kalkabilir misin?"

Adam kayıtsızca mırıldandı ve Lorelei bunu hayır olarak algılamaya karar verdi. Bu da onu bu Allah'ın belas  da dan a a ı taşımaları gerektiği anlamına geliyordu.  ansına k ss n. Mu ambasından vazgeçmeleri gerekecekti; u ra mak için çok hantaldı. Bu felaket keşif gezisinin acımasız bir anıtı olarak durabilirdi, umurunda değildi. Ancak sırt çantasında kurtarmaya değer bir şeyler olabilirdi.

Lorelei içindekileri karıştırdı, boş  işşeleri ve gizemli, yarı   r m   örneklerle dolu olanları bir kenara attı. Di budak ağacının parçasını çıkardı ve dikkatlice bir kenara koydu. Bunun bir lanet olup olmadığından emin olamıyordu ve öğrenmek de umurunda değildi.

Birkaç tıbbi malzemeyi ve erza ı cebine attıktan sonra vask l  boynundan çıkardı. Şimdiye kadar ne topladı ını görmekten zarar gelmezdi. Bekledi inden daha hafifti, demirden yapılmış ve sarma ıkla boyanmış büyük,  ık bir silindirdi. İçinde narin kumaş yaprakları arasına sıkıştırılmış, muhteşem bir şekilde düzenlenmiş ve özenle korunmuş bitkiler vardı. Bunları karı tırırken, diğerlerinden daha kırılgan görünen bir yaprağın üzerinde durakladı. Onu çekip ışığa doğru kaldırdı ında, puslu bir inançsızlıkla bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Ziegler'in el yazısıyla kaplıydı.

Hiç şüphe yoktu. Ziegler çoğu zaman ele geçirilmiş bir kadın gibi yazar, düzenli karalamaları her yöne giderdi. Düzenli kaosunu tam olarak anlamak için bir büyüteç gerekirdi: bazen aynı cümle içinde hem Javenish hem de Brunnisch dillerinde nasıl yazdığını; diğer kitaplardan kesip yapıştırdığı pasajları kendi notlarına nasıl eklediğini veya sayfalarına nasıl yaprak bastığını. Günlüğünden bir sayfayı bu şekilde görmek hem samimi hem de şaşırtıcı derecede şiddetliydi.

Ziegler'ın odasındaki ve savaş odasındaki tüm evraklar cinayet gecesi yok edilmişti ya da Lorelei öyle sanıyordu. Her kitabın sayfalarını kontrol ettiğinden ve her çekmeceyi karıştırdığından emindi.

"Bunu nereden buldun?"

"Buldum," dedi ağlamaklı bir sesle.

Bu oyunu oynayacak havada değildi. Ludwig söz konusu olduğunda, neyin hezeyandan kaynaklandığını, neyin kasıtlı olarak anlaşılmaz davrandığını söylemek imkânsızdı. Onu yakasından tutup sarsmaya başladı. "Nereye?"

Sylvia'nın yüzü sundurmanın açıklığının altında belirdi. "Her şey yolunda mı?"

Lorelei hayal kırıklığıyla homurdanarak parşömen parçasını Sylvia'ya uzattı. Şaşkın görünmesine rağmen Sylvia hiç sorgulamadan aldı ve inceledi. İçeriğinde kayda değer bir şey yoktu ama varlığı onu rahatsız ediyordu. Ya Ludwig onun evraklarını ortadan *kaldırdığı* zamandan kalma bir belgeyi saklıyordu ya da katilin bulamadığı, onun yazılarından oluşan bir zula bulmuştu. İkincisi olmasını şiddetle umuyordu.

"Bunu nereden bulmuş?" Sylvia sordu.

"Bulduğunu söylüyor."

Sylvia dalgın dalgın mırıldandı. "Sanırım öyle olmalı."

Lorelei'nin hayatı tamamen kontrolünden çıkmıştı. Lorelei'nin öfkesi karşılık olarak acımasızca kabardı. "Belli ki!"

Sylvia ilkel bir şekilde sayfayı ikiye katladı. "Bağırmanın hiçbir faydası olmayacak."

"Bağırılmayı hak ediyor," dedi kinle. "Keşke ondan ne kadar etkilendiğimi anlayabilseydi. Belki de onu burada ölüme terk etmeliyiz."

"Lorelei!" Sylvia muşambanın altına eğilirken saf bir sitem ifadesiyle baktı. Lorelei'nin Ludwig'in eşyalarından yaptığı dağınıklığı bir kenara iterek kollarından tuttu ve çekti. "Yoldan çekilin lütfen."

Sesi kısılmıştı ve yüz hatları buruşmuştu. Yarasının onu rahatsız ettiği açıktı. Lorelei'nin yaranın düzgün iyileşmesi için yaptığı onca şeyden sonra, onun bu dikkatsizliği bir hakaretti. "Dikişlerini sökmeden önce onu yere bırak, seni ahmak. Onu ben taşıyım."

"İkiye ayrılmanı izlememeyi tercih ederim. Onun ağırlığının yarısını taşıyamayacak kadar kırılgan değilim."

Lorelei ters ters baktı ama itiraz etmedi. İkisinden de uzun olmasına rağmen, Ludwig'in tüm ağırlığının altında çok uzağa gidebileceğinden şüpheliydi.

Kollarını omuzlarına attılar ve onu ayağa kaldırdılar. Başını kadının omzuna yaslayarak itiraz edercesine inledi. Bacakları hâlâ efordan titriyordu ama bu kadarını başarabilirdi. Asıl zorluk onu Sylvia'nın şeytani bineğine bindirmek olacaktı.

"Bu kadar ufak tefek olduğu için şanslı," diye mırıldandı Sylvia, onu mara'nın sırtına asmak için uğraşırken. Canavar fazladan yükten hoşnut olmadığı belli olan bir toynağını kara vurdu. Sylvia sinirli bir ses çıkardı ve Lorelei'ye suçlayıcı bir ifadeyle baktı. "Hiç yardımcı olmuyor musun?"

Görünüşe bakılırsa, yersiz duygularının en iyi ilacı, bu duyguları beslediği kadının ta kendisiydi. Lorelei'nin aklının bir köşesinde sırf ona inat olsun diye onu bırakmak vardı. "Kapa çeneni ve it."

Onu mara'nın sırtına bindirdikten sonra dağdan aşağıya doğru yol aldılar. Sylvia bir eliyle mara'nın yelesini sıkıca tutmuş, yürüyerek ona rehberlik ediyordu. Lorelei onun önünde yürüyor, büyülü fener yanında sallanıyordu. Kar, onun doğaüstü ışığını yansıtıken, tüm dünya ıslıl ıslıl görünüyordu.

Yine de tek düşünebildiği Ziegler'in günlüğünden bir parçaydı. Geri kalanı gemide bir yerde olmalıydı. Ludwig anlamsız bir kâğıt parçasını saklayıp diğerlerini yok etmezdi. Bunun bir anlamı olmazdı.

Belki de, diye düşündü, onu bulmamı istedi.

Prinzessin'i tek tek *parçalara* ayırmak zorunda kalsa bile bunu yapacaktı.

Uzakta, geceye karşı ıslıl ıslıl yanan bir ateş gördü. Üç çadır kampın üzerinde nöbet tutuyor, siluet halinde heybetli görünüyordu. Açıklığa vardıklarında Johann onları durdurmak için çadırından çıkmıştı. Elini kılıcının kabzasına dayamıştı ve ilk önce kime bakacağını bilemiyor gibiydi: yırtık pırtık, kan lekeli ceketıyla Sylvia'ya mı; yakası yara bere içinde Lorelei'ye mi; yoksa baygın ve ölümcül bir attan bez bebek gibi sarkan Ludwig'e mi?

Sanki bir sürü hayalet görmüş gibi görünüyordu.

Lorelei, "Orada öyle aval aval bakıp durma," diye tersledi. "Onunla ilgilen."

Lorelei ve Sylvia bir tarafta, Adelheid ve Heike diğer tarafta olmak üzere dördü kamp ateşinin etrafında oturup Johann'ın ortaya çıkmasını beklediler. Alevler aralarında katı bir duvar gibi yükseliyordu ama yanan odun ve özsuynun *tıslaması* ve *patlaması* sessizliği dolduruyordu.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından Johann'ın çadırı hışırtıyla açıldı. Sylvia ayağa fırladı. "O nasıl?"

"Ağrısı için ona ilaç verdim ama hayatta kalması tamamen şansa bağlı." Johann gözlüklerini çıkardı ve kan çanağına dönmüş gözlerini ovuşturdu. "Ya lanet vücudundan atılacak ya da onu öldürecek."

"Saygıdeğer Herr Doktor Johann zu Wittelsbach'ın kendisi için söyleyecekleri bu kadar mı?" Heike'nin ses tonu her zamanki gibi acımasızca alaycıydı. "İnanılmaz."

"Bana ne yaptıracaksın?" Gözlüklerini yerine taktı ve kıza donuk bir bakış fırlattı. "Onu kesip açmak bu noktada hiçbir işe yaramaz. Kökleri derinlere iniyor."

Adelheid, Heike'ye uyarıcı bir bakış atarak, "Elinden geleni yaptığına eminim," diye araya girdi.

Gözlerini devirdi. Lorelei ve Sylvia'ya dönerek, "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu.

Soru, ortaya çıkmayı bekleyen bir tuzaktı. Heike ürkütücü bir sakinlikle konuşsa da, gittikleri günler ona pek iyi gelmemişti. Saçları kararmış bakır gibi donuk bir şekilde yüzüne dökülüyordu ve cildi soğuktan kızarmış ve çatlamıştı. Adelheid bile onu vahşi bir hayvan gibi izliyordu.

Lorelei bundan korkuyordu. Ursprung'un yeri konusunun her zamankinden daha büyük bir incelikle ele alınması gerekecekti.

Her zaman nazik ve sabırlı olan Sylvia kendini savunurcasına kabardı. "Ursprung'u aramak için yoldan sapmıştık."

Lorelei irkildi.

"Üzerinde anlaştığımız plan bu değildi." Adelheid'in gözleri ateş ışığında haince parlıyordu. "Oyalanman Ludwig'in hayatına mal olabilir."

Bu kadar incelik yeter o zaman.

"Peki biz yokken siz üçünüz ne yaptınız? Kart mı oynadınız? Daire çizerek mi yürüdünüz?" Adelheid hiçbir şey söylemeyince Lorelei alay etti. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ludwig'i bulduk ve zirveye ulaştık. Ursprung burada değil."

Şok, Adelheid'in tüm öfkesini söndürdü. Bir an için dudaklarını aralayarak Lorelei'ye baktı. Çabucak toparlandı ve başını salladı. "Bu imkânsız. Topladığımız tüm veriler bizi buraya getirdi."

"Daha önce de söylediğiniz gibi, *elimizdeki* veriler bizi büyüünün kaynağına götürüyor ama kaynağı olması gerekmiyor." Ne bulduklarını açıklarken Lorelei çantasından eskiz defterini çıkardı. İmgelemin ona gösterdiği şeyi çizdi: engin bir gölden yükselen bir ada, her iki yanında iki adacıkla çevrili. "Burayı tanıdınız mı?"

Adelheid'in yüzünde dehşet ifadesi belirdi. "Maalesef, evet."

"Maalesef mi?" Sylvia sordu.

"Burası Küçük Deniz dediğimiz göl. Ortasında dört ada var. Bu imgelemde beşinci bir ada gördüğünü mü söylüyorsun?"

"Sanırım Kaybolan Ada diye duyduğum şey bu. Bir sonraki yeni ayın gecesinde sizin Küçük Deniz'inizde belirecek ve sabah olduğunda tekrar kaybolacak." Lorelei onun gözlerine baktı. "Orada olduğundan emin misin? Bunun için tek bir şansımız var."

Adelheid çizimi incelerken kaşlarını çattı. "Evet. Çok doğru bir benzerlik. Daha önce sadece bir kez gitmiştim ama insanın kolay kolay unutacağı bir manzara değil. Tüm bu adalarda hiç yerleşim yok."

Tehlike vaadine karşı koyamadığı belli olan Sylvia canlandı. "Nedenmiş o?"

"Çünkü Küçük Deniz cinler ve gemi enkazlarıyla kaynıyor. Oraya gitmek bir ölüm arzusudur."

Lorelei istese de daha kötü bir yer hayal edemezdi. "Oh, mükemmel. Tek kelimeyle mükemmel."

Heike güldü. İlk başta yumuşaktı. Ama bir kez başladı mı, duramadı. Hıçkıra hıçkıra iki büklüm oldu. "Tanrım, bizi aptal sanıyor olmalısın."

Lorelei sinirlendi. "Ne demek istiyorsun?"

"Bunu anladığımdan emin olmama izin verin. Bir şekilde büyüülü bir ormanda ekipmanınız olmadan ilerlemeyi başardınız. Zirveye giden yolda Ludwig'i buldun."

Ursprung'un nerede olduğuna dair mistik bir vizyona sahipti. Ve ne tesadüftür ki ülkenin diğerk ucunda. Bu doğru mu?"

Olayı bu şekilde ortaya koyduğunda, kulağa inanması zor geliyordu. "Bu doğru."

Heike'nin gözlerindeki sülfürik parıltı daha da alevlendi. Lorelei bu tür nefret dolu çaresizlikleri artık çok iyi tanıyordu. Belirsizlik ve dehşet karşısında güvenilebilecek tek şey bir Yeva'nın kötülüğüydü. "Bir peri masalını nasıl uyduracağını gerçekten öğrenmişsin, seni yılan."

"Dilini ısır!" Sylvia sanki irade gücüyle bir on santim daha boy atabilecekmiş gibi kendini yukarı çekmişti. Lorelei onun çene yapısına, omuzlarının geniş çizgisine bakamıyordu. Sylvia'nın haklı bir öfkeye kapılması görölmeye değer bir şeydi.

"Ah," diye mırıldandı Heike. "Sinirine mi dokundum?"

"Yeter." Adelheid tam boyuna yükseldi ve Heike'ye ters ters baktı. "Bu davranış sana yakışmıyor."

"Ciddi olamazsın!" Heike'nin sesi ihanete uğramış gibi çıkıyordu. "Ona inanıyor musun?"

"Küçük Deniz'e hiç gitmedi. Sylvia orayı mükemmel bir şekilde tarif etmiş olsa bile, bu kadar doğru çizemezdi."

"Ne öneriyorsun?" Johann soğuk bir şekilde sordu. "Ona elimiz boş mu dönelim?"

"Tabii ki hayır!"

"Ya da belki ona yalan söylersin?" Johann onun etrafında yavaş bir daire çizerek yürümeye devam etti. Parmakları kılıcının kabzasına doğru seğırdi. "Ona bu sahte Albisch kaynağını mı sunalım?"

Heike'nin gözleri sahte bir acıyla doldu. "Tanrım, hayır. *Kışkırtıcı* bir şey yapmamızı önermiyorum." Sesi sertleşti. "Şimdi, elini kılıcından çekecek misin, yoksa amirinin sana emir vermesini mi isteyeceğim?"

Dudağı kıvrıldı ama ateşten birkaç adım uzaklaştı. Adelheid bile ona ihtiyatla baktı. "Bu daha büyük bir iyilik için,

Heike. Bu riske değer."

"Doğru. Büyük iyilik. Sözümüz. Onun aptal rüyası!" Acı her kelimeyle daha da keskinleşiyordu. Sonra ürpertici bir nefes aldı ve kollarını kendine doladı. Lorelei bir an için neredeyse üzüntüsünün gerçek olduğuna inanacaktı. *Neredeyse.*

"Bundan çok yoruldum," diye mırıldandı Heike. "Yeterince şey yapmadık mı? Tekrar deneyebiliriz, değil mi? Ben sadece eve gitmek istiyorum. Sen eve gitmek istemiyor musun, Addie?"

"Ev." Adelheid'in gözleri dalgalanarak kapandı. Lorelei onun düşüncelerinin dönüşünü sanki kendi düşünceleriymiş gibi hissedebiliyordu. Toprakta kan. Havadaki duman. İyileştirici, yumuşak tarlalar bir kez daha askerlerin postalları altında çiğnendi. "Peki ya biz yeniden yola çıkmaya hazırlanırken Wilhelm gücünü koruyamazsa? Bunun sonunda evim nerede olacak?"

Heike, Adelheid'in bileğini kavradı ve elini kucağına çekti. "Benimle birlikte."

Adelheid elini Heike'nin elinden çekti. Tekrar konuştuğunda, korkunç bir ürpertiyle konuştu. "Bazen tıpkı onun gibi konuşuyorsun."

Heike akmayan gözyaşlarını kırıştırdı. Ağlamaklı bir çaresizlik havasına büründüğü kadar hızlı bir şekilde onları bir kenara fırlattı. Sonuna kadar bir manipülatör. "Ve eğer ilerlemeye devam edersek, birimiz daha ölecek!"

Lorelei neredeyse gülecekti. Bu bir söz müydü?

Adelheid kendini bir kez daha mükemmel bir tarafsızlığa bıraktı. Yumuşak ay ışığında altın sarısı parlayan saçları ve kararlılıkla dikilmiş geniş omuzlarıyla, canlanmış bir savaşçı kraliçe heykeline benziyordu. "Bu senin kararın Lorelei."

Lorelei bakışlarını grubun üzerinde gezdirdi. Ateş ışığı yüzlerini sert bir gölgeye bürümüştü ve perili gözleri ona kilitlenmişti. Kendisini kış ortasında bir gölün ortasında duruyormuş gibi hissetti. Ayaklarının altındaki buz çatırdıyordu ve fay hatlarının onları nasıl böleceğini bilmiyordu. Kesin olarak bildiği tek şey, hepsinin acı sona kadar birbirleriyle çarpışacaklarıydı.

"Buraya kadar geldik ve Şimdi vazgeçemeyeceğimiz kadar çok Şey kaybettik." Sesinin hissettiğinden daha emin çıkması için dua etti. Dalların narin kıvrımlarının arasından, küçülen ayın daralmış gözleri onlara bakıyordu. "Ona Ursprung'u vereceğiz ya da hiçbir Şey vermeyeceğiz. Kaybedecek zamanımız yok."

SEKİZ

Nehirde uyuyan bir ejderha gibi yatan ve usulca duman püskürten *Prinzessin*'e ulaşmak üç gün sürmüştü. Lorelei'nin burayı gördüğünde hissettiği rahatlama, gemiye adımını attığı anda yok olmuştu. Zeminin mide bulandırıcı salınımını neredeyse unutmuştu ve baskıcı atmosfere mürettebat da yardımcı olmuyordu. Ludwig'e sanki laneti yakalayıcı bir şeymiş gibi bakmıştı.

Lorelei onları suçladığını söyleyemezdi.

Lavaboda son iki haftanın kirini temizler temizlemez kendini odasına kapattı. Yatağa yığılmanın cazibesi neredeyse inkâr edilemeyecek kadar güçlüydü ama uykuya dalmayı göze alamazdı. Bunun yerine huzursuzca volta attı. Nemli saçlarından akan su ensesinden aşağı süzülüyor ve soğuk, arayan parmaklar gibi yakasının içine giriyordu.

Diğerleri onu fark etmeden ya da profesörün eşyalarını karıştırdığını görmeden önce Ziegler'ın günlüğünü bulmalıydı. Gözleri yorgunluktan yanana ve herkesin uyuduğundan emin olana kadar bekledi. Sonra, kararmış bir vesta kutusunu yeleğinin cebine soktu ve paltosunu sandalyesinin arkasına örttü.

Lorelei yatak odasının kapısını araladı ve serin hava odanın içine doldu. Ne y a p t ı ğ ı n ı çok fazla düşünmeden balkona çıktı.

Karanlık hemen üzerine çöktü ama yukarıdaki aydan ve aşağıdaki mürettebatın fenerlerinden gelen ortam ışığı bunu katlanılabilir kılıyordu. Devasa kürekli çarkın ışısız ortama daldığını görebiliyordu.

Vereist'in suları. Amansızca döndü, yarısı ürkütücü bir şekilde kayboldu ve suyu siyah bir köpüğe dönüştürürken yeniden ortaya çıktı.

Güvenebileceği iki nimet vardı. Birincisi, güverteden doğrudan görüş hattı yoktu. Ve ikincisi, geminin bu tarafında onu rahatsız edecek kimse yoktu. Düzgün bir sıra halinde önce kendi odası, sonra Ziegler'in odası, sonra Ludwig'in odası ve son olarak da gideceği yer: savaş odası. Kulaklarındaki çınlamanın arasından, aşağıdan süzülen mürettebat seslerinin alçak uğultusunu seçebiliyordu.

Şimdi ya da asla.

Savaş odasına açılan kapılar devasa boyutlardaydı ve gecenin acımasız karanlığını yansıtan pencerelerle kaplıydı. Bir mucize eseri kilitleri açıktı. Lorelei içeri girdiğinde, lentoya monte edilmiş koruma çanları nefes nefese çaldı. Kapıları tekrar kapatmadan önce onları yumruğuyla susturdu. Tam yerleşmişlerdi ki, Lorelei camdaki bir kıpırtı karşısında hemen geri çekildi.

Ziegler'in yüzü omzunun hemen üzerinde belirdi.

Lorelei soluk soluğa döndü. Acelesiyle bir kitabı tünediği yerden düşürdü. Yankılanan bir *gümbürtüyle* yere düştü. Pelüş halı sesi zar zor bastırdı.

Arkasında hiçbir şey yoktu ama Ziegler'in orada, ona baktığını *hissedeabiliyordu*.

"Siktir," diye fısıldadı.

Ayak sesleri savaş odasının hemen dışında yankılandı. Lorelei'yi kabaca sarsıp kendine getirmeye yetmişti. Birini uyandırmış olmalıydı. Korkusunun tortuları onu olduğu yere mıhlamıştı ama burada durup aptal gibi aval aval bakarsa bulunacaktı. Devasa yazı masasının arkasına saklandı ve panikle aldığı nefesleri susturmak için elinden geleni yaptı.

Savaş odasının kapıları açıldı. Fener ışığı odaya yayıldı ve botlarının parmak uçlarına vurdu. O anda kitabı yerde bıraktığını fark etti.

Dikkatsiz. Eğer bu şekilde düşerse, kendini asla affetmeyecekti.

"Hayır, ben hiçbir şey duymadım," dedi Sylvia, sesi çok yüksek çıkıyordu. Her zamanki gibi inandırıcı değildi. Lorelei yüksek sesle inleyebilirdi. "Ne duyduğunu sanıyorsun?"

Adelheid kuşkuyla, "Sanki bir şey düşmüş gibiydi," dedi.

Birisi odanın diğer tarafındaki dolabı karıştırmaya başladığında kapının menteşeleri gıcırdadı. Ayak sesleri döşeme tahtaları üzerinde usulca ilerledi ve masanın hemen önünde durdu. Lorelei nefesini tuttu.

Sylvia acı dolu bir anın ardından, "Burada bir şey yok," dedi ve kitabı botunun ucuyla masanın altına kaydırıldı.

"Tuhaf." Adelheid'in sesi şaşkıncı. "Sanırım önemli bir şey değildi." Sylvia komplocu bir tavırla, "Belki de gemide hayaletler vardır," dedi. Lorelei olabilir pratik olarak duymak
Adelheid'in soluyor Parlama.

"Belki de."

Kapının mandalı ayrıldıklarını haber veriyordu. Lorelei dışarı çıkmadan önce on saniye saydı. Onu boğucu bir karanlık bekliyordu. Perdeleri cam kapıların üzerine çaktı, sonra vesta kutusunu cebinden çıkardı ve bir kibrit çaktı. Alev uzun, hayalet gibi bir kıvılcıma dönüştü, sonra da söndü. Dağınık kitap raflarının şeklini izledi ve odanın ortasındaki devasa masayı hastalıklı bir parıltıyla cilaladı. Masanın üzerindeki mumları yaktı ve kibritini salladı. Ziegler'in masasının arkasındaki ince döşemeli sandalyeye otururken duman etrafını sardı.

Benden sakladığın şeyi bulacağım.

Lorelei akıl hocasını on iki yıldan uzun bir süredir tanıyordu. Bir zamanlar Ziegler'ın zihnini kendi zihni kadar iyi tanıdığını düşünmüştü. Belli ki, keder ve yorgunluktan kör olmuş bir halde bu odaya ilk girdiğinde yeterince onun gibi düşünmemişti. Sakladığı bir şeyi kimsenin bulmasını istemeseydi, onu nereye koyardı?

Bir çekmeceyi açtı ve eldivenli parmaklarını çekmecenin içinde gezdirerek sahte bir dip aradı. Hiçbir şey. Dilini tıkırdatarak

masayı karıştırmaya devam etti. ekmeceleri teker teker çıkardı ve ters çevirdi. Geriye kalan boş yuvalara mum ışığı tutarak, gizli bir kapıya, gizli bir bölme ye dair bir işaret aradı. Masayı tamamen incelemek sadece birkaç dakika sürdü.

Sonra raflardan kitapları çekip silkelemeye başladı. abaları, preslenmiş iek yağmuru ve gözlerini yaşartan toz bulutlarından başka bir şey üretmedi. Sayfaları karıştırdığında, evren ve botanik üzerine sağlam bir metin koleksiyonundan başka bir şey bulamadı. Odayla işi bittiğinde, duvardaki tüm doldurulmuş ve monte edilmiş hayvanları sökmüştü ve dolap, içindekileri süslü halının üzerine kusmuş gibi görünüyordu.

Bu tamamen, sinir bozucu bir şekilde anlamsızdı.

Lorelei masa sandalyesine yığıldı ve sandalyenin kendisini yavaş bir daire çizerek döndürmesine izin verdi. Bu ofiste hiçbir şey yoksa bile Ziegler'ın odasında hâlâ bir şeyler olabilirdi.

Lorelei savaş odasını düzene sokar sokmaz perdeleri çekti ve karanlığa baktı. Fener yoktu. Sylvia ya da Adelheid'dan iz yoktu. Bu fırsatı değerlendirerek tekrar balkona ıktı. Ziegler'ın odasına doğru ilerlerken balkon her adımda gıcırdadı ve çöktü.

Kapının önünde durakladı ama kolu birdenbire kaldırılamayacak kadar ağırlaştı. Duyguları zaten yüzeye çok yakın bir yerde kaynıyordu ve oraya girme düşüncesi bile onu hasta hissettirdi. Bunu yapamazdı. Sıradan bir hırsız gibi Ziegler'ın eşyalarını karıştıramazdı. Ona daha ne kadar saygısızlık edebilirdi? Tanrı aşkına, cesedini nehre batırmıştı. Ama gerçeğin peşinde buraya kadar gelmişti. Belki de gerçeği ortaya çıkarmak Ziegler'e verebileceği en büyük onurdu.

İçeri girmek için kendini zorladı.

Lorelei mumları yaktı. Daha önce Ziegler'in odasına hiç girmemiş olmasına rağmen, burayı şüpheli bir şekilde düzenli buldu. Akıl hocası her zaman dağınık bir insan olmuştu, evindeki kaos onun aynası gibiydi.

Zihin. Birisi -muhtemelen Ludwig- kesinlikle ortalığı toplamak için buraya girmişti.

Yine de, birinin burada bir geceliğine bile olsa yaşadığını gösteren ufak tefek şeyler vardı. Hokkası, açık bir tuz kavanozu ve kurumuş yapraklarla kaplanmış bir fincan çay ile birlikte masanın üzerinde duruyordu. Sanki bir mektup yazmanın ortasında çekip gitmiş gibiydi. Her an kapıdan tekrar içeri adım atabilir ve Lorelei'nin orada durduğunu görüp gülümseyebilirdi.

Lorelei gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarının aşağılayıcı acısını dindirdi ve yatağın yanına çömeldi. Bir çocuğun canavarları kontrol etmesi gibi yatağın altına bakarken kendini aptal gibi hissetti. Bir şey bulamayınca çarşafları çıkarıp köşedeki bir yığının içine attı. Yatağı iskeletinden kaldırdı, sonra kenarlarında yanlıştır yerleştirilmiş dikiş olup olmadığını kontrol etti.

Hiçbir şey.

Lorelei hayal kırıklığıyla iç çekerek, savaş odasındakiyle aynı telaşlı hassasiyetle masayı söktü. İçinde, Ziegler'in en son ve en iddialı projesi *olan Kosmos*'un dördüncü cildinin taslak halindeki bir bölümünü, narin beyaz bir kurdeleyle ciltlenmiş olarak buldu. En azından katilinin buna dokunmadan bırakacak kadar saygısı vardı.

Kitabı çekmeceye geri koyan Lorelei, dolabın kapağını hızla açtı. Ziegler'in keşif gezisi boyunca giymiş olabileceğinden çok daha fazla kıyafetin hoş olmayan görüntüsüyle karşılaştı. Giysileri düşüncesizce yere atmaya başladı. İpek ve ince boyalı pamuklular ayaklarının dibinde birikiyordu. Sonunda, ona alışılmadık derecede ağır gelen bir palto buldu ve onu tanıdığını fark ederek irkildi. Ziegler'in uğurlama balosunda giydiğinin aynısıydı. Kollarının üzerine örtüldüğünde Bir yılanın dökülen derisi.

Hava sıcaklığı düşmüştü. Nefesi soğukta dengesiz bir şekilde yükseliyordu.

Lorelei odanın en karanlık köşesinden, o korkunç gözlerin yine kendisine dikildiğini hissedebildiğine yemin etti. Bütün kasları tutulmuştu.

ilkel bir dehşetle. Görüş alanında gümüşten bir ışık süzüldü ama arkasını döndüğünde oda hareketsiz ve boştu.

"Beni rahat bırak, lanet olası," diye mırıldandı.

Paltoyu yatağın üzerine koydu. Astarın altına keskin kenarlı bir şey dikilmişti. Midesini bulandıran bir hisle masadan bir mektup açacağı aldı ve kumaşı yırtarak açtı. İçinde bozulmamış deriyle ciltlenmiş ve ipek kurdeleden bir kitap ayracıyla kapatılmış bir günlük vardı.

Bu o olmalıydı.

Titreyen parmaklarıyla günlüğü açtı. Sırt kısmı tatmin edici bir şekilde *çatırdadı* ve Lorelei, Ziegler'in bunu son bir aydır kullandığını bilmesine rağmen, bir şekilde eski, masallardaki bir cadının büyü kitabı gibi hissettirdi.

İlk incelemede, alışılmadık bir şey yoktu: Ziegler'in talep ettiği malzemelerin belgeleri, Lorelei'ye hangi işi devredeceğini kendisine hatırlatan notlar, dalgın dalgın hava durumu kayıtları. Lorelei bu sıradan kayıtların ortasında, Ludwig'in aldığı kağıda tam olarak uyan sivri kenarı buldu. Bu kadar ilginç ne bulmuştu? Her şey çok... sıradandı.

Lorelei sayfaları daha bir aceleyle karıştırmaya başladı. Günlüğün yarısında, Ziegler'in notları aniden sona erdi. Bundan sonra su lekeleriyle dolu boş sayfalardan başka bir şey yoktu. Önceki kayıtlar yola çıkmalarından haftalar öncesine aitti ve Ziegler her gün günlük tutuyordu. Neden *bırakmıştı*?

Tabii yapmadıysa.

Lorelei uzaktan, Ziegler'in onunla yaptığı ilk "bilim deneylerinden" birini hatırladı - yoksa buna sihir numarası mı demişti? Tek gereken ısı, parşömen ve limon suyuydu. Bunu yapmış olamazdı...

Lorelei bir sayfa kopardı ve yazı masasının üzerinde fokurdayan mumun üzerine tuttu. Parşömen üzerinde kelimeler belirmeye başladı

Sanki hayalet bir el tarafından yazılmış gibiydi. P a r l a t ı l m ı ş altın renginde parlıyorlardı ve kenarları kararmıştı.

Lorelei şaşkınlık ve hayranlık arasında bir yerde, "Sen tam bir deli kadınsın," diye mırıldandı. Ziegler tüm bu kayıtları görünmez mürekkeple yazmıştı.

Her harfi abartılı büyüklükte ve abartılı bir özenle yazmıştı ama stenografisi zar zor anlaşılıyordu. Sonunda Lorelei çevirmeyi başardı: Ursprung'un yeri hakkındaki ilk spekülasyonları. Her bölüm onun alametifarikası olan, abartılı bir lirizm ve özlem dolu bir üslupla yazılmıştı.

Lorelei onu çok özlemişti.

Günlüğünden bir sayfa daha kopararak bu düşüncüyü bastırdı. Her biri merakını gidermek için çok az şey yapmıştı. Zaten tanıdığı, dramatik bir yeteneği ve yaşam sevgisi olan bir kadının basit bir resmini çiziyorlardı. Hayal kırıklığı yüzünden onları ateşe atmayı düşündü - ta ki tuhaf bir kısaltma gözüne çarpana kadar.

AvW ile tekrar konuştum.

Lorelei yeni keşfettiği bir kararlılıkla mumu sayfanın altında salladı. Ortaya çıkan her kelimeyle kalp atışları daha da hızlandı. Okurken mumun balmumu eldivenlerinin üzerine damladı.

Veriler Albe'de Kaynak bulma ihtimalinin düşük olduğunu gösteriyor. Bununla birlikte, dağlardaki yüksek eterik konsantrasyonun kanıtı A'nın davasını desteklemek için yeterli olmalıdır.

Lorelei sayfalara daha uzun süre baktıkça, her şeyin anlam kazanmasını daha çok istiyordu. Kan, kulaklarında uğuldayarak diğer her şeyi bastırdı. Ziegler biliyordu. Ziegler yanlış baharın peşinde olduklarını biliyordu ve onları yanıltmıştı. Bu onun ikinci kez ölmesi kadar iyiydi.

O kadar çok çalıştıktan sonra, neredeyse bir yıllık mücadele ve hazırlıktan sonra, Anja von Wolff'un politikacılığı uğruna gerçeği bir kenara atmıştı. Wilhelm'in saltanatı bu kadar istikrarsızken

Brunnestaad halkını kaderlerine terk etti. Bu kadar bencilce ve bu kadar basiretsizce bir şey yapmasını kabul etmek imkânsız görünüyordu.

Ama Lorelei, tabii ki yapar, diye düşündü.

Wilhelm onu yıllarca tasmalı bir maymun gibi tutmuştu. Bu keşif gezisinden sonra, onu bir daha asla gözünün önünden ayırmayacaktı. Bu bir kaçış planıydı, bir kurdun tuzaktan kurtulmak için kendi pençesini çığnemesinden farksızdı. Onu kandırmış olsun ya da olmasın, fark etmezdi. Ziegler hayatının büyük bölümünde Javenor'da yaşamıştı. Ona her yıl yüzlerce mektup yazan arkadaşları ve akranları vardı. O çok küçümsediği hapishane Brunnestaad'a savaş gelirse, kaçacak bir yeri vardı. Diğerlerine ne olduğunun ne önemi vardı ki?

Lorelei günlüğü yere attı. Dumanın olduğu yerde ateş de vardı. Bundan daha fazlası vardı.

Yeni bulduğu bir amaçla Ziegler'in eşyalarını bir kez daha parçaladı. Başka bir ceketin astarına sevgiyle dikilmiş, von Wolff'un kasasından daha fazlasını vaat eden belgelerle birlikte yüklü miktarda nakit para vardı. En sevdiği deri botlarının tabanına gizlenmiş, bu aydan itibaren önümüzdeki beş yıl boyunca geçerli olacak vize damgalı bir pasaport vardı. Hatta nüfuzlu Javenish arkadaşlarının yaşadığı büyüleyici sahil kasabasında saklanmış bir evin tapusu bile vardı.

Ziegler çoktan ölmüş bir kadındı. Hayatının son aylarında tüm prensiplerini bir kenara atmıştı. Bunu yaparken de kendi ölümünü mühürlemişti.

Seni lanet aptal.

Lorelei, Ziegler'in yaptıklarını parça parça bir araya getirdi. Ziegler'in sahte Ursprung'u Albe'ye yerleştirmesi karşılığında, Anja hayatının geri kalanında araştırmalarını finanse edecekti. Lorelei, Ziegler'in Anja'ya isyanlarını haklı çıkaracak bir hikâye vereceğini düşündüğünde adil bir takas olduğunu düşündü. Kral Wilhelm, hırsız, fetihçi

Yabancı, zayıf saltanatını desteklemek için Albe'nin iyi insanlarından büyü çalışıyordu. Böyle bir hakarete tahammül edilemezdi.

Ziegler'in talimatları altında Lorelei zihnini bir bıçak gibi keskinleştirmişti. Şimdi kendini savaştan eve dönen bir asker gibi hissediyordu. Kafası karışmış ve amaçsız, silahını kendi içine çevirmekten başka bir şey yapamayan biri. Kendini son derece saf ve bunun için öfkeli hissediyordu. Bu keşif gezisi asla akademik bir uğraş değildi. Hayatta kalmak için umutsuz bir mücadeleden başka bir şey değildi. Lorelei bir zamanlar gerçeğin dünyadaki en büyük güç olduğuna inanmıştı. Şimdi anlıyordu ki yaptıkları hiçbir şey Ziegler'in onu inandırdığı kadar saf değildi.

Bu acının altında başka bir korkunç gerçek yatıyordu. Sylvia annesinin ne yaptığını bilmiyordu ve şimdi Lorelei ona söylemek zorundaydı.

NINETEEN

B GÜNEŞ DOĞMADAN ÖNCE Lorelei, Sylvia'nın kapısına vurdu. Kapı açıldığında daha yumruğunu indirmemişti bile.

Sylvia orada, ay ışığında ruhani bir şekilde duruyordu, kuvars gümüşü gözleri karanlığın içinde usulca parlıyordu. Üzerinde, sanki aceleyle giyinmiş gibi, beline sanatsal bir şekilde düğümlenmiş tüllü bir gecelik vardı. Bu çıldırtıcıydı, kıyafetsizliğinin rahat samimiyeti. Lorelei'nin öfkesi umutsuzca ona çarptı.

Konuşmadan Sylvia'yı iterek geçti ve kapıyı arkasından kapattı. Kapıya yaslanarak ikisinin de içeri girmesini engelledi. Öyle bile olsa, öfke ile hayalperest bir inançsızlık arasında kalmış bir ifadeyle ona bakan Sylvia'nın üzerinde yükseliyordu.

"İçeri girebileceğini söylemedim." "Sana bir şey söylemem gerek."

Sylvia, Lorelei Yevanice konuşmuş gibi şaşkın bir ifadeyle başını salladı. "Bu kadar acil olan ne olabilir?"

Lorelei arkasındaki kilidi çevirdi. Acımasız, kararlı tıkırtısı sessizlikte çok yüksek yankılandı. Sylvia'nın boğazı bir yutkunmayla sarsıldı. Lorelei bakışlarını tekrar Sylvia'nın kılere çevirmeden önce gözleriyle onu takip etmekten kendini alamadı. "Ziegler ve annen işbirliği yapıyorlardı."

Sözleri Sylvia'ya bir kova soğuk su gibi çarptı. Yüzündeki beklenti endişe verici bir boşluğa dönüştü. "Ne?"

Lorelei cebinden günlük kayıtlarını çıkardı. Sylvia nazikçe kitapları ondan aldı ve okumaya başladı. Uzun bir süre boyunca

dakikalar boyunca sessiz kaldı. Sonunda Lorelei'nin bakışlarıyla tekrar karşılaştığında yüzünde kederli bir ifade vardı. "Bana bunu kendin yazdığını söyle."

Yaşadığı şokun yalınlığı karşısında Lorelei'nin öfkesi kül gibi soğumuştı. "Özür dilerim."

Sylvia parşömeni öyle sıkı tuttu ki buruştu. "Ziegler neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Her an zarar etmeye ve Javenor'a kaçmaya hazırdı. Pasaportunu ve birikimlerini buldum, en azından geriye ne kaldıysa." Yeni hayatını kurmak için ihtiyaç duyacağı her şeyle ağzına kadar dolu gardırobundan bahsetmiyorum bile. Korkunç ihanet duygusu yeniden içinde kabardı. Ağızının tadı safra gibiydi.

"Yayınlarından dolayı epey bir borcu vardı. O keşif gezileri ve gravürler kesinlikle kendi masraflarını karşılamadı." Lorelei yüzünü buruşturdu. "Annen, Ursprung'u -ya da sahte bir Ursprung'u- Albe'ye yerleştirme karşılığında borçlarını ödemeyi ve araştırmalarını finanse etmeyi kabul etti. Wilhelm Albisch büyüsunü kendi adına talep ettiği anda bir darbe yapmayı planlıyor."

"Şu yılan," diye mırıldandı Sylvia. "Annem uzunca bir süredir zemin hazırlıyor olmalı. Sanırım bu, köylülerin Wilhelm'e karşı neden bu kadar öfkeli olduklarını açıklıyor."

Lorelei başını kapıya yasladı. "Ziegler'in bunu neden yaptığını anlıyorum ama aynı zamanda hiç anlayamıyorum. Ardında bıraktığı her türlü kargaşaya hepimizi mahkum etmeye hazırdı."

"Özür dilerim Lorelei," dedi Sylvia sessizce. Odanın köşesinde titreyen mum ışığı onu acı verici derecede güzel tonlara boyuyordu. "Sevdiğimiz insanlar bizi hayal kırıklığına uğrattığında canımızın yandığını biliyorum. Ama o kadar insan arasından seni terk edeceğine inanmayı reddediyorum."

"Nasıl oluyor da hâlâ onun içindeki iyiliği görmekte ısrar edebiliyorsun? Notunu okudun."

"Yaptım, evet." Sylvia tereddüt etti. "Ama gerçek Ursprung'u bulmamızın anahtarını bize bıraktı. Belki de bu onun son acil durum planıydı:

nasıl kullanacağınızı bilmenize güveniyorum."

Bu bir kuruntuydu, saf bir kuruntu. Lorelei affetmeye ya da iyimserliğe biraz olsun eğilimli olsaydı, bu rahatlatıcı bir düşünce olabilirdi. Sylvia ondan çok daha iyiydi. "Nasıl gidiyor?"

"Bilmiyorum. İnsanın tüm hayatı altüst olduğunda nasıl hissetmesi gerekir? Özlemlerim, planlarım, annemin benimle ilgilendiğine dair hala sahip olduğum hayaller... Hepsi paramparça oldu." Sylvia'nın ifadesi ıssızlaştı. "Beni bu konuda nasıl karanlıkta tutabildi? Buna uyacağımı mı bekliyordu yoksa uymayacağımı mı? Hangisi daha kötü bilmiyorum. I..."

Ellerinin topuklarını gözlerine bastırdı ve Sylvia'nın omuzları titremeye başladığında Lorelei telaşını yüzünden uzak tutmak için mücadele etti. Tanrım, insanların ağlamasına dayanamıyordu. Bu tür şeylerde hiçbir zaman iyi olmamıştı.

"Size çay yapmamı ister misiniz?" diye sordu. "Korkarım Ruhigburg'a döndüğümüzde onu hapse attırmak dışında önerebileceğim en iyi şey bu."

Sylvia gözyaşları arasında şaşkın bir kahkaha attı. "Berbatsın."

"Farkındayım." Lorelei iç çekerek mendilini çıkardı. göğüs cebine koydu ve ona uzattı. Kaba bir keten parçasıydı, Sylvia'nın taşıdığı işlemeli ipekliler kadar ince değildi ama yine de Lorelei'ye değerli bir şey vermiş gibi gülümsedi.

"Sanırım yapabileceğimiz tek şeyin ilerlemek olduğu konusunda haklısın." Sylvia, Lorelei'nin ağzının kurumasına neden olan bir inançla bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Öyle ya da böyle, döndüğümüzde annemin yaptıklarının bedelini ödediğini göreceğim. Albe düşesi olarak hakkım olan unvanı talep edeceğim ve halkım için en iyi olanı yapacağım."

"Bağımsızlık onlar için en iyisi değil mi?"

"Söylediklerimde ciddiydim. Wilhelm'in yanında durmaya niyetliyim. Mükemmel değil ama bize kötü davranmadı. Savaş çok fazla insanın hayatını kaybetmesine neden olur." Sylvia iç çekti. "Ne için? Albisch kültürümüzün yok olmasından korkuyor.

bizden alındı. Bununla gurur duyuyoruz-anlaşılır bir şekilde. Ancak bu gururun ortaya çıkış şekli... Beni rahatsız ediyor."

Belli ki kuklaları düşünüyordu.

"Bunun ötesinde, Wilhelm'in saltanatı bir Albisch darbesine dayanamazdı ve Tanrı biliyor ki ondan çok daha kötü insanlar kanatlarda bekliyor. Johann'ın kimlerle arkadaşlık ettiğini gördüm." Sylvia kaşlarını çatı. "Düzeni sağlamak için elimden geleni yapmam gerekecek. Bunun için tebaamla görüşmem, annemin yazışmalarını baştan sona gözden geçirmem ve kesinlikle sarayda yakın tuttuğu kişilerin pozisyonlarını yeniden değerlendirmem gerekecek."

Lorelei, "Albe'nin yeni düşesi için tartışmalı bir vizyon," diye düşündü. "Bir yıl içinde unvanınız elinizden alınacak."

Sylvia ona sevgiyle gülümsedi. "Güvenoyu verdiğiniz için çok teşekkür ederim."

"Sana güveniyorum." Ciddi olduğunu fark edince şaşırdı. Garip, acı-tatlı bir his boğazına düğümlendi. "Uzaktan neler başardığınızı görmek için sabırsızlanıyorum."

"Uzaktan mı?" Sylvia yankıladı.

"Umuyordum ki..." "Ne, seninle gelmemi mi?"

"Eğer isterseniz." Sesi alışılmadık bir şekilde kararsızdı.

Bu Lorelei'yi şüphelendirdi.

Lorelei yavaşça gözlerini kırptırdı. "Bağışlayın beni. Sanırım boğulmamdan dolayı beynimde kalıcı bir hasar oluşmuş olabilir."

Sylvia kırmızının büyüleyici bir tonuyla kızardı. "Senin gibilere en ufak bir şefkatli duygu ifade etmemem gerektiğini bilmeliydim."

"Beni yanlış anlamayın," dedi Lorelei, kastettiğinden daha sert bir sesle. Sesini yumuşatarak ekledi: "Davetiniz için minnettarım. Benim... sadece kafam karışık."

"Bu bir tuzak değil!" Sylvia itiraz etti. "Belki de Wilhelm yerine bana danışmanlık yapabilirsin. Ya da belki günlerini sinsi sinsi dolaşarak geçirebilirsin... ne yapmak istiyorsan onu yaparak. Benim için fark etmez."

Lorelei aniden başının döndüğünü hissetti. Her şey bir yana, içinden öfke akıyordu. Tüm hayatını, Sylvia von Wolff'un ona hiçbir şey yokmuş gibi bir kaçış ipi önermesi için korkarak ve çabalayarak geçirmemişti. "Neden böyle bir şey öneriyorsun?"

Uzun bir süre boyunca, Lorelei zorlukla nefes alana kadar sessizlik etraflarında yoğunlaştı. Kendini vahşi ve keyifsiz hissediyordu. Ancak bunun ağırlığına daha fazla dayanamadığında Sylvia güldü. Soluk soluğa bir sest, şaşkın, bıkkın ve bir şekilde tamamen rahatlamıştı. Ellerini saçlarında gezdirerek dalgalarını ayırdı. Serseri saç telleri beyaz ateş parçaları gibi etrafında yükseldi. "Gerçekten bunu senin için hecelememi istiyor musun?"

"Neyi heceleleyeyim?"

Lorelei histerik hissetmeye başlamıştı. Artık tam olarak ne konuştuklarını bilmiyordu ama Sylvia'nın kendini bir şeye hazırladığını hissediyordu. Sylvia bir adım daha yaklaştı ve Lorelei'nin odağı aralarındaki çok az olan değerli boşluğa daraldı. Lorelei, Sylvia'nın titrek nefes alışlarını duyabiliyordu. Sylvia'nın bedenini kendi bedenine bastırıldığını, Sylvia'nın sıcaklığının paltosunun dokusuna sızdığını hissedebiliyordu.

"Nasıl hem bu kadar zeki hem de bu kadar..."

aptal olabiliyorsun!" "Özür dilerim!"

"Sana değer verdiğimi söylemeye çalışıyorum, seni imkânsız kadın!" Yüzü kızardı. "Şimdi mutlu musun? Eminim yıllardır biliyorsundur."

Lorelei ağzını açtı ve bu gece ikinci kez nutku tutuldu. Ağzından çıkan tek şey boğuk bir sest, vıraklamakla boğuk bir inilti arasında bir şeydi. Sonunda ortak dillerini hatırladığında, tek yapabildiği zayıf bir "Bunu bilmiyordum," demek oldu.

"Ama sen... Sen yapmış olmalısın! Çok açıktı. Beni sana bakarken yakaladığında benimle alay edişin ya da... senin..." Sylvia, planladığından çok daha fazlasını paylaştığını fark edince çaresizce suskunluğa gömüldü. Yüzünü ellerinin arasına gömdü ve

bir tür acı ve ölüm sesi çıkardı. Kollarını indirip Lorelei'nin hâlâ orada durduğunu, ağzı açık ve vahşi gözlerle baktığını gördüğünde, bundan geri dönüş olmadığını anlamıştı. "Seni istediğimi nasıl bilmezsin?"

Lorelei hayatında hiç bu kadar çok duyguyu aynı anda yaşamamıştı. "Nasıl bilebilirdim ki? Eğer beni gerçekten istediysen" -sözcükler arasında bocaladı- "neden bunca zamandır böyle bir tehdit oluşturdun?"

"Çünkü beni *küçümsüyorsun!* Senin altında olduğumu düşünüyorsun. Bunu gözlerinde görebiliyordum ve ben... Tanrım, saygını ve ilgini kazanmak için her şeyi yapardım. Sadece bana bakmanı istedim." Sylvia bir an bocaladı. "Bunu yaptığında, ben... Bu korkunç bir şey. Heyecan verici. Kabustan fırlamış gibisin."

Lorelei tüm hayatı bu vahiy etrafında yeniden düzenlenirken ona baktı. Pek çok şey dehşet verici, mide bulandırıcı bir açıklığa kavuştu. Sylvia'nın yüzündeki her kızarmayı yanlışlıkla öfke olarak yorumlamıştı. Sesindeki her titremeyi zorlukla dizginlenmiş öfke olarak okumuştur. Bir odada gözlerinin her zaman birbirini bulması. Tartıştıklarında Sylvia'nın her zaman çok yakın durması.

Eğer kendi davranışlarını inceleseydi, aşağılanmaktan yanardı. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Hayatları tehlikedeyken böyle davranmak delilikti. Kendisinden başkasını önemsemek, göze alamayacağı bir zayıflıktı. Ve yine de...

Sylvia, "Benimle hiçbir şey yapmak istemezsen elbette anlarım," dedi. "Beni reddedersen yaygara koparmayacağım. Ancak, bu şekilde devam edemem. Artık yokmuşum gibi davranamam-"

"Sylvia."

Adının söylenişi onu kısa sürede kendine getirdi. Lorelei bu ismi ilk kez yüksek sesle söylüyordu ve şimdi hiç susmayacağından korkuyordu. *Sylvia, Sylvia, Sylvia*. Kendi kalbinin ritmi gibi hissetti. Onsuz yaşayamayacağı bir şey gibi.

Lorelei parmaklarını Sylvia'nın boğazına bastırarak çenesini avucunun içine aldı. Sylvia'nın çenesini yukarı doğru eğdi.

gözleri buluştu. Sylvia'nın nabzının başparmağında çılgınca attığını hissedebiliyordu. En ufak bir baskı uyguladı ve cevap veren soluğun bir uyuşturucu gibi içini parçaladığını hissetti. Aklındaki tüm tutarlı düşünceleri çekip almıştı. Uzaktan, iyi bir insanın sevgilisinin hayatını ellerinde tutarken bu kadar coşkulu hissetmeyeceği aklına geldi.

Kabustan fırlamış gibisin.

Ve sen, diye düşündü Lorelei umutsuzca, göz kamaştırıcısın.

Sylvia gibi biri onda ne buluyordu ki, o iğrenç yaratıkta? Onu gerçekte olduğu gibi, yani kimsenin görmesine izin vermediği hassas, sinir bozucu yanlarını istiyor olamazdı. Ama eğer canavarca bir fantezi istiyorsa, Lorelei ona bunu verebilirdi.

Tek bir hareketle Sylvia'yı döndürdü ve kapıya yasladı. Kapı, çerçevesi içinde tıkırdadı. Dudakları hafifçe birbirine değene, hava Himmelstechen'in zirvesinde olduğu kadar ince hissedene kadar eğildi.

Sylvia'nın nefesi kesildi. Sanki en çılgın hayallerinden fırlamış bir şeymiş gibi ona baktı. Kukuletalı gözlerinin soğuk, sıvı gümüş rengi, şişmiş geniş gözbebekleri tarafından neredeyse tüketilmişti. Lorelei'nin midesi, onu böylesine dizginlenemez *bir istekle* dolu görünce alçaldı. Kendisinin bu tür bir arzuya ilham verebileceğini hiç düşünmemişti. Baş döndürücü ve bağımlılık yapıcıydı. Artık kendini bunun korkunç bir rüya olmadığına ikna edemiyordu.

Lorelei onu öptüğünde, Sylvia onu neredeyse çözecek bir inilti çıkardı. Dudakları hevesle ayrıldı ve vücudunu Lorelei'inkine yaslayıp ellerini Lorelei'in yakalarında birleştirdi. Çarpışma gibiydi, diri diri yanmak gibiydi. Sylvia açlıktan ölmek üzere olan bir kadın gibi öpüştü. Lorelei neredeyse kendine rağmen gülümsüyordu. Neden farklı bir şey beklemişti ki? Sylvia von Wolff hiçbir zaman tutkularını dizginleyememişti.

Lorelei'nin kravatının düğümüyle umutsuzca uğraştı. Sonunda, bir zafer sesiyle onu açmayı başardı. Serin hava

Lorelei'nin açıkta kalan köprücük kemiğine doğru bir iç çekti ve ipek parçası odanın karanlık, unutulmuş bir köşesine doğru yelken açtı.

Doyumsuz, diye düşündü hafif bir onaylamayla. Elbette Sylvia her şeyde olduğu gibi bu konuda da acele edecekti ama Lorelei bunu aceleyle mahvetmesine izin vermeyecek kadar çok kez hayal etmişti.

Lorelei parmaklarını Sylvia'nın saçlarına doladı ve bir an için saçların ağırlığını hissetmek için kendini bıraktı. Sonra, boğazının solgun sütununu ortaya çıkaracak kadar sertçe çekti. Tanrım, Sylvia çok güzeldi. Her santimi dokunulmak için yalvarıyordu. Lorelei eğilip dudaklarının en ufak dokunuşuyla boynunun kenarını izlemekten kendini alamadı. Sylvia'nın teni çakıllandı ve nefesi tekrar kesildi.

Sylvia yumuşak, sinirli bir ses çıkardı. "Seni imkânsız, sinir bozucu _"

Yarı memnuniyet, yarı protesto dolu bir mızızlanmayla sözünü kesti.

Lorelei tenindeki bir çürüğü emdiğinde. Bu sefer Lorelei gülümsedi. Keşke onu susturmanın bu kadar kolay olduğunu daha önce bilseydi.

"Hakaretlerle bir yere varamazsın," diye mırıldandı Sylvia'nın kulağına.

Sesi titriyordu, çok az.

Sylvia biraz da alaycı bir tavırla, "Lütfen," diye karşılık verdiğiinde zihni tamamen boşaldı.

Lütfen. Bu onun tüm vücudunu ateşe verdi. Sylvia'nın saçlarını sıkıca kavradı, onu yerinde sabitledi ve onu iki katına çıkmış, talepkâr bir açlıkla tekrar öptü. Sylvia istese onu tuttuğu yerden kolayca kurtulabilirdi. Bunun yerine, Sylvia ona karşı uysalca eridi ve Lorelei onun ağırlığını desteklemek için kolunu beline doladı. Bu geceki kontrol yanılsaması -bir daha asla sahip olamayacağı bir şey- onu baş döndürücü bir telaşa sürükledi.

Uzun zamandır Sylvia'yı ayakları altında ezmeyi, onu tamamen kendi merhametine bırakmayı arzuluyordu. Ve şimdi ona sahip olduğuna göre, bu güç patlamasıyla ne yapacağını bilemiyordu. Sylvia'yı istiyordu.

umutsuzca, sonsuza dek, binlerce farklı şekilde. Bu onu korkutuyordu ama bunu nasıl durduracağını bilmiyordu.

Durmak istemedi.

Lorelei nefesini tutmak için geri çekildi. Sylvia'nın dudakları ıslak ve ayrıldı, gözleri ise olanları tam olarak algılayamamış gibi hülyalıydı. Şu anda onda hiç de asil bir yan yoktu. Biri öğrenirse ne büyük bir skandala neden olacaktı.

İçinden bir alarm şimşeği çaktı. Lorelei aralarına biraz mesafe koymaya kararlı bir şekilde birkaç adım geri çekildi. Tanrım, Sylvia ona öyle bakarken doğru düzgün düşünemiyordu. Olabildiğince sakın bir şekilde, "Bunu yapamam," dedi.

"Ne?" Sylvia hırıldadı.

"Bunu yapamazsın."

Sylvia'nın yetişmesi bir an aldı. Yüz ifadesi çaresizlikle ölümcüllük arasında bir yerde duruyordu. "Neden olmasın?"

Her zamanki kararlılığıyla ışıldıyordu. Saçları karanlıkta çakan bir şimşek gibiydi ve karanlıktan fışkıran tüm mum ışıkları onu yaldızlıyordu. Işıl ışıldı, güneşin kendisi kadar parlaktı. O anda Lorelei'nin kararını kesinleştirmek için ihtiyacı olan tek şey buydu.

O bir ottu, hak etmediği ışığa çaresizce çekilmişti. Ve şimdi asla sahip olmaması gereken bir bilgiye sahipti. Sylvia'nın dudaklarında imzalanmış isminin sesi, öpücüğünün tadı. Artık onu arzulamaktan asla vazgeçemeyecekti. Üzerine çöken bir başka peri masalı laneti gibi, asla tatmin edemeyeceği bir açlığa kapılmıştı.

"Kimse bunu kabul etmez." Yüksek sesle söylemeyi umduğundan daha fazla acı veriyordu. Ne olursa olsun, bu gerçeklikten kaçış yoktu.

Bunun ağırlığı, suya düşen mürekkep gibi aralarında çiçek açtı. Sylvia bir prenses, Lorelei ise bir ayakkabıcının kızıydı. Bazı uçurumlar geçilemeyecek kadar genişti. Yönetimle ilgili konularda danışman olarak ne işe yarayacaktı ya da yabancı bir devlet adamı onları ziyarete geldiğinde hangi tabağı kullanacaktı? İkisi de

tüm ulusun alay konusu olacaktı. Lorelei onu küçük düşürmeye dayanamazdı.

Sylvia çekinerek parmaklarını Lorelei'nin yüzüne dokundurdu. Lorelei parmakların her birini teninde bir damga gibi hissetti. "Yapmak zorundalar."

"Kendini kandırma. Benim gibi insanlar prensesin kalbini kazanamaz."

"Onlar sadece hikâye, Lorelei." Sylvia'nın sesi yıprandı. "Onları bu kadar ciddiye almayı bırakmalısın."

"Siz ve ben öyle olmadıklarınızı çok iyi biliyoruz."

Nefesleri birbirine karıştı. Lorelei ilk kez Sylvia'nın boynunun yan tarafında filizlenen çürüğü inceledi. Gurur ve utanç içinde birbirine kenetlendi.

Dikkatsiz, diye düşündü. Benimki.

Ve yine de, o asla gerçekten onun olmayacaktı.

"Söylediklerimde ciddiydim," dedi Sylvia. "Sana değer vermiyormuşum gibi davranmaya devam edemem. Mutlu olamaz mıyız?"

"Mutlu," diye tekrarladı Lorelei. Bu sözcük diline yabancı geliyordu. Sylvia'yı mantığıyla ikna edemezse, onu incitmek zorunda kalacaktı. "Peki seninle bir hayat bana nasıl bir mutluluk verebilirdi? Günlerimin geri kalanında tamamen sana bağımlı olurum. Bir daha ne ailemi görebilirim ne de dilimi duyabilirim. Kendimden daha fazla parça koparamam. Neredeyse kanım kurudu."

Bir cevap beklemedi. Kaçtı.

Odasına doğru yürürken zihni çılgınca çalışıyordu. Öyle ya da böyle, Sylvia von Wolff onun ölümü olacaktı. Kesin bir kanıt bulamazsa Wilhelm, Lorelei yerine Sylvia'yı Ziegler cinayetinden pekâlâ cezalandırabilirdi. Güzel bir hikâyeydi. Anja von Wolff ve Ziegler sahte bir Ursprung yerleştirmek için plan yapmış, sonra da Sylvia yarım kalan işi tamamlamıştı.

Belki Lorelei Sylvia'ya asla sahip olamayacaktı ama yine de onu kurtarabilirdi. Bu, bu yaşam için yeterli olmalıydı. Öyle ya da böyle, Lorelei bir kanıt bulacaktı.

Tek ihtiyacı olan doğru fırsattı.

YİRMİ

Ertesi gün, karşısına bir fırsat çıktı.

Yemekhanenin penceresinin dışında, *Prinzessin*'in bacalarından yayılan sis dışında akşam berraktı. Gökyüzünde tembelce sürükleniyor ve küçülen ayın solgun yüzünü örtüyordu. Ayın küçülmesi bir kum saati gibiydi: Kaybolan Ada'nın görünmesine sadece on gün kalmıştı.

Lorelei her zamanki köşe masasından odayı inceledi, bir fincan kahve ellerini ısıtıyordu. Gemi mürettebatı akşam yemeği için içeri süzölmüş ve kendilerine ayrılan on beş dakikanın çoğunu ona küskün bakışlar fırlatarak geçirmişti. Onları suçlamıyordu. Ebul'e zamanında varmak için gece gündüz çalışmaları gerekiyordu ve emri veren de kendisiydi. İnşallah isyan etmezlerdi ve buhar makinesi onlar varmadan önce aşırı ısınıp hepsini havaya uçurmazdı. Böyle sıradan bir ölüme katlanamayacak kadar çok şey atlatmışlardı.

Yemekhanenin çift kapısı açılarak Adelheid ve Heike'yi içeri aldı; Lorelei'yi şaşırtacak şekilde birlikte ve gülüyorlardı. Belli ki birbirlerinin gözüne tekrar girmişlerdi. İkisi birlikte bir masaya oturdular ve mutfak personeli hemen onlarla ilgilenmeye başladı. Acımasız bir verimlilikle çatal bıçak takımlarını yerleştirdiler ve bu gecenin yemeğinden iki porsiyon getirdiler: ince dövölmüş, pane edilmiş, kızartılmış ve gerçek bir haşlanmış patates dağının üzerine yerleştirilmiş sazan balığı.

Heike tabağını bir süre inceledikten sonra kibarca kenara itti. Elleri çenesinin altında kavuşturarak masaya doğru eğildi, belli ki dedikodulardan bir parça paylaşmaya hazırdı. Lorelei

boş bir merakla dinlemeye çalıştı ama Heike, "Ee, büyük haberi duydun mu?" dediğinde canlandı. Ludwig bugün ayağa kalktı."

Adelheid'in yüz ifadesi değişmedi, tabağından başını kaldırıp bakmadı bile. Sazan balığını özenle ikiye bölme işiyle meşguldü. "Evet, Johann bu sabah bana bundan bahsetti. Çok sevindirici."

Lorelei, Adelheid'in yumuşak bir değerlendirme yapacağına her zaman güvenilebileceğini düşündü. Bu yüreklendirici olmaktan çok daha fazlasıydı. Eğer ayağa kalkacak kadar iyileştiyse, belki de tekrar akli başındaydı - kamptan kaybolduğu gece neler olduğunu ona anlatacak kadar akli başındaydı.

Heike, Adelheid'in tepkisizliği karşısında söndü ama devam etti. "Eee? Onu gördün mü?"

Adelheid balığını bırakıp patateslerini küçük küpler halinde doğramaya başlamıştı. "Hayır. Johann durumu stabil hale gelene kadar ziyaretçilere izin vermiyor."

Heike alay etti. "Ludwig için bu kadar endişelendiğini daha önce hiç görmemiştim. Ama eğer onu görmene izin vermiyorsa..." Kaşlarını çatı, dalgındı. "Lud henüz bir şey söylemedi mi?"

Adelheid lokmasını yuttuktan sonra, "Bildiğim kadarıyla hayır. Onu yiyecek misin?"

Heike bıkkın bir şekilde içini çekti ve tabağı masanın öbür ucuna, ona doğru itti.

Elbette Heike onu görmek istiyordu. Eğer iyileşmeye başladıysa, o zaman konuşmadan önce onu susturmak isteyecekti - bu da Lorelei'nin önce ona ulaşması gerektiği anlamına geliyordu.

Bunu olması gerekenden daha zor hale getirdiği için Johann'a lanet olsun. Neyse ki, adam son derece öngörülebilirdi; pratikte saatini onun programına göre ayarlayabilirdi. Her saat başında Ludwig'e bir doz ağrı kesici veriyordu. Lorelei cep saatine baktı. Şu anda akşam yürüyüşüne çıkmış, arkasından açlıkla gelen bir şeyi geride bırakmak istercesine güvertede daireler çiziyor olmalıydı.

Lorelei tekrar Adelheid ve Heike'ye baktı. Görünüşe göre, bir şey ya da başka bir şey yüzünden tartışmaya başlamışlardı. Şansları varsa,

en fazla on, on beş dakika daha meşgul olacaklardı. Dar bir aralıktı ama Heike onu gizlice hasta odasına girerken yakalarsa Lorelei'nin bir daha asla Ludwig'le yalnız konuşma fırsatı bulamayacağından emin olurdu.

Artık gitmesi gerekiyordu.

Lorelei elinden geldiğince rahat bir şekilde yerinden kalktı ve yemekhanenin kapısına yöneldi. Ana güverteye çıktı ve serin gece havasının kendisini yıkamasına izin verdi. Kendisine doğru gelen ve neredeyse çarpışacağı figürü çok geç fark etti-

"Sylvia."

Lorelei onu omuzlarından tutarak sabitledi ve bir oyuğa doğru sürükledi. Üstlerinde sallanan bir fener güverteye ışık saçıyordu. Karanlıkta, Sylvia'nın yıldızların aydınlatığı saçlarını ve solgun gözlerinin telaşlı parıltısını seçebiliyordu.

"Tanrı'ya şükür," dedi Lorelei.

Yüzündeki çekingenliğin bir kısmı kayboldu. "Oh?"

Lorelei tek bir hecede bu kadar çok umut barındırılabilceğini bilmiyordu. Sersemlemiş bir halde onu duvara yasladığını ve Sylvia'nın alışılmadık derecede yüksek yakalı bir palto giydiğini fark etti. Altın düğmeler loş fener ışığında parlıyordu, boğazını ve Lorelei'nin geride bıraktığı yarayı gizlemek için tutturulmuştu. Mahcubiyet onu bir anda ele geçirdi. Nasıl yapabilişti-

Hayır, daha iyisi için duygularını bir kenara bırakabilirdi. Yavaşça Sylvia'ya olan bağını gevşetti ve bir adım geri çekildi. "Benim için Heike'nin dikkatini dağıtmanı istiyorum. Mutfakta."

Sylvia'nın ifadesindeki geçici umut kayboldu. Yerini bir anda öfke ve -daha da *kötüsü*- acı aldı. Anlaşılan Sylvia'dan kendi profesyonellik standartlarına uymasını bekleyemezdi. "Neden?"

"Sadece yap," diye tısladı Lorelei. "Açıklayacak zamanım yok."

"Çok küstahsın Lorelei Kaskel. Bana söylemek istediğin tek şey gerçekten bu mu?"

Sylvia, Lorelei kadar uzun boylu değildi ama yine de duruma ayak uydurmak için cesurca bir çaba gösterdi. Geriye dönüp baktığında, Sylvia'yı öptükten birkaç saat sonra ondan yardım istemek -ve onunla mutluluğu bulma ihtimalini reddetmek- pek de parlak bir fikir değildi. Şimdi kendini *ilişkileri* hakkında bir tartışmaya açık bırakmıştı. Kelimeyi ağzına tıkayabilirdi.

Lorelei bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Daha önce söylemediğim ne söyleyebilirim ki?"

Sylvia sinirlenmiş görünüyordu. "Senden bekleyeceğim tek şey bu mu yani? Benim aptal ve boş kafalı olduğumu düşündüğünü biliyorum. Belki de öyleyim. Ama bazılarımızın duyguları var. Gerçektirler ve önemlidirler."

Lorelei, Sylvia'nın Ziegler cinayetinden sonraki gece kendisine yönelttiği suçlamanın aynısı olan bu suçlamayla neredeyse başının döndüğünü hissetti. *Gerçekten de taş kalplisin*. Bu ona tahmin ettiğinden daha sert gelmişti. Sylvia'nın haklı olduğunu kanıtlamayı ne kadar da çok istiyordu. Eğer gerçekten de herkesin inanmasını istediği kadar kalpsiz olsaydı, bu hayatını çok daha kolaylaştırırdı.

"Özür dilerim," diye homurdandı Lorelei. "Gerçekten. Bu seni şimdilik idare eder mi? Yardıma ihtiyacım var. Ludwig bugün uyanıktı. Kimseye haber vermeden onunla konuşmam gerek."

Sylvia'nın ifadesi biraz yumuşadı ama kollarını temkinli bir şekilde kavuşturdu. "Peki. Ama Heike'nin benim varlığımdan *hoşlanmadığını* hatırlatmalıyım. Onun dikkatini çekmek için ne söylemem gerekiyor?"

"Onu yirmi yıldan daha uzun bir süredir tanıyorsunuz. Eminim bir şeyler düşünebilirsiniz."

Sylvia bunu düşünüyor gibiydi. "Belki ondan tekrar özür dilemeyi deneyebilirim. Ya da belki duygularımın değiştiğini söyleyebilirim. Evet, bu onun dikkatini çekecektir. Ona, bozulan arkadaşlığımız için uzun zamandır yas tuttuğumu, ancak son birkaç haftadır kendi tutkuma karşı kör olduğumu fark ettiğimi söyleyeceğim. Kendimi kandırma kapasitem bunun çok ötesinde-"

"Tanrım, hayır. Yapma bunu," dedi Lorelei, sesindeki dehşeti gizleme zahmetine girmeden. "Sanki bir film için seçmelere katılıyormuşsun gibi konuşuyorsun."

bir melodramda başrol."

Sylvia'nın nefesi kesildi. "Ah, seni çekilmez, bilgisiz...! Seni hemen denize atmamam için bana iyi bir neden söyle."

"Çünkü ikimizin de sefil hayatını kurtaracağım."

Sylvia yine ona çok yakın duruyordu. Böyle olduğunda bile - *özellikle* de böyle olduğunda- Lorelei onu arzulamaktan kendini alamıyordu. Bu onu hasta ediyordu. Onu dehşete düşürüyordu. Aralarındaki boşluğu kapatmak çok kolay olurdu. Onu duvara yaslamak ve kendi adını hatırlayamayana kadar öpmek. Tüm çılgın, düşüncesiz vaatlerine inanmasına izin vermek. Yüz ifadesi düşüncelerinin yönünü açığa vurmuş olmalıydı. Sylvia'nın yanaklarında renk yükselmişti. Onu öpmek ya da denize atmak ister gibi görünüyordu.

Bunun için zamanı yoktu. Penceresi kapanıyordu.

Lorelei aceleyle, "Bunu halledebileceğine güveniyorum," dedi. Bununla birlikte, topuğunun üzerinde döndü ve Sylvia'yı öfkesi içinde boğulmaya bıraktı.

Hayatında kendini hiç bu kadar sabote ettiğini hissetmemişti.

Duvar aplikleri keşif heyetinin kamarasının koridorunu aydınlatıyor ve ışık kürelerinin arasında dönen tozları göz kırparak yok ediyordu. Lorelei, Ludwig'in kapısının önünde durdu ve kalbi boğazına sıkıca yerleşti.

Sonunda, aradığı cevapları bulmuş olabilirdi.

Kapıyı çaldığında, ses boş koridorda yankılandı. İçeriden cevap gelmedi. Ama o zaman ne bekliyordu ki? Ludwig'in tekrar uykuya daldığına şüphe yoktu. Johann onu iyice sakinleştirmişti. Lorelei parmaklarını kapının tokmağına doladı ve kapıyı dikkatlice açtı. Büyüyen şeylerin ve çürümenin tatlı, zengin kokusuyla karşılaştı. İçerisi karanlıktı ama dar

Yatak başlığının arkasındaki pencereden içeri ay ışığı süzülüyordu. Camın önünde siluet halinde bir figür duruyordu.

Lorelei şaşkınlıkla geriye doğru tökezledi. "Lanet olsun."

İlk başta sadece omuzlarının iri şeklini seçebildi. Sonra, gözlerini kırpıştıra kırpıştıra, gözleri alıştı. Johann başını ona doğru eğdi, tıbbi çantası ayaklarının dibinde açıldı ve elinde bir şırınga vardı.

"Kaskel," dedi, sesinde temkinli bir ton vardı. "Burada ne yapıyorsun?"

Kalbi göğüs kafesinden fırlamaya çalışmaktan vazgeçtiğinde, "Gelip onu göreceğimi düşündüm. Oturduğunu duydum."

"Uyudu. Ama şimdi uyuyor."

İnce bir ay ışığı Ludwig'in solgun yüzüne düştü. Boynundan yukarı doğru süzülen soluk yeşil çizgileri hâlâ görebiliyordu. Çenesindeki kirli sakala rağmen uykusunda hâlâ çocuksu ve kırılgan görünüyordu. Lorelei gözlerini ondan ayırdı ve Johann'ı inceledi. Aslında kendisi de pek iyi görünmüyordu. Yorgunluk gözlerinin altındaki çukurları oymuştu. Geç de olsa, adamın hiç mum yakmadığı aklına geldi. Sadece karanlıktan ona bakıyordu, elini bisküvi kavanozuna sokmuş bir çocuk gibi görünüyordu.

Midesi bir korku düğümüne dönüştü. "Burada ne yapıyorsun?"

Johann şırıngasını salladı. "Ağrı kesici ilaçlarını veriyorum."

"Zifiri karanlıkta mı?"

"Fazla ışığa ihtiyacım yok," diye cevap verdi. "Bunu benim kadar sık yaptığınızda, ikinci doğanız haline geliyor."

Kafatasında garip bir basınç oluşurken, kollarında ürperti patladı. Bu, mantığın çok ötesinde bir içgüdüydü - daha önce defalarca güvendiği bir içgüdü. *Tehlike*. Şimdi Johann'a bakarken, Vaftiz Baba Ölüm'ün hikâyesini düşünmeden edemiyordu.

Dileklerin hala gücü elinde tuttuğu günlerde, her yerde kendisine layık bir vaftiz babası arayan zavallı bir adam vardı.

Oğlu. Tüm ailesini ve Tanrı'nın kendisini reddettikten sonra, sonunda oğlunu zengin ve güçlü bir adam yapacağına söz veren Ölüm'de karar kıldı. Çocuk reşit olduğunda, Ölüm gecenin köründe ona geldi ve onu ormana götürdü. Sonunda, herhangi bir yarayı iyileştirme veya herhangi bir hastalığı tedavi etme yeteneği veren bir kaynağın kıyısına vardılar.

Bu pınardan bir kez içersen, dünyanın en ünlü hekimi olmaya yazgılısın, dedi Ölüm. Ama karşılığında bana hakkımı vermelisin. Hastalarının yatağında görüneceğim. Eğer yataklarının başında durursam, onları kurtarabilirsin. Ama ayak ucunda durursam, ruhları bana ait olur.

Ölüm'ün söz verdiği gibi, çocuk büyüdü ve ünlü bir doktor oldu - ve vaftiz babasını kandırabileceğine inanan entrikacı, hırslı bir adam. Kaderinde ölmek olan bir hastayı kurtarmak istediğinde, onu yatağında çevirerek Ölüm'ün başında durmasını sağlıyordu. Vaftiz oğlunun artık kendisine bahşedilen güce layık olmadığına inanan Ölüm, sonunda hakkını aldı. Büyü hekimin içinde ekşidi ve onu içten dışa çürüttü.

Lorelei bunun her zaman tuhaf bir hikâye olduğunu düşünmüştü. Yevanisch Tanrısı, yasalarında boşluklar bulma konusundaki bu tür kurnazlıklara hayrandı ve folklorları da bunu yansıtıyordu. Şimdi ise bu hikâye onu ürkütüyordu. Ölüm'ün Ludwig'in yatağının başucunda saygıyla durduğunu ve parıldayan, tanıdık gözleriyle Johann'a baktığını gördüğüne yemin edebilirdi. İşte Ölüm'ün hak ettiği vaftiz oğlu: ruhları çok erken serbest bırakmaya istekli ve hevesli bir adam.

Johann kaşlarını çatarak Lorelei'nin bakışlarını odanın karanlık köşesine kadar takip etti. Hiçbir şey göremeyince soğuk mavi gözleri tekrar Lorelei'nin yüzüne kaydı.

"İlaç tedavisi için erken olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum." Johann'ın ifadesi sertleşti.

"Sanırım öyle."

"O zaman ona ne verecektiniz?"

"Ölümcül dozda morfin," dedi tedirgin edici bir sakinlikle. "Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?"

Yani bunu inkâr etmiyordu. Bütün hisleri canlanmış, keskinleşmişti. Onun yapmadığından o kadar emindi ki, ama hiçbir şey hissetmek için kendini zorlayamıyordu.

"Henüz bilmiyorum," dedi. "Çıglık atabilirim."

"Rica ederim." Şıngayı bir kenara bıraktı. "Belki Sylvia sana inanır ama Adelheid kesinlikle inanmaz. Heike zaten Ziegler'i senin öldürdüğünü düşünüyor. Ben sadece işimi yapıyorum. Sen suçlamalarda bulunmaya geldin, belki de onun işini kendin bitirmek için."

Soğuk öfke damarlarını yırttı. Kendini olduğu yere sabitlemek için sahip olduğu gücün her zerresini harcadı. "Demek sendin. Onu öldürmeye çalıştın."

"Tam olarak değil. Onu öldürmek isteseydim, öldürürdüm." Gözlükleri ay ışığında parlıyordu. "Bizi ormandan çıkarmasına izin veremezdim. Bu onu oyalamak için iyi bir yol gibi göründü."

Lorelei espriz bir kahkaha attı. "Neden rahatsız oluyorsun? Duygusallık mı?" "Onun gibi bir şey," dedi kesin bir ifadeyle. "Ne yazık ki, o kanıtladı

Beklediğimden daha dirençli. Daha fazla yaşamasına izin vermek çok büyük bir risk. Aynı şey senin için de geçerli."

Lorelei refleks olarak geriye doğru bir adım attı ve kapıya çarptı. Yavaşça durumun ağırlığını kavradı. Johann onun iki katı ağırlığında bir askerdi. Ona karşı hayatta kalmayı umut edemezdi. Belki de onun önyargılarına hitap edebilirdi. Onun beklediği rolü oynayabilirdi: korkak, işbirlikçi Yeva. "Sessiz kalabilirim. Bırakın gideyim."

"Sana inanmıyorum." Johann alaycı bir şekilde gülümsedi. "Sen de Sylvia gibisin, türünün nadir örneklerinden biri. İkiniz de ne zaman sakın olacağınızı ya da kendi işinize bakacağınızı öğrenemediniz."

Oturduğu yerden kalktı, karanlıkta beliren bir gölgeden başka bir şey değildi.

Zihni dehşetle dolup taşıyordu. Ondaki şimdi kaçsa bile uzun süre dayanamazdı. Adelheid ona ne söylerse inanacaktı. Heike zaten onun suçlu olduğunu düşünüyordu. Ve Sylvia... Üçüne tek başına karşı koyamazdı. Ama Johann onun hakkında haklıydı.

Lorelei Şimdi yuvarlanıp  lemeyecek kadar uzun süredir savaŐıyordu. Ölümden kaçmak için çok uzun zaman harcamıŐtı.

Kemerindeki mataraya uzandı ve tıpasını açtı. Büyüsünü  a ırarak kolunu geniş bir kavisle dışarı fırlattı. Su, elinin havada a tıŐı yolu takip ederek fışkırdı. Suyu dondurup iki ince buz hançerini adama doŐru fırlattıŐında, içinde soŐuk yayıldı. Biri kırılmış cam gibi kırılğan bir sesle duvara çarptı. İkincisi Johann'ın omzuna saplandı - hayati bir noktadan çok uzaŐa. Johann irkilerek acı dolu bir  ıŐlık attı.

Johann bir an için sersemlemiş gibiydi. Yaraya dokundu ve kanla kıpkırmızı olmuş parmaklarına baktı. Sonra gözleri onunkilere kilitlendi. Korkunç, kudurmuŐ bir açlık onları içten içe yaktı: saf kana susamıŐlık.

"Sen öldün" dedi.

Lorelei kapıdan içeri süzüldü ve körlemesine koşmaya başladı. Kalbi g Ős nde gümbürdüyordu ve çılgınca aldıŐı nefesler kendi kulaklarında çok yüksek sesle duyuluyordu. Kendini yine o dehşete kapılmış kız gibi hissetti, botlarına kan bulaŐmıŐ halde ara sokakta koşuyordu. Kemiklerin kırılma sesini duyabiliyordu. Alaycı kahkahaları ve kırılan camları duyabiliyordu.

Johann'ın ayak seslerinin arkasında yankılanması sadece birkaç dakika sürdü. Lorelei arkasına bakmaya cesaret etti. Nehrin üzerinde biriken sis pencerelerden içeri akıp her kapının altından süzülürken eter tenini ürpertti. Parmaklarının kıvrım kıvrım kıvrılmasıyla, kendisine eşlik etmesi için  aŐrılan bir hayalet gibi etrafında dönüyordu.

Lorelei savaş odasının kapılarını açtı ve tökezleyerek içeri girdi. Bir sandalyeyi kapı kolunun altına itti ve neredeyse yere yıŐılacaktı. Görüşü hem acil hem de yarı hatırlanmış bir dehşetle simsiyahtı. Yine de sis içeri süzüldü ve odanın içinde  i ek açtı. Hava uŐursuzca i  çekti, yüzünde ter gibi boncuk boncuk birikti. Belirsiz bir parmak sırtından aŐaŐı kaydı.

"Saklanmanın bir anlamı yok," diye seslendi. "Kimse seni kurtarmaya gelmeyecek."

Ve şimdi kendini buraya, Ziegler'in öldüğü odaya hapsetmişti. Kapı tokmağı tehditkâr bir şekilde döndü. Dönmeyince ağırlığını kapıya doğru verdi.

"Düşün, lanet olası," diye mırıldandı. "Kendine gel." Yapabileceği bir numara, *herhangi bir şey* olmalıydı.

Titreyen elleriyle havadaki nemi çekti. İyi bir atış yapabilirse...

Barikat homurdandı, sonra yol verdi. Kapılar açılırken Lorelei geriye doğru tırmandı. Tek görebildiği, adamın omuzlarına dökülen altın sarısı saçları ve Ölüm'ün pelerini gibi etrafını saran sis oldu. Her şey çok çabuk oldu. Hareket etmeyi düşünemedi, su bir sel halinde ona doğru çarptı.

Yere yığıldı, çarpmanın etkisiyle rüzgâr onu dışarı attı. Görüşünü kaplayan romatizma sayesinde buzun parıltısını ve üzerine doğru gelen adamın gözlerindeki soğuk ışıltıyı görebiliyordu.

"Mücadele etme."

Bir buz mızrağı avuçlarının her birine saplandı. Adam botunun topuğunu parçalardan birine bastırırken kadın bir çığlık attı. Görüşü bir anlığına karardı, ciğerleri acıyla doldu.

Kendine geldiğinde onu güçlkle tanıdı. Onu mutsuz ve düşünceli görmüştü; onu karanlık ve tehditkâr görmüştü. Ama bu tamamen başka bir şeydi. Gözleri parlıyordu, gözbebekleri o kadar büyümüştü ki neredeyse tüm irisini kaplıyordu ve yüzü onu ürperten vahşi bir sırtışıla bölünmüştü. Neredeyse baş döndürücü görünüyordu.

Adrenalin acının en kötüsünü köreltmiş olsa da, hayvani yanı serbest kalmak istiyordu. "Beni öldürmeden önce, nedenini söyle. Bunu neden yaptın? Onu neden öldürdün?"

Şaşırılmış görünüyordu. "Ben yapmadım."

Şok onu sersemletmişti. Onu yanlış duymuş olmalıydı. "Ne?"

Johann onun yanına çömeldi. Onun üzerine eğildiğinde saçlarının uçları yanaklarına değdi. "Sana yalan söylemedim. Wilhelm'e inanıyorum. Ama ikisi arasında bir seçim yapmam gerekirse, her seferinde onu seçerim."

Tabii ki. Ziegler'ı o öldürmediyse, öldüreni koruyordu.

"Seni... Seni *apta!*"

Başka ne söyleyebilirdi ki? Katil dışında hepsinin tek bir noktada birleşeceğini düşünmüştü: bunu kimin yaptığını ortaya çıkarmak. Ama insanların kusurlu olduğu tüm yolları hesaba katmayı başaramamıştı.

Johann tekrar doğruldu, sanki ayaklarının altında ezebileceği bir böcekmiş gibi ona baktı. Elini kaldırdı ve su itaat etti, saldırmaya hazır bir yılan gibi kıvrıldı. "Sonuna kadar zehir tükürüyorsun. Neredeyse sana hayranlık duyacağım."

"Johann!"

İpleri kesilmiş bir kukla gibi, su düştü.

Savaş odasının eşiğinde soluk gri bir leke belirdi. Lorelei, yüzüne yapışmış buklelerin arasından Ziegler'ın katilinin gözlerinde soğuk bir parıltıyla orada dikildiğini gördü.

Adelheid.

YİRMİ BİR

ADELHEID YAYINI TUTTU ve sesini çelikleştiren bir öfkeyle, "Bu kadarı yeterli, öyle değil mi?" dedi.

Etkisi hemen görüldü. Johann şiddetle ürperdi, sonra Lorelei'nin orada olduğunu yeni fark etmiş gibi ondan bir adım geri çekildi. "Beni Ludwig'in odasında gördü. Yaşamasına izin verilirse çok fazla sorun yaratacaktır."

"Onun odasında ne yapıyordun?" diye sordu sertçe. "Sana *beklemen*i söylemiştim."

Johann azarlanmış görünüyoru. "Eğer konuştuysa-"

Adelheid bir elini kaldırdı. "Bu işi daha fazla anlamsız kan dökülmeden halledeceğiz. Sen git. Ben Lorelei ile ilgileneceğim."

Adam ona cevap vermedi ama Lorelei adam giderken gölgesinin üzerinden geçtiğini hissedebiliyordu.

Yalnız kaldıklarında Adelheid onun yanında yere diz çöktü. Adelheid'in şimdi ona bakışında karanlık ve şefkatli bir şeyler vardı. Elini sallayarak Lorelei'yi yere sabitleyen buzunu eritti. Yaralarına soğuk damladı ve bileklerinin açıkta kalan derisini soğuttu. Adelheid eldivenlerinin kenarlarına dokundu ve onları çıkarmak istercesine çekiştirdi.

"Yapma," diye ısırdı Lorelei.

"Aptal olma. Eğer onları çıkarmazsan, yaraların enfeksiyon kapacak."

Sanki şimdi bir önemi varmış gibi. Lorelei fırladı ve onu yere düşürdü. Adrenalinin etkisiyle onu yere yapıştırmak çok kolaydı. Onu yere yapıştırdığında acı dayanılmazdı.

parçalanmış ellerini Adelheid'in boğazına kilitledi ama Adelheid geri adım atmayı reddetti.

"Ziegler'i sen öldürdün."

Ölmekte olan bir şeyden gözlerini ayırmak akıllıca değildi. Johann bunu ona bir keresinde söylemişti. Sonunda onun ne demek istediğini anlamıştı. Kaybedecek hiçbir şeyin kalmadığında, pervasızca, şiddetle öngörülemez olmayı göze alabilirsin.

Adelheid'in hayatını söndürmek belki de şimdiye kadar yaptığı en tatmin edici şey olacaktı. Ama öfkesinin hedefinin karşısında olması onu korkunç derecede canlı, haftalardır hissetmediğinden daha odaklanmış ve açık gözlü hissettirdi. Bunu tam olarak neden yaptığını öğrenmeden onu öldüremezdi.

Adelheid son derece sakın görünüyordu. Lorelei'nin bileğine hafif bir baskı uygulamak dışında neredeyse hiç mücadele etmemişti. Gerçekten de boğulmakta olduğunu kibarca hatırlatıyordu. Lorelei sonunda bırakmadan önce dudakları bir ya da iki kez sözsüzce aralandı.

Hırıltılı bir nefes verdi. "Nedenini bilmek istiyorsun."

Lorelei alay etti. "Seni ölü görmek istediğimden daha fazla değil."

Adelheid'in bakışları hayal kırıklığına uğramıştı. "Sylvia dağa yaptığınız yolculuk sırasında yaralandı. Bu gemide ve başkentte fiilen yalnızsınız. Onun desteğine sahip olabilirsiniz ama sen de benim kadar iyi biliyorsun ki Wilhelm burada olanlarla ilgili gerçeklerle ilgilenmiyor. Karşısında babasının en büyük düşmanının kızı ve sevdiği kadın olan Yeva varken kime inanacağını sanıyorsun?"

Sesinde ne kendini beğenmişlik ne de zafer vardı. Gerçekçi olması her şeyi daha da acı verici hale getiriyordu. Lorelei'nin yaraları kalbinin gümbürtüsüyle aynı anda çarpıyordu. Bir an için, Adelheid'in boğazını boyayan kendi kanına umutsuzca bakmaktan başka bir şey yapamadı. Gözleri fıldır fıldır kapandı. "Ne olmuş yani? Neden beni bağışladın?"

"Seninle açık açık konuşmak istedim," dedi. "Engerekten engereke."

Lorelei'nin gözleri yorgun bir şekilde açıldı. Adelheid'in yüzünün görüntüsü sanki bir gölün dibinde yatıyormuş gibi önünde dalgalanıyordu. "Dinliyorum."

"Senin gibi ben de hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yaptım. Senin gibi ben de gerçek çaresizliğin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Bu yüzden onu öldürdüm. Wilhelm'in Ursprung'un gücüne sahip olmasına asla izin verilemez."

Lorelei bunu saf bir manipölasyon olarak görmek istedi. Bu saf bir manipölasyondur. Yine de Adelheid'in sesindeki soğuk kararlılık onu zorladı. "Neden? Bana söyledin-"

"Sana yalan söyledim." Çenesini sıktı. "Wilhelm yönetmek için uygun değil. Belki bir zamanlar onun bir vizyonu olduğuna inanmıştım ama artık bunun ne olduğunu görmeye başladım. Bir hayalden başka bir şey değil. Kendi bencil çıkarları için birçok kişiyi feda etmeye hazır. Babasının anlamsız savaşlarını sürdürmesi bunun için yeterli bir kanıt."

"Krallık istikrara kavuştuğunda-"

"Her zaman başka bir savaş olacaktır." Adelheid daha önce birçok kez canı yanmış bir kadının dünya yorgunluğuyla konuşuyordu. "Saltanatını sağlamlaştırdığında, bölgedeki diğerleri onu bir tehdit olarak görecektir ve Ebul, her zaman olduğu gibi hedef almak için uygun bir zayıf nokta. İnsanlarımızı kendi savaşlarında savaşmaları için askere alacak ve sonra da elimizdeki az miktardaki hasat tarlalarda çürüyecek ve onlara bakacak kimse kalmayacak. Ortalık yatıştığında da yardım göndermeyecek."

"Bu," dedi açıkça, "birleşik bir Brunnestaad'da bizi bekleyen şeydir."

Lorelei'nin içine yavaş yavaş bir korku yayıldı. "O zaman ne yapmayı planlıyorsun?"

Adelheid çenesini eğdi. "Ursprung'un gücünü talep edeceğim. Ruhigburg'a döneceğim. Ona katilini teslim edeceğim: Sylvia'yı. Onunla evleneceğim. Ve sonra, o uyurken, mızrağımı kalbine saplayacağım."

Bu bir masal kahramanına yakışan bir plandı. Lorelei'nin aklına sadece Ejderha Prens masalı geliyordu.

Dileklerin hâlâ gücü elinde tuttuğu günlerde, kraliçe bir ejderha doğurdu. Ejderha Prens için bir eş bulma zamanı geldiğinde, krallığın uçsuz bucaksız topraklarındaki hiçbir kadın onun teklifini kabul etmedi. Ondan korkuyorlardı, çünkü gizliydi ve zalimliği ve açlığı hakkındaki söylentiler ondan önce geliyordu. Sadece bir kız, bir çobanın kızı, evlenme teklif edecek kadar cesurdu. Sadece cesur değil, aynı zamanda zekiydi ve açlığı eski bir dost gibi biliyordu. Düğün günü sahip olduğu her elbiseyi giymiş ve göğsüne bir bıçak dayamış. Ejderha Prensi kızı evlilik yatağına götürdüğünde, ondan kendisini ona açmasını istedi.

Bir kat için bir kat, aşkım, dedi ona. Kadının döktüğü her elbiseyle birlikte, adam da pullarını döktü. Hepsinin altında genç ve güzel bir adam vardı.

Zırhı ve dişleri olmayan biri.

Lorelei, "Yani darbe mi yapacaksınız?" dedi.

"Hayır." Gözlerini sabit bir şekilde onunkilere dikti. "Wilhelm ölür ölmez, bağımsız bir Ebul'a dönmek niyetindeyim. Brunnestaad'ın kalıntıları üzerinde didişmek isteyenler istediklerini yapabilirler."

"Heike biliyor mu?"

"Hayır." İfadesi donuklaştı. "Bu hareket tarzını asla kabul etmezdi. Bu çok doğrudan. Ayrıca, eğer başarısız olursam, bunların hiçbirinin ona dokunmasını istemedim."

"Ya Ludwig?" diye sordu acı acı.

"Ludwig üzücü bir kayıptı." Ağzı sert bir çizgi halindeydi. "Lanet talihsiz bir durum ama Johann yapması gerekeni yaptı."

"Yaptığı şey canavarcaydı!"

Adelheid'in ifadesi her zamanki soğukkanlı kibarlığına geri döndü. "Bilmek istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Tüm bunları bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü sen ve ben birlikte çalışabiliriz. İstedğim şey basit. Diğer tarafa bak. Ursprung'u bulmama yardım et. Bırak Sylvia suçu üstlensin."

"Eğer yapacağımı *düşünüyorsan*-"

"Wilhelm bir yılan," diye araya girdi Adelheid sabırsızca. "Bir sonraki saltanatı tehdit edildiğinde, size hakkınızı vermek için bir dakikasını bile ayıracağını düşünüyor musunuz? Kendisine bir nebze olsun halkın onayını kazandıracağını düşünse, Yevani'leri kurtların önüne atmakta tereddüt edeceğini mi sanıyorsun? Wilhelm'e seni koruması için güvenmek yapacağın en büyük hata olur. Başka birinin daha onun yalanlarına kurban gittiğini görmeyeceğim."

Bunu inkar edemezdi. Ona o mektubu yazdığında onun acımasızlığının derinliklerini zaten görmüştü. *Birlik fedakârlık gerektirir.* Öfke yeniden içinden geçti. "Anlamadığım tek bir şey var. Neden ben? Sylvia çok daha değerli bir müttefik olurdu."

"Evet," diye kabul etti, "ama Sylvia asla böyle el altından bir şeye başvurmaz. Wilhelm'in kaybedilmiş bir dava olduğuna inanmayacak kadar idealisttir. Ayrıca, bende istediğin bir şey var."

Lorelei dudağını büktü. "Ne istediğim hakkında ne biliyorsun?"

"Size ve tüm halkınıza Ebul'da özgürlüğünüzü ve güvenliğinizi vereceğim. Tek istediğim işbirliğiniz."

Lorelei'nin nefesi titreyerek kesildi. Tek istediği *buydu*.

Wilhelm Brunnestaad'ın kontrolünü kaybederse, Ruhigburg'daki Yevanilere ya da krallığın dört bir yanındaki diğer Yevanverten'dekilere ne olacağı belli olmazdı. Sylvia, Lorelei'yi kendisiyle birlikte Albe'ye getirmeyi teklif etmişti ama böyle bir cömertlik hepsini kapsayamazdı. Annesinin ihaneti onun konumunu yeterince tehlikeli hale getirecekti. Halkını mahvolmaktan kurtaran bir hükümdarın yanında yer almak çok daha güvenliydi.

Ama Sylvia'nın suçu üstlenmesine izin vermek? Kendisiyle yaşayamazdı. "Başka biri olmalı. Johann kendini feda ederdi. senin için memnuniyetle."

"Ve Herzin'in desteğini ve en yakın arkadaşımı mı kaybedeyim? Hayır." "Heike, o zaman."

Adelheid ona sadece acıyarak baktı.

Lorelei bir şekilde, işin bu noktaya geleceğini hep biliyordu: ya kendisi ya da Sylvia hayatta kalacaktı. Wilhelm'in mektubu geldiğinden beri

ondan kaçtı. Kaderini değiştirmenin bir yolunu bulabileceğini düşünmüştü ve bir süre için Sylvia onu yapabileceğine inandırmıştı. Onu dinlemek, karanlık, büyülü bir ormanda elinden tutulup götürülmek gibiydi.

Ama artık o kadar da saf değildi.

Adelheid'in parmakları, sanki güvenini paylaşan iki arkadaşmış gibi onun bileğini sardı. "Bu kolay bir seçim. Seçimini yap."

Ayın soğuk bakışları altında oda soğuk, hayalet gibi bir ışıkla parlıyordu. Ziegler'in bir köşeye yaslanmış, sahibinin dönmesini bekler gibi duran bastonunun gümüş sapı parılıyordu. Lorelei kederin dayanılmaz acısı içinde, ihanetin Ziegler için kolay bir seçim olduğunu düşünmekten kendini alamadı. Şu anda bile, kendisini akıl hocasının suretinde ne kadar iyi şekillendirdiği gerçeğinden kaçamıyordu.

Yıllarca kendi güvenliği ve halkının güvenliği için savaşmıştı. Ve şimdi, buna sahip olacaktı. Her türlü bedel buna değerdı. Sylvia'nın hayatının yüzlercesine karşı hiçbir değeri yoktu. Hiçbir değeri yoktu. Sadece ölümler için yaşayamazdı. Hâlâ kurtarabileceği insanlar için yaşamalıydı. Bu da kendisi demekti.

"Peki," dedi. "Ben yaparım."

Lorelei ayıkken Sylvia'yı sırtından bıçaklama ihtimalinden daha fazla dehşet duyabilirdi. Ama kadırgadan aşırıldığı yarım şişe schnapps ile bunun en keskin yanlarını köreltmişti. Tüm dünya gazlı bezle sarılmış gibiydi, bu da herhangi bir şeye odaklanmayı zorlaştırıyordu.

Herkesi savaş odasında buluşmaya çağırmadan önce kanıtlarını ortaya koymuştu. Yarı boş bir uyku ilacı şişesi. Bir kül parçası. Ziegler'in seyahat belgeleri ve Anja von Wolff'tan bulabildiği, kaba sicimlerle bağlanmış tüm yazışmalar. Düzenlenmiş

Ziegler'in masasındaki sunakta, karanlık bir tanrıya sunulan bir adak gibi görünüyordu.

Önce Heike geldi, yine kendisi gibi görünüyordu. Kumral saçları düzgün bukleler halinde toplanmıştı ve kırmızı rujunun zırhını giymişti. Lorelei ondan nasıl şüphelenmişti? Kendini hiç bu kadar aptal hissetmemişti.

Heike tablosuna belli belirsiz bir işaret yaparak, "Bütün bunlar nedir?" diye sordu.

Bu mu?"

"Göreceksin."

"Huh." Heike yelpazesini açtı ve ona belli etmeden bir göz attı. "Aman Tanrım, Lori. Korkunç görünüyorsun. Uyuyamadın mı?"

Lorelei onun içinde bulunduğu durumu hayal etmek bile istemiyordu. "Onun gibi bir şey."

Sanki bir işaretmiş gibi, Sylvia'nın sesi koridorda gürledi. "Nerede o? Hemen nerede olduğunu söyle!"

Heike sanki bu durumdan kurtulmak istiyormuş gibi ince bir iç çekti. Lorelei de aynı fikirdeydi. Ama yaptığı şeyle yüzleşmek zorundaydı. Artık harekete geçirdiği şeyi durdurmanın bir yolu yoktu.

Johann, Sylvia'yı açık kapıdan içeri itti ve Adelheid de arkalarından onları takip etti. Sylvia odaya tökezleyerek girdi, elleri bağlıydı ve ıslanmış bir kedi gibi tükürüyordu. Saçları tam bir felaketti ve yüzünün yan tarafı harabeye dönmüş, kurumuş kanla kaplanmış ve morluklarla lekelenmişti. Lorelei'nin nefesi öfkeden kesilmişti. Onu gözaltına almaları gerektiğini hiç düşünmemişti. Hiç şüphesiz, savaşmadan gitmemişti. Lorelei, Johann'ın şakağındaki kanayan yarayı görünce kendine özel bir tatmin anı yaşattı.

"Aman Tanrım." Heike ağzını kapattı. Gözlerinde dehşet parlıyordu. "Sylvia?"

Ama Sylvia sadece Lorelei'ye baktı. "Zarar görmemişsin."

Sylvia'nın tüm duruşu değişti. Rahatlaması güneş ışığı kadar sıcaktı ve alkol bile görmenin ne kadar acı verdiğini azaltamadı.

Şimdi bile Sylvia ona güveniyordu.

Seni romantik aptal.

Lorelei kendini toparlayarak ayak bileğini dizinin üzerinden geçirdi ve koltuğunda geriye yaslandı. Oda mide bulandırıcı bir şekilde sarsıldı. "Sonunda seni köşeye sıkıştırdım, von Wolff."

Sylvia'nın gülümsemesi durakladı.

Heike avucunu savaş odasındaki masaya sertçe vurdu. "Ne haltlar döndüğünü açıklamak ister misiniz?"

"Von Wolff ailesi hepimizi aptal yerine koydu," dedi Lorelei. "Size Ziegler'in günlüğünden bir bölüm okumama izin verin.

"Ursprung Ebul'de; bu tartışılmaz. Ancak Anja von Wolff istediği şeyden mahrum bırakılmayacaktır. Bununla birlikte, onun yerine geçebilecek kadar ikna edici başka bir bahar bulduğuma inanıyorum." Lorelei defteri kararlı bir şekilde kapattı ve masanın üzerine fırlattı. "Eğer tüm belgeleri okumak istiyorsanız, buyurun okuyun. Anja'nın Ziegler ile işbirliği yaptığını gösteren çok sayıda kanıt olduğunu göreceksiniz. Kendi siyasi ve mali çıkarları için Ruhigburg Keşif Gezisi'nin bulgularını tahrif etmeyi amaçlıyordu. Gerçi von Wolff onların yarım kalan işlerini halletmiş gibi görünüyor."

"Lorelei, lütfen," dedi Sylvia nefes nefese. "Bununla hiçbir ilgim olmadığını biliyorsun."

Lorelei soğuk bir ifadeyle, "Artık yalan söylemeyeceksin," diye karşılık verdi.

Adelheid onu korkutan bir yoğunlukla izliyordu. Dün gece boyunca her hamleyi gözden geçirmiş, satranç tahtasındaki her taşı zihninde karıştırmıştı. Ama ne kaba kuvvetle bu işten sıyrılabiliyor, ne de kanıtları istediği şekle sokabiliyordu. Her şey Sylvia'yı işaret ediyordu. Adelheid'in itirafıyla hiçbir şey yapamazdı ama onun korumasıyla bir şeyler yapabilirdi.

Erkekler Yevanverte'ye indiğinde neler olduğunu görmüştü: kırık camlar, kırık kafatasları, kırık ruhlar. Sylvia'nın solgun gözlerindeki çıplak şaşkınlığa katlanmak anlamına gelse bile bunun tekrar olmasına izin veremezdi. Hayır, bu çok daha kötüydü.

İhanetti.

Büyü odanın içinde çatırdadı ve Ziegler'in masasının üzerindeki çiçek vazosu parçalara ayrıldı. Sylvia'ya açık bir nefretle bakarken Heike'nin etrafına su dolandı. Lorelei bir an için ona vuracağından emin oldu. Sylvia bir adım geri çekildi.

"Dün gece neydi o zaman? Bir çeşit oyun mu?" Heike'nin ifadesi tiksintiyle çarpıldı. "Ben senin... Boş ver. Tanrım. Ludwig'e yaptıkların için seni öldürebilirim."

"Heike," dedi Adelheid yorgun bir sesle. "Aramızda nixie'lere nasıl boyun eğdirileceğini bilen tek kişi o. O olmadan Küçük Deniz'i geçerken öleceğiz."

"Peki bunun nasıl sonuçlanacağını düşünüyorsun?" Heike tersledi. "Biz adaya varır varmaz gemide serbestçe dolaşabilecek. Biz yokken neler olacağını kim bilebilir?"

"Onu yanımızda götürürsek olmaz," dedi Lorelei. "O bizim tutsağımız olacak."

"Peki ya reddedersem?" Kolları arkasından çekilmiş olsa da Sylvia omuzlarını meydan okurcasına dikleştirdi. Lorelei kılıcını almak için parmaklarının kaşındığını görebiliyordu.

"Öyle ya da böyle celladın engeliyle karşılaşacaksın. En azından onurunuzun son kırıntısını da koruyarak gidin. Bu seferde başka kimsenin ölmesine gerek yok."

Sylvia bir an için şaşkınlıkla ona baktı. Sonra o kadar hızlı hamle yaptı ki Lorelei irkildi. Bunun için kendinden nefret etti. Johann, Sylvia'nın dirseğini yakaladı ve aralarındaki boşluğu kapatamadan onu durdurdu.

"Bunu yapamazsın." Sesi çaresizlikle kalınlaşmıştı. "Bu gemide ne istersem yapabilirim."

Sylvia'nın nefesi titreyerek kesildi. Gözleri mosmordu, açık bir alev kadar parlak ve vahşi yanıyordu. Gözlerinde Lorelei'nin daha önce hiç görmediği bir şey parlıyordu, beş yıl önce ilk tanıştıklarında bile. Bunun şokuyla yüzüne bir darbe almış gibi hissetti. Bir aptallık etmişti.

bir an için bile olsa Sylvia von Wolff'un yüzünde nefretin nasıl görüldüğünü bildiğini düşündü.

"Bir gün," dedi Sylvia, "kendini dönüştürdüğün bu şeyden bıkacaksın. Bir gün, seni tatmin edecek tek şey hayaletler olacak."

Güzeldi. Sylvia'nın ondan nefret etmesi her şeyi kolaylaştırıyordu. Eğer bu acıyı Lorelei'nin çekmesini istiyorsa, Lorelei onun yerine bu acıya katlanabilirdi. "Von Wolff'u odasına götürün. Artık ona bakmak istemiyorum."

Adelheid Heike'ye başını salladı. "Benimle gel."

Birlikte Sylvia'yı savaş odasından çıkardılar. Johann kapının yanında oyalanıyor, Lorelei'yi odanın öbür ucuna uçup boğazını ısıracakmış gibi izliyordu. Bu kuşkusuz cazip bir ihtimaldi. Ama herkes odanın dışındayken, adrenalin pompalamadan, birden kendini çok sarhoş ve çok sefil hissetti. Alnını masanın üzerine koydu.

"Ellerin nasıl?" diye sordu. "Oh, siktir git."

Yanağına döndüğünde, adamın kendisine sırtıttığını gördü. Elindeki tıbbi malzemeyi beyaz bir bayrak gibi aralarına kaldırdı. "Yaralarını temizlememe izin ver. En azından bunu yapabilirim."

Lorelei hiçbir şey söylemedi, sadece eldivenlerini dişleriyle sıyırdı. Derinin kırık derisini çekiştirmesinin acısı görüşünü kararttı. Gözlerini kırıpıştırarak dünyayı tekrar odak noktasına getirdiğinde boğazında safra birikti. Avuç içleri öylesine dağınıktı ki, zihni bunu işlemeyi reddetti.

"Dikkatli ol," dedi, açıkça sinirlenmişti. "Bayılırsan kafanı çarpacaksın."

Neredeyse öne doğru eğildiğini fark etmemişti. "Doğru."

Nabızı parmak uçlarında mide bulandırıcı bir şekilde atarken Johann antiseptikle ıslatılmış bir bez parçası getirdi. "Bu acıtacak."

Sesi bundan fazlasıyla memnun gibiydi. "Dün geceki acıdan daha fazla değil," dedi.

Johann omuz silkerek yarayı sildi. Yalan söylememişti. Tahmin ettiğinden çok daha kötü acıyordu. Her tendon çığlık atıyordu.

Parmaklarını manipüle ederken acı çekiyordu - en azından uyuşukluğun rahatsız edici noktaları arasında hissedebildiği kadarıyla.

Gün ışığında yüz hatları neredeyse tamamen değişmişti. Güneş tüm sert çizgilerini yaldızlı bir fırçayla yumuşatmıştı. Yarasını sarmaya çalışırken kaşları dalgın bir şekilde çatılmıştı. Ellerin etrafına dolanan bandajların baskısı başını döndürüyordu. Görüş alanında noktalar dans ediyordu.

"Kandan mı korkuyorsun?" diye sordu sesinde bir parça eğlenceyle. "Ne kadar ilginç."

"Daha önce de söylediğim gibi, hiç kanlı kurban vermedim," diye mırıldandı. "Bugün çok hoşsun. En azından daha sakinsin."

Onun gözleriyle karşılaştığında, gözleri periliydi. "O zaman onu neden korumam gerektiğini anlıyorsun."

"Çünkü sen hiçbir zaman kendine ait bir fikri olmamış, aşık bir ahmaksın."

Sargıyı, kadının kesinlikle gerekli olduğunu düşündüğünden daha büyük bir güçle bağladı. "Çünkü onunla birlikteyken, gerçekten insan olduğuma neredeyse inanabiliyorum."

Lorelei tiksintiyle dudağını büktü. "Sen sadece bir erkeksin. Seni bu kadar aşâğılık yapan da bu."

"Ve sen sadece bir kadınsın. Eğer dünyada biraz adalet varsa, sen ve ben bir gün hak ettiğimizi alacağız." Johann'ın dudakları ince bir gülümsemeyle seğirdi. "Bizim için ne büyük şans ki yok."

O odadan çıkar çıkmaz Lorelei balkonun kapılarını açtı ve midesindekileri derhal teknenin kenarına boşalttı. Kurumaya bırakılmış bir çarşaf gibi kendini küpeştenin üzerine sarkıtırken, kendi solgun yansımasına sefil bir şekilde baktı. İki yüz onunkinin yanında yüzeyde dalgalanıyordu.

Ziegler. Aaron.

Her birinin bir eli onun omzundaydı.

Sizi tatmin edecek tek şey hayaletler olacak.

Tarafından ve son . Bu, belki o gerçekten olur olsunne hak etmişti.

BOLUM I

Bu
Kayna
k

YİRMİ İKİ

E BUL BİR SAVAŞ BAYRAĞI GİBİ AÇTI, güneşten kavrulmuş tepeler ve çakıllı toprak. Lale tarlalarında kalan inatçı çiçekler kuru, altın rengi tarlalara karşı dalgalanıyordu. Geçtikleri birkaç yerleşim yeri küçüktü, insanlar *Prinzessin*'in geçişini izlerken sert bakışlı ve zayıftı. Lorelei burada kraliyet ailesinin

Miras.

Yelken açtıklarında Adelheid baş tarafta bir figüran gibi durmuş, gözlerini doğan güneşe dikmişti. Geniş omuzları beyaz bir pelerinle örtülü ve sarı saçları bir taç gibi şakaklarının etrafına sertçe örülmüş, heybetli bir siluet oluşturuyordu. Johann onu takip ediyordu, onun her daim var olan gölgesiydi. Heike gemide bir uyurgezer gibi dolaşıyordu. En azından Lorelei'ye olan düşmanlığı azalmıştı. Neredeyse özür dilercesine birbirlerinin etrafında döndüler.

Johann'a göre, Ludwig'in ateşi nihayet düşmüş ve nefes alması kolaylaşmıştı. Boynunda büyüyen kabuk için yapılacak bir şey yokmuş gibi görünüyordu. Johann onu her çıkarmaya çalıştığında, yara özsuyu akıtıyor ve mantarla kabuk bağlıyordu. Uyandığında Adelheid'in onu bu gemiden sağ salim çıkardığını varsayarsak -Kendisiyle ilgili bir botanik çalışması yapmaktan zevk alırdı.

Sylvia, Lorelei hiç görmemişti. Böylesi daha iyiydi.

Nehrin Küçük Deniz'e açıldığı yerde demir atıldılar. Nehrin sularından dört ada, bir solucanın şık bobinleri gibi yükseliyordu. Neredeyse iki haftadır ilk kez motor sustu ve bacalardan son bir egzoz sesi çıktı. Bir mucize eseri, tam zamanında varmışlardı.

Lorelei gözlem güvertesine tırmandı ve bekledi. Saatler geçtikçe güneş yavaş yavaş battı. Işığını denize akıttı ve gökyüzünü turuncu ve mor şeritlerle boyadı. Sonunda ufkun altına daldığında, gökyüzünü tamamen, yok edici bir karanlıkta bıraktı. Beklentiyle nefesi hızlandı. Yeni ay, gümüş renginde belli belirsiz çizgilerle onun üzerinde süzülüyordu.

Uzakta, sis dalgalanıyordu. Sonra, beşinci ada ortaya çıktı.

Neredeyse hayal ettiğine kendini inandıracaktı. Bir gölge titreşimiydi, sonra bir silüet, sonra da karanlığın içinden fırlayan heybetli bir kütle. Kaybolan Ada tam da hayalindeki gibi görünüyordu: kötü bir alamet gibi.

Parmaklarını korkuluklara doladı ve kenara doğru eğildi. Acı avuçlarına vuruyor, kolunun iç kısmında sürünen bir uyuşukluk onu takip ediyordu. Dün Johann'a ellerindeki hareket kabiliyetinin iyileşip iyileşmeyeceğini sormaya cüret etmişti ve Johann'ın ona attığı bakış neredeyse hakarete varıyordu. *Böyle yaralanmaların garantisi yoktur.*

Bununla barışmaya çalışmıştı, çoğunlukla da bunu düşünmeyi reddederek. Bu çileden kurtulsa bile, bir daha asla doğru dürüst kalem tutamayacaktı. Bunun kariyeri için ne anlama geldiği üzerinde durmaya değmezdi. Yaptığı şey için yeterince uygun bir cezaydı.

Karanlık şekiller suyun altında sinsice hareket ediyordu. Arada sırada yüzgeçli bir kuyruğa, yanardöner pulların parıltısına ya da simsiyah gözlere takılıyordu. Hiçbiri şarkı söylememişti, ama onlarla ilgili bir şey, görüş alanına girip çıkmaları, onu onları takip etmek için dalmayı düşündürdü. Diğerleri -belki de akıllıca bir kararla- içeride kalmayı tercih etmişti, koruyucularının ve kalın dişbudak kapılarının ardında güvendeydiler. Lorelei boynuna, kol düğmelerine ve ağır paltosunun tüm düğmelerine demir takmıştı. Gemi karaya yanaşır yanaşmaz gerçek tehlike başlayacaktı. O zamana kadar rüzgârı yüzünde hissetmek istiyordu. Yalnız kalmak istiyordu.

Kaybolan Ada'ya yaklaştıkça teni tedirginlikle karıncalanıyordu. Hava ağır ve inanılmaz derecede durgundu, sanki tüm ada onlar adaya bakar bakmaz nefesini tutmaya başlamıştı. Teknenin dibi kayalara sürtünüyor ve iskele çamurlu sığıllara doğru uğursuzca *gümbürdüyordu*.

Bunu bitirmenin zamanı gelmişti.

Gruptan geriye kalanlar karanlıkta asık suratlı ve yorgun bir şekilde güvertede toplandılar. Bir grup güverte eri *Prinzessin*'i sığılla sürüklemek ve kıyıya bağlamak için çalışıyordu. Eğer efsaneler doğruysa, ada şafakla birlikte tekrar gözden kaybolacaktı. Lorelei'nin burada daha uzun süre kalacaklarından hiç şüphesi yoktu ve ayrıldıklarında yüzmek ya da yeni bir gemi bulmak zorunda kalmak istemiyordu. Tabii ki gelecek ay Tanrı bilir nerede tekrar ortaya çıkmadan önce buradan ayrıl*abileceklerini* varsayarak. Büyüsünün onları buraya hapsetmesi ihtimaline karşı erzak stoklamışlardı. Lorelei'nin ağır çantasının ağırlığı omuzlarına acı veriyordu.

"Peki o zaman," dedi Lorelei. "Hadi gidelim."

İskele iskelesinden aşağı inmelerine öncülük etti. Lorelei kıyıya doğru ilerlerken sudaki belli belirsiz parıltılar dikkatini çekti. Onları kararlılıkla görmezden geldi. Suyun burada dalgalanma şekliyle ilgili bir şey şüpheli bir şekilde kahkaha gibi geliyordu.

Heike boğazındaki gümüş tılsımı sıkıca kavrayarak bir adım attı. Adelheid hemen arkasından geldi ve etrafını dikkatle inceledi. En son Johann, Sylvia'yı huysuz bir at gibi sürüklüyordu.

Bilekleri kaba bir iple arkadan bağlanmıştı. Lorelei bu düğümün gereksiz vahşetinden nefret ediyordu. En çok da Sylvia'nın dağılmış saçları ve yüzünün yan taraflarını saran morluklarla bu kadar hırpalanmış görünmesinden nefret ediyordu. Yaralarına rağmen Sylvia kendini gururlu bir meydan okumayla taşıyor, omuzlarını geriye çekiyor ve çenesini dik tutuyordu. Tam o sırada Sylvia gözlerini Lorelei'inkilere dikti. İçlerinde yanan nefret onu şiddetle çarptı. Bakışlarını kaçırdı.

Senin hatan, senin hatan, senin hatan.

Hayaletlerinin koro halindeki sesleri acı verici derecede yüksek ve korkunç derecede acildi. Onlar hakkında tam olarak ne düşündüğünü söyleme arzusunu bastırdı. Kendini cezalandırmak için yardıma ihtiyacı yoktu.

Heike belli belirsiz bir tiksintiyle bir ağacın ağır dalının altına eğildi. Ağaçtan yuvarlak, tuhaf meyveler damlıyordu ve bu meyveler çatlayarak içlerindeki zehirli maviyi ortaya çıkarmıştı. Meyve eti yoğunlaştırılmış aether ile parlıyordu. Lorelei ilk aklına gelen şeyin bir ısırık alırsa ne olacağını merak etmek olmasından nefret ediyordu.

Tanrı yardımcısı olsun. Ölü ya da diri, Sylvia onun gitmesine asla izin vermezdi. "Ee," dedi Heike. "Nereye?"

Sylvia tereddüt etmeden konuştu. Sesi kullanılmamaktan -ya da belki de aşırı kullanılmaktan- çatallaşmıştı. "Önce bir nehir bulmamız gerekecek. Eğer Ursprung buradaysa, tek yapmamız gereken onu kaynağına kadar takip etmek."

Kimse itiraz etmedi ve böylece sessizlik içinde yola koyuldular.

Johann ve Sylvia grubun başını çekiyordu. Johann bir elinde Sylvia'nın ipini tutarken diğer elinde de garip fey fenerini tutuyordu. Karanlıkta yüzeyi kırık cam gibi parlayan dar bir dere bulana kadar yürüdüler.

Bu yer Lorelei'yi tedirgin etmişti. Aşırı doldurulmuş bir bardak gibi sihirle dolup taşıyordu. Aether sisin içinde titriyor ve suda birikiyordu. Her yaprağın damarlarından fışkırıyordu. Havada parıltı ve dünyayı garip, harikulade ışıqla aydınlattı. Tüm ada *farkında*, tetikte ve bir sonraki hamlelerini bekliyor gibiydi.

Saatler gibi gelen bir sürenin ardından Sylvia durdu. "Bekle.

Şuraya bak." Lorelei karanlıkta görmek için kendini zorladı. Birkaç metre ötede, Lorelei'nin Küçük Deniz'in altında gördüğü o belirsiz, kışkırtıcı şekiller nehirden yükseliyordu. Nixie'ler yıldızların ışığında yıkanmak için kendilerini kayaların üzerine sürüklediler. Biri ölümcül sivri tırnaklarının parlaklığını incelerken, bir diğeri kuyruğunu şık bir nehir taşının üzerine sarkıtmış, şezlonga uzanmış bir kadın gibi baştan çıkarıcıydı. Gruba o korkunç sürüngen bakışlarıyla bakıyorlardı.

Gözler.

İçgüdüsel dehşet Lorelei'yi ele geçirdi. "Bu çok tehlikeli. Başka bir yol bul."

"Başka yolu yok," diye yanıtladı Sylvia. "Yardı mı mı istiyor musun, istemiyor musun?"

"Lorelei haklı," dedi Heike havalı bir sesle. "Bizi boğmayacağın konusunda sana neden güvenelim?"

"Lütfen," diye mırıldandı Sylvia, bitkinlikle kızgınlık arasında bir yerde. "Ölmek gibi bir arzum yok. Bu bağlardan kurtulmayı başarsam ve sizi etkisiz hale getirsem bile, mürettebatınız *Prinzessin*'e adımımı attığım anda beni gözaltına alır."

Heike pek yatışmış görünmüyordu.

"Nehri takip etmek tehlikeli," diye kabul etti Sylvia. "Ancak bu nixie'ler vücut dillerine bakılırsa bana saldırgan gibi gelmiyorlar. Bizi merak ediyorlar." Düşünceli bir duraklama yaptı. "Ancak, bizi bir tehdit olarak algıarlarsa bu durum hızla değişebilir."

Johann gözlerini cücelerden ayırmadı. "Kimin verebileceği gümüşü var?"

Adelheid umutla, narin gümüş pullarla süslü bir pelerin giymiş olan Heike'ye baktı.

"Ciddi misin?" Heike inledi. "Bu yepyeni."

Adelheid'ın ifadesizliği derinleşti. Heike uzun bir iç çekişle eteğinden birkaç gümüş parçası kopardı ve Johann'ın bekleyen avucuna yerleştirdi. Pelerin her hareketinde çınılıyor ve parıldıyordu.

"Bunlarla ne yapmayı düşünüyorsun?" Lorelei ihtiyatla sordu.

Yumruğunu yeni gümüş zulasının etrafına kapattı. "Suyu arıtabilir ve onları yakalayabiliriz."

"Yapma!" Sylvia'nın gözleri doldu. "Onlara bu şekilde davranmak canavarlık."

"Ben kendi adıma yenilmemeyi tercih ederim," diye karşı çıktı Heike. Kafasını kaldırıp bakmadı, pelerinindeki gevşek ipliği kurcalamakla meşguldü. "Daha iyi bir planın var mı?"

"Birkaç gün, belki de birkaç hafta boyunca onların güvenliğini kazanmak kesinlikle mümkün..."

Adelheid sabırsızlıkla, "Yap şunu," dedi.

Johann tereddüt etmeden suya bir terazi fırlattı. Havada yuvarlandı, beyaz ve gümüş rengi parladı, sonra nehrin yüzeyini bir bıçak gibi kesti. Nixie'lerin geri tepmesi sadece bir an sürdü. Solungaçları alevlendi. Saçlarını yoldular. Ve sonra çığlık attılar.

Ses Lorelei'nin kemiklerinin iliklerine kadar işledi. Nixie'ler çılginca nehre atladılar ve akıntıya karşı yüzdüler. Sonuncusu da akıntıda kaybolduğunda Lorelei, geri alamayacakları bir şey yaptıklarını anladı. Metalin zehir gibi suya sızdığını hayal etti.

Johann kendinden memnun bir gülümsemeyle sahnenin gelişimini izledi ve ancak Adelheid onu omzundan tuttuğunda arkasını döndü. Büyüteç altında karıncaları yakan bir çocuktan farkı yoktu.

Sylvia'nın gözleri öfkeyle parlıyordu ve hüzne benzer bir şey de vardı. Lorelei'nin ona baktığını fark ettiğinde yüz ifadesi değişti. Beklediğinden daha fazla canı yanmıştı.

Lorelei, "Sanırım vahşi hayvanlar gibi ilerliyoruz," dedi. "Gidelim mi?"

Adelheid, Johann ve Heike önden giderken Sylvia ayaklarını sürüyerek ilerledi. Yıpranan kurşun ipi, üzgün bir düşün treni gibi arkasından sarkıyordu. Lorelei'nin aklının bir köşesinde onu toplamak vardı, sırf ayağı takılıp düşmesin ya da ölüm yürüyüşüne çıkmış bir asker gibi görünmesin diye. Bir an sonra bundan vazgeçti. Sylvia buna içerecekti ve Lorelei onun öfkesine daha fazla maruz kalmak istemiyordu. Bir zamanlar, bir parçası Sylvia'nın bu kadar alçalmasından zevk alabilirdi; hatta bunun için onunla alay bile edebilirdi. Şimdi ise kanatları kırılmış bir **ş a h i n i** izliyormuş gibi hissediyordu.

Sessizlik içinde yan yana yürüdüler. Lorelei ilk başta Sylvia'nın kendine hâkim olup sessiz kalabileceğini düşündü. Ama sonunda konuştu.

"Neden?"

"Bundan daha açık olmanız gerekecek."

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Her şeyden sonra, her şeyden sonra..."

Sözünü yarıda kesti ve Sylvia'nın söylemeden bıraktığı şey Lorelei'nin içini parçaladı. Nefes almak acı veriyordu. Çok fazla anı yüzeye çok yaklaşmıştı. Sylvia'nın ay ışığıyla aydınlanmış saçlarına takılan kar taneleri. Gözleri cıva gibi erimişti. Lorelei onu dondurucu sulardan çekip çıkardığında dudaklarının soluk mavisi. Mara'nın sırtında attığı kahkahanın coşkulu keyfi. Sylvia, muhteşem bir an için, tamamen onun olmuştu.

Şimdi her şey çok uzak görünüyordu.

Şimdi Sylvia'nın gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Bunu nasıl yaparsın?"

Buna ne diyebilirdi ki? Bunca zaman sonra, belki de sonunda herkesin kendisinden şüphelendiği kişi olmayı başarmıştı. Sadakatsiz, işbirlikçi ve çıkarıcı. Darbeyi savuşturduğu sürece herkes için eğilip bükülmeye hevesli bir köpek. "Elim kolum bağlıydı."

Sylvia acı acı güldü, ironi açıkça gözünden kaçmamıştı. "Sen bir korkaksın."

Evet, öyleyim. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla.

"Hepimizin prensip sahibi olmaya gücü yetmez."

Johann kaşlarını çatarak onlara baktı ve *"İzliyorum"* dedi.

Lorelei, Sylvia'nın yanından geçerken onun omzuna çarptı.

Nehir kıyısı boyunca uzanan kalın yosunlar ayak seslerini bastırıyordu ama akıntının şırıltısı ve arada sırada bir dalın kırılması ya da bir kuşun tiz çıığı acımasız sessizliği biraz olsun hafifletiyordu. Vereist'in dipsiz karanlığının aksine, buradaki su cam kadar şeffaftı. Aether, yüzeyine bir yağ tabakası gibi yerleşmiş, fenerlerinin ışıltısı altında yanardöner ve parılıyordu. Orada burada, hayaletlerin perili gözlerinden parçalar yakaladı: yaprakların kafesleri ve suyun çakıllı derinlikleri arasından ona bakıyorlardı.

Lorelei ürperdi. Bu adadan ne kadar çabuk ayrılırlarsa o kadar iyiydi.

Onlar yürürken, Johann bulabildiği her demir ya da gümüşü suya attı: Heike'nin elbisesinden kopardığı boncuklar, kendi cüzdanından çıkardığı bozuk paralar, hatta çantasının dibinde atılmış olarak bulduğu bir madalya. Sylvia her metal şingirtisinde *irkildi*.

Daha fazla ilerleyemeyecek kadar bitkin düşene kadar yol aldılar. Kamp kurduklarında Lorelei ateşin yanına sokuldu. Paltosunu çıkarıp gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrarak sıcağı biraz olsun katlanılabilir hale getirdi. Nemli bir geceydi, boğucu olacak kadar yakındı ama ışık hayaletleri uzakta tutuyordu. Işığın küresinin hemen dışında geziniyorlardı, gözlerinin geniş ayları bir yanıp bir sönüyordu.

Lorelei kampın eteklerindeki hareket dikkatini çekene kadar alevlerin dansını izledi. Johann, Sylvia'yı bir porsuk ağacının budaklı dibinde yere yatırmış ve şimdi onu ağacın gövdesine bağlayan ipleri çözüyordu.

"Zorunda mısın?" Sylvia sordu. "Sizi temin ederim ki kaçış planları yapmıyorum."

Cevap vermedi.

"Susadım," dedi Sylvia, Lorelei'nin kendi koşullarında y a p a b i l e c e ğ i n d e n daha buyurgan bir şekilde.

"Öyle mi?" Johann keskin bir eğlenceyle sordu. Su tasını açtı ve şaşırtıcı bir acımasızlıkla kadının başından aşağı döktü.

Sylvia nefesini tuttu, yüzünden akan suyun içinde gözlerini kırıştırdı. Sesindeki aynı gururlu ateşle, "Teşekkür ederim," dedi.

Johann uzun bir süre su tulumuna baktı, sanki ne yaptığını yeni fark etmiş gibiydi. Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve çadırına çekildi.

Lorelei'nin içinde korkunç bir his kıvrandı ve parmakları iktidarsız, öldürücü bir dürtünün etrafında seğirdi. Tanrım, ondan nefret ediyordu. Her şeyden çok, onu önemli bir şekilde incitecek güce sahip olmayı diliyordu. Aklının yarısı Adelheid'i sarsıp uyandırmaya çalışıyordu.

ve köpeğine tasma takmasını isteyecektim. Ama bunun Sylvia'ya hiçbir faydası olmayacaktı. Çenesinden aşağı su damlarken ağaca yaslanmış oturuyordu. Acınacak haldeydi. Lorelei onu orada gözetimsiz bırakamazdı.

Kendi su tulumunu bulana kadar çantasını karıştırdı. Olabildiğince sessiz bir şekilde Sylvia'ya yaklaştı. Ateş burada ona zar zor ulaşıyordu. Sadece en zayıf ışık -ve onun sıcaklığından hiçbir şey-yaprakların üzerinden fısıldayarak Sylvia'nın yüz hatlarını altın rengine boyuyordu.

Lorelei onun yanına çömeldi ve dişleriyle su tulumunu açtı. "Al bakalım."

Sylvia kükreyerek, "Aynı numarayı iki kez yemem," dedi. "Ya da belki de onu zehirlediniz."

"Saçmalama. Seni öldürmek isteseydim, bunun geldiğini göremezdin." Sylvia yemi yutmadı. Bu neredeyse hayal kırıklığı yaratmıştı. Ter ensesinde rahatsız edici bir şekilde soğumuştı. "İşbirliği yapıyorsun. Johann gereksiz yere acımasız davranıyor."

"İşbirliği yapmayı bıraktığım anda onlara yardım edeceğinizi bilmek ne kadar güven verici."

Sabır hiçbir zaman Lorelei'in güçlü yanı olmamıştı. Şu anda bile, affedilmek için Sylvia'nın ayaklarına kapanması gerektiğini bildiği halde, suyu boğazından aşağı dökmenin ve boş matarayla onu boğmanın tehlikeli bir şekilde eşiğinde olduğunu hissediyordu. Onun iyiliğini kabul etmesi ikisinin de hayatını kolaylaştıracaktı. Ama Lorelei, Sylvia'nın gözlerindeki çiğ acıyı içtiğinde, tüm kızgınlığı bir anda yok oldu. İkisi de en savunmasız, en kindar hallerine bürünmüşlerdi...

Artık bunu istemiyordu. Bunu nasıl istemişti ki?

"Lorelei, "Sen istemediğin sürece, seni incitecek pek az ruhum kaldığını fark ettim," dedi.

Sylvia'nın nefesi kesildi. "Benimle alay etme."

Lorelei sessizce, "İçmeyeceğim," dedi. "Sadece iç şunu, von Wolff. Gururun hayatına değmez."

Başıyla onayladığında bunun ona bir bedeli varmış gibi görünüyordu. Lorelei su tasını dudaklarına götürdü. Sanki Lorelei her an elinden alacakmış gibi içti. Nefes almak için çabalayarak geri çekildiğinde, çenesinden aşağı bir su aktı.

Lorelei mendiliyle yarasını temizlemek istedi. Yaralarıyla ilgilenmek, saçlarındaki düğümleri çözmek ve bir zamanlar Albisch dağının tepesinde yaptığı gibi saçlarını örmek istiyordu. Onu tekrar öpmek istedi, önce şefkatle, sonra henüz içinden atamadığı tüm açlığıyla. İstedi, istedi ve istedi, o kadar çok ve o kadar derinden istedi ki, söz konusu Sylvia von Wolff olduğunda açgözlülüğünün sınırsız olmasından korktu. Ve yine de, ona bir daha asla sahip olamayacağından emindi. Bazen kendinden nefret ediyordu. Çoğu zaman, gerçekten.

"Herkesi yoldan çıkarabilirsin," dedi Lorelei. "Çok basit olurdu."

"Ne amaçla? Daha önce söylediklerimde ciddiydim. Eğer ben ölürsem, hepiniz benimle birlikte ölürsünüz. İstedğim bu değil."

"Bunu hak ederlerdi." *Özellikle de ben.* Tereddüt etti. "Özür dilerim."

O sırada başka bir seçenek görseydim..."

"Bunun için geç oldu." Sylvia hıçkırıkla kahkaha arasında bir ses çıkardı. "Ama işte buradayım, seni affetmeye hazırım. Ne kadar aptalım."

Tamamen hak edilmemiş bir lütuf gibi hissettirdi.

"Bırak da hak edeyim." Kelimeler düşünmeden ağzından döküldü. "Bu henüz bitmedi."

"Bunu nasıl söylersin?" Sylvia kırık bir sesle sordu. "Bu umutsuz bir durum. Eğer gerçekten başka seçeneğim yoktu diyorsan, o zaman sen ve ben tutsağız demektir. Bundan sağ çıksak bile Wilhelm beni Ziegler'in cinayeti için cezalandıracak, Albe'yi de annemin yaptıkları için. Bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok."

Sylvia von Wolff hakkında söylenebilecek bir şey varsa, o da hiç şaşmayan, insanı çileden çıkaran bir iyimserliğe sahip olduğuydu. Lorelei, Sylvia von Wolff'un

şimdi. Tamamen yenilmiş, hırpalanmış ve kendi içine kıvrılmış görünüyordu. Bu durum Lorelei'yi çok öfkelenmişti. "Beni iğrendiriyorsun."

Sylvia'nın gözleri çakmak çakmak oldu. "I?

Seni iğrendiriyor muyum?" Evet, dövüş benimle, diye düşündü. Karşılık ver.

"Sen Sylvia von Wolff'sun," diye tısladı. "Bu ismin bir anlamı var mı, yoksa unuttun mu? Gerçekten burada yatıp dayak yemiş bir köpek gibi ölmeye niyetli misin?"

"Peki ne yapmamı isterdin? Bütün seçeneklerimi elimden aldınız." Sertçe arkasını döndü. "Git buradan Lorelei. Dinlenmek istiyorum."

Lorelei öfkeyle itaat etti. Her ne kadar uykunun unutkanlığını arzulasa da, kanı böyle çarparken bu kolay olmayacaktı. Nehre doğru yürüdü. Matarasını doldurup yüzüne su sıçratmayı bitirdiğinde, dalgalanan yansımasına baktı. Halsiz ve bitkin görünüyordu ama haftalardır ilk kez gerçekten yaşadığını hissediyordu.

Zihni yeniden çalışmaya başlamıştı.

Bir Yeva olarak, doğduğundan beri ona iki ilke aşılarmıştı. Bir yandan, hayatta kalmak. Diğer yanda adalet. Köşeye sıkıştığında bu iki ilke uzlaşmaz görünmüştü. O zamanlar Adelheid'in yanında yer almak en mantıklı karar, *tek* karar gibi görünmüştü. Ama bu soyluların oyunlarında hiçbir garantisi yoktu, hiçbir kozu yoktu ve Adelheid sözünü tutsa bile, Lorelei üzerinde sahip olduğu güç, hayatının geri kalanında onu yavaş yavaş öldüren bir zehir olacaktı. Özgürlüğünün ve zihninin kendisine ait olmadığını bilmek, hayal edebileceği en acı verici ölüm türüydü.

Zaten yıllardır buna katlanıyordu.

Gece şaşırtıcı derecede berraktı. Su, tepedeki yıldızları yansıtıyordu. Yüzeyde parıldayan kumaş çileleri gibi açılmışlardı. Gökyüzünün yakalanan görüntüsünün altında tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir şey gördü.

Pürüzsüz nehir taşlarının altında yarı gömülü halde Johann'ın demir paralarından biri vardı. Daha iyi düşünmeden eldivenini çıkardı.

ve elini suya daldırdı. Soğuk, yanığa buz bastırmak gibi acı verici bir mutluluktı. Parmakları beceriksizce çamuru kazıyarak suyun içinde çamur bulutları oluşturdu. Parmaklarını madeni paranın etrafına dolamak için mücadele etti ve sonunda onu tutmayı başardığında acınası bir zafer hissetti. Göksel ışıktı damlayan ve yaldızlanan parayı havada tuttu.

Sudan şık gri bir kafa çıktı.

Lorelei'nin nefesi şaşkınlıktan kesildi. Nixie onu zorlukla dizginlenmiş bir düşmanlıkla izliyordu ama elindeki parayı fark ettiğinde siyah gözleri isteksiz bir merakla yumuşadı. Dudakları, şaşırtıcı bir sıra tırtıklı dişi ortaya çıkarmak için ayrıldı.

Bu canavarın şimdi onu boğması çok kolay olurdu. Ama sanki Lorelei'nin bir sonraki adımda ne yapacağını bekliyormuş gibi kıpırdamadan durdu. Parayı cebine sokarken cinin bakışlarını sabit tuttu. Nixie neredeyse onaylıyor gibiydi.

Hayır, diye düşündü. Minnettarım.

Yüzeyin altına kaydı ve kayboldu.

Bu kesinlikle henüz bitmemişti. Bir plan sisli bir şekilde şekillendi. Sylvia haklıydı. İkisi de fiilen tutsaktı ve Johann'ın da kanıtladığı gibi, sınıfta kalmışlardı. Tek başlarına kaçma şansları yoktu. Ama hâlâ müttefik bulabilirlerdi.

Sylvia'yı tekmeleyerek ve çığlık atarak umutsuzluğa sürüklemesi gerekse bile bunu yapardı. Onun teslim olmasına izin vermeyecekti.

YİRMİ ÜÇ

B Ertesi gün sabahın ortalığında hava herkesin paltolarını çıkarmasına neden olacak kadar ısınmıştı. Bulutlar kabarmış ve kararmıştı.

Ta ki huysuzluk nöbetine girene kadar. Gökyüzü onları yağmurla ıslattı ve tüm dünya nemle sırlandı. Büyü havada uğulduyor ve Lorelei'nin boynundaki demir zincir, bir nixie'nin uzak şarkısı fırtınanın tıslamasının üzerinde yükselirken yanıyordu.

"Bundan nefret ediyorum," dedi Heike. "Bu şimdiye *kadar* çıktığımız en kötü yolculuk."

Grubun en arkasında asık suratla yürüyordu. Saçları yüzüne dökülmüştü ve ince botları artık deriden çok çamurdan yapılmış gibi görünüyordu. Lorelei'nin hassas sabrını son damlasına kadar zorlayan güçlü bir sefalet yayıyordu.

"Elbette toplayabileceğiniz bazı veriler vardır," dedi Adelheid kesin bir ifadeyle. "Şikayet etmek yerine bir işe yara."

"Bir daha düşündüm de, bu çorak arazide yürümek *harika*." Sanki bir işaretmiş gibi, Heike'nin sırt çantasının üst kısmı alçak bir dala takıldı. Bir tahta şakırtısıyla kendini şiddetle kurtardı. "Onun nesi var?"

Johann önlerinde, kovalanan bir adam gibi yürüyordu. Sylvia, Johann ipini çekiştirirken ona ayak uydurmak için tökezledi.

Lorelei kuru bir sesle, "Hayal bile edemiyorum," dedi.

"Hiçbir şey, eminim." Adelheid, Lorelei'ye sitem dolu bir bakış fırlattı. Bir sonraki adımı onu dizlerine kadar ıslatan bir su birikintisine düşürdü. Adelheid tüm vücuduyla onursuzca ürperdi. Müstehcen bir gıcırtyla botunu çamurdan çıkardı.

Heike homurdandı.

Adelheid bıkkın bir iç çekişle, "Doğru. Dikkatli ol o zaman."

Bir şelaleye ulaşana kadar nehri takip ettiler. Kireçtaşından bir uçurumun kenarından mükemmel beyaz bir perde halinde yuvarlanıyor ve geniş bir havuza dökülüyordu. Şelale tamamen görüldüğünde Johann olduğu yerde durdu. Sylvia onun sırtına çarptı ve öfkeli bir *oof sesi çıkardı!* Lorelei'nin bunun nedenini anlaması bir dakikadan fazla sürmedi.

Kayalar sudan ürkütücü, dairesel bir biçimde çıkıyordu. Güneş bulut örtüsünü yarmış ve havuzun yüzeyinde altın bir halka gibi parılıyordu. Bir nixie sürüsü taşların üzerine yerleşmiş, güneşleniyor, mırıldanıyor ve saçlarını örüyordu. Daha önce hiç görmediği kadar çok sayıda cin bir araya toplanmıştı, muhtemelen sularını zehirleyen demir yüzünden nehrin yukarısına sürülmüşlerdi. Boynundaki zincir uyarı verircesine yanıyordu.

"Zekice," dedi Heike sertçe. "Harika bir plan Johann ve kusursuzca uygulandı. Şimdi ne yapacağız?"

Nixie'ler dönüp onlara baktılar. Onlara herhangi bir insan özelliği atfetmek zordu ama onları görmekten oldukça hoşnutsuz görünüyorlardı. Solungaçları, kuyruklarının diplerini çevreleyen tül gibi yüzgeçleri gibi parladı. Ormanın içinden geri dönmedikleri sürece gidecek hiçbir yerleri yoktu.

Adelheid Sylvia'ya döndü. "Ne tavsiye edersiniz?"

Sylvia, ne kadar küskün olursa olsun, sorulduğunda bilgisini sunmadan edemiyordu. "Ah, şey... Dün gece nixie'lerin pek de saldırgan görünmediklerini söylemiştim. Ancak bunlar çok daha farklı bir görünüm sergiliyorlar."

"Bu doğru mu?" Heike sabırsızlıkla sordu. "Bunları nasıl tanımlarsınız?"

"Düşman!" Sylvia onun üzerine yürüdü. "En başta beni dinlemiş olsaydın, bu çıkmazın içinde olmazdık."

"O zaman düzelt," diye tısladı Heike.

Adelheid kibar bir öksürükle araya girdi. "Belki de geri dönmek akıllıca olur."

"Hayır," dedi Lorelei. "Neden onlara şarkı söylemiyorsun, von Wolff?"

Johann bu öneriden bile midesi bulanmış görünüyordu. Sylvia ona şüpheyile baktı.

"Onlarla konuşabiliyor," diye devam etti Lorelei. "Bunu ilk elden gördüm."

Sylvia'nın nixie dilindeki *akıcılığı* derecesini bilmiyordu, eğer öyle denebilirse. Ama bir şekilde diğerlerinin dikkatini dağıtmaya ya da onları hareketsizliğe zorlamaya ikna edebilirse, belki ikisi de kaçabilirdi.

Lorelei, Sylvia'ya "*Devam et*" demesini umduğu bir ifadeyle baktı.

Sylvia boş boş baktı. Hayal kırıklığı Lorelei'nin içine bir taş gibi düştü. Sylvia anlamamıştı ya da belki de gerçekten kaderine boyun eğmişti. Sonra yüzünde bir gülümseme belirdi. Gözlerinde parıldayan şey acı verici ama güzel bir şekilde tanıdıktı: umut.

Yani henüz kendini kaybetmemişti.

"Bu," dedi Sylvia, "mükemmel bir fikir."

"Bu iyi olmalı," diye mırıldandı Heike.

Tedirginlik Adelheid'ın soğukkanlı maskesini parçaladı ama itiraz etmedi. Beşi birlikte havuza doğru ilerlediler. Sylvia suyun kenarına yaklaşırken, diğerleri güvenli bir mesafede toplandılar. Bilekleri hâlâ arkadan bağlıydı. Lorelei soluk teninin altında yayılan morluklara ya da parmaklarının baskıdan nasıl şiştiğine çok yakından bakmamaya çalıştı.

Bu planı kabul etmek ya şaşırtıcı derecede cesurca ya da şaşırtıcı derecede aptalcaydı - belki de her ikisi de. Atacağı tek bir yanlış adımda ya su dolu bir mezara sürüklenecek ya da parçalara ayrılacaktı. Ama Lorelei belki de hayatında ilk kez endişelenmenin çok uzak bir şey olduğunu düşünüyordu. Sylvia'dan nasıl şüphe edebilirdi ki? Onun ölüme meydan okuyuşunu **defalarca** izlemişti. Sylvia aether kanalı kullanmasa da

başka ve daha güçlü bir büyüye sahipti. Karşılaştıkları her yabancı, umutsuzca onun büyüünün etkisi altına giriyordu. Lorelei uzun süre bunu nasıl başardığını anlayamamıştı. Ama şimdi anlıyordu.

Sylvia kendini meraklara açmıştı. Onları sevmişti.

Nixie'ler ona sivri dişlerini gösterdiler. Çoğu kayaların üzerinde durmuş, kuyruklarını sallayıp duruyordu. En cesurları suya daldı ve kendilerini kıyıya vurdu. Pulları kayaya sürtünüyor ve güneş ışığında parlıyordu. Kendilerini dirseklerine dayamışlardı, saçları etraflarında kaygan düğümler halinde toplanmıştı ve gri derileri alüvyonla kaplanmıştı. Sylvia, dizlerine kadar onu yutana kadar suya doğru yürüdü.

Sonra şarkı söylemeye başladı.

Doğrusu korkunç bir sesi vardı ama her zaman yüzde yüz kararlıydı. Lorelei hayret etmekten başka bir şey yapamıyordu.

Nixie'ler de onu dikkatle izliyordu. Teker teker onunla birlikte koroya katıldılar. Tepesindeki bir karga sürüsü ciyaklayarak havalandı. Büyü Lorelei'nin derisini elektrik gibi karıncalandırdı. Tüm koğuşları büyülenmenin saldırısı karşısında titreşti. Boynundaki demir zincir neredeyse onu haşlıyordu. Ses *korkunçtu*, kafatasına acı verici bir şekilde sürtünüyordu. Yine de bu seste zorlayıcı bir şey vardı. Şarkı kanında şarap gibi dolaşıyordu.

Sylvia yüzü güneşe dönük bir şekilde duruyordu. Nixie'lerden biri parmaklarını neredeyse taparcasına onun baldırına dolamıştı. Lorelei onu Sylvia'dan uzaklaştırmak mı yoksa ayaklarının dibinde ona katılmak mı istediğinden emin olamadı.

"Çok güzel," dedi Johann.

Lorelei irkilerek ona doğru döndü. Sesinde gerçek bir duyguyla konuşmuştu ama gözleri cam gibiydi. Adam sendeleyerek öne çıktığında Adelheid şaşkınlıktan irkildi. Gözlerini kırıştırdı,

sonra kolunu tuttu, yarısı onu durdurmak içindi, yarısı da kendini sabitlemek için. "Johann."

Kolunu onun elinden kurtardı. "Gitmek zorundayım."

"*Johann*." Kadın onun dirseğini tuttu.

Bu kez, Lorelei'nin Adelheid'a döneceğini hiç beklemediği bir bakışla onu hedef aldı. Hiçbir uyarıda bulunmadan onu yere serecek kadar sert bir yumruk savurdu. Bir süre sonra ayağa kalktı, dudakları sessiz bir şokla aralanmıştı ve yüzünün yan tarafını tutuyordu. Lorelei parmak uçlarının altında bir çürük oluştuğunu görebiliyordu. Sarı saçları tacından kurtulmuş ve gözlerinin önünde sallanıyordu.

Heike boş, hülyalı bir gülümsemeyle onun yanında diz çöktü. "Ne yapıyorsun, Addie? Duymuyor musun? Gitmemiz gerekiyor."

"Hayır. *Hayır*. Biz burada kalıyoruz." Adelheid kollarını Heike'nin omuzlarına doladı ve Lorelei'ye paniklemiş bir bakış attı. "Onların nesi var?"

"Onların koğuşları," diye homurdandı Lorelei. "Onları nehre atıyorlardı."

Anlayış Adelheid'ın gözlerini aydınlattı. Yavaşça uyanan bir dehşetle dikkatini Johann'a çevirdi.

"Ona göz kulak ol." Boynundaki zincirlerden birini kurtarmak için el yordamıyla uğraştı, sonra da Heike'ninkine doladı. "Onun peşinden gitmem gerek."

"Delirdin mi sen?" Lorelei tersledi. "Bak sana ne yaptı! Daha fazla yaklaşırsan o şeyler seni öldürecek."

Adelheid küfretti. "Johann!"

Johann çoktan havuzun yanında dizlerinin üzerine çökmüştü. Nixie'lerden biri kolunu boynuna doladı, bir diğeri perdeli elini kalçasının iç kısmına doğru kaydırды. Onlara doğru eğildi, uysal ve hevesli bir şekilde geniş gözlerle bakıyordu. İçlerinden biri avucunu adamın yüzünde gezdirerek çenesinden dudaklarına doğru parlayan bir çizgi bıraktı. Yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi ve onu öptü. Ayrıldıklarında ağızları adamın kanıyla kırmızıya boyanmıştı. Alt dudağındaki ısırık yarasından durmadan akıyordu.

Paranın görüntüsü Lorelei'yi trans halinden tamamen kopardı. Cebinden demir parayı çıkarmak için çabalarken midesi dibe vurdu. Elinden geldiğince sıktı, sanki bu tek başına cinin büyüsunü bozabilirmiş gibi. Şu anda, cinin Johann'ın boğazından çıkardığı hırıltılı inilti çok daha güçlü bir koruyucu olduğunu kanıtlıyordu.

İğrençti. İşler daha da kötüye gitmeden Sylvia'ya ulaşmalıydı yoksa asla unutamayacağı bir şeye tanık olacaktı. "Sylvia-" İkinci nixie kendini sudan dışarı itti ve Johann'ı kravatından yakaladı. Lorelei gözünü bile kırpamadan çekildi. Johann suyun altına girdi ve bu sırada çılgınca gülümsüyordu. Su çalkalandı ve çılgınca köpürdü.

Adelheid çığlık attı, ses kaosun içinde bir yerlere gömüldü.

Bu diğer ikisinin de aklını başından aldı. Heike başını tutarak inledi. Sylvia kendi ayaklarına takılarak geriye doğru tökezledi. Bir sıçramayla sığığa düştü.

Havuzun derinliklerinden kan fışkırıyordu. O kadar çoktu ki Lorelei'nin görebildiği tek şey parke taşlı sokağın oluklarına fışkıran *kırmızı, kırmızı, kırmızıydı.* Alaycı kahkahaların ara sokaklarda yankılandığını duydu. Nixie'ler çığlık atıyor, bir köpekbaliğı sürüsü gibi etraflarında dönüyorlardı. Lorelei'nin kafası dehşet içinde yüzüyordu. Sanki o kara sulara yuvarlanmıştı ve ne hava ne de ışık vardı. Kendinden yukarıda bir yerde yüzen Lorelei, Adelheid'in kendini suya doğru sürüklediğini fark etti.

"Adelheid!" Heike onu belinden yakaladı. Sesi çiğdi. "Kes şunu! Artık onun için yapabileceğin hiçbir şey yok!"

Adelheid'in dikkati Sylvia'ya kaydı. Gözyaşları yüzünü savaş boyası gibi çizmişti. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

Nixie'ler yine çığlık attı.

"Gidiyoruz," diye tersledi Heike. "Şimdi."

Adelheid isteksizce de olsa ormana sürüklenmesine izin verdi. O ve Heike yaprakların hışırtısıyla çalılıkların arasında gözden kayboldular.

"Lorelei!" Sylvia bağlarıyla boğuşurken seslendi. "Küçük bir yardım çok makbule geçer!"

Bir solukla kendi içine çöktü. "Onları durduramaz mısın?"

"Korkarım ki hayır!"

Lorelei'nin elleri şiddetle titriyordu. Soğuk terler içindeydi. Düşünemiyordu. Duygularını tamamen kaybetmeden suya yaklaşamazdı ama Sylvia'nın ölmesine izin veremezdi.

Johann sırt çantasını yerde bırakmıştı. Elleri tamamen *işe yaramaz* haldeydi, hem dehşetten hem de sinir hasarından uyuşmuştu. Bir hüsrân çığlığıyla ellerini toprağa vurdu. Acı öylesine acımasızca içine işledi ki, görme yetisi kayboldu.

Hâlâ çalışıyor o zaman.

Çantayı açmak için el yordamıyla uğraştı, sonra da tıbbi kitinin içine sıkıştırılmış bir neşter buldu. Sylvia'nın el konulan kılıcını da almadan önce sadece bir an tereddüt etti.

Havuzun derinliklerinden bir nixie fırladı ve Sylvia'ya doğru uzandı. Lorelei bir kolunu uzatarak tüm iradesiyle suyu çekiştirdi. Aether yoğunluğundaki suyu manipüle etmenin bu kadar kolay olacağını hesaba katmamıştı. Su, iyi eğitilmiş bir tazı gibi onun çağrısına atladı. Yüzeyden bir dalga fırladı ve nixie'yi Lorelei'nin amaçladığından çok daha büyük bir güçle Sylvia'dan geriye savurdu. Yeniden yüzeye çıktığında, engellenmiş bir öfkeyle hırladı.

"İnanılmaz," diye mırıldandı.

Ama artık kaybedecek zamanı yoktu. Lorelei aceleyle Sylvia'nın yanına gitti ve dirseğini yakaladı. Neşteri tutmak dayanılmaz olsa da, Sylvia'nın bağlarını elinden geldiğince hızlı bir şekilde kesti. İp bir *çırpıda* çözüldü ve bir yığın halinde yere düştü. Sylvia'yı ayağa kaldırdı.

Lorelei cinlerin çığlıkları arasında, "Haydi," diye bağırdı.

El ele koştular.

Sylvia devrilmiş bir köke takılıp tökezlemeden önce fazla uzaklaşmamışlardı. Boğuk bir ses çıkardı ve Lorelei içgüdüsel olarak

onu yakalamak için dışarı çıktı. Bir mucize eseri ikisini de sabit tutmayı başardı. Eldivenleri ve kat kat keten giysileri içinde bile Sylvia'nın vücudunun sıcaklığı yakıcıydı.

"Dikkatli ol," diye mırıldandı, sadece aralarındaki kırılğan sessizliği doldurmak için. Nefesi şakaklarının etrafındaki bukleleri karıştırdı.

Sylvia bir an için şaşkınlıkla ona baktı. Sonra gözlerini kırptırdı ve öfkesi bir barajın yıkılması gibi oldu. "Sakin bana dokunayım deme!"

Lorelei bir kez daha aralarındaki ilişkiyi ne kadar derinden ve tamamen mahvettiğiyle yüzleşti. Artık tövbe etmenin ve kendini umursamazca kurban etmenin zamanının geldiğini biliyordu. Yine de eski alışkanlıklardan vazgeçmek tahmin ettiğinden çok daha zordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, yüksek yolu seçemezdi. Zarafete benzeyen hiçbir şeyle yanlışı yapamazdı. Öfkesi umutsuzca yükseldi ve Sylvia'yı kararsızca yere bıraktı. "Sanırım seni ölüme terk etmeliydim, o zaman!"

Sylvia anında toparlandı. Lorelei bir adım geri atamadan ayağa fırlamış ve kılıcını çekmişti. Kılıcın ucu Lorelei'nin burnunun bir karış ötesinde titriyor, donuk güneş ışığında göz kırptıyordu. "Belki de yapmalıydın. Yaptığın şey için seni öldürmeliyim."

Üzgün bir çift olmuşlardı. İkisi de ağır ağır nefes alıyordu ve kanlı suyla ıslanmışlardı. Sylvia'nın elleri de Lorelei'inkiler kadar harap olmuştu. Her parmağı bağların baskısından şişmiş ve benek benek maviye dönmüştü ve Alp'in açtığı yara yeniden kanamaya başlamıştı. Kılıcını tutmaya çalışırken kolu titriyordu.

"Yap şunu," dedi Lorelei.

Sylvia tereddüt etti. Gözlerindeki ifade pişmanlık, *acıma* gibi bir şeydi. "Silahsız bir rakibe vurmak onursuzluktur."

"Siktir git. Onurun canı cehenneme. Etrafına bir bak! Bu dünyada onur diye bir şey yok."

"*Affedersiniz?* Benimle bu kadar kaba konuşmaya nasıl cüret edersin?"

"Ben silahsız değilim," diye hırladı Lorelei. Elinin bir hareketiyle su tulumundan su fıřkırđı -burada ona hükmetmek her zamankinden daha kolaydı. Etrafında tehditkâr bir şekilde dönüyordu. Daha önce hiç bu kadar güçlü ya da sefil hissetmemişti. "Bir kere engerek olan her zaman engerektir. Bu doğru değil mi? Öyleyse  ld r beni. Bunu yapmazsan aptallık etmiş olursun. Aramızdaki ilişki hep böyle bitecekti."

Sylvia'nın ifadesi okunamıyordu. "Hayır."

"O zaman vur bana, en azından!"

Cezalandır beni. Lorelei bunu kendi başına yapamazdı, önemli bir şekilde değil.

Sylvia'nın sessizliği karşısında Lorelei  fkelendi. Ona düello izi onurunu bile vermemişti. Belki de en büyük ceza buydu: Tüm olanlardan sonra Sylvia'nın ona konumunu ve bu yüzden asla sahip olamayacağı şeyleri hatırlatmanın yollarını bulması. "şimdi bile bana nispet mi yapıyorsun?"

Sylvia'nın yüzü buruştu. Ve sonra ağlamaya başladı.

"Ben...ah..." Lorelei'nin tüm öfkesi bir anda söndü ve yerini yok edici bir paniğe bıraktı. "Bu da ne böyle? Ne yapıyorsunuz?"

"Buna dayanamıyorum." Sylvia kılıcını bıraktı ve tekrar yere yığıldı. Yüzünü ellerinin arasına gömüp inledi. "Johann'ı ben  ld rd m."

Lorelei yaralı bir hayvana yaklaşır gibi Sylvia'nın yanına diz çöktü. Bu kez Sylvia geri çekilmedi. Lorelei elinden geldiğince dikkatli bir şekilde onun yüzünü okşadı. İçten içe, yaptıklarından sonra ona bu şekilde dokunmaması gerektiğini biliyordu. Çamurun ve yorgunluğun altında Sylvia tertemizdi. Tüm yara izleri ışıkta parlıyordu. Sylvia ona dokunmak için eğildiğinde, Lorelei onun yanağındaki yaranın izini sürme arzusunu bastırdı.

"Kes şunu," dedi sertçe. "Bana bak."

Sylvia bakışlarını kaldırdı. Karlı kirpikleri gözyaşlarıyla ke eleşmişti. Lorelei rahat etmek için yaratılmamıştı ama Sylvia için denemek zorundaydı. "Onu sen  ld rmedin. Nixie'ler yaptı. Eğer

Düşen sen olsaydın, senin için yas tutmazdı. Çok yufka yüreklisin, Sylvia. Gözyaşlarını hak eden biri için sakla."

Sylvia burnunu çekti ve gözyaşlarını aceleyle sildi. "Evet.... Evet, haklısınız. Sanırım birlikte büyüdüğüm çocuk uzun zaman önce öldü. Ben sadece... her şeyin farklı olmasını dilemiştim."

"Sen yapman gerekeni yaptın," dedi Lorelei. "Ve çok daha büyük bir iyilik yaptın. O olmadan, gerçekten bir şansımız olabilirdi."

Sylvia kaşlarını çatı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ziegler'i Johann öldürmedi. Adelheid öldürdü."

"Adelheid?" Sylvia yankıladı. "Hayır.... Bu doğru olamaz."

"Öyle." Lorelei, Adelheid'in her zaman sağlam bir kararlılığa sahip olduğunu biliyordu. Şimdi onun da aynı derecede acımasız olduğunu biliyordu. Sylvia'dan Heike'nin dikkatini dağıtmasını istedikten sonra olanları, Adelheid'in Wilhelm'e suikast planını ve Ebul'deki Yevani'yi koruma teklifini anlattı.

"Daha az kötü olanı seçtiğimi sanıyordum. Ama yanılmışım. Korkuyordum. Hayatım boyunca korktum ve korkarım hep korkacağım." Şimdi tam bir aptal gibi gevezelik ediyordu ama duramadığını fark etti. "Her zaman şüphelendiğin kadar sefil ve korkak bir yaratığım. Huysuz, bencil ve acımasızım. Ama doğamdan daha iyi olmalıydım. Sana asla ihanet etmemeliydim."

Seni seçmeliydim.

"Azizler, Lorelei," diye tersledi Sylvia ve bu bir günah çıkarma gibi geldi. "Sen *bir insansın*. Burada ne olduğunu anlıyor musun? Kötü adam rolünü o kadar iyi oynadın ki, gittin ve kendini gerçekte olduğun kişi olduğuna ikna ettin. Dürüst olmak gerekirse, tanıdığım en az öz farkındalığa sahip insanlardan birisin!"

"Ben tamamen kendimin farkındayım! Sen güneşin kendisinden daha parlaksın.

Ve ben..."

"Yeter." Sesi titriyordu. "Hepimiz gibi sen de hatalar yaptın. Ama kendini görmüyor musun? Zeki ve gözlemcisin. Değer verdiklerinize karşı son derece korumacısınız ve kendi tarzınızda umutsuzca sadıksınız. Bir kez bile tamamen kendi çıkarların doğrultusunda hareket ettiğine inanmıyorum.

İyi ya da kötü, kendi çıkarınız için. Bu yönünüzü her zaman takdir etmişimdir."

Lorelei ne diyeceğini bilemedi. Birdenbire kızardığını hissetti. "Seni affediyorum." Sylvia sevinçle gülümsedi. Güneş ışığı gibi hissettiriyordu.

"Şimdi, o zaman. Eğer sana sarılırsam, tüm uzuvlarım bende kalacak mı?" "Göreceğiz."

Sylvia'nın daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Lorelei'yi kucaklayarak ezdi. Lorelei bir an için boğulacağını düşündü. Ama bir kez rahatladığında, gömleğinin nemli keteni ve kalbinin yanağına çarpması şaşırtıcı derecede güzeldi. Sylvia'nın parmakları nazikçe saçlarına dolandı ve onu kendisine doğru sabit tuttu. Bu basit şefkat neredeyse gözlerini yaşartacaktı ama Sylvia von Wolff'un önünde ağlamaktansa ölmeyi tercih ederdi. Ne de olsa eski alışkanlıklar zor ölürdü.

Lorelei geri çekildi ve Sylvia'nın bakışlarıyla karşılaştı. Bir gün, söylemek istediği her şeyi ifade etmenin bir yolunu bulacaktı. "Teşekkür ederim."

"Tabii ki. I-"

"Onu birlikte aşağı indirebiliriz."

Sylvia sanki kafasına darbe almış gibi gözlerini kırptırdı. "Gerçekten mi? Ah. Evet, tabii ki. Adelheid! Her zamanki gibi tek fikirlisin."

"Odaklan, von Wolff."

Sylvia'nın ifadesi daha da bozuldu. Ama Lorelei yeniden kararlılıkla dolmuştu ve *duygular* konusundan hızla uzaklaşmaya istekliydi. Bunun yerine, Johann nehrin sularına gömüldüğünde Adelheid'in yüzündeki ifadeyi hayal etti: Kaybedecek tek bir şeyi kalmış bir kadının ifadesi.

Lorelei, "Johann, Adelheid'i sonuna kadar savunmaya hazırды," dedi. "Ama şimdi oyun alanı eşitlendi. Heike savaşçı değil ve Adelheid de kederden pervasızlaşacaktır. Ursprung'u önce biz bulursak, onunla ne yapacağımıza kendimiz karar verebiliriz."

"Peki Ruhigburg'a döndüğümüzde? Adelheid söz konusu olduğunda Wilhelm asla mantıklı düşünmeyecektir."

"Yapmak zorunda kalacak. O bile aşk gibi saçma bir şey için uğruna çalıştığı her şeyi bir kenara atacak kadar romantik değil."

"Bu saçma değil!"

Tam o sırada, güneş ışığı yoğun gölgelikten içeri süzüldü. Sylvia'nın kış gözlerinde yanan ciddi, ateşli öfkeyi aydınlattı. Onu yumuşak pastel renklere boyadı ve vahşi saçlarında dans etti. O bir sanat eseri idi. Her zaman öyleydi.

Lorelei, "Aynı fikirde olmadığımızı kabul etmek zorundayız," diye homurdandı. Başka türlü ona ihanet etmek olurdu.

Sylvia'nın yara izi, gülümsemesini gizlemeye çalışıyormuş gibi çukurlaştı. "İyi, iyi. Sanırım harekete geçmeliyiz."

"Öyle mi?" Lorelei kaşlarını kaldırdı. "Nerede olduğunu biliyorsun o zaman?" "Pek sayılmaz," dedi Sylvia neşeyle. "Ama wildeleute asla

beni daha önce yanlış yönlendirdi."

Lorelei baktı at onu İnanılmaz bir şekilde. "Ve o gitti
Yani daha önce iyi."

"Hayattayız, değil mi? Bunun küçük bir zafer olduğunu söyleyebilirim."

"Pek sayılmaz. Ama sanırım onları alabildiğimiz yere götürmeliyiz." Lorelei içini çekti. "Yolu göster o zaman."

YİRMİ DÖRT

BÖĞLEDEN SONRA yağmur yavaşlamıştı. Yağlı su incileri yapraklardan sarkıyor ve örümcek ağlarının ince iplikleri üzerinde parlıyordu. Etraflarında damlayan suyun gümüşü sesi yankılanıyordu.

Nem, havayı boğucu bir ağırlığa büründürmüştü. adanın üzerine ağır bir şekilde yerleşti.

Gökyüzünün görebildiği kısmı bir çürüğün mor rengindeydi. Lorelei'ye Himmelstehen'in zirvesini hatırlattı. Nerede olurlarsa olsunlar, artık Küçük Deniz değildi.

Her *seferinde bir sorun*, dedi kendi kendine.

Sinsi akşam, adanın boğazını kesen bir bıçak gibi ufukta kendini gösterirken, karanlığın içinden bir ışık küreciği göz kırptı, sonra bir diğeri. İnce ağaçların arasında asılı duruyorlar, bir nehrin akıntısına kapılmış gibi kışkırtıcı bir şekilde sallanıyorlardı. Onlara ne kadar uzun süre bakarsa, boynundaki zincir o kadar sıcak yanıyordu.

"Kovalamanız için birkaç vahşi hayvan buldum."

"Ah?" Sylvia'nın sesindeki heyecanın bu kadar sevimli olmaya hakkı yoktu.

Durdu ve gözlerini kısarak çalıların arasına baktı. Bir düzine hayalet ışık havada dans ediyor, birbirlerinin etrafında neşeyle dönüyordu. Lorelei daha yakından incelediğinde, her bir altın auranın içinde peri benzeri bir figürün en zayıf şeklini seçebildi: dallar kadar narin ve ince uzuvlar ve ateşten diller gibi saçlar.

"Oh, hayır," dedi Sylvia küçümseyerek. "Bunlar irrlicht. Eğlence olsun diye sizi yoldan çıkarırlar."

"Ah, elbette. Diğerlerinden farklı olarak."

Uzaklarda bir yerde, nixie-şarkısının vızıltısını duyabiliyordu.

"Yaklaşıyoruz," diye teklif etti Sylvia.

"Harika," dedi kız huysuzca.

Nixie'lerin sesi ona eziyet ediyordu. Lorelei suyun yüzeyinde kayganlaşan kan görüntüsünden kurtulamıyordu. Johann'ı ormanda gördüğüne yemin ediyordu; irrlicht'in ürkütücü ışıltısı Johann'ın baş döndürücü şeklini izliyordu. Ölülerden biri daha onun lejyonuna katılmıştı. Boğazında gelincikler gibi açan kan izleri ve morarmış dudaklarıyla orada duruyordu. Gözlerinde bir suçlama vardı.

Beni öldürdün.

Bu, onun da onlara yapmayacağı bir şey değildi. Ona da söylemek istiyordu ama bunun kendisine pek bir faydası olmayacaktı, Sylvia için de çok güven verici olmayacaktı. Lorelei onun yerinde olsaydı, akıl sağlığının sınırlarında gezinen ya da en iyi ihtimalle wiedergänger, yani ölülerin yüzlerini maske gibi takan yaratıklar için bir mıknaş olan biriyle birlikte olmak istemezdi.

"Lorelei?" Sylvia ona tekil bir endişeyle baktı. "Neye bakıyorsun sen?"

"Hiçbir şey," dedi umursamazca. O zaman bir wiedergänger değil. Ne büyük hayal kırıklığı. "Ölümle aram iyi değildir."

Sylvia tereddütle, "Bir keresinde bana seni rahatsız ettiğini söylemiştin," dedi. "Bununla ne demek istedin?"

Dikenli duvarının arkasındaki güvenliğe çekilmek için sert bir şekilde cevap vermeyi düşündü. Ama Sylvia'nın bakışlarındaki kararlılık ve sesindeki şefkat Lorelei'yi olduğu yerde sabitledi. *Ugh*. Onun affını kazanmak istemişti. Onu içeri almanın -ve ona gerçeği söylemenin- başlamak için yeterince iyi bir yer olduğunu düşündü.

"Bazen hayaletler görüyorum," dedi isteksizce.

"Gerçekten mi?" Sylvia sanki onları da görebilecekmiş gibi boynunu bükerek ormana doğru baktı. "Ziegler mi?"

"Bazen," dedi. "Başkaları da var."

"Kardeşin mi?"

"Evet. Biz çocukken..." Lorelei bu hikâyeyi yıllardır kimseye anlatmamıştı ve anlattığında Sylvia'nın gözleriyle karşılaşmaya katlanıp katlanamayacağını bilmiyordu. Zihni bedeninin hemen üzerinde sürüklenerek anının kendisine dokunmadan geçip gitmesine izin verdi. "Onu benimle birlikte tapıntan gizlice kaçmaya ikna etmişim. Ruhigburg'dan bazı adamlar Yevanverte'ye açılan kapıdan geçerken ben de doğa bilimciliği oynuyordum."

Burada söyleyebileceği daha çok şey olduğunu düşünüyordu. Ama olayların tam olarak nasıl geliştiği onu hep şaşırtmıştı. Gerçekten kaç kişilerdi? Herhangi biri neye benziyordu? Onu rahatsız eden en küçük, en önemsiz detaylardı.

"Onu öldürdüler. Bu onlar için bir oyun gibiydi."

"Bu...bu korkunç."

Sylvia'nın gözlerindeki acı onunla alay ediyordu. Tüm gerçeği öğrendiğinde, ona böyle acılı bir şefkatle bakmayacaktı. "Bana kaçmamı söyledi ve ben de kaçtım. Kaçtım."

"Tabii ki yaptın-"

"Anlamıyorsunuz. Onu ölüme terk ettim. Onu terk ettim." Sesi aşağılayıcı bir şekilde kırıldı. "Gördüğünüz gibi, ben her zaman bir korkak oldum. Hayatta kalmak için herkesi ve her şeyi feda edebilirim."

Lorelei gözlerini kapattı. Kendisini beklediğini bildiği şeyi görmeye dayanamıyordu. Ayıplama. İğrenme. Suçlama. Ama Sylvia'ya tekrar bakmaya cesaret ettiğinde, gözleri acı verici bir şekilde yumuşaktı.

"Başka ne yapabilirdin ki?" Sylvia dirseğini eline alarak onu kendine çekti. "Lorelei, diğer her şeyde olduğu gibi bu konuda da mantıklı ol. Sen bir çocuktun. Seni de öldürebilirlerdi. Öldürmedikleri için çok şanslısın."

"Şanslı olduğumdan emin değilim." Kelimeler boğazında düğümlendi.

"Başlangıçta ben de öyle olduğumu düşünmemiştim." Sylvia pişmanlıkla gülümsedi. "Aaron'u tanıımıyordum ama eğer bu onun son eylemiyse, inanılmaz derecede cesur ve nazik biriydi. Senden adalet istemedi Lorelei. Senin yaşamını istedi."

Omzunun üzerinden Aaron'u belli belirsiz seçebiliyordu. Ebedi gölgesi, işkencecisi, küçük kuzusu.

Yüzü hâlâ çocuksu bir yuvarlaklığa sahipti, bedeni hâlâ hantaldı. Kendini onun gözlerini kırpmadan bakmaya zorladığında, bu bakışın her zaman hayal ettiği kadar uğursuz olmadığını gördü. Aslında, adamın yüz hatlarını neredeyse hiç seçemiyordu. Sanki bulanık suların altında yatıyormuş gibi örtülmüşlerdi. Bunun farkına varmak onu neredeyse nefessiz bırakıyordu. Adam ondan uzaklaşıyordu.

Belki de gitmesine izin vermeyen oydu.

"Yaşamak," diye tekrarladı. "Artık nasıl yaşayacağımı bildiğimden emin değilim."

"Şimdilik sadece nefes al." Sylvia avuçlarını yukarı kaydırarak çenesini kavradı. "Bana odaklan. Benimle kal."

Yıllardır yapıyorum, diyebilirdi. Nasıl söyleyemezdi ki?

Ama ağzından çıplak bir nefes çıkışı çıktı.

"Deneyeceğim."

Ormanın derinliklerine indikçe daha da garipleşiyordu. Sanki karanlığın içinden onlara göz kırpan binlerce göz varmış gibi hissediyorlardı. Devrilmiş kütüklerden beyaz mantarlar fışkırıyor, solungaçları onlar geçerken dalgalanıyordu. Sporlar belli belirsiz biyolüminesan özellikteydi ve karanlıkta ateşböcekleri gibi parıldıyorlardı. Her şey yeşil kokuyordu, rutubet ve çürüme gibi.

Burada, kendi ortamında, Sylvia daha hafif görünüyordu. Arada bir duruyor, bir komşusunu çağırır gibi ağaç gövdelerine hafifçe vuruyor ya da köklerine su dökmek için çömeliyordu. Yırtık pırtık yaprak pelerinleri içinde ortaya çıkan Waldschratten'ler onunla konuşup ziynet eşyaları ve ekmek kırıntıları alıyorlardı. Her şey açıkça saçma geliyordu ama Lorelei'nin Sylvia'ya güvenmekten başka çaresi yoktu. Yabanılın onu asla yanlış yönlendirmediğini iddia ediyordu.

Lorelei, Sylvia'nın da onu hiç yoldan çıkarmadığını düşündü.

Lorelei'nin önünde ilerleyerek sarmaşıklarla dolu bir dalı cesurca geri çekti. Lorelei'nin aklından onu düşünceliliği için azarlamak geçse de itiraz edecek gücü kendinde bulamadı. Avuç içleri son birkaç saati zonklayan bir acı ile mutluluk veren bir uyuşukluk arasında gidip gelerek geçirmişti. Sylvia'nın yanından geçip gitti ama neredeyse baş aşağı, yerdeki devasa bir çukura düşüyordu.

Bir adım geri çekildi. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" Sylvia kendini beğenmiş küçük bir gülümsemeye, "İşte buradayız," dedi.

Lorelei bunda gurur duyulacak bir şey göremiyordu. Aslında neye baktığını da bilmiyordu. Kenara doğru eğildiğinde, karstik bir kaynağın yanında durduklarını fark etti. Su ayna gibi pürüzsüzdü, akik taşı gibi mavinin imkânsız tonlarıyla çevriliydi. Ondan hiçbir güç yayılmıyordu. Kendi bitkin yüzünün yansıması şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Ursprung *bu* mu?"

"Ne? Hayır, elbette değil," diye itiraz etti Sylvia. "Burası bir su altı mağaraları ağına çıkıyor. Waldschratten Ursprung'un bunların ötesinde bir yerde olabileceğini söyledi."

"Mağaralar," diye tekrarladı Lorelei.

"Evet," dedi Sylvia parlak bir sesle. "Nixie'ler evlerini bu gibi yerlere yapma eğilimindedirler, bu yüzden onlara inanmaya meyilliyim. Dalış yapmamız gerekecek."

"Oh," dedi Lorelei kuru bir sesle. "Harika."

Sanki bir işaretmiş gibi, karanlık bir şekil havuzu kesti. Bir nixie.

Lorelei'nin kalbi göğüs kafesine doğru çılgınca çarpıyordu. Tek görebildiği, dünyanın üzerinde kristalleşen potansiyel trajediydi. Tek düşünebildiği, çalkantılı kızıl sulara sürüklenen Johann'dı. Sylvia'nın panik içindeki yüzünü, Alp onu o dağ gölünün altına sürüklerken saçlarının çılgınca dökülüşünü. Buna tekrar katlanıp katlanamayacağını bilmiyordu.

"Bana güveniyor musun?" Sylvia sordu.

Bu kez cevabı tereddüt etmeden geldi. "Tabii ki biliyorum."

Sylvia ona gülümsedi. "O zaman gidelim."

"Planın bu kadar mı? Gidelim mi?"

Sylvia onu görmezden geldi ve ayaklarını suya sarkıtarak kendini yere bıraktı. Lorelei isteksizce ona katıldı. Ezilmiş çimenlerin tatlı kokusu aralarında dolaşıyordu. Lorelei ceketini silkti ve arkasından yere bıraktı. Yüzeyden kırılan ışık Sylvia'nın yüzünde dans ediyordu. Gözleri neşeyle parlıyordu ve Lorelei bir kez daha sefil bir *düşkünlüğe* kapıldı. Sylvia'yı her şey mutlu ediyordu. Onları öldürebilecek bir şey bile.

Nixie-şarkısı altlarından yükseldi ve büyü, koğuşlarına karşı sıcak bir şekilde kıvılcımlandı.

Lorelei Sylvia'ya güveniyordu. Güvenmek zorundaydı.

Sylvia onun tereddüt ettiğini hissetmiş gibi elini Lorelei'in elinin üzerine koydu. Nixie suyu bir bıçak gibi kesti, sonra ancak bir ayak önlerinde yüzeye çıktı. Mırıldanmaya başladığında Sylvia'nın parmakları Lorelei'in parmaklarına kenetlendi. Onların çağrı ve yanıtlarıyla iletişim kurmalarını izlemek tuhaf bir şeydi. Nixie sudan bir elini kaldırdığında Lorelei'deki her şey geri çekildi. Sylvia'nın yanındaki yere bir şey koydu ve sonra neredeyse muzip bir gülümsemeye bir kez daha daldı. Kalp şeklindeki tek bir pul çimenlerin üzerinde duruyordu ve güneş ışığında bir opal gibi parlıyordu.

"Bu ne için?" Lorelei sabırsızlıkla sordu. "Ne yazıyordu?"

"Hiçbir şey *söylemedi*." Sylvia tartıyı aldı ve parmaklarının arasında çevirdi. "Bu bir hediye. Tam olarak ne için olduğundan emin değilim. Ama sanırım bu güvenli bir geçiş yapabileceğimiz anlamına geliyor."

"*Sanırım* ve yapmalıyım güven verici ifadeler değildir."

"Ne kadar uğraşırsanız uğraşın her şeyi planlayamazsınız." Sylvia ekledi, "Serbest dalış yapmayı biliyor musun?"

"Neden ben- Hayır, tabii ki hayır!"

"Ah... O zaman hemen takip etmek isteyeceksiniz."

Lorelei cevap veremeden Sylvia derin bir nefes aldı ve suya daldı. Lorelei'nin kalbi refleks olarak boğazına doğru fırladı. Sylvia onun altında, suyun dibinde beyaz bir leke gibi duruyordu.

Bahar. Karanlık siluetler onun etrafında dönüyordu. Yukarıdan korkunç derecede küçük görünüyordu.

Lorelei onu takip etmeyi düşünecek kadar bile aklını yitirmişti. Yine de derinlerde bir yerde, Sylvia von Wolff söz konusu olduğunda *mantıklı* kalmak için hiçbir şansı olmadığını biliyordu. Kalbini zaten kaybetmişti. Bir şey daha olsa ne olurdu?

Lorelei nefesinin içinde kabarmasına izin verdi. Kendini bundan vazgeçiremeden suya daldı. Soğuktan nefesinin kesilmesini bekliyordu ama yüzeyin altı garip bir şekilde sıcaktı ve inanılmaz derecede karanlıktı. Sadece yukarıdan süzülen tek bir altın ışık sütunu karanlığı yararak aşağıya süzülüyordu. Lorelei'nin saçları etrafına dağıldı ve güneşe doğru uzandı.

Gözleri karanlığa alıştığında, etraflarının nixie'lerle çevrili olduğunu gördü. Kaya oluşumlarının çenelerinde uzanıyorlardı. Daha aşağıda yüzüyor, havuzun dibini sıyrıyor ve arkalarından kum bulutları savuruyorlardı. Ürkütücü derecede güzeldiler, yüzgeçleri yarı saydamdı ve doğaüstü bir parıltıyla ışıldıyordu. Bazıları altın, bazıları gümüş, diğerleri ise değerli taşlar kadar parlaktı. Hepsinin dişleri onları parçalayacak kadar keskindi.

Nixie'nin şarkısı suda yankılanıyor, onun özünde yankılanıyordu. Karadayken, büyü koruyucuları tarafından boğuluyordu. Ama burada, herhangi bir aryadan daha tatlı geliyordu. Burada renkler daha canlı görünüyordu. Kalbinin her atışını vücudundaki her nabız noktasında hissedebiliyordu. Ya coşkudan ya da oksijen yoksunluğundan başı dönüyordu. Belki de ikisi o kadar farklı değildi.

Sylvia ona tekrar baktı. Gözleri açık bir alev kadar parlaktı. *Beni takip et* der gibi bir el salladı. Hava Lorelei'nin ciğerlerini yakıyordu ve bu ona hareket etmeye devam etmesi gerektiğini hatırlatmaya yetti. Aşık bir aptal gibi burada boğulmayı göze alamazdı. Sylvia'ya doğru yüzerken, nixie'ler etraflarında dolanıyor, kışkırtıcı bir şekilde yaklaşıyorlardı. Perdeli ellerinin fırçasının gömleğinin kabaran kumaşına değdiğini hissedebiliyordu. Bazıları o kadar yaklaşmıştı ki, dudaklarını onunkilere değdirmek istediklerinden korktu. Onlar

Korkunçtu ama çok da güzeldi. Eğer Tanrı'yla konuşmanın, yüce bir şeye gözlerini dikmenin bir yolu varsa, bu kesinlikle yakındı.

Birkaç nixie, kaynağın kaya yüzündeki dar bir açıklıktan yüzerek geçti. Sylvia hiç tereddüt etmeden onların peşine takıldı. Lorelei tereddüt etti. Eğer Sylvia'nın bu yaratıklara olan güveni onu öldürecek bir şeyse, Lorelei ona musallat olmak için bir dybbuk olarak geri dönecekti. Bunun sonunu duymasına asla izin vermezdi. Kendini çelikleştiren Lorelei parmak uçlarını taşa sürttü ve kendini içeri bıraktı.

Beklediğinden daha dardı. Kayalar sırtına sürtünerek ona yaklaştı. Panik baş gösterme tehlikesiyle karşı karşıyaydı, nefesini karnının içinde tutma çabası ciğerlerini zorluyordu. Parmaklarının bir seğirmesiyle suyun akıntısını çekiştirdi. Akıntı yanından hızla süzülerek geçti ve onu açık suya doğru yönlendirdi.

Yukarıdan aşağıya bir ışık süzüldü. Sylvia ona doğru yüzdü, saçları sönmüş bir mumdan çıkan duman gibi etrafında dalgalanıyordu.

Lorelei'nin görüşü kenarlardan karardı. *Biraz daha uzağa.*

Bir ciğer dolusu su onu bir taş gibi batıracakken nefes alma dürtüsüne yenik düşemezdi. Büyüsü onları yüzdürürken umutsuzca yüzeye doğru tekmeledi. Birlikte, nefes nefese su yüzeyine çıktılar. Lorelei son gücüyle kendini karaya çekti, sığıyor ve öksürüyordu.

Ciğerlerine çektiği her hava, sanki kırık bir camla doluymuş gibi korkunç bir şekilde yanıyordu. Sylvia rahatlama ve şaşkınlık arasında bir duyguyla onu izledi.

Lorelei, "Bu bana bir daha asla seni körü körüne takip etmemem gerektiğini öğretecek," diye homurdandı.

Sylvia gülmeye başladı. "Bu inanılmaz değil miydi?"

Sylvia'ya ne kadar uzun süre bakarsa, bu düşünceye o kadar az katılıyordu.

Sylvia adeta pırıl pırıldı, saçları erimiş gümüş gibi etrafında toplanmıştı. Lorelei sonsuza dek onun gülümsemesinin ışığında güneşlenmek istedi.

Onun kaprislerinin akıntısına kapılmak istiyordu. Nefesi kesilene kadar onunla tartışmak istiyordu. Sahip oldukları süre boyunca onu tekrar tekrar zarıfçe incitmek istiyordu.

Açlığının derinliği onu korkutmuştu.

"Sanırım öyleydi," dedi boğuk bir sesle.

Sylvia'nın dudakları aralandı. Gözleri kapüşonlu ve karanlık bir şekilde davetkârdı, sanki düşünceleri aynı çılgın "*istiyorum, istiyorum, istiyorum*" döngüsünü takip ediyordu. Ona bir an daha öyle bakarsa Lorelei onu öpüp bayıltacaktı.

Lorelei aceleyle, "Yola çıkmalıyız," dedi.

Sylvia boğazını temizleyerek, "Doğru," dedi.

Mağaranın derinliklerine doğru ilerlediler. Sis zeminde sürükleniyor, dizlerinin etrafında girdaplar oluşturuyordu ama tepedeki taşta bulunan yarıklar gün batımının en soluk ışıklarını içeri alıyordu. Eğrelti otları yetersiz ışıktla inatla büyüyor, kendi doğaüstü parıltılarını yayıyorlardı. Suyun içindeki aether yoğunluğunun her şeyi biraz tuhaflaştırdığını düşünüyordu. Ludwig buraya bayılırdı.

Bu iş bittiğinde, diye düşündü Lorelei, *bunun gibi harikulade binlerce manzara görecek*. Önemsediği başka hiç kimse onun gözetiminde ölmeyecekti.

Sonunda mağara geniş bir kireçtaşı havzasına açıldı. Gökyüzünün mükemmel yuvarlak bir penceresini içeri alıyordu ve buradan bir şelale göklerin kendisinden yuvarlanıyor gibiydi. Çağlayan buz gibi gümüş renginde parlıyor ve bir pınara boşalıyordu. Toprak ayaklarının altında ılık ve canlıydı, havanın kendisi de sanki etraflarında kristaller yüzüyormuş gibi parıldıyordu. O anda içini sessiz bir huşu duygusu kapladı. Bunu yanlış anlamak mümkün değildi.

Bu Ursprung'du.

Uzun bir süre ikisi de bir şey söylemedi. Lorelei her zaman rasyonelliğiyle övünmüştü ama son birkaç hafta, doğa felsefesinin tüm dünyayı açıklayabileceği fikrinden tamamen vazgeçirmişti onu. Vahşi bir şey vardı ve

Bu yerle ilgili büyölü bir şey, açıklanamaz bir şey, bir nixie'nin şarkısının heyecanı gibi. Sylvia'nın görüntüsü gibi-

"Başardık!" Sylvia elini tutup sıkarken Lorelei acıdan boğuk bir ses çıkardı. Tendonlarının her biri çığlık attı, binlerce ateş kolunu yırttı.

"Oh, Azizler!" Sylvia ellerini ağzının üzerine kapattı. "Çok özür dilerim!"

Lorelei gözleri kararırken, "Sorun yok," diye homurdandı. "Sadece... dikkatli ol."

Başka hiçbir şey olmasa bile, düşüncelerini hüzünlü puslarından etkili bir şekilde arındırmıştı. Bir an için kendini Albisch Ursprung masalındaki çocuk gibi hissetti. Neredeyse tepesinde bir ejderhanın öldürüldüğünü, gümüş kanının hâlâ açık olan bir yaradan toprağa düştüğünü hayal edebiliyordu. Böyle bir gücün kanında dolaşması nasıl bir his olurdu? Kendisini ya da halkını korumak için bir daha asla kimseye muhtaç olmayacaktı. Ama Ursprung onu gücüne layık bulsa bile, avlanacaktı. Aşağılanacaktı.

Bu tek başına çok yüksek bir bedeldi.

Lorelei, "Bir örnek alacağım," dedi.

"Elbette." Sylvia'nın sesi hâlâ saygıyla mırıldanıyordu.

Lorelei çantasından bir şişe çıkardı ve ellerini suya daldırdı, yarı yarıya kabarmalarını bekliyordu. Neyse ki gerçek bir Brunnestaader ile bir Yeva'yı ayırt edemiyor gibiydi - ya da belki de ruhunuzun içeriğini okuyabilmesi için sihirli sözcükleri söylemeniz gerekiyordu. Alay ederek şişeyi doldurdu ve mantarını kapattı. Başka bir dünyaya ait bir parıltı yayarak yüzünü soğuk gri ışıkla yıkadı. İçinde elmas gibi parıldayan parçacıklar dönüyordu ama suları şaşırtıcı, uyumsuz bir siyahtı. Sanki gece gökyüzünü şişelemiş gibi görünüyordu. Ayağa kalktı ve onu tekrar sakladı.

"Lorelei."

İrkilerek etrafında döndü. Sylvia ona belirsizlik, umut ve beklentinin garip bir karışımıyla bakıyordu.

tam olarak anlamlandıramıyordu. Yüzü pembe bir renk almıştı. Lorelei ona kendini iyi hissedip hissetmediğini sormayı düşündü. "Evet mi?"

Sylvia ayaklarının üzerinde kaydı. "Bir dakika buraya gelir misin?"

"Şimdi mi?" Hâlâ yapması gereken pek çok şey vardı. Öncelikle bandajlarını değiştirmeli ve kalan malzemelerini kataloglamalıydı. Yolculukları sırasında nelerin kaybolduğunu bilmiyordu. Çantasını karıştırmaya başladı. "Meşgulüm."

Sylvia orada durmuş, okunamayan bir ifadeyle ona bakıyordu. Uzun birkaç dakikanın ardından, dramatik bir *hmp* ile topuklarının üzerinde döndü!

Lorelei ancak hokkasını beceriksizce açmayı başardıktan sonra Sylvia'nın kendisine hayal kırıklığıyla baktığını fark etti. Hokka elinden fırladı ve yere çarptı. Mürekkep kuyudan dışarı taşı ve taşın üzerine aktı.

Seni aptal, diye kendini azarladı.

Çantasını pınarın kenarında bırakarak Sylvia'nın peşinden gitti.

YİRMİ BEŞ

SYLVIA'yı kamp kurarken yarı yolda **BULDU**.

Çadırlarının parçaları, eşyalarının yarısı gibi mağaranın zeminine gelişigüzel dağılmıştı. Sylvia uyurken giydiği kürklerden oluşan bir yığının üzerine tünemiş, nemli saçlarını lal taşlı bir tokayla başının tepesine tutturmuştu. Birkaç inatçı bukle, büyüleyici bir şekilde dağılmış olarak gözlerinin önünde sallanıyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Sylvia ona baktı ve şaşkınlıkla hafifçe soludu. Saçlarını tuttuğu elini bıraktı ve saçları omuzlarına döküldü. İğne gürültüyle yere çarptı ve taş duvarlarda yankılandı.

"Hiçbir şey." Sesinde bir parça mahcubiyet vardı. Bu ona hiç benzemiyordu, neredeyse Lorelei'yi gülümsetecekti. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Sana bakmak için bir nedene ihtiyacım var mı?" Sonra Lorelei kendine hâkim olarak durakladı. Eğer hayatında sadece bir kez eşit huylu olabilecekse, bunun şimdi olması gerekiyordu. Bu onu ne kadar korkutsa da, hırçınlığının arkasına saklanamazdı. "Seninle konuşmak istiyordum."

Sylvia şimdi oldukça şüpheli görünüyordu. "Öyle mi?"

Lorelei, "Düşünüyordum," dedi. "Oldukça fazla."

"Evet. Bunu yapmaya meyillisin."

Lorelei -çok asil bir kendini tutma gösterisiyle- yorum yapmaktan kaçındı. Aşk söz konusu olduğunda, eylemler ona kolay gelirdi. Duygularını güzel sözlerle ifade etme alışkanlığı pek yoktu.

kelimelerle - ya da hiç, eğer yardım edebilirse - ve kendini bu göreve adanmak için en üst düzeyde odaklanması gerekecekti.

"Dün bana asla kendi çıkarlarım doğrultusunda hareket etmediğimi söylemişsiniz. Sanırım bir bakıma haklısın. Hayal kırıklığına uğrayabilmek için sık sık talihsizlikler icat ediyor ve kendi mutluluğumu engelliyorum, tıpkı beni asla gerçekten tanıyamamaları için başkalarını uzak tuttuğum gibi. Dünyaya kalbimi kapatarak ilerledim." Sylvia'nın gözleriyle karşılaşmaya cesaret etti. "Sana aramızda hiçbir şey hayal edemediğimi söylediğimde yalan söyledim."

Uzaklardan akan suyun sesi geliyordu. Sylvia'nın artık nefes almadığını düşünüyordu.

"Yaşanan her şeye rağmen, bulunabilecek bir güzellik olduğuna beni inandırdın. Bulaşıcı neşen, kaprislerin, kendini korumaktan tamamen yoksun oluşun... Sen benim olmadığım ve hayran olduğum her şeysin. Sana sahip olabileceğim düşüncesi beni dehşete düşürdü - seni daha da mahvedebileceğim düşüncesi," diye itiraf etti. "Size bağlılığım dışında sunabileceğim hiçbir şey yok. Ama eğer bana sahip olursan, ben..."

Bu tam anlamıyla bir aptallıktı. Burada mahsur kalmışlardı, ikisi de yaralı ve utanç içindeydi. Onlar yürüyen ölü kadınlardı. Ama şimdi değilse, ona ne zaman söyleyebilirdi ki?

"Ben senimim," diye bitirdi sözlerini.

Sylvia öylesine saklamadığı bir mutlulukla gülümsedi ki Lorelei'nin kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. "Bu fazlasıyla yeterli. İsteyebileceğim tek şey bu. Eğer izin verirseniz, güvenliğinizi sağlamak için bir yol bulacağım.

-Ve Yevanverte'deki diğer herkesin. Bunun için hayatımı ortaya koyabilirim."

Lorelei kendisine değer veren birini kendinden uzaklaştırarak beş yılını boşa harcadığına inanamıyordu. Beş yıl boyunca, politik olarak uygun olduğu anda onu bir kenara atacak bir adama kendini sevdirmeye çalışmıştı. Beş yıl boyunca soyluların gözüne girebilmek için kendisinden yeterince uzaklaşmıştı. Onları asla memnun edemezdi. Ama Sylvia onun ruhunun derinliklerine bakmış ve hiç çekinmemişti.

Lorelei sadece ağlamamak için bile olsa güldü. "Gerçekten mi?"
"Yapardım."

"Eğer gece gelirlerse, bana kılıcını ödünç verirsin." "Tabii ki veririm."

"Eğer bizi uzaklaştırmaya çalışırlarsa, sen-"

"Lorelei, lütfen," diye fısıldadı ve Sylvia'nın sesindeki özlem neredeyse onu çözüyordu. "Benden istediğin her şeyi yapacağımı bilmelisin."

Lorelei onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Senin var olman nasıl mümkün olabilir? Bir peri masalından fırlamış gibisin."

"Sen de öylesin. Ama ben de en az senin kadar gerçeğim." Sylvia'nın sesi alçaldı ve tatlı bir tonla ekledi: "O zaman lütfen devam edip beni öper misin?"

Arzu içine bir kanca gibi saplandı. Nasıl konuşacağını hatırlaması bir anını aldı. "Nasıl istersen."

Lorelei eldiveninin bir parmağını dişlerinin arasına aldı ve dikkatlice çekerek çıkardı, sonra diğerini. Sylvia onun eldivenleri çıkarmasını hayranlıkla izledi. Dikkatle bandajlarını çözdü ve bir kenara koydu. Yaraları kapanmıştı ama her biri yıldız patlaması şeklinde olan yara izleri hâlâ hassas durumdaydı. Sylvia onları görünce usulca nefesini tuttu. Dayanılmaz bir şefkatle Lorelei'nin bileklerinden birini kavradı ve avucuna bir öpücük kondurdu. En ufak bir acı kırıntısıyla kenarlı bir sıcaklık onu sardı.

"Lorelei-"

"Üzülme." Başparmağını Sylvia'nın alt dudağının üzerinde gezdirdi. Ağzının sıcaklığı neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı. Sylvia'nın nabzının dokunuşuna karşı hızlandığını hissedebiliyordu. Elinden geldiğince dikkatli bir şekilde parmaklarını Sylvia'nın ensesindeki saçlara geçirdi ve dudaklarını birbirine değdirecek kadar eğildi. Sylvia, Lorelei'nin gömleğinin kumaşını öyle bir şiddetle kavradı ki Lorelei'nin dengesi bozuldu.

"Yemin ederim, eğer-"

Sylvia onu tekrar, derin, yavaş ve coşku dolu bir şekilde öptüğünde, yaptığı her türlü itiraz elinden alındı. Birdenbire hiçbir şey düşünemez hale gelmişti. Tadı lavanta gibiydi - nehir gibi, derin ve karanlık. Sylvia sanki aralarındaki herhangi bir boşluk dayanılmazmış gibi ona doğru eğildi.

Lorelei bir kolunu Sylvia'nın beline doladı ve onu yere indirdi, beyaz saçları kürklerin üzerinde ay ışığının dökülmesi gibi yayılıyordu. Sylvia yeleğinin düğmelerini çözmek için uzandı ama Lorelei bileklerini yakaladı ve başının üzerinde sabitledi. İçini kavuran acı ani ve kör ediciydi.

"Siktir," diye tısladı. Sonra da: "Özür dilerim."

Sylvia doğrulmak istedi ama Lorelei ağırlığını ona verdi ve boynunu Sylvia'nın boynuna gömdü. Boğuk kahkahası Lorelei'nin kulağının kabuğunda dans etti. "Tanrım. Sen iyi misin?"

Canını *yaktı* ama gururu ve kendi hayal kırıklığı kadar değil. Kendini her konuda, hatta nefretinde bile metodik bir insan olarak görüyordu. Fantezilerinde bile. Sylvia'ya yapmak istediği o kadar çok şey vardı ki. Sylvia'ya acı çektirmek, yalvartmak ve boşaltmak istediği her türlü iğrenç, umutsuz arzuyla dolu binlerce karşılaşma tasarlamıştı. Kendi adını hatırlayamayana kadar onu becermek istiyordu. Onun kendisinden başka bir şey düşünmemesini istiyordu: elleri ve ağzı onun üzerinde, zevkini nasıl kontrol ettiği. Kendi bedeninin sınırlamalarına hiç bu kadar içerlememişti.

Görüşündeki lekeler nihayet netleştğinde, "Korkarım şu anda biraz kısıtlıyım," dedi.

"Daha zaman var." Sylvia onun çenesini kavradı, dudaklarında sevgi dolu bir gülümseme oynayıyordu. "Seni nasıl istersem öyle istiyorum. Acımasız olmanı istiyorum, şefkatli olmanı istiyorum, en iyi ve en kötü halini istiyorum. Azizler. *Seni* istiyorum Lorelei ve ben-"

Lorelei onu tekrar öptü, çürütecek kadar sert. Arzu bir bıçak gibi içinden geçti, o kadar keskindi ki neredeyse acı veriyordu. Lorelei geri çekildiğinde birbirlerine baktılar, nefesleri ağırlaşmıştı.

karanlık. Sylvia'nın gözbebekleri kocaman açılmıştı. Lorelei onun nabzının boğazının çukurunda çılgınca attığını görebiliyordu. Kafese kapatılmış, çılgınca bir şeydi.

Seni istiyorum Lorelei.

Tüm vücudu bu sözlerle şarkı söyledi. Onun her şeyini istiyordu. Onun her küçük iğnesi, uygulayabileceği her zalimlik, her yetersiz tatlılık diline bal gibi damlıyordu. Lorelei kendini böyle hissedebileceğini hiç düşünmemişti. Tutkuyla, doyumsuzca, pervasızca. Tüm kontrolünün çözülüp elinden kayıp gitmesi, tüm duvarlarının yıkılması onu dehşete düşürüyordu. Sylvia'nın şu anda onu tüketmekle tehdit eden şeyin bir kırıntısını bile yaşamasına ihtiyacı vardı.

Lorelei boğuk bir sesle, "Gömleğinin düğmelerini aç," dedi.

Sylvia tereddüt etmeden itaat etti. Nasırlı parmakları pırıl pırıl parlayan sedef düğmeler boyunca ilerledi. Santim santim acı çekerek kendini açtı. Lorelei'nin ağzı kurudu. Parmak uçlarını karnının düzleminde gezdirdi, kol düğmelerindeki narin gümüşler teninde kayarak tüylerini diken diken etti. Sylvia onu açlıkla izledi, boğazı beklentiyle titriyordu.

Bu haliyle nefes kesiciydi, arzulu ve tamamen ona aitti. Gölge desenler teninin üzerinde dantel gibi dalgalanıyordu. Lorelei onun üzerine eğildi, dilinin düz kısmını göğüs kemiğine bastırdı ve aşağıya, daha aşağıya sürükledi. Parmakları saçlarına yerleşirken Sylvia yumuşak bir şekilde inledi. Lorelei parmaklarını sürekli olarak Sylvia'nın kalça kemiklerine dayadı.

"Hâlâ çok fazla giyiyorsun."

"Sen de öyle," diye
homurdandı Lorelei.

Sylvia pantolonundan ve iç çamaşırlarından paralı asker edasıyla sıyrıldı. Akli hâlâ yerinde olsaydı, Lorelei bu yüzden onunla dalga geçebilirdi. İnce keten gömleği hâlâ omuzlarına gevşekçe dökülüyordu. Lorelei onun göğüslerinin kıvrımlarına hayranlıkla baktı ama bakışları köprücük kemiğinin hemen üzerinde, Lorelei'nin dikişleri boyunca kusurlu bir şekilde iyileşmiş olan yaranın kenarına kaydı. Sylvia

bakarken yakaladı ve kolunu düzeltti. Ve yeleğine uzandığında, bu kez Lorelei ona karşı koymadı.

Arkasında yerde biriken kumaş bir sese dönüştü.

Sylvia onu öptü, dili dudaklarının kenarlarında gezindi. Sylvia'nın parmakları kravatını çözmek için umutsuzca çalıştı ve sonunda kopardığında, ağzını boğazından aşağı sürükledi. Sonra gömleğinin üzerinde çalışmaya başladı, her bir fildişi düğmeyi göz deliğinden öyle hassas ve saygılı bir hassasiyetle kaydırды ki neredeyse utanacaktı. Memnun olunca gömleği omuzlarından öyle bir çekti ki Lorelei yırtılacağından korktu. Parmaklarını kemerine geçirdi ve ağırlaşmış gözlerle Lorelei'ye baktı.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı.

"Teşekkür ederim."

Lorelei'nin boğazı utanç verici bir şekilde daraldı. Daha önce hiç kimse ona bunu söylememişti. Hiç kimse ona Sylvia'nın şu anda baktığı gibi bakmamıştı, nefessiz ve arzulu. Tanrım, ona istediği her şeyi vermek istiyordu. Onu mahvetmek istiyordu. Sylvia'nın dizinden uyluğunun iç kısmındaki narin deriye doğru bir çizgi çizerken ona attığı bakış erimişti.

"Söyle bana," dedi. "Hâlâ zalim olduğumu düşünüyor musun? Bunun derinliğini görmek ister misin?"

"Lütfen," dedi Sylvia nefes nefese.

Lütfen. Daha önce hiç bu kadar güzel bir ses duymamıştı.

Lorelei onun kalçasının kıvrımını öptü, sonra daha aşağıya. Sylvia'nın kalçaları Lorelei'nin dokunuşunu karşılamak için ısrarla kalktı ve gözlerini kapatırken kirpikleri titredi. Lorelei'nin kendini toparlaması için tüm kontrolünü kullanması gerekti. Ama vücudunun sıcaklığı ve Sylvia'nın dudaklarından dökülen adının sesi karşısında soğukkanlılığını nasıl koruyacağından emin değildi. Onu tekrar tekrar reddederken çaresizlik gözlerini aydınlattı. Neredeyse katlanılamayacak kadar fazlaydı. Hiç bitmesini istemiyordu.

Sylvia onu bu acıdan kurtarması için yalvardığında zamanın onlardan ne kadar uzaklaştığından emin değildi. Sylvia

Sylvia'nın saçlarını acıtacak kadar sert bir şekilde çekerek ürperdi ve sonra ona karşı gevşedi. Teni kızarmış ve terden bir parıltıyla kaplanmıştı.

O bir hayaldi, inanılmaz derecede güzeldi.

Sylvia ona ısılt ısılt gülümsedi. Lorelei bunu yüksek sesle söylediğini fark etmemişti.

Onun aşkının ışığında sonsuza dek güneşlenmek için her şeyini verebilirdi. Ama şimdilik, onu içinden aydınlatılmış, parıldayan, sıcak ve güvende hissedene kadar öptü.

Lorelei sulu bir şafak ışığına uyandı.

Dün gece tamamen gerçek dışı hissetmişti ama Sylvia gümüş gözlerini açtığında, bu onun içinde bir heyecan yarattı. Sylvia von Wolff'un ona *gülümsediği* bir dünyada var olmak ne kadar tuhaftı. Sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi birbirlerinin yanında uyandıkları bir yerde.

"Günaydın," dedi Sylvia soluk soluğa.

"Günaydın." Lorelei bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Ve sonra, hissetmeyi umduğundan daha fazla pişmanlık duyarak doğrulup oturdu. Gömleğine uzandı ama Sylvia bileğini yakaladı.

"Bana bırak."

"Telaşlanmana ihtiyacım yok-"

"Buna ihtiyacın olmadığını biliyorum," dedi, "ama ben istiyorum. Beni mutlu etmek istemiyor musun?"

Sıcaklık boynunu tırmaladı. "Her şeyden çok."

"O zaman anlaştık."

Kızın durumu düzelince eşyalarını topladılar ve Ursprung'un kenarında öylece durdular. Yüzeyi, sanki saatlerini yıldız ışığını içerek geçirmiş gibi, sıcaklıktan yoksun bir şekilde parlıyordu. Lorelei bundan sonra olacıklardan bu kadar korkarken, yaşadıkları cennetten ayrılmak istemiyordu. Adelheid'in sözleri aklına geldi.

Kendisine bir nebze olsun kamuoyu onayı kazandıracağını düşünse Yevani'yi kurtların önüne atmakta tereddüt eder miydi sizce? Wilhelm'e seni koruması için güvenmek yapacağın en büyük hata olur.

Lorelei henüz kaynağın ne gibi bir güç vereceğini bilmiyordu ama bunu ona vicdanen teslim edip edemeyeceğini de bilmiyordu. "Ona bulamadığımızı söyleyebiliriz."

Kelimeleri durduramadan ağzından çıkmıştı. Sylvia'ya bakmaya cesaret ettiğinde, Lorelei'nin düşündüğünden daha az şaşırılmış görünüyordu. Hafifçe gülümsüyordu ama gözlerini hüznü dolduruyordu. "İtiraf ediyorum, aynı düşünce benim de aklımdan geçti."

Yani namuslu Sylvia von Wolff'un aklına arada sırada haince düşünceler geliyordu. Neredeyse Lorelei'yi güldürecekti. Eğer onsuz dönerse, ona ne yapacağını bilmiyordu. Ama hem onu hem de kaprislerini kontrol altında tutmanın başka bir yolu **o l s a y d ı** ...

Lorelei çekingen bir tavırla, "Bunu kendimiz için alabiliriz," dedi. Sylvia'nın gülümsemesi düştü. "Öyle mi?"

"Onun için uygun olsaydı, ikimizden birine saldırırdı."

Gördükleri onca şeyden sonra Sylvia bile onu savunacak bir argüman bulamamıştı. "Evet, sanırım yapardı. Ama onu korumak istikrarı sağlamanın en iyi yoludur. Ayrıca, onu gerçekten böyle bir güce sahip olmak?"

"*Ben* istemiyorum. Eğer içimizden biri olacaksa, bu sen olmalısın. Sen olmalısın."

Sylvia başını salladı. "Ben mi?"

"Ona sadakat yemini ettin. Ursprung'un gücüyle onu koruyabilirsin. Her zaman olmak istediğin danışman olabilirsin. Daha da iyisi, onu kendi kuklan haline getirebilirsin. Düşmanlarını uzak tutmak için sana güvenirse sana -ya da Albe'ye- ne yapabilir?"

Sylvia'nın bakışları Ursprung'a kaydı. Suları çağırırçasına parıldıyordu. Yayıdığı doğaüstü parıltı Lorelei'yi sessiz, bastırılmaz bir merakla doldurdu.

"Yıllardır büyü kullanmadım. Savaştan beri."

Lorelei yumuşak bir sesle, "Ben olsam bu konuda baskı yapmazdım. Ama affedilmeyi hak ediyorsun."

Sylvia soluk soluğa güldü ve gözyaşlarını yakalamak için bileğini gözünün altından geçirdi. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun? Albe'deki o pınara dokunmaya korkuyordum, biliyorsun. Beni eksik bulacağından endişelendim. Hâlâ da endişeleniyorum."

Lorelei söylediklerini güçlükle algılayabildi. Burada, bu kutsal yerde, Sylvia'nın yüzündeki düzlemleri ve yara izlerini g m şleyen ışıkla birlikte, bu hayatında duyduğu en saçma Şeydi. "*Sen mi? Arzulu* mu buldun?"

Sylvia cevap vermek için ağzını açtı ama Lorelei devam etti.

"Sylvia von Wolff, tanıdığım en asil ve en Şefkatli kadın. Vahşi doğanın dostu. Sınırsız umut dolu. Bu sefil dünyanın hala barındırdığı tüm sevinçlere ve büyüye açık. Kim daha fazla hak edebilir ki?"

Sylvia cevap vermedi. Birdenbire elleri Lorelei'nin çenesinde sıcak, dudakları Lorelei'nin dudaklarında yumuşak ve tatlıydı. Lorelei bir an için onun uzun beyaz kirpiklerine bakmaktan başka bir Şey yapamadı. Kalbi Őefkatten neredeyse acı verecek Şekilde sıkışmıştı. Hiçbir Şey bu kadar doğru hissettirmemiŐti.

Arkalarından tanıdık bir ses yankılandı: Heike. "Biliyordum."

YİRMİ ALTI

ADELHEID VE HEIKE sadece birkaç metre arkalarında DURUYORDU, saçlarının uçlarından damlıyordu. Karanlık şekillerdi mağaranın ürkütücü ışıltısına karşı oyulmuş.

Heike, Lorelei'nin onu hiç görmediği kadar farklı görünüyordu; sanki içinde bir şeyler çatlamış ve beceriksizce üstünü örtmüştü. Ama bütün bu dağınıklığına rağmen, kararlı bir amaç için yanıp tutuşuyordu. Lorelei, Adelheid'in yüzündeki ifadeyi çok iyi tanıyordu. Yıllar boyunca her gün o ifadeyi takınmıştı. Yeşil gözlerinin içinde yanan soğuk ateş, onları öfkesinden başka her şeyden arındırıyordu. Hepsi de lanetli kadınlardı. Şiddet onları kırmış ve yeniden güçlendirmişti ve geride bıraktığı keskin kenarlar onları tehlikeli kılıyordu.

"Ursprung'dan uzak dur," dedi Adelheid. "Bunun sana ne yapacağını bilmiyorsun."

Lorelei isteksizce Sylvia'nın gitmesine izin verdi.

"Sen de öyle." Adelheid alayla gülümsedi.

"Buraya nasıl geldin?" Sylvia nefes nefese sordu.

"Adımlarınızı takip etmek o kadar da zor değildi."

Onların gelişi sürpriz olmamalıydı. Normalde Lorelei çevresiyle daha uyumlu olurdu. Ama bir zamanlar onun gücü olan tek fikirliliği, dünyasının kapsamını daraltmıştı. Değerli bir gece için, ikisinden başka hiçbir şey yoktu. Ne kadar da aptalmış.

"Bu bir çıkmaz," dedi Lorelei. "Oyunu takdire şayan bir şekilde oynadın Adelheid, ama piyonların tükendi. Her şey bitti."

"Bu iş daha bitmedi." Adelheid kollarını açtı ve saçlarındaki ve giysilerindeki su bir sis bulutu halinde ondan ayrıldı. Bir mızrak kadar keskin ve bir ısı pırıltısı gibi kaynayarak önünde birleşti.

Sylvia'nın çenesi gerildi. "Adelheid, barış! Bunu konuşabilir ve mantıklı olabiliriz-"

"Hayır. Bir ömür boyu yetecek kadar konuşma duydum."

Kendini ileri fırlatmadan önce onlara verdiği tek uyarı buydu. Suyu bir kırbaç haline getiren çelik ve öfke dolu bir yaylım ateşiydi. Bir fırtınanın gücüyle savruldu, sonra Lorelei'nin kaburgalarına dizlerinin üzerine düşmesine neden olacak kadar sert bir şekilde çarparak buza dönüştü. Çarpmanın etkisiyle paramparça oldu, kırıklar parlak, takırtılı bir sesle taşın üzerine yağdı.

Lorelei'nin kendini toparlayamayacağı kadar hızlı bir şekilde parmaklarını esneterek kırbacı yeniden birleştirdi. Havayı kesti ve Sylvia'nın omzuna, tam yarasının üzerine kararlı bir darbe indirdi. Ucuz bir vuruştı ama etkiliydi. Sylvia boğuk bir acı nefesi verdi.

Adelheid bu fırsatı onu silahsızlandırmak için kullandı. Bileğiyle bir fiske daha vurdu ve Sylvia'nın kılıcı elinden fırladı. Yerde bir uçtan bir uca kayarak çan sesine benzer bir *çınlamayla* mağara duvarına çarptı. Su Adelheid'in ayak bileklerinin etrafından kıvrıldı ve açık avucuna aktı. Yavaşça kristalleşerek bir kargıya dönüştü ve doğrudan Sylvia'nın boğazına doğrulttu.

"İyi dövüştün," dedi alaycı bir ifadeyle. Bakışları Lorelei'ye kaydı, Lorelei yere yığılmıştı. "Sakin kıpırdama. Onu şimdi öldürmek bana acı verir ama mecbur kalırsam yaparım."

Sylvia omzunu tutarak Adelheid'e ters ters baktı. "Nihayet ellerinde yeterince kan var mı?"

"Neden bahsediyor bu?" Heike talep etti.

Adelheid çenesini tuttu ve onu görmezden geldi.

"Ona hâlâ söylemedin mi?" Lorelei homurdandı. "Wilhelm'in işini bitirdikten sonra mı yoksa önce mi söylemeyi planlıyorsun?"

Heike'nin ağızı açıldı, sonra tekrar kapandı. Ama yüzünde bir gölge belirdi: şüphe. Lorelei'nin kullanabileceği kadar zayıf bir nokta. "Yalan söylüyorsun."

"Adelheid, Wilhelm'e Ebul'daki eylemsizliği nedeniyle kızgın. Ursprung'un gücünü kendisi için almayı planlıyor ve-"

Adelheid soğukkanlılıkla, "Ona nasıl bir güç sunabileceğini görmeyi planlıyorum," diye cevap verdi. "Kımıldama."

Gözlerini aydınlatan belirsizliğe rağmen Heike, aether'ı yönlendirmeye hazırlanıyormuş gibi ellerini kaldırdı. Buz bıçağı Sylvia'nın narin boğazının alt tarafına bastırılmışken Lorelei ağzını bir daha açmaya cesaret edemedi. Onu kaba kuvvetle durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Adelheid, Johann'ın büyü konusunda olduğu kadar yetenekliydi.

-Ve iki kat daha kontrollü.

Adelheid pınarın yanına çömeldi ve avuçlarını suya daldırdı. Avuçlarına aldığı suyu dudaklarına götürüp içerken su karanlık ve durgundu. Birkaç dakika boyunca olduğu yerde kaldı, çenesi yukarı doğru eğikti ve bekliyordu... tam olarak neyi? Bulutların ilahi bir şekilde dağılmasını mı?

Hiçbir şey olmadı.

Lorelei'nin nefesi kesildi.

Adelheid ayağa kalktı ve sanki bir açıklama bekliyormuş gibi sertçe onlara doğru döndü. Yüz ifadesi şaşkınlıkla buruşmuştu. Lorelei bir kez daha peri masallarının tutarsızlığından neden nefret ettiğini hatırladı. Belki de çok küçük bir doz almıştı. Belki de kendini suya bırakması gerekiyordu. Belki de ejderhayı öldüren çocuk gibi boğulmaya ihtiyacı vardı.

Ya da belki daha basit bir şeydi.

Lorelei gülümsemekten kendini alamadı. "Eksik bulundunuz."

Adelheid'ın yüzü soğuk, sessiz bir öfkeyle buruştu. "Bu nasıl olabilir? Benim davam adil."

"*Davanız* mı?" Heike'nin kafasında yavaş yavaş bir anlayış belirmeye başlamıştı. "Yalan söylemiyorlar mı? Bunu *sen* mi yaptın? Bütün bunları?"

Adelheid gözlerini sıkarak kapattı. Gözlerini yeniden açtığında soğuk maskesi yerine oturmuştu. "Bunu bizi korumak için yaptım."

"Biz mi?" Heike yineledi. "Bunun *bizim* için olduğunu söylemeye cüret mi ediyorsun? Johann öldü, Adelheid ve Ludwig de yolda! Hepimizi ortadan kaldırına kadar durmayacaksın -bu Tanrı'nın unuttuğu krallıkta beni kurtarabilecek tek kişiyi öldürene kadar!"

"Ben kimim o zaman? Seni güvende tutabilirdim," diye yalvardı Adelheid. "Wilhelm seni canlı canlı yerdı."

Lorelei gözlerini kaçırdı. "Bu ne kadar dokunaklı olsa da..."

Onu görmezden geldiler. Heike ellerini saçlarında gezdirdi. "Tanrım, hayal görüyorsun. Tıpkı tüm hikâyelerin vaat ettiği gibi. Ursprung hak etmeyenlere felaketten başka bir şey getirmiyor. Yaptığın tek şey ölüm, hepsi bir hiç uğruna."

Adelheid başını eğdi. "Hayır. Hiçbir şey için değil. Hâlâ başka bir yol var."

Vardı. Korkunç bir bedel karşılığında hâlâ onun gücünü ele geçirebilirdi.

"Yapma bunu," diye bağırdı Lorelei. "Bu seni öldürecek, seni aptal!"

Adelheid tereddüt etmedi. Dalışa geçti ve bir sıçramayla su yüzeyinin altına daldı.

Üçü kaynağın kenarında toplandı. Göründüğünden çok daha derindi. Adelheid saçları parlak bir altın damarı gibi gittikçe daha da alçalıyordu. Ursprung'un yüzeyinde parıldayan ılık bir kalp atışı gibi titreşiyordu. Sonra köpürmeye ve tıslamaya başladı. Aether, çarpmaya hazır şimşek gibi havada çatırdadı.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından su -ve Adelheid- tamamen durgunlaştı. Kaynağın dibine yerleşti, ciğerleri ceplerindeki taşlar gibi suyla doldu. Gözleri görmeden onlara baktı, sonra da kapandı. Dudakları gülümsemeye benzer bir şekilde ayrılmıştı.

Lorelei, Heike'ye, "Onu çıkarmama yardım et," diye çıkıştı. "Şimdi." Heike ilk kez şikâyet etmedi.

Birlikte, aether onu yüzdürürken, Adelheid'i yüzeye çıkardılar. Su yüzünü çizdi, yanaklarını nemli ve dudaklarını parlak bıraktı. Saçları yüzüne yapışmış ve etrafına yayılmış bir hale gibi yüzeyin üstünde süzülüyordu. Neredeyse uyuyor gibi görünüyordu, zehirli bir elmayı ısırılmış bir kız gibi.

Heike boğuk bir hıçkırıkla gözlerini kaçırdı. Sylvia'nın rengi soldu. "O... değil mi?"

Lorelei elinden geldiğince dikkatli bir şekilde onu kıyıya sürükledi. Vücudunda hiçbir nefes kıpırdamadı. "Sanırım-"

Adelheid'in gözleri birden açıldı.

Lorelei geri çekildi. Adelheid'in gözleri mavinin garip bir tonundaydı, alacakaranlıktaki okyanus kadar derin. Havada parıldayan aether zerreciklerini yansıtan kıvılcımlarla belli belirsiz parlıyorlardı. Sadece yarı canlı ve yarı insan görünüyordu.

Adelheid öksürdü ve yan tarafına yuvarlandı. Ağzından Lorelei'nin mümkün olduğunu düşünebileceğinden çok daha fazla su aktı. Sözlerini bitirir bitirmez tekrar bir yığın halinde yere yığıldı ve yumuşak bir iniltiyle kendi üzerine kıvrıldı. Dudakları zayıfça aralandı, su ve kanlı tükürükle kayganlaşmıştı. Ama gözleri aşırı parlak ve cam gibiydi, mağarayı doymak bilmez bir merakla seyrediyordu. Sanki dünyayı ilk kez görüyormuş gibi görünüyordu.

"Adelheid," dedi Sylvia kararsızca. "Sen... iyi misin?"

Adelheid titreyerek kendini dik konuma getirdi. "Evet. Hissediyorum..."

Elini yüzünün önüne doğru kaldırdı. Sanki kendi vücudu mükemmel bir makineymiş gibi parmaklarının bükülüşünü, bileğinin kıvrılışını hayranlıkla izledi. Yavaşça, su şişman damlacıklar halinde teninden kalktı. Sanki yerçekimi tersine dönmüş gibi gökyüzüne doğru süzöldüler, her biri bir inci gibi parlıyordu. Hava nemden bunaltıcı bir şekilde yoğunlaştı. Mağaranın kaygan taş duvarlarından damlayan eğrelti otları, Adelheid sanki güneşmiş gibi ona doğru kıvrıldı.

Lorelei aniden kızardığını hissetti ve hızla kızaran ellerine baktığında, kanının derisinin yüzeyine doğru itildiğini dehşetle fark etti.

"Her şeyi hissediyorum."

Adelheid'in altın rengi saçları ensesinden havalandı. Su, kalın ve öfkeli bir bulut halinde üzerinde toplandı. Yağmur mağaranın açıklığından önce yavaş yavaş, sonra da sağanak halinde yağmaya başladı. Bir dolu taşı Lorelei'nin alınına çarptı ve yüzünü korumak için bir kolunu havaya kaldırdı. Adelheid'in merkezinde olduğu bir fırtınanın ortasında duruyorlardı.

"Adelheid," diye bağırdı Sylvia, "bunu yapmak zorunda değilsin. Bundan hep birlikte kaçabiliriz."

"Ve ordularını bana karşı toplamak için Albe'ye dönmene izin mi vereyim? Hayır.

Çocukluk günlerimiz çoktan geride kaldı, Sylvia."

Sylvia'nın yüzü kararlılıkla sertleşti. "O zaman bana başka seçenek bırakmıyorsun."

Adelheid ona kayıtsızca baktı. "Durduğum yerde kanını kaynatabilirim."

Lorelei buna inandı. Odadaki basınç kulaklarını patlattı. En yetkin büyücülerden bile böyle bir şey görmemişti. Onu ayakta tutan tek şey Adelheid'in teninin hastalıklı solgunluğuuydu. Böyle bir gücün her zaman bir bedeli vardı, tıpkı topladığı her masalın vaat ettiği gibi.

Lorelei dudağını büktü. "Öyleyse yap."

Adelheid o korkunç, insanlık dışı bakışıyla onu kıstırdı. Ama Lorelei'nin kanının kaynamasından ziyade, kaynaktan gelen su Adelheid'in arkasında yükseldi. Ürkütücü bir berraklıktaydı, sanki camda korunmuş çarpan bir dalga gibiydi ve Adelheid onun altında bir tanrıça gibiydi.

Kollarını öne doğru attı.

Lorelei kendini hazırladı. Eğer Adelheid baygınlık geçiriyorsa, onu saptırabilirdi. Nefesini içine çekerek, iradesini kendisine doğru savrulan dalgaya odakladı. Dalga, Lorelei'nin gücünün zerresine sahip değilmiş gibi işe yaramaz bir şekilde savruldu. Suyun üzerinden geçip onu ayaklarından aşağı yuvarlamasından önce şaşırarak bir anı bile olmamıştı. Yönünü bulamadı. Sanki denize sürüklenmiş ve binlerce fersah aşağıya atılmış gibiydi. Lorelei çırpındı

yere çarptı ve Heike'nin kafatasının kireçtaşı duvara donuk bir *çatırtıyla* çarptığını görmek için tam zamanında kendini sabitledi. Yere yığıldı.

Adelheid sadece bir pişmanlık titreşimiyle onu inceledi. Sonra da kaçtı.

"Durdurun onu!"

Eğer teknelere ilk o ulaşırsa, geri kalanları burada bırakacaktı. Lorelei ayağa fırladı. Heike yerde sersemlemiş bir halde yatıyordu, başının arkasındaki yaradan bir damla kan sızıyordu. Lorelei'nin onu görünce midesi bulandı.

Sylvia Heike'nin yanına çömeldi ve parmağını burnunun altına koydu. "Hâlâ nefes alıyor, sadece baygın. Büyük ihtimalle sarsılmış."

"Güzel," dedi Lorelei soğukkanlılıkla. "Ona göz kulak ol. Ben Adelheid'ın peşinden gideceğim."

"Ne?" Sylvia ağzından kaçırdı. "Hayır! Onun peşinden gideceğiz."

"Heike'nin bizim veremeyeceğimiz tıbbi müdahaleye ihtiyacı var. Bir sonraki en iyi şey onu izlemek. İkincisi..."

Söylenecek çok şey ve çok az zaman vardı.

İkinci olarak, sana zarar gelmesine dayanamazdım. Sensiz bir dünyada var olamazdım.

Sensiz nasıl bir ben var?

Lorelei uzun zamandır Sylvia'ya rağmen ve onun sayesinde var olmuştu. Bütün kelimeler dilinde düğümlendi. Sonunda, "Eğer ölürsen, Ruhigburg'dakilere burada olanları anlatacak kimse olmayacak," cümlesinde karar kıldı.

Sylvia alay etti. "Ben ölmeyeceğim."

"Bana bunun sözünü veremezsin."

"Sen de yapamazsın!" Sylvia kızardı. Tanrım, çok *inatçıydı*. "Yaşamak için korkudan çok daha fazlası var Lorelei. Hayatında bir kez olsun, senin başkaları için endişelendiğin gibi birinin de senin için endişelenmesine izin ver." Sylvia onun yanağını kavradı ve bakışlarını sabit tuttu. "Bırak senin için *ben endişeleneyim*."

Sylvia'nın parlayan gözlerinde özgürlüğü gördü.

Belki, sadece bu seferlik, böyle bir hikâyenin kahramanı olabilirdi. Belki, sadece belki, bu kâbusun diğer tarafında onu bekleyen sonsuza dek mutlu bir hayat vardı.

"Peki, seni imkansız aptal. Ne yapmamızı öneriyorsun?"

"Tam olarak senin önerdiğin gibi." Sylvia kaşlarını çattı. "Eğer ona karşı hayatta kalmayı umuyorsak, Ursprung'u kullanmam gerekecek."

"Emin misin?"

Sylvia ona muzipçe sırıttı. "Benden şüphe mi ediyorsun? Söylediğin tüm o nazik sözleri geri mi alacaksın?"

Lorelei ona kesinlikle kaba bir bakış fırlattı. Sylvia güldü. Ursprung'a yaklaştıklarında ayıldı. Sylvia bir sunağın önünde tövbe eden biri gibi diz çöktü. Hem Lorelei'nin hem de Adelheid'in dokunuşuyla su hareketsiz kalmıştı. Ama Sylvia parmaklarını pınara daldırdığında, tüm mağara canlanmış gibiydi. Hava, Lorelei'nin ensesinde iç çekti. Her garip, güzel çiçek Sylvia'ya doğru uzanıyordu. Işıltılı aether bantları bileklerinin etrafında dönüyordu.

Ve suyu dudaklarına götürüp içtiğinde, sanki ayın kendisini yutmuş gibiydi. Işık teninin altında çiçek açtı ve yumuşak bir şekilde dışarıya doğru yayıldı. Gözleri bile baharın garip, harikulade gücüyle parlıyordu.

Mondscheinprinzessin.

Hayır, seni aptal, diye düşündü Lorelei. Sadece Sylvia.

Yine de Sylvia kalkmasına yardım edene kadar dizlerinin üzerinde kaldı.

YİRMİ YEDİ

ADELHEID SAĞ olsun, oradan ayrılmak varmaktan çok daha kolay oldu. Nixie istilasına uğramış sulara yüzmek yerine. mağaranın duvarından bir çıkış oydu. Pürüzsüz taş duvarlardan durmadan su damlıyordu. Binlerce yıllık sabırlı erozyon bir anda sona ermiş ve bitmişti. Lorelei neredeyse minnettar olacaktı.

Mağaraların dışında sis, ormanı yutacak kadar yoğunlaşmıştı. Kalın, ağır çileler halinde sürükleniyor ve sanki Ursprung'un garip büyüyle aşılınmış gibi parıldıyordu. Lorelei burnunun bir karış önündeki elini zar zor görebiliyordu. Büyüsüyle sis perdesini ittiğinde, sanki katı bir duvara çarpmış gibi hissetti. Belli ki sadece bir ya da belki de iki hanımefendiye cevap veriyordu.

"Bu konuda bir şey yapabilir misin?"

Sylvia neredeyse özür dilercesine, "Çok çaba sarf etmeden olmaz," diye cevap verdi. Lorelei, Sylvia'nın gözlerini dolduran ürkütücü, kutsal ışığa alışabileceğini hiç sanmıyordu. "Hâlâ büyü kullanmaya alışmaya çalışıyorum. Ve sanki o tüm gücüyle büyüye tutunuyormuş gibi hissediyorum."

Mükemmel.

"Yakınımda kal," dedi Lorelei. "Seni bu olayda kaybetmek istemiyorum."

Tuzak köklerin ve sudan kayganlaşmış kayaların üzerinden dikkatle ilerlediler. Karanlık şekiller -bir ağacın çatallı dalı, liken damlası- arada bir karanlığa **k a r ı ş ı y o r** ve çevrelerini canavarlaştırıyordu. Onlar geçerken her şey kıllanmış, düşmanca ve tetikteydi.

Bir dal kırıldı.

Sylvia hemen tepki verdi, sırtlarını birbirine bastırdı ve kılıcının kabzasını kavradı. Şu anda bile, dünyadaki tüm güç parmaklarının ucundayken, hâlâ o dayanıksız gümüş kılıcın sağlam konforuna uzanıyordu. Lorelei ellerini kaldırdı, havadaki nemi koparmaya hazırlanıyordu. Bir an geçti ve sonra bir an daha. Orman nefesini çekip tuttu ve o ürkütücü, imkânsız durgunluk tekrar üzerlerine çöktü.

Lorelei kollarını indirdi, gölgelerden başka bir şeye atlamadığı için kendini aptal gibi hissediyordu. Belki de Adelheid çoktan gitmişti. *Prinzessin*'i alıp Ruhigburg'a kadar kıkırdarak onları burada bırakmak kolay bir şey olurdu. Lorelei olsa böyle yapardı.

Ama Adelheid'i artık çok daha iyi tanıyordu; onları canlı bırakarak işini şansa bırakmazdı ve Sylvia'nın Johann'a yaptıklarının bedelini ödediğini görmek isterdi. Adelheid'la dövüşme ihtimali onu dehşete düşürmüştü. Onları sanki sıkıldığı oyuncak bebeklerden başka bir şey değilmişler gibi sağa sola savuruyordu. Sylvia-

"Lorelei, orada!"

Ağaç hattından bir buz parçası fırladı, ince bir ay ışığı iğnesi. Sylvia tepki vermeyi bile düşünmeden kılıcını çekti ve savurdu. Buz çarpmanın etkisiyle paramparça oldu.

Lorelei'nin arkasında büyü havayı titretti. Sis içinden bir silüetin hayalet gibi belirdiğini görmek için tam zamanında döndü. "Arkanda!"

Adelheid onlara doğru ilerledi. Elinin bir hareketiyle nehirden büyük bir sütun fışkırdı ve kapalı bir yumruk gibi üzerlerine indi. Sylvia bir küfürle onu büyüyle yakaladı ve elinden geldiğince yönünü değiştirdi. Su yere çarptı -Lorelei'nin istediğinden çok daha yakına- ve üzerlerine kan gibi sıçradı. İçinde bulundukları durumun acımasız gerçekliği ortaya çıktı. Ne kadar güçlü olursa olsun, Sylvia hâlâ beş yılın pasını üzerinden atamamıştı. Adelheid ise en iyi zamanlarını yaşıyordu ve öfkeliydi.

Adelheid çabucak toparlandı. Etraflarındaki su birikintileri titredi, sonra Adelheid'in eline ince bir buz kılıcı olarak geri sıçradı. Yüzü acımasız bir amaçla buruşarak kılıcı Sylvia'nın kalbine sapladı. Usta bir büyü kullanıcısı onu anında eritebilir ya da buharlaştırabilirdi. Ama Sylvia gözlerinde kararlı bir ateş parıltısıyla Adelheid'in kılıcına kendi kılıcıyla karşılık verdi ve kılıcının kabzasını iki eliyle destekledi. Adelheid'in buzdan kılıcı çarpışmanın etkisiyle paramparça oldu ve çıkan ses gök gürültüsü gibi çınladı. Adelheid hüsrana dolu bir haykırıyla kendi çeliğini çekti.

Lorelei, Sylvia'yı hiçbir çekincesi olmadan, tam anlamıyla kendi halinde hiç görmemişti. Bir nehrin akışı gibi hareket ediyordu, her hareketi akıcıydı. Adelheid onun darbelerine karşılık verdi. İkisi arasında, onun takip edemeyeceği kadar hızlı, mükemmel koreografili bir dans gibi görünüyordu. Umutsuzca müdahale etmek için bir açık aradı ama pervasızca vurma riskini göze alamazdı, yoksa Sylvia'yı canlı canlı şişleyebilirdi.

Sonunda Sylvia, Adelheid'in kılıcını yakaladı ve kılıçlarını birbirine kilitledi. Kılıcı kolayca çapraz muhafazaya doğru kaydırdı ve bir hamleyle açıklığın diğer tarafına gönderdi. Kılıç donuk bir *gümbürtüyle* nehre düştü. Adelheid nefessiz bir şaşkınlık sesi çıkardı.

"Hiçbir zaman iyi bir eskrimci olmadın," dedi Sylvia, Lorelei'nin bir zamanlar sinir bozucu bulacağı bir gülümsemeyle. Şimdi ise neredeyse göz kamaştırıcıydı. *Ahh*. Sylvia kılıcını vücuduna doğru savurdu ve kılıcın ucundan su fışkırdı. "Teslim ol, Adelheid. Bu planı iptal et, ben de hayatını bağışlayayım."

Adelheid yüz ifadesini düzeltti. Neredeyse acı bir eğlenceyle, "Artık pek de iyi bir kanalcı sayılmazsın," dedi.

Etraflarındaki sis bir kasırga gibi dalgalandı ve kalın, öfkeli bulutlar halinde pıhtılaştı. Gök gürledi ve sonra gökyüzü yarıldı. Yağmur saniyeler içinde onları sıırıslam etti. Sylvia'nın saçları rüzgârda savruldu ve yapraklar etrafında çılgınca uçtu. Kendi gücünü çağırdı. Yüzündeki gerginliğe bakılırsa, fırtınayı kontrol etmek için mücadele ediyordu. Onu ve Adelheid'i çevreleyen yağmur damlaları havada dondu,

onları bir su perdesiyle örtüyordu. İzlemesi korkunç olduğu kadar muhteşemdi de. Lorelei bir an için gerçekten de kolayca eşleşebileceklerini düşündü.

Sonra Adelheid'in gözleri eterik bir ışıkla parladı. Askıdaki yağmur suyu bir taş gibi düştü. Doğrudan Sylvia'ya doğru bir su sütunu fırlattı ve Sylvia çarpmanın etkisiyle geriye doğru sendeledi. İkinci yayılım ateşi geldiğinde Lorelei onu başka yöne çevirmeye çalıştı ama dörtnala koşan bir atın dizginleri parmaklarının arasından kayıyormuş gibi hissetti. Ancak bu kez Sylvia hazırды. Kendisine doğru akan suyu yarmak için tam zamanında elini uzattı; su, nehrin yatağındaki bir taş gibi her iki yanından akıp geçti.

Adelheid misilleme yapmakta tereddüt etmedi. Ellerini bir kez daha esnetti ve tepesindeki yağmur doluya dönüştü. Lorelei kendini yeni bir rüzgârdan korumak için bir kolunu havaya kaldırdı ve gözlerine kaçan suyun soğuk acısına karşı dişlerini sıktı. Bulanık görüşünün içinden Sylvia'nın yüzündeki panik ifadesini okuyabiliyordu. Adelheid'in büyüğü başka bir uzvuyken, Sylvia'nınki ağırlığını hâlâ test ettiği kaba bir silahtı. Ama Adelheid sonsuza dek böyle devam edemezdi. Kan ter gibi şakaklarında boncuk boncuk birikti ve bir burun deliğinden damladı.

Tıpkı kral ve aynası gibi, diye düşündü Lorelei acı acı. Bu güç onu öldürüyordu. Aether her zaman kullanıcısının bedenini zorlardı. Hiç kimse bu kadarını kanalize edip hayatta kalmayı umamazdı, özellikle de çalınmışsa.

"Bunu neden yapıyorsun?" Sylvia fırtınanın uğultusu arasında bağırdı.

"İlerlemenin başka yolu yok," diye cevap verdi Adelheid. "Hasatlarımız tarlalarda çürürken, evlerimiz yanarken, ailem ve tebaam açıktan ölürken Wilhelm boş boş oturdu. Şimdi de kendi hırsları uğruna hepimizi feda etmeyi planlıyor. Buna izin veremem."

"Sana yardım ederdik! Ben size yardım ederdim."

Adelheid dudağını büktü. "Her zaman çok saf oldun, Sylvia. Wilhelm'in işi bittiğinde bu ülke mahvolmuş olacak. Sahip olduğunuz her türlü etki yok olacak. Değer verdiğiniz kültür de

hepimiz asimile olmaya zorlandığımızda seyreltildi. Bazılarımız tamamen yok olacak." Brunnestaad'ın uçsuz bucaksız genişliğini işaret edercesine kolunu uzattı. "Gözlerinizi açın. Bizler zaten birer kalıntıyız. Ölümümüzü hızlandırmaya cesaret edebilir misin?"

Bir zamanlar hepsi kraliyet ailesindendi. Onları düşürdüğü durum buydu: artık için savaşı köpekler.

"Kendimi pek çok şey yapmaya zorladım." Sylvia çenesini dikleştirdi. "Benim olanı koruyacağım."

Bunun üzerine Adelheid bir su kırbağıyla karşılık verdi. Lorelei hemen dikkatini Sylvia'nın ayaklarının dibindeki su birikintisine odakladı. Sylvia'yı korumak için buzdan bir duvar ördü. Sylvia ona doğru bakmadı ama Lorelei onun minnettarlığını neredeyse hissedebiliyordu. Lorelei ikisinin de ham gücüyle yarışmayı asla umamazdı ama kesinlikle başını belaya sokabilirdi. Lorelei Adelheid'in dikkatini dağıtabilirse, belki Sylvia kılıcıyla bir açık bulabilirdi.

Sylvia Adelheid'la arasındaki mesafeyi kapatmak için mücadeleye ederken, Lorelei Adelheid'a doğru buz parçaları ve su patlamaları gönderdi. İki rakibi olmasına ve Ursprung'un laneti yüzünden gücü azalmış olmasına rağmen, Lorelei'nin saldırılarını savuşturup Sylvia'ya karşı kendi saldırılarını başlatırken soğuk ve kontrollü bir şiddet otomatıydı. Ancak Sylvia'nın menzile girmesi için tek gereken bir anlık dikkat dağınıklığıydı. İnsanlık dışı bir hızla Adelheid'in koluna bir darbe indirdi. Yaradan kan fışkırdı.

Adelheid geri çekildi, zemin kaybettiğini anladığında gözleri köşeye sıkışmış bir hayvanın gibi parlıyordu. Sylvia tekrar saldırmak için hazırlanırken, büyü bir dalga gibi havada çılgınlık attı. Yeryüzünü bir ürperti kapladı ve ardından nehir kıyılarından taşıdı. Akıntının gücü Lorelei'yi neredeyse deviriyordu. Alçak bir dala tırmanmaya çalıştı. Kuşlar tüneklerinden çılgınlık çılgınlığa fırladı ve dallar ağaçlardan kopup ayrılırken inledi. Hatta bir schellenrock'un parlak bir deniz camı parçasına tutunarak ininden feryat figan savrulduğunu bile gördü.

Adelheid bu gidişle hepsini boğacaktı.

Onun dizginlenemez gücü karşısında hiç şansları yoktu. Lorelei bir şeyler yapmalıydı, hem de hemen. Ama Lorelei daha önce hiç kimseyi öldürmemişti. Elbette bunu soyut olarak düşünmüştü ama bu ihtimalle yüzleştğinde elleri korkmuş bir çocuğunki gibi titriyordu. Bunu hazmedip hazmedemeyeceğini bilmiyordu. Ne kanı ne de suçluluk duygusunu.

Hayır. Duygusallığa yenik düşemezdi.

Lorelei, Adelheid'in gözlerindeki o bakışı biliyordu, içi boşalmış ve bıçaklanmış. Yoluna çıkan her rakibini kesip biçerdi. Kendi hayatta kalmasını garanti altına almak için her türlü tavizi verirdi. Ve Lorelei, Sylvia'yı korumak için binlerce kez ölebilirdi. Bu inanç onun her yerini zırhla kaplamıştı. Ölümün gölgesinde bu kadar uzun süre yürümüşken korkmayı reddediyordu.

Bu sefer sevdiği şey için savaşacaktı.

Ama bu konuda *aptal* olamazdı. O cesur bir peri masalı şövalyesi değildi. Ama bir plan yapabilirse, herhangi bir plan.

Burnunun birkaç santim ötesinde, bir çift sitrin göz ona göz kırptı. Havanın kendisi esintiye yakalanmış bir pelerin gibi dalgalanıyordu. Vücudunun şeklini göremese de ne olduğunu hemen anladı.

Bir alp.

Onun alp'i.

Canavar sisin içinden çıkmadan önce bunu düşünecek zamanı bile olmamıştı. Tarnkappe'sinin kızıl rengi bir kan lekesi kadar parlaktı. Minik pençeleriyle kapağı kafasına indirdi.

Nefret dolu sesi kafatasının içinden süzüldü. "Geri geldim."

Neredeyse daldan aşağı düşüyordu. "Şimdi gerçekten zamanı değil!" Alınmış görünmeye cüret etti. "Beni öldürmeye çalıştı!"

"Bizi ödeşmiş say o zaman!" Oh, onu gaza getirebilirdi. Belki bu sefer gerçekten de ziftini parçalayabilirdi- Hayır, sakın kalmalıydı.

Aklına bir fikir geldi, önce yavaşça, sonra bir alev gibi yanmaya başladı. Elinden geldiğince Sylvia'yı kanalizasyon ederek sakinleştirici bir nefes aldı ve gülümsemeye zorladı. İrkildi. "Şu anda, sen ve ben ortak bir düşmanı paylaşıyoruz."

Alp ona şüpheyle baktı, daha önceki hilelerini hatırladığı belliydi.

Su hâlâ altlarında köpürerek ve kahverengi bir renk alarak toprağı yırtıyordu. Sylvia ve Adelheid şimdi dizlerine kadar suyun içindeydi. Büyük su fışkırımları bir kırbaç şaklaması gibi Sylvia'ya doğru fırladı, ancak ellerini kaldırdığında titreyerek askıya alındı. Gözleri yiğitçe bir kararlılıkla parlıyordu. Adelheid'in omuzları her nefes alışında çöküyordu ve yüzü kan çizgileriyle benek benekti. Kan gözeneklerinden dışarı akıyor ve gözlerinin kenarlarından sızıyordu.

Biraz daha dayan.

"O kadın," dedi, "bir savaşa neden olacak. Sanırım bunun en son ne zaman olduğunu hatırlayacak kadar yaşlısın. Ordular makineleri ve atlarıyla gelecek ve hiç düşünmeden evinizi yok edecekler."

Lorelei Alp'in yüz ifadesini okuyamıyordu ama ağır sessizliğindeki bir şey onun uzak bir kaybı hatırladığını gösteriyordu. Keçeleşmiş kürkü ve ıslak peleriniyle oldukça acınası görünüyordu.

"Ve her şey söylenip bittiğinde," diye ekledi büyük bir isteksizlikle, "hayatımı bağışladığın için sana hâlâ bir fincan kahve borçluyum."

"İki," diye karşılık verdi.

"Bana kalırsa bütün bir çaydanlık senin olsun." İyi bir pazarlık yapamayacak kadar çaresizdi ve böylesine küçük bir cömertlik gösterisi ona neye mal olmuştu ki? "Anlaştık mı?"

İnatçı görünüyordu ama çocukça bir "İyi" diye homurdandı.

Lorelei neredeyse rahatlamaktan solacaktı. "Bizi takip ediyordun, değil mi?"

Bize eşlik eden adamı hatırlıyor musun?"

Cevap vermeden, alp'in formu yağmurun içinde dönmeye başladı. Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede kendini Johann'ın suretinde yeniden şekillendirdi... pek de Johann sayılmazdı. Onun heybetli cüssesini, yağmurdan geriye kaymış uzun saçlarının rengi ve dokusuyla birlikte yeterince iyi yakalamıştı. Ayrıca gözlüklerinin çelik çerçevelerinin ardındaki gözlerindeki işkence dolu parıltıyı da bir şekilde yakalamıştı. Ama yüz hatları... gerçekte olduğundan biraz daha farklı, daha narin, daha *güzeldi*.

En azından birileri onu sevgiyle hatırladı.

"İşte bu," dedi. "Şimdi git. Ona seslen ve seni gördüğünden emin ol."

Alp sele dalmadan önce sadece bir an tereddüt etti.

Lorelei'nin kalbi göğsünde gümbür gümbür atarken, etrafındaki sisi eğerek ona siper oldu. Bir bıçak bulana kadar çılgınca çantasını karıştırdı ve sonra daldan aşağı kaydı. Bir sıçramayla yere düştü. Yağmur ve rüzgâr onu acımasızca hırpalıyordu. Akıntı teslim olması için yalvarıyor, yalvarışları kafasının içinde bir nixie şarkısı gibi yankılanıyordu ama Adelheid'in arkasında daha iyi bir görüş noktası elde etmek için yavaş bir daire çizerek ilerledi.

Bunun için tek bir şansı vardı.

Alp, Sylvia'nın omzunun hemen üzerine yerleşmişti.

Şimdi ya da asla. Lorelei sisi yarararak geçti. Johann olmayanın etrafında dalgalanan sis, onun şeklini hayaletimsi bir örtüyle örtüyordu. Bu mesafeden bakıldığında ona ihanet eden tek şey, kıpkırmızı bir kravat şeklini almış olan tarnkappe idi. Yırtılmış açık boğazına benziyordu.

"Adelheid," diye seslendi Alp.

Adını duyunca başı ona doğru döndü. Lorelei şoktan mı yoksa umuttan mı, emin olamıyordu. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu -ölülerin gerçekten ölü olmayabileceğini anladığınız o nefessiz an- ama o acımanın ötesindeydi. Kendini toparlayarak ayağa kalktı ve sisin içinden sürünerek çıktı.

cesaret edebildiği kadar sert bir bıçak. Ellerinde inanılmaz derecede ağır hissediyordu. Yargılanıyormuş gibi hissetti.

Adelheid'in arkasında yükselirken Sylvia'nın gözleri onunkilere kilitlendi. Bakışları sabitti ve -Tanrı ona yardım etsin- bağışlayıcıydı. Sylvia'nın parmaklarının bileğini sardığını ve ona doğru yolu gösterdiğini hayal edebiliyordu. Hemen ötesinde süzülen Aaron'ı görebiliyordu. Bu acımasız bir hatırlatmaydı: bir *daha asla*. Bir daha asla birini korumak için büyüsünü kullanmakta tereddüt etmeyecekti. Son tereddütünü de yakıp kül etti.

"Johann?" Adelheid kırık bir sesle sordu.

"Hayaletleri mi görüyorsun?" Lorelei bıçağı Adelheid'in sırtına sapladı. Neredeyse dehşet içinde geri çekiliyordu. Çok kolay girmişti ve Adelheid neredeyse hiç ses çıkarmadı.

Alp bir gölge girdabına dönüştü. Adelheid dizlerinin üzerine çöktü ve fırtına atılmış bir pelerin gibi yere düştü. Sis kalktı. Son yağmur da büyük, parıldayan bir tabaka halinde düştü. Sonunda rüzgâr yavaşladı ve Adelheid'in bir tutam saçını omzunun üzerinden süpürerek kederli bir iç çekişle yok oldu.

Üçü de enkazın tam ortasında duruyordu. Koru, kırık kemikler gibi kırılmış, yüzen dallardan oluşan bir mezarlıktı. Yabanılların küçük bedenleri yaprak karmaşası içinde yüzüstü yüzüyordu. Ama en kötüsü Adelheid'di; şimdi Lorelei'nin ayaklarının dibinde diz çökmüş, başını öne eğmişti. Saçları bir ölüm kefeni gibi yüzüne dökülmüştü ama karmakarışık saçlarının arasından tamamen bitkin görünüyordu. Gözlerinde kan damarları patlamıştı ve kollarından aşağıya morluklar iniyordu. Her nefesi sanki çamurun içinden nefes alıyormuş gibi titrek ve ıslaktı.

"Seni öldürmek istemiyorum Adelheid," dedi Sylvia sessizce. "Bu yarayı tedavi edebiliriz, elbette. Beni zorlama, sana yalvarıyorum."

Lorelei'ye temelsiz bir iyimserlik gibi gelmişti ama bir şey söylemedi.

"Pekâlâ," diye homurdandı Adelheid.

"Vazgeçiyorum." "Gerçekten mi?" Sylvia nefes nefese sordu.

"Evet, gerçekten." Sesi kırık çıkmıştı. "Aileme utanacakları bir şey daha vermeyeceğim. Eğer onları koruyamazsam, en azından başkentte şerefimle öleceğim."

Sylvia'nın yüzündeki rahatlama muazzamdı. "Teşekkür ederim."

"Bir şey daha bilmek istiyorum," dedi Lorelei. "Bana verdiğin sözün tutar mıydın?"

Adelheid başını yavaşça kaldırdı. Gözlerinde bir meydan okuma parlıyordu. "Uygun olduğu sürece."

Bunu itiraf ettiğini duymak bile zordu. Hepsinin sorunu buydu. Sadece keşif gezisinin değil, tüm bu lanet ülkenin. Hayatta kalmak için çırpınıyor, zirveye ulaşmak için yılanlar gibi saldırıyorlardı. Adelheid'in Ebul'deki hükümdarlığı kırılacak olacaktı ve bunu biliyordu. Hayatı boyunca bir gün bile rahat yüzü görmeyecekti. Brunnestaad'dan geriye kalanlar herhangi bir çatlak için onu izliyor olacaktı. Ama Lorelei'ye verdiği söz, tıpkı Wilhelm'inki gibi elverişliydi. Maiyetinde bir Yeva olduğu sürece, son bir çaresi daha vardı.

Bir kaçış yolu daha.

"Anlıyorum," dedi Lorelei.

Ve anladı da. *Engerekten engereke.*

Adelheid'in yüzündeki umutsuzluğu daha da iyi anlıyordu. Gözlerindeki teslimiyette ıssız bir şey vardı.

Lorelei'nin tüm sinirleri sisten gelen bir ürpertiyle aydınlandı.

Adelheid'in bakışlarını takip etti ve havadaki nemin katılaştığını, keskinleştiğini gördü. Kasvetli güneş ışığında parlayan bir giyotin bıçağına benziyordu. Doğrudan Sylvia'ya doğrultulmuştu. Ölüm kanatlarını açıp tırpanını çektiğinde her zaman mükemmel bir durgunluk, nefesin kesildiği bir an olurdu. Bu sefer Lorelei tereddüt etmedi. Etraflarındaki suyu tüm gücüyle çekti. Ve yumruğunu sıkarak, Adelheid'in göğsünü delip geçen sivri bir buz parçasını fırlattı.

Sylvia'nın üzerinde asılı duran buz, sanki ruhu kaçmış gibi aniden eridi. Zararsızca kafasına düştü ve Sylvia irkilerek bir çığlık attı. Adelheid'in yığılmış bedenine bakarken gözleri dehşetten fal taşı gibi açılmıştı. Sylvia'nın yüzüne kan sıçramıştı. Nefesleri hızlı hızlı kesiliyordu.

Tanrı'ya şükür. Lorelei onu kaybetmeye çok yaklaşmıştı.

Rahatlamaktan mı yoksa panikten mi daha çabuk bayılacağından emin değildi. O korkunç yabancı ışık sönerken bile Adelheid'in bakışları onunkilerden ayrılmadı. Dudakları kanıyla kızıla boyanmıştı. Vücudu, onu saplayan mızrak tarafından korkunç bir şekilde asılmış, gevşek duruyordu. Mızrak vücudunun sıcaklığından erimeye başlamıştı ve kan lekeli su damlaya *damlaya* sele karışıyordu. Korkunçtu. Başka tarafa bakamadı.

"Beni kurtardın," dedi Sylvia. "Yine."

"Hâlâ şaşırmış gibisin."

Sylvia geyik yavrusunun bacakları üzerinde ona yaklaştı. Yeterince yaklaştığında kollarını Lorelei'nin beline doladı ve ağırlığını ona verdi. "Ah, Lorelei. Ne kadar aptalım."

Sylvia'nın göğsündeki kalp atışlarının sabitliği, vücudunun yatıştırıcı sıcaklığı Lorelei'yi nihayetinde dünyaya geri getirdi. Görüşünün üzerindeki film soldu. Uzuvarındaki his geri geldi.

"Değilsin." Sylvia'nın çenesinin altından bir parmağını sokup yukarı kaldıracak kadar geri çekildi. "Sen her zaman başkalarının içindeki iyiliği görüyorsun. Ben göremiyorum."

"Durdurabilir miydim?" Sylvia fısıldadı.

"Hayır," dedi kararlılıkla. "O yolda yürüyemezsin."

"Nasıl yapamam?" Sylvia yüzünü Lorelei'nin boynunun kıvrımlarına gömdü ve yumuşak bir inilti çıkardı. Lorelei ona daha sıkı sarıldı. Sylvia'nın bunca yıldır sarıldığı peri masalı -altısının birlikte, daha iyi bir dünyanın eşiğinde olduğu çocukluk hayali- Adelheid kadar kesin bir şekilde ayaklarının dibinde ölü yatıyordu. "Nasıl umutsuzluğa kapılmam?"

Ama etraflarındaki ağaçlardan, uzun ve soğuk bir kıştan sonraki ilk çözülme gibi sular damlıyordu. Uzaklarda, kuşlar geçici olarak şarkılarına devam ediyorlardı. Sylvia'nın kalbinin vahşi gümbürtüsünü hissedebiliyordu.

"Çünkü hayat tatlı olduğu kadar acıdır da," dedi Lorelei. "Yevanisch bilgeliğine hiç inanmamıştım. Sana kadar değil."

Sylvia onun gözlerine sabit bir şekilde baktı, inançsızlık ve umut birbirine karışmıştı.

Lorelei gözyaşlarını elinden geldiğince dikkatli bir şekilde silerek, "Şimdi gel," diye mırıldandı. "Ölülerin seni duyabileceği bir yerde oylanmak iyi değildir."

Sis kalkıp güneş yeniden süzülürken birlikte kol kola sel sularının içinden geçtiler.

YİRMİ SEKİZ

RUHIGBURG'a tantanayla değil askerlerle GELDİLER.

Sanki rüzgâr onların gelişini haber veriyordu, çünkü kırmızı üniformalı bir tabur, tüfeklerini çekmiş ve hazır halde rıhtım boyunca düzgün, kusursuz sıralar halinde dizilmişti. Lorelei bunun karşılama komitesi olduğunu tahmin ediyordu. Meydanda şenlik yapılmasını beklediğinden değil ama bu ona biraz nezaketsizce gelmişti.

Prinzessin'in seyir güvertesinde durmuş, rüzgâr paltosunun eteklerinde dans ediyordu. Sylvia kollarını küpeştenin üzerinde düzgünce kavuşturmuş, ona yakın duruyordu. Heike ve Ludwig bile kamaradan çıkmış, şehrin etraflarını sarışını izliyorlardı. Geçen hafta gergin geçmişti ama dördü de geçici bir anlayışa varmıştı.

Ne olursa olsun, birbirlerine kefil olacaklardı.

Lorelei bu anı hayal ettiğinde, önemli olan ve olmayan tüm yönleriyle muzaffer olacağını düşünmüştü. Ama Ruhigburg'un gri yayılımına bakarken, sadece acımasız bir teslimiyet hissetti.

"Wilhelm'in her zamanki gibi misafirperver olduğunu görüyorum." Heike burnunu çekti. "Endişelenmeli miyiz? Ben endişeliyim."

"Neden olalım ki?" Lorelei belli belirsiz Sylvia'yı işaret etti. "Ona istediği şeyi getiriyoruz."

"*Tam olarak* istediği şeyin bu olduğunu sanmıyorum," dedi Ludwig. Sesi ölümle burun buruna geldiği için hâlâ cılızdı - son semptomlarından biriydi bu. "Alınma niyetim yok."

"Alınmadı," dedi Sylvia hüznle.

İkisi tuhaf bir çift oluşturunuyordu: Sylvia parlayan gözleriyle, Ludwig ise... tabii ki boynunu saran, son zamanlarda bir dal ve birkaç geçici yaprak filizlendiren kabuk vardı. Ama gözleri yeşil bir renk almıştı ve onlara baktığınızda, gözbebeklerinde yansıyan bir dişbudak korusunu seçebiliyordunuz. Dönüşümden dolayı üzgünse bile duygularını Lorelei ile paylaşmıyordu. Ama bazen onu güvertede öyle sakin bir şekilde dururken yakalıyordu ki, sanki orada kök salmış gibiydi. O anlarda o kadar yalnız görünüyordu ki, Lorelei onu düşüncelere dalmakla baş başa bıraktı.

Ona Kaybolan Ada'da Adelheid ve Johann'ın başına gelenleri anlattıklarında sadece "*Tanrım*" demişti. *Ne kâbus ama*.

Ortadan kaybolduğu gece neler olduğunu tartışmak istemiyordu. Johann'la pek yakın sayılmazlardı ama bu ihanet onu itiraf etmek istediğinden daha fazla rahatsız etmişti. Lorelei onu zorlamadı, bunun nedeni kısmen düşünceli olmasıydı, daha çok da Lorelei ona ne zaman ters baksa Heike'nin saf kötülük saçmasıydı. *Prinzessin'e* tekrar bindiklerinden beri birbirlerinden ayrılmaz olmuşlardı.

Sylvia zoraki bir neşeyle, "Ne olursa olsun," dedi, "Wilhelm bir *tamamen* mantıksız bir adam. Eminim memnun olacaktır." Lorelei onun haklı olduğunu umuyordu.

Bir hafta önce Kaybolan Ada'yı geride bırakmışlardı. Yönlerini bulup en yakın kasabaya vardıklarında Lorelei bir kurye tutarak keşif gezisiyle ilgili raporunu, lacivert balmumuyla mühürlenmiş ve Ziegler'in mühür yüzüğüyle damgalanmış bir dosyayı teslim etmesini istemişti. İçinde, Ruhigburg Keşif Gezisi'nde tam olarak neler yaşandığına dair bir açıklamanın yanı sıra Ziegler'in günlük kayıtları ve yasal belgeler de vardı: Anja von Wolff'un ve kendisinin ihanetinin kanıtları.

Her nasılsa, bu ailesine bir mektup yazmaktan daha kolaydı.

Bir kez daha, duygularını kelimelerle ifade etme konusunda kendini yetersiz buldu. Gerçeğin ne kadarını kaldırabilirlerdi?

Yaralarının iyileşmesine fırsat vermeden onları deşmeye ne kadar istekliydi? Pragmatizmde karar kılmadan önce en az beş yineleme taslağı hazırlamış ve parçalamıştı. Bir hafta içinde onlara -sağlam ve çoğunlukla bütün olarak- geri dönecekti. Son not olarak eklemekten kendini alamadı:

Seni seviyorum. Özür dilerim.

Prinzessin limanda durdu ve liman işçileri onları kalın, yıpranmış halatlarla içeri çekti. Vereist'in zifiri karanlık suları geminin gövdesine hevesle vuruyordu. Lorelei her şeye rağmen Ruhigburg'un yavan ve bataklık iklimini neredeyse özlemişti.

Neredeyse.

Dördü iskeleden aşağıya, askerlerin bulunduğu bölüğe doğru ilerledi. Arkalarında, hepsi de geniş cam pencereleriyle pırıl pırıl parlayan arabalar, bir rafa yerleştirilmiş kar küreleri gibi bekliyordu. Dört, diye not etti. Demek Wilhelm onları ayırıyordu, sanki hikâyeleri üzerinde anlamak için yeterince zamanları olmamış gibi.

"Lorelei Kaskel, Ruhigburg Keşif Gezisi'nin lideri," dedi Lorelei. "Bunun anlamı nedir?"

Askerlerden biri -eğer omuzlarında şingırdayan yıldızlar bir şey ifade ediyorsa, en yüksek rütbelilerinden biriydi- öne çıktı. "İmparatorluk Majesteleri tarafından dördünüze saraya kadar eşlik etmek üzere gönderildik."

Heike sabırsız bir el uzattı. Çantası zarif parmak uçlarından sarkıyordu. Onu salladı ve tüm enstrümanları tehditkâr bir şekilde takırdadı. "Peki, o zaman hepiniz neden burada dikiliyorsunuz? Bu kadar kaba olacaksanız, en azından bir işe yarayın."

Tekerlekler kaldırım taşlarında takırdarken, araba mide bulandırıcı bir şekilde yalpalıyordu. Lorelei, kafatasını içi bozuk para dolu bir teneke gibi tıkırdatan bu Allah'ın belası alet yüzünden tutarlı bir düşünce oluşturmakta zorlanıyordu.

Penceresinin dışında saray, nehrin siyah şeridinden bir leviathan gibi yükseliyordu. Gün ışığında daha da heybetli görünüyordu, buzdan yontulmuş gibi görünen soğuk ve hassas bir mimari eser. Güneş kulelerinin üzerinde parlıyordu, gözlerini kaçırmamasına neden olacak kadar parlaktı. Balo gecesinin aksine, çiçek yoktu, kahkaha yoktu, kenarlarını yumuşatacak tatlı bir beklenti yoktu. Sadece karnındaki korkunun sert kayası ve o gösterişli siyah kapıların acımasız gerçekliği vardı.

İstediği her şeyi yapmışlardı. Öyleyse neden cezalandırılmak üzereymiş gibi hissediyordu? Bunun üzerinde durdukça öfkesi daha da alevleniyordu. Onun için feda ettikleri onca şeyden sonra, onlara yabancılar gibi, mahkûmlar gibi davranmaya nasıl *cüret* ederdi? Öfkesini kusmak için Sylvia'nın burada olmamasına çok üzülüyordu. Ya da belki Lorelei'nin daha iyi hissetmesini sağlardı. Hayır, pek olası değil. Sylvia'nın amansız tezahüratı -ya da aşağılanmış gururu- onu daha da sıkımdan başka bir işe yaramazdı.

Şoförü ona arabanın kapısını açtığında, elini görmezden geldi ve paltosunun düşüşü arkasında bir gölge çilesi gibi, gürleyerek merdivenlerden yukarı çıktı. Kapılar büyülenmiş gibi onun için açıldı, ama bu sadece çok ürkmüş iki uşağın işiydi. Belli ki o, ikisinin de beklediği gibi biri değildi.

"Wilhelm nerede?"

İçlerinden biri sessizce bir koridoru işaret etti.

Kraliyet sarayı *Prinzessin*'i ucuz bir oyuncak gibi gösteriyordu. Mermer ayaklarının altında ay gibi soluktu ve altınla kaplanmıştı; duvarlar ise cam gibi görünecek kadar narin bir su tabakasıyla kaplıydı. Lorelei'nin üzerinde kafa yoracak vakti ya da sabrı olmadığı bir sihir ya da mühendislik eseri olarak tavandan sonsuza dek düşüyordu.

İkinci bir ayak sesi duvarlarda aceleyle yankılandı. Her kimse, Lorelei'nin sadece *kasıtlı* olarak tanımlayabileceği bir şekilde nefes alıyordu, sanki peşinden acele etmek zorunda kalmaktan hiç de memnun olmadığını ona bildirmek ister gibiydi. "Bayan Kaskel-"

Lorelei taht odasının kapılarını iterek açtı.

"Majesteleri sizi içerde görecek," dedi peşindeki hizmetkâr gevşekçe. Kapılar uğursuz bir *gürültüyle* kapandığında kadının sesi yutuldu.

Keşif heyetinin geri kalanı kürsünün önünde durmuştu bile. Lorelei'nin ilk fark ettiği şey, Wilhelm'in yanında, kaidesinin üzerindeki bir heykelin tüm sert zarafetiyle tünemiş olan Anja von Wolff oldu. Görkemli profili ve kibarca küçümseyen bakışlarıyla oraya aitmiş gibi görünüyordu. Ama bilekleri zincirlenmişti ve bir grup muhafız ona en yakın kapının yanında duruyordu.

Wilhelm, Lorelei'ye derin bir yorgunlukla baktı. Tahtında, dersinde uyuklayan bir okul çocuğu gibi kambur duruyordu. Pelerini koyu çivit rengindeydi, ince dokunmuştu ve kalın bir safir broşla yerine tutturulmuştu. Dalga şeklinde ince dövülmüş tacı, koyu renk saçlarının arasına yerleştirilmişti.

"Bu sonuncunuz mu?" diye sordu. "Gördüğüm kadarıyla bir tutma sorunuz var."

Sylvia'nın öfkesi alevlendi ve sanki kürsünün üzerinden uçup onu boğacakmış gibi baktı. "Bize söyleyeceğin tek şey bu mu? *Sakin* bunu hafife almaya cüret etme!"

"Bağışlayın beni," dedi Wilhelm ince bir sesle. "Brifinginizi aldığımdan beri ne diyeceğimi şaşırmış durumdayım. Orada neler oldu öyle? Bu işi nasıl bu kadar berbat edebildiniz?"

Bu retorik bir soruydu elbette. Lorelei *neler* olduğunu oldukça ayrıntılı bir şekilde anlatmıştı.

"Öyle mi?" diye tersledi. "Başından beri tehlikeleri biliyordunuz. Bu proje başından beri lanetliydi."

"Tabii ki gördüm! Ama onun olmasını beklemiyordum." Sesi titredi. "Lanet olsun. Asla yapmamalıydım-"

"Pişmanlık onu geri getirmeyecek," dedi Heike. "Adelheid kendi kararını *verdi* - *senin* ona gerekli olduğunu düşündüğü bir karar. Sen de hepimiz gibi bununla yaşamak zorundasın."

Yanaklarına renk geldi. O daha konuşmadan Heike elini kaldırdı. Bu tam da Adelheid'a özgü bir jestti, Wilhelm

şaşkın görünüyordu. "Hayır. Buna söyleyecek bir şeyiniz olması mümkün değil."

"Heike haklı," dedi Lorelei. "Adelheid emrindeki tüm sınırlı kaynaklarla cesurca savaştı. Size rağmen halkı için en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yaptı."

Wilhelm tahtına çökmüş, kımıldamadan oturuyordu. Yüzünü ellerinin arasına gömdü. Saniyeler acı içinde geçip gidiyordu. "Peki ya sen, Lud? Sen de beni suçlamak ister misin?"

"Ben mi?" Adam irkildi. Ludwig, Lorelei'nin suçluluk duygusunu yatıştırmak için seçeceği ilk kişi değildi. Sesi rüzgârda savrulan ölü yaprakların fısıltısına benziyordu ve boynunun dibinden çıkan dalı kimse kolay kolay görmezden gelemezdi. "Şey... Tabii ki hayır. *Tamamen* öyle olduğunu *söyleyemem*."

"Bu kadar yeter." Kral başını tekrar kaldırdığında Lorelei onun bakışlarının ardındaki yıkımı görebiliyordu. "Hayır, haklısınız. Bana karşı dürüst olacak eski dostlarıma ve yenilerine güvenebildiğim için minnettarım."

Sözlerinde samimiyetsiz ve huysuz bir şeyler vardı, ama işlerine yarayacaktı.

Wilhelm şakaklarını ovuşturdu. "Şimdi, Ursprung'dan ne haber?"

Keşif gezisinden sağ kurtulan dört kişi birbirleriyle bakıştılar. Lorelei onu bulduklarını yazmıştı ama haberi bizzat vermenin daha iyi olacağına karar vermişti. Heike, merhametli bir şekilde, elçiye oynamaya istekli görünüyordu. Kötü niyetli bir gülümsemeyle, "Korkarım onu alamazsınız. O seni istemedi."

"Peki bu ne anlama geliyor?" dedi ince bir sesle.

Artık Wilhelm de efsaneleri en az Lorelei kadar iyi biliyordu. Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu; sadece hangisinin ona ihanet ettiğini öğrenmek istiyordu.

"Von Wolff'u seçti."

"Anlıyorum." Wilhelm acı acı güldü. "Yakalayın onu."

Muhafızları bir adım ilerledikten sonra adımlarının ortasında donup kaldılar, gözleri dehşetle irileşmişti. Sylvia yumruklarını sıkarak onları tuttu.

kanlarıyla hızlıca. Wilhelm dehşet ve hayranlık karışımı bir duyguyla onlara baktı. Anja neredeyse coşkulu görünüyordu.

"Bir dakika bekler misiniz?" Sylvia sabırsızca sordu. Ellerini ve kendisinden ürken muhafızları tutuşunu gevşetti. "Ben sizin için bir tehdit değilim. Sadakatim değişmedi. Size karşı çıkan herkes beni geçmek zorunda kalacak."

"Hayır!" Anja hırladı.

"Cömert bir teklif. Kısa süre içinde görüşeceğiz." Wilhelm dudaklarını büzdü, belli ki hoşnutsuzdu. "Peki o zaman. Lorelei?"

Dikkat kesildi. "Evet, Majesteleri?"

"Ziegler'in söylediği gibi bir piçsin." Bir iltifat havası vardı. "Aslında bana onu hatırlatıyorsun."

"Teşekkür ederim." Onun anısı hâlâ canını yakıyordu ama bu dikenli bir acıydı, kendisini hem acı hem de şefkatli hissetmesine neden oluyordu. "Bazıları öyle diyor."

"Şu andan itibaren geçerli olmak üzere, shutzyeva statüsü kazandınız. Yevanverte'den ayrılabilir ve istediğiniz yerde yaşayabilirsiniz. Ve yarın, eğer görevi kabul edersen, yeni mabeyincim olarak bana rapor vereceksin." Koltuğunda öne doğru eğildi. "Sana engerek dediklerini duymuştum. Bence bu unvan sana uyuyor. Sıçanları temizlemekte ustalığınızı kanıtladınız ve sarayımda birkaç tane daha olduğunu tahmin ediyorum."

Lorelei ne hissedeceğini bilemiyordu. Beş uzun yıldan sonra istediğini elde etmenin heyecanıyla neredeyse şoktan bayılacaktı. Bu tam olarak mutluluk sayılmazdı. Ziegler, Wilhelm'in kâhyası olarak hizmet etmiş ve bunun her anına içerlemişti. Bu onu tuzağa düşürmüştü, yaldızlı bir zincir boğazını sıkıca sarmıştı. Ama bu pozisyonla Lorelei, Brunnestaad'daki en güçlü adamın, kendisinden bir şeyler bekleyen bir adamın kulağına sahip olacaktı. Kendini onun için vazgeçilmez kılabilirdi. Ve bu maaşla bir daha asla araştırma fonlarına ihtiyaç duymayacaktı.

Reddetmesi aptallık olurdu.

"Teşekkür ederim, Majesteleri." Eğildi. "Elimden geldiğince size hizmet edeceğim."

Anja keskin, alaycı bir sesle güldü. "Sana iyi şanslar Wilhelm. Farelerin çoğalmak gibi bir huyu vardır, özellikle de şimdi bir tane daha davet ettiğine göre."

İçindeki nefret alev alev yanıyordu. Lorelei ona kızını sevdiğini, onu mahvetmeye niyetli olduğunu ve zaten mahvettiğini söylediğinde Anja'nın yüzünün nasıl değiştiğini görmek ne kadar tatmin edici olurdu. Ama daha pişmanlık verici bir şey söyleyemeden Wilhelm onu kurtardı. Sevecen bir tavırla, "Sanırım seninle başlayacağız, Anja. Uzun zamandır bunu bekliyorduk."

"Ona ne olacağı konusunda benim de söz hakkım olması gerekmez mi?" Sylvia'nın sesi gerilimi bir baltanın düşüşü gibi kesip attı. Onu görünce Lorelei'nin nefesi kesildi. Yüzüne vuran bir parça ışık, yüz hatlarını keskin gölgeler içinde bırakıyordu.

Gözleri soğuk bir ateş gibi yanıyordu.

Anja dudaklarını kansız bir çizgiye bastırarak kızına baktı. "Sessiz ol, Sylvia."

"Dinliyorum." Wilhelm bir ayak bileğini dizinin üzerinden geçirerek tam bir tembellik örneği sergiledi. "Ne yapmamı istersiniz?"

"Eğer Albe'nin desteğini istiyorsan, onu hayatta bırakmak akıllıca olacaktır." Sylvia sakın bir nefes aldı ve annesinin soğukkanlı bakışlarıyla karşılaştı. "Onu sürgüne göndermeni isterdim."

Soğuk kopuş Anja'nın yüzünden düşen bir tabak gibi kaydı. Sandalyesinde öne doğru sıçradı, bağlarına karşı zorlandı. "Ne?"

"Albe'yi ve halkının refahını tamamen hiçe saydığını gösterdi. Yönetmek için uygun değil." Sylvia, Lorelei'nin bir zamanlar küçümsediği o eski, kibirli meydan okumayla çenesini eğdi. "Düşes unvanını alacağım ve Ursprung'un gücüne ek olarak ordularımı da size rehin vereceğim."

"Seni aptal kız, bizi mahvedeceksin!" Anja hırladı. "Uğruna çalıştığım her şey, Albe'yi Albe yapan her şey elimizden alınacak."

Wilhelm kapıda duran muhafızlardan birine belli belirsiz bir el salladı. "Kaldırın onu."

Muhafızlar Anja'yı taht odasından çıkarırken Sylvia bakışlarını yere indirdi, çenesindeki kaslar tik tak tik tak ediyordu. "Bölgemdeki her türlü isyanı bastıracağım. Karşılığında," diye devam etti, "gitmeme izin vereceksiniz."

Wilhelm tereddüt etti. "Ne demek istiyorsun?"

"İlk sözünüzü tutmaya niyetli olup olmadığınızı bilmiyorum. Eğer niyetiniz buysa, size hizmet edeceğimi bilin ama sizinle evlenmeyeceğim. Birçok nedenden dolayı birbirimize uygun olduğumuzu düşünmüyorum." Parladı. "Heike, öte yandan-"

"Sylvia," diye tısladı Heike.

Wilhelm rahatlamış mı yoksa aşağılanmış mı olduğuna karar verememiş gibi gözlerini kırıştırdı. İç çekerek diğerlerine baktı. "Bizi yalnız bırakın. Görünüşe göre Sylvia ve benim konuşacak çok şeyimiz var."

Lorelei alçak sesle eğildi; gözleri *yaşlarla* dolduğu için zamanlaması da manidardı. Buna inanamıyordu. En son ne zaman ağlamıştı, özellikle de *aşk* gibi apaçık saçma bir şey için? Planladıkları şey buydu - Lorelei'nin kendisinin önerdiği şey. Yine de Sylvia'nın yeni rolünün gerektireceklerine yeterince hazırlanmamıştı. Albe'nin yanı sıra Herzin ve Ebul'ü de istikrara kavuşturmak -her iki varisin de öldüğünü düşünürsek- pekâlâ yıllar alabilirdi. Büyük ihtimalle de şiddet içerecekti.

Sylvia Wilhelm'i reddetmişti belki ama savaş kıskanç bir aşıktı. Onu Lorelei'dan pekâlâ koparabilirdi. Büyünün en kötüsü geçtiğinde, tam boyuna doğru doğruldu, paltosunun yakalarını düzeltti ve taht odasından dışarı çıktı.

Koridorun güvenliğinde Lorelei kapılara yaslandı. "Her şey yoluna girecek," dedi Heike.

Ve böylece Lorelei kendini Ludwig'in yanında bir kucaklamanın içinde buldu. Bir tuzağa yakalanmış gibi çırpındı ama faydası olmadı. İçindeki hava sıkılıyordu ve boynu garip bir açıyla bükülmüştü.

"Heike," diye hırıldadı Ludwig. "Sen biraz..."

Heike ikisini de aniden bıraktı. Yüzünü buruşturdu ve sanki pis bir şeye dokunmuş gibi eteklerinin tozunu aldı. "Haklısın. Bu... garipti. Bir daha asla."

"Güzel," diye homurdandı Lorelei. "Neredeyse beni boğuyordun."

Ludwig onları gözden geçirdi. Tereddütle, "Her şey gerçekten yoluna girecek mi?" diye sordu.

"Elbette." Heike sanki bir çocukmuş gibi onun burnunu cimcikledi. "Sylvia ve Wilhelm kendi başlarının çaresine bakabilirler. Bir içkiye ne dersin? Eğer o bize parti vermeyecekse, biz de kendi partimizi verebiliriz."

"Sylvia'yı beklememiz gerekmez mi?" Ludwig sordu. Heike omuz silkti. "O bizi bulur."

Ama Lorelei o gece Sylvia'yı bir daha görmedi. Ve günler sonra Sylvia'nın Albe'ye döndüğü haberini aldığı anda, Lorelei onu bir daha asla göremeyeceğinden şüphelenmeye başladı.

YİRMİ DOKUZ

Lorelei'dan uzaklaştım.

Ruhigburg Keşif Gezisi'nin ardından, diplomalarının ve ölüm belgelerinin mürekkebi kuruduktan sonra, Yevanverte'nin dışına yerleşti ve kendine yetersiz bir yaşam kurdu. Her hafta Ludwig ile çay içti; tahmin edilebileceği gibi, laneti beklediği kadar akademik bir hayranlık uyandırmıştı. Majesteleri Kraliçe Heike'yle gül bahçelerinde yürüdü-uzun süre hüküm sürsün

-İkisi de programlarında zaman bulabildiklerinde. Fırsat buldukça ailesini görmek ve Rahel'e saraydaki son dedikoduları aktarmak için eve gidiyordu. Çoğunlukla saraydaki görevlerine devam ediyordu. Arada sırada Wilhelm ona Albe'yle olan ilişkileri ya da Sylvia'nın sağlığı hakkında bilgi vermeyi uygun görüyordu. Bu ya nezaket ya da ince bir hainlikti. Her iki durumda da Lorelei her lokmayı en tatlı zehir gibi yutuyordu.

İç savaş, hayatın kendisi kadar kısa ve acımasız bir şekilde dört ay içinde gelip geçmişti. Ursprung'un gücünün bir kez gösterilmesiyle Wilhelm'in muhalifleri teslim olmuştu. On yıllardır ilk kez Albischler bile bastırılmıştı. Görünüşe göre, yeni düşeslerine Aziz Sylvia demeye başlamışlardı.

Lorelei'yi çileden çıkarmıştı. *Aziz Sylvia!* Bu konuda uzman olmaktan çok uzaktı ama bir insanın hem aziz hem de hayatta olamayacağından oldukça emindi.

Harekete geçmesine yardım ettiği şeye sinirlenmek çok daha kolaydı. Bazen sorumluluğun ağırlığı Lorelei'nin üzerine o kadar ağır çöküyordu ki uyuyamıyordu. Ama şimdilik Yevanverte güvendeydi;

güvendedeydi. En kötü gecelerinde bu soğuk teselliye sarılırdı. En azından hayaletleri onu bir zamanlar olduğu kadar acımasızca takip etmiyordu. Takip ettiklerinde de daha nazik davranıyorlardı. Aaron'un kahkahaları babasının evinin dışındaki sokaklarda yankılanıyordu. Ziegler'in küstah sesi amfinin dışındaki esintide taşınıyordu. Lorelei bazen Adelheid'in geniş silüetini nehre bakan doğuya bakan bir pencerede gördüğünü sanıyordu. Gözlerini göremese de bakışlarını hissedebiliyordu. Melankolik, neredeyse hüzünlü bir bakıştı bu. Kendini orada bulduğu zamanlarda kampüsün o kısmından uzak durmayı tercih etmişti.

Onun yerine, gölgelerdeki gümüş gözleri, Sylvia'nın ağzının sıcaklığını hayal etti. Kendisi için hayal ettiğinden çok daha kötü bir işkenceydi bu: Onsuz geçen dört ay. Onun şarkı söylediğini duymadan ya da bir şeyler hakkında gevezelik ettiğini dinlemeden geçen dört ay. Onun güneş ışığı kadar parlak gülümsemesini görmeden geçen dört ay. Lorelei, her şey ona Sylvia'yı hatırlatırken onu nasıl unutabileceğini bilmiyordu.

Tipik bir yaz öğleden sonrasıydı, yapış yapış ve sıcaktan durgun. Lorelei bugünlerde hep yaptığı gibi evrak işlerini hallediyordu. Ziegler'in, kâhyalık rolüne içerlemekle kalmayıp bu konuda oldukça kötü olduğu da ortaya çıkmıştı. Ziegler'e hitaben yazılmış *binlerce* mektup vardı ve bunların çoğu yaltaklanma ve yapmacıklık içeriyordu. İncelemesi gereken yüzlerce belge daha vardı ama Ziegler'in bunlarla hiç uğraşmadığı belliydi. Artık tüm dünya onun ölümünden haberdar olsa da Lorelei, Ziegler'in en dalkavuk hayranlarına cevap yazarak onları ölümünden "haberdar etmekten" sapıkça bir zevk alıyordu. Ziegler ona ihanet etmişti ama Lorelei onu hâlâ çok seviyordu. Bu dalkavukların geri kalanı da bunu bilmeliydi. İşini bitirdikten sonra, ofisine gelen yazışmaları gözden geçirmeye başladı.

Ne de olsa yakalanacak fareler vardı.

Postaları tasnif etmek başlı başına tam zamanlı bir işti. Bu sabah, yeni bir yüksek yığına ulaşmıştı. Yenilgi içinde yığılmıştı.

kapıyı arkasından kapattığı anda. Lorelei büyük bir kısmını tekmeleyerek odanın dört bir yanına dağıtmıştı, bu da kendisini daha iyi hissetmesini sağlamıştı - en azından enkazı toplayıp yeniden düzenlemek zorunda kalana kadar. Birkaç saat sonra, yerden cüretkâr bir şekilde mor bir zarf aldı.

Üzerine sicimle bağlanmış bir lavanta dalı vardı. Lorelei bir an için bunun bir tür suikast girişimi ya da zalim bir şaka olabileceği ihtimalini düşündü. Birinin sevgilisine göndereceği türden bir mektuba benziyordu.

Lorelei son birkaç ay içinde saray mensuplarının diline alışmıştı. Bazılarına göre lavanta bağlılık anlamına geliyordu.

-Ama aynı zamanda sessizlik. Yazarın hangisini kastettiğini merak etti. Lorelei kâğıdı çevirdi. El yazısını gördüğünde neredeyse elinden düşürüyordu: Sylvia'ya ait olduğu açıktı. Elbette devlet meseleleriyle ilgili *böyle* görünen belgeler gönderecekti.

Ama daha yakından incelediğinde, Lorelei mektubun kendisine gönderildiğini gördü.

Elleri tutmaz oldu. Mahkeme doktoru yarası için elinden gelenin en iyisini yapmıştı ama yine de hassas bir durumdaydı. Hava -ya da ruh hali- değiştiğinde onun için yapılacak hiçbir şey yoktu. Birkaç dakikasını avucundaki düğümü çözmeye çalışarak geçirdi, sinirler sanki bir darbe bekliyormuş gibi ateşleniyordu. Mektubu parçalara ayırmak ve rüzgâra atmak istedi. Adresi kopyalamak ve sert bir cevap yazmak istedi. Ama söylenecek ne vardı ki?

Her şeyi. Hiçbir şey.

Mektubu açamadı. Sylvia bunca zamandır yazmamıştı ve bu kadar uzun süren şeyin ne olduğunu düşünmekten korkuyordu. Belki de duyguları değişmişti. Belki de tanrısallığının tadını çıkarmakla çok meşguldü. Ya da...

Sylvia'nın gerçekten onun olduğunu düşündüğü o parlak günlerde kalbinin etrafındaki dikenler bir ara solmuştu. Şimdi onların yerini korkunç, inatçı bir ot almıştı. *Umut*. Ne kadar umutsuzca denese de onu kesememişti.

Lorelei onu şimdi bile seviyordu.

Kendi mühür yüzüğü, kendi ofisi, kendi *hayatı* vardı. Çok şey değişmişti ama yine de çok az şey değişmişti. Hâlâ acı bir şekilde mutsuzdu. Lorelei zarfı tekrar yığının içine itti ve işine devam etti.

Lorelei ılık bir akşamda nehir kenarındaki en sevdiği yere döndü. Vereist tembel tembel yanından geçiyordu, gün batımına karşı simsiyahtı. Loşlukta dünya zümrüt ve altın tonlarıyla yıkanıyordu. Ateşböcekleri tarlaların üzerinden ufka doğru süzülüyor, ona Kaybolan Ada'nın ormanlarında fener gibi parlayan irrlicht'i hatırlatıyordu.

"Seni burada bulabileceğimi söylediler." Lorelei nefesini tuttu.

Sylvia von Wolff onun arkasında duruyordu. Saçları nehirden yükselen rüzgârda dans ediyordu. Solmakta olan güneş onu yumuşak, altın bir ışıkla sarıyordu. O-

Lorelei felt-

Söyleyecek hiçbir sözü yoktu. Lorelei ayağa kalktı. Sylvia'ya bir adım daha yaklaşarak onu gölgede bıraktı. Sylvia onun bakışlarıyla buluşmak için boynunu büktü, gözleri geniş ve bekliyordu. Tam olarak Lorelei'nin hatırladığı gibi görünüyordu ve hiç de onun hatırladığı gibi değildi. Sylvia'nın yüzünde yeni savaş izleri aradı ama bulamadı. Yeni olan sadece yüzündeki derin yorgunluktu. Yine de umut bir fener gibi parlıyordu.

Salkım söğüdün dalları r ü z g â r d a usulca şakırdıyor ve sessizleşiyordu. Ölmeye başlayan şeylerin kokusunu taşıyordu: sıcak, kehribar rengi bir koku. En son bir ömür önce burada durmuşlardı, bahar sisleri etraflarını sarmış ve keşif gezisi bir bıçak gibi üzerlerinde geziniyordu. Lorelei gözlerini kapatsa, suyun içinden yükselen bir nixie'nin solgun yüzünü hayal edebilirdi.

"Ne kadar kutsanmışım," dedi Lorelei. "Bir aziz tarafından ziyaret edilmenin muazzam onurunu neye borçluyum?"

Sylvia yüzünü buruşturdu. "Bunun size buraya kadar ulaşacağını tahmin etmemiştim."

"Oh, evet. Kurtarıcımızın haberi kesinlikle bana ulaştı." Lorelei nahoş davrandığının farkındaydı ama kendine engel olamıyordu. Sylvia'nın sesini tekrar duymak içinde bir kıvılcım yaktı. Aylardır ilk kez kendini hafif, akkor gibi ve -ve tamamen *öfkeli*- hissediyordu. "Ruhigburg o kadar da geri kalmış bir yer değil."

"Seni böyle değişmemiş görmek güzel." Her nasılsa, sesini hem kızgın hem de sevecen çıkarmayı başarmıştı. "Ailen nasıl?"

"Ailem nasıl? Bana söyleyeceğin tek şey bu mu?"

Sylvia yine yüzünü buruşturdu.

"İyiler, teşekkür ederim," diye tükürdü. "Şimdi, size iyi günler, Majesteleri - ya da Papa Hazretleri mi demeliydim? Çok meşgul olduğunuzu biliyorum. Takviminizi gördüm ve-"

"Lorelei," dedi aceleyle. "Özür dilerim."

"Özür mü diliyorsun?" Lorelei artık neredeyse histerik hissediyordu. "Yaptığınız şeyi neden yaptığınızı elbette anlıyorum. Ama savaş bittikten sonra düşündüm ki..." *Benim için geri geleceğini düşünmüştüm.* Kelimeler bir çapak gibi göğsüne saplandı. "Artık daha fazla sorumluluğun var, biliyorum. Eğer beni istemiyorsan, bunu söyleyebilirdin. Eğer beni sevmiyorsan-"

"Tabii ki seni seviyorum, seni imkânsız, kendini bilmez, kendini öven-" "Sen..." Lorelei bu sözlerden zevk bile alamıyordu.

Uzun zamandır duymak için can atıyordu. Sanki alev almak üzereymiş gibi hissetti. "Başka ne düşünebilirdim ki? Hiç yazmadın. Veda bile etmedin. Wilhelm'e yazdığın mektupları ya da şehirde senin için dikilen tapınakları görmeseydim öldüğünü düşünecektim, o yüzden... *Ne yapıyorsun?*"

Sylvia dizlerinin üzerine çöktü ve Lorelei'nin elini tuttu. "Yazmaya çalıştım. Aslında birçok kez yazdım. Ama sen ulaşılması çok zor bir kadınsın Lorelei Kaskel. Hiç cevap vermedin. Sanırım kızgın olan *ben* olmalıyım."

Sesi hafif, neredeyse alaycıydı. Lorelei buna bir anlam veremedi. Bütün o mektuplar *onun* için miydi? Kontrol etme zahmetine hiç girmemişti. Dairesine değil de *ofisine* geldiklerini düşünürsek neden kontrol etsin ki? Tanrım. O mektupları *aylardır* Wilhelm'e iletiyordu. Neden hiçbir şey söylememişti? Sylvia'yı tanıdığına göre, mektuplarda muhtemelen her türlü... süslü ifadeler ve Tanrı bilir başka neler vardı. Şimdi düşününce, Wilhelm ara sıra yüzünde gizemli bir gülümsemeyle ona bakıyor ya da -daha açıklanamaz bir şekilde- kaynağı belirsiz bir şiiri tekrarlıyor ve ona fikrini soruyordu. Şiir! Uzanıp ölmek istiyordu.

"Meşguldüm," diye mırıldandı.

Alacakaranlık gökyüzünü kararttı ve üniversite binalarının tüm pencerelerinde mum ışıkları yandı. Sonbahar, yazın kenarlarını açlıkla kemirirken geceler gittikçe daha erken geliyordu ama hâlâ sıcak ve nemliydi. Ateş böcekleri yıldızlar gibi yanıp sönüyordu.

"Ben de öyle." Sylvia, Lorelei'nin bileğini dikkatle avucunun içine aldı ve dudaklarına götürdü. Avucunun topuğunu öptü, bir saray zarafeti jestiydi bu. Dudaklarının sıcaklığı Lorelei'nin eldivenlerinin arasından bile hissediliyordu. "Kaç köyü ziyaret ettiğimi ve benden kaç 'mucize' gerçekleştirmemi istediklerini sayamadım. Bunun da ötesinde, hasat mevsimine hazırlanıyoruz ve Brunnestaad ile olan ilişkimiz konusunda sarayımda bir anlaşmaya varmak bitmek bilmeyen bir mücadele oldu. Ancak, sanırım meseleler çözüme kavuştu."

Lorelei artık Sylvia'nın ne söylediğinden tam olarak emin değildi. Başı dönüyordu. Heike ve Wilhelm geçen ay evlenmişlerdi ama Heike'nin bir kız kardeşi vardı. Ailelerini birleştirmek elbette mantıklıydı. "Tebrik ederim. Düğününüz ne zaman?"

Sylvia'nın gözleri parladı. "Ne zaman olmasını istersiniz?" "Benimle alay etme," diye fısıldadı Lorelei.

"Çok ciddiyim." Şimdi sesi biraz kızgın geliyordu. Bu iyi bir başlangıç değildi. Lorelei ağzını açtı ama Sylvia

Lorelei artık onun hazırladığı bir senaryo olduğuna ikna olmuştu. "Tek bir sözünle evrendeki en mutlu kadın olacağım."

"Ne?"

"O değil," dedi Sylvia.

"I..." Lorelei gözlerini kırptırdı. Ama gözlerini açtığında Sylvia von Wolff hâlâ önünde diz çökmüş duruyordu. Bu, uyanmanın mümkün olmadığı bir rüyaydı. Gerçekten endişeli görünüyordu. Bu ona hiç yakışmıyordu. "Umarım hayatının her gününü bir öncekinden daha zor, başka türlü olacağından daha karmaşık hale getireceğimi anlamışsındır."

"Bunu memnuniyetle karşılıyorum."

"Biz... Biz sonsuza kadar tartışacağız, biliyorsun. Mahkeme içinde ve dışında. Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Ben de farklı bir şey beklemesdim." "Krala karşı görevlerim-"

"Seni kendim için çalamayacağımı varsayarsak, *yaşamakla* dengelenebilir." Sylvia ona gülümsedi. "Lütfen Lorelei. Bize bahşedilen bu muhteşem hayatta yapacak o kadar çok şey var ki. Seyahat edebiliriz. Yazabiliriz. Açık arazilerde mara sürebilir ve kornhundların yanında çılgınca koşabiliriz. Nixie'lerle yüzebilir ve lindworm'ları evcilleştirebiliriz ve belki bir gün, zamanla, dünya benim gibi birinin senin gibi birini sevmesinde asla yanlış bir şey olmadığını anlayacaktır."

"Bu bir fantezi," diye fısıldadı Lorelei. "Hayatım boyunca duyduğum en güzel peri masalı."

"Evet," dedi Sylvia, büyük bir şefkatle. "Ama o bizim." Lorelei dizlerinin üzerine çöküp onu öpmekten başka bir şey yapamadı. Sylvia'yı çimlere doğru itti. Soluk soluğa geri çekildiğinde Sylvia ona güneş kadar parlak bir gülümsemeyle baktı. Tüm masallarında, hiçbir zaman bunun kadar tatlı ve tuhaf bir son olmamıştı.

"Evet. Seninle evleneceğim, seni romantik aptal," dedi Lorelei dudaklarına karşı. "Birlikte daha pek çok şey yazabiliriz."

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap, planladığım, yazdığım, gözden geçirdiğim ya da başka bir şekilde bu kitap hakkında konuştuğum sırada benimle etkileşime giren her bir kişiye gidiyor. Yaygın yayıncılık bilgeliğinin aksine, ikinci ve hatta üçüncü romanım bana nispeten nazik davrandı. *A Dark and Drowning Tide* iki yıl boyunca ölmemi istedi. Ben yaşadım, sürtük.

Tüm ciddiyetimle, ajanslarım Claire Friedman ve Jess Mileo'ya teşekkür ederim. Yeni yaş kategorisine girmeyi başardık! İkiniz milyonlarca taslak okudunuz, endişelerimi hem mizah hem de pratik çözümlerle giderdiniz ve bu kitaba mükemmel bir yuva buldunuz. Her seferinde söylüyorum ama gerçekten daha iyi ortaklar isteyemezdim.

Birlikte çalışmaktan büyük keyif aldığım editörüm Sarah Peed'e. Sabrınız, vizyonunuz ve coşkunuz benim için dünyalara bedel ve bu kitabı hayal bile edemeyeceğim şekilde dönüştürdü. Bu tuhaf karakterlerin tamamını sevdiğiniz ve her birine hayat vermek için ihtiyaç duyduğum içgörüyü sağladığınız için teşekkür ederim. *Karanlık ve Boğucu Bir Gelgit* siz olmasaydınız gerçekten bu kitap olmazdı. Beni listesinde çok sıcak bir şekilde karşılayan ve bu kitabın yayınlanmasına ustalıkla öncülük eden Anne Groell'e de teşekkür ederim.

Bu kitabı dünyanın dört bir yanındaki okuyucuların eline böylesine güzel bir paketle ulaştıran Del Rey'deki tüm ekibe! Pazarlama ekibinden Ashleigh Heaton, Tori Henson ve Sabrina Shen'e; yayıncım Jordan Pace'e; yabancı haklar ekibinden Rachel Kind ve Denise Cronin'e; redaktörüm Lara Kennedy'ye ve yayıncılıktan Keith Clayton ve Alex Larned'e teşekkür ederim. Audrey Benjaminsen ve Ella Laytham'a, sırasıyla, bu muhteşem gotik şaheser olan kapağı çizdikleri ve tasarladıkları için sonsuz şükranlarımı sunarım. İlk gördüğümde ağlamış olabilirim.

Daphne Press ekibine: Davi Lancett, Daphe Tonge, Tori Bovalino ve Caitlin Lomas.

Arkadaşlarıma! Courtney Gould, burada bir şeyler olduğuna beni gerçekten inandırdınız. Audrey Coulthurst, Rebecca Leach, Elisha Walker ve Helen Wiley: Yardım ve sorumluluk konusunda size her zaman güvenebilirim. Mümkün olan son anda cennetten bir melek gibi inen ve bana tüm kitabı düzeltten notlar veren Helen'e özel bir alkış. Kali Wallace, Andrea Wulf'un harika kitabı *The Invention of Nature*'ı önerdiğin için teşekkür ederim, kitabı gözden geçirirken benim için pek çok şeyi açıklığa kavuşturdu. Kat Hillis, Emily Grey, Rachel Morris, Ava Reid, Charlie Lynn Herman, M. K. Lobb ve Alex Huffman'a, umutsuzluk çukurundayken bana çok erken geri bildirimde bulundukları için teşekkür borçluyum. Son olarak, Ithaca kasabasına ve Claire Takımı üyeleri Jo Schulte, Ava Wilder, Jenna Voris ve (bir kez daha) Courtney Gould'a Temmuz 2021'de ilk taslağı benimle birlikte hızla tamamladıkları için teşekkür ederim.

Bu kitap için böylesine çarpıcı illüstrasyonlarda benimle birlikte çalışan sanatçılara: RiotBones, Ashe Arends, Therese (@warickaart), Jaria Rambaran, Bri (@beforeviolets), Lu Herbert ve Isa Agajanian. Hepiniz sihirlisiniz.

Son olarak, ister beni YA'dan takip edin, ister ilk yetişkin kitabıma bir şans verin. Sizin sayenizde hayallerimin peşinden gidebiliyorum.

FOTOĞRAF: © DIANE MCCLAMROCH

ALLISON SAFT, romantik genç yetişkin fantezileri *Down Comes the Night*, *A Far Wilder Magic* ve *A Fragile Enchantment*'ın *New York Times* çoksatan yazarıdır. Tulane Üniversitesi'nde İngiliz edebiyatı alanında yüksek lisansını tamamladıktan sonra Körfez Kıyısı'ndan Batı Kıyısı'na taşındı ve burada zamanını sekiz tekerlek üzerinde yuvarlanarak ve hava ipekleri üzerinde çalışarak geçiriyor. Eşi ve Marzipan adında bir İtalyan tazısıyla birlikte yaşamaktadır.

Penguin
Random
House

What okuma
listenizde sırada
ne var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.